

BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

PUTEREA

Seria
TITANII

❧ VOLUMUL 2 ❧

JENNIFER L.
ARMENTROUT

LEDA EDGE

em

JENNIFER L.
ARMENTROUT
PUTEREA

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

-

1

JENNIFER L.
ARMENTROUT

PUTEREA

Seria
TITANII
❧ VOLUMUL 2 ❧

Traducere din limba engleză de
ROXANA OLTEANU

CORINT
BOOKS

2018-

Redactare: Alina Băltăc

Tehnoredactare computerizată: Cristina Gvinda

Ilustrație copertă: Sarah Hansen, Okay Creations

Jennifer L. Armentrout, *THE POWER*

Copyright © 2016 by Jennifer L. Armentrout

All rights reserved.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin

EDITURII CORINT BOOKS.

LEDA EDGE este marcă înregistrată.

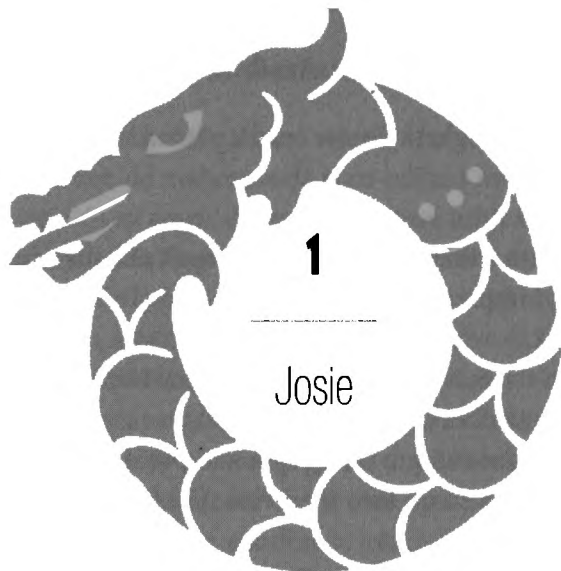
Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ARMENTROUT, JENNIFER

Puterea / Jennifer L. Armentrout; trad.: Roxana Olteanu. -
București: Corint Books, 2018

**PENTRU CITITORII CARE VOR SĂ-L
ÎNSOȚEASCĂ PE SETH ÎN CĂLĂTORIA LUI**

-

ACEASTĂ CARTE ESTE DESTINATĂ PUBLICULUI NEW ADULT.
Conține un tip foarte, foarte sexy, cu abilități turbate, care vor fi descrise așa detaliat, că pot provoca leșinul. Chiar și scenele unde nu face decât să se fâțâie fără cămașă (mda, se întâmplă) se pot dovedi prea intense pentru cititorii mai tineri. Vă rog să considerați că ați fost avertizați.

O ATINGERE CA de fulg pe braț și pe coapsă. A trecut o clipă până să mă trezesc din somnul profund. O apăsare caldă pe spatele meu mi-a provocat fiori pe șira spinării.

Doar pe jumătate trează, am zâmbit și am deschis ochii. Camera era învăluită într-o lumină slabă, care îmi spunea că era prea devreme să mă ridic din pat.

Buze care îmi atingeau punctul acela sensibil de pe gât, chiar sub locul unde se simte pulsul, și o altă serie de fiori a început să-mi danseze pe piele. Mușchii abdomenului mi s-au contractat.

Din nou sărutul, de data asta chiar pe pulsul meu, iar degetele de la picioare mi s-au strâns.

Era mult prea devreme, dar cine s-ar putea supăra când e trezit așa? Eu una nu. Dacă tot restul vieții mele aș fi deșteptată în felul acesta, aș fi o fată fericită. Extrem de fericită.

M-am întors încet pe spate, iar zâmbetul meu somnoros a înțepenit când privirea a descoperit niște irisuri de obsidian, de un negru intens. *Ce naiba?* Confuzia a fost iute înlocuită de o

groază care îmi îngheța fiecare celulă, pătrunzând până în oase și în țesuturi.

O, nu!

Inima mi-a tresărit în piept și a început să bată așa de tare, încât aveam impresia că o să iasă de acolo și o să o ia la fugă prin cameră.

Un titan stătea aplecat deasupra mea, cu buzele răutăcioase schițând un zâmbet crud, răzbunător.

— Te voi găsi când te vei aștepta mai puțin, mi-a spus el cu o voce sufocantă ca un fum înecăcios. Voi fi mereu pe urmele tale! Nu e nicio...

Am sărit în sus, cu o mână în față, gata pentru o lovitură în gât, care, cel mai probabil, nu ar fi avut cine știe ce eficiență. Am deschis gura să țip, dar nu a ieșit niciun sunet și, dintr-odată, înaintea mea nu mai era nimeni. Nimeni.

Niciun titan.

Am rămas în fund o vreme și m-am holbat la spațiul gol din fața mea, cu inima bubuind. M-am uitat cu atenție prin dormitorul întunecat și nu am găsit niciun semn că titanul cel periculos și înfricoșător ar mai fi pe acolo. Totul era exact așa cum fusese înainte de a adormi în acea noapte de duminică. Televizorul din fața patului, închis. Draperiile de la mica fereastră de lângă baie, puțin trase, iar pe acolo vedeam lumina de un albastru palid a zorilor care se revărsau peste Black Hills, aria protejată de pădure din mijlocul regiunii Northern Hills din Dakota de Sud.

Noua mea locuință.

Care, într-un fel, semăna cu vechea mea locuință, Universitatea Radford. Numai că universitatea asta părea desprinsă fix din Grecia, de pe vremea în care lumea venera plină de râvnă zeii. Iar eu eram înconjurată de creaturi mitice, și nu de douăzeci

și ceva de dihăanii a căror putere măreață conta în executarea de misiuni în stare de mahmureală și cu odihnă minimă.

Corecție. Și *eu* eram, de fapt, o creatură mitică, iar studenții de la Universitatea Covenant nu erau așa de diferiți de studenții inuritori. În afară de faptul că erau descendenți ai zeilor și de toată povestea asta de acum, cu omorâtul între ei.

Dar nu era niciun titan psihopat care să dea târcoale prin camera mea întunecată, gata să se hrănească din mine până când aş ajunge doar o carcasă goală, după care să facă și celelalte chestii scârboase și oribile de care am...

Nu voiam să mă mai gândesc la asta.

Am respirat adânc, am închis ochii și mi-am trecut palma peste frunte. Era doar un vis, un vis idiot. Titanii nu aveau cum să pătrundă în universitate. Existau scuturi care să îi țină la distanță. Umbrele puteau intra, dar preferam să înfrunt o sută de suflete evadate din Tartar, decât să mai văd o dată fața vreunui titan sau a lui Hyperion.

Nu aveam idee cine era bărbatul pe care îl visasem, dar știam foarte bine că era titan.

— Josie? s-a auzit o voce răgușită de somn, în care se simțea un ușor accent. Ce faci?

Pulsul mi-a luat-o din nou la galop, dar, de data asta, dintr-un cu totul alt motiv; m-am întors și m-am uitat la cel care era, probabil, cel mai sexy bărbat în viață.

Seth Dio – oricum s-ar scrie sau s-ar pronunța numele lui de familie – stătea pe o parte. Pilota subțire i se înfășurase în jurul coapselor, lăsând să se vadă o mare parte din pielea lui aurie, fermă și brăzdată de șanțulețe.

Seth avea șase rânduri adevărate de pătrățele. Adică nu din alea abia pronunțate sau vizibile numai atunci când își încorda mușchii sau făcea vreo activitate care presupunea efort. Bănuiam

că așa se născuse, un bebeluș cu pătrățele pe abdomen și cu pectorali tari ca piatra, care făcea bicepși cu biberoanele. Apropo de bicepși, și ei erau ai naibii de arătoși. Ca și umerii largi și talia subțire. Iar fața lui?

Pe toți zeii!

Era *frumos*! Aproape prea frumos. Ca și cum toate trăsăturile lui fuseseră așezate acolo cu mare grijă, adunate într-o colecție de perfecțiune – și chiar așa fuseseră. Pomeți înalți și înguști, buze pline și senzuale care te făceau să te pierzi în contemplare. Să visezi la ele. Mă rog, să ai fantezii cu ele. Nasul drept, perfect, iar ochii... Aveau cea mai uimitoare nuanță de ocru și erau încadrați de gene negre și dese. Sprâncenele arcuite erau ceva mai închise la culoare decât părul blond, pe care și-l tăiasse de curând. Încă nu mă obișnuisem cu el tuns. Părul lui fin era scurt în părți și mai lung în vârful capului; uneori stătea aranjat, alteori era ciufulit. Îmi plăcea să-mi trec degetele prin lateral, ca să simt în palmă gâdilătura firelor mai scurte.

În general, îmi plăcea să-l ating pe Seth, pur și simplu.

Câteodată mă întrebam cum de ajunsese în patul meu. Adică, normal, era acolo fiindcă eu îl invitasem și îl voiam acolo, dar nu cred că eram genul de fată la care s-ar gândi cineva că ar fi cu el. Nu eram așa de grozavă. Obiectiv vorbind. Doar un metru șaptezeci și cam tot timpul haotică. Pe la 1500, sau cam așa ceva, șoldurile mele n-ar fi fost deloc apreciate, căci atunci erau în vogă cele largi, bune pentru născut copii, și nici coapsele mele nu cred că ar fi fost sau ar putea să fie vreodată la modă. Din câte se părea, niciun fel de sport – kickboxing, lupte, alergări, antrenament defensiv sau ofensiv – nu reușea să-mi întărească abdomenul sau să-mi modeleze talia. Nu eram nici slabă, nici zveltă, nici grațioasă sau delicată. Eram gălăgioasă, uneori de-a dreptul enervantă, și vorbeam întruna.

Dar Seth mă plăcea. Spunea că eram *salvarea* lui.

Iar eu îl plăceam pe el.

Enorm!

În plus, făceam parte dintre semizeii, eram fiica lui Apollo, cam așa stăteau lucrurile.

Seth era Apollyon, rezultatul încrucișării dintre sângele pur și sângele impur, creat de recent decedatul Ares, iar eu ajunsesem de-acum să-mi ating limitele puterilor, după ce descoperisem care era treaba cu ele.

A mijit ochii de culoarea chihlimbarului, care străluceau ca două nestemate.

— Ești trează? Sau suferi cumva de vreun soi ciudat de somnambulism?

Am zâmbit ușor.

— Sunt trează.

— Deci...

S-a așezat pe spate, și-a pus mâna sub cap, iar eu am rămas câteva secunde captivată de felul în care bicepșii lui s-au mișcat pe sub piele.

— Stai așa și te uiți la mine cum dorm?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu.

— Cam așa pare.

— De fapt, stăteam așa și mă uitam la perete, înainte să mă întrerupi tu.

Și-a mișcat cealaltă mână, așezând-o pe abdomenul plat. Din unghiul din care priveam, părea că era gol pe sub pătură, dar, din păcate, nu era.

— Nu că ar fi ciudat sau ceva.

— În fine, am spus, aranjându-mi breteluța maioului. Tu ești ăla ciudat.

Colțurile buzelor lui s-au ridicat.

— Iar tu ești sexy.

Mi-am dat iar ochii peste cap, dar eram încântată la culme.

El a lăsat capul într-o parte.

— Un vis?

Senzația caldă și plăcută a complimentului s-a risipit și am dat din cap.

— Ești OK?

— Da. N-am nimic.

Mi-am dres glasul și mi-am dat părul pe spate.

— Doar un vis ciudat.

El mă studia în tăcere, cu o privire atentă. Nu era primul coșmar pe care îl aveam după turul de forță cu titanul. Și nu cu orice titan. Cu Hyperion însuși. Ființa divină pe care tatăl meu o băgase în pământ cu mii de ani în urmă și care acum scăpase și era chită să se răzbune. Reușisem cumva să-l trimit la plimbare după ce mi se descătușaseră puterile de semizeu, dar avea să se întoarcă.

Știam asta foarte bine.

El și ceilalți fii ai lui Uranus care scăpaseră aveau să vină până când îi găseam pe cei cinci semizeu și le descătușam puterile pentru ca, în final, împreună, să putem să-i închidem din nou pe titani în Tartar.

Evident, n-aveam nici cea mai vagă idee unde erau ceilalți semizeu și cum i-am putea găsi. Sau cum am putea să-i închidem din nou pe titani în Tartar, definitiv. Apollo nu ne oferise până acum informația asta.

Deși aș fi vrut să fie ultimul meu coșmar, știam că nu va fi așa. Orele alea pe care le petrecusem cu titanul mi se păruseră o veșnicie și am încercat, *din greu* am încercat, să trec peste ele. Probabil că nu mi-ar fi prins rău puțină terapie.

Stai! Oare semizeii pot face terapie? Adică, o exista prin părțile astea vreun psiholog specializat în sănătatea mintală a creaturilor mistice?

Degetele lui Seth mi-au mângâiat delicat brațul, distrăgându-mi atenția. Privirile noastre s-au întâlnit. M-a prins de mijloc și m-a tras în jos, așa că am ajuns jumătate peste el.

O, îmi plăcea ce se întâmpla!

Pieptul lui Seth era cald sub palmele mele, iar el a ridicat mâna cu un gest ferm și mi-a prins câteva șuvițe de păr. Mi le-a dat după ureche și a întârziat puțin, mângâindu-mi obrazul. M-am aplecat spre el și l-am sărutat ușor. Când am ridicat capul, ochii lui străluceau.

— Mi-a plăcut, a șoptit el.

— Și mie.

Apoi mi-am amintit ceva deosebit de important. Nu uitasem, de fapt. Îmi ieșise din minte din cauza coșmarului. Pe buzele mele a apărut un zâmbet larg și cam prostesc.

— Cred că azi o să capeți mai mult.

El mi-a prins ceafa în palmă.

— Cred că ar trebui să capăt mai mult în fiecare zi.

— O să capeți, dar azi e altceva.

Ochii și nările i s-au lărgit puțin și am înțeles că pricepea. A avut o clipă de uimire, fapt care m-a făcut să simt un fel de junghi în piept, pentru că el nu se aștepta să-mi amintesc.

Uneori, Seth nu se aștepta la prea multe.

Am dat încolo tristețea care mă cuprindea de fiecare dată când îmi dădeam seama de asta și l-am sărutat din nou. Și din nou, pentru că voiam să-i demonstrez, simțeam nevoia să-i demonstrez, că avea toate drepturile din lume să se aștepte la mai multe.

— La mulți ani!

— Josie...

Felul acela în care mi-a șoptit numele, cu atâta tandrețe și cu atâta siguranță, mi-a tăiat respirația.

— Deci cum e să ai douăzeci și doi de ani?

El și-a trecut degetele prin părul meu și nu mi-a răspuns imediat.

— E ca și cum ai avea douăzeci și doi de ani.

— Nu pare prea interesant.

El a zâmbit iar.

— Asta fiindcă tu ai încă douăzeci și mai ai, cât? Vreo șase luni până să faci douăzeci și unu?

— Ești un pedofil.

Seth a început să râdă în hohote, apoi a ridicat capul și mi-a sărutat colțul gurii.

— Cred că e prima oară când mi se spune asta.

— Bine.

L-am mângâiat pe piept și am savurat respirația lui accelerată. Îmi plăcea la nebunie că atingerea mea avea efectul ăsta asupra lui.

— Am vrut să-ți iau ceva, dar cei de la Amazon nu livrează și aici, așa că...

Chiar aș fi vrut să-i iau ceva, dar cum nu era chiar prudent să plec, singura mea opțiune era magazinul din campus. Mă îndoiam însă că Seth și-ar dori o cană sau un hanorac cu emblema Universității Covenant. Nu puteam nici măcar să-i pregătesc cina, pentru că nu aveam acces la bucătărie, așa că eram o iubită jalnică.

O iubită.

M-am cutremurat.

Cuvântul acela mi se părea incredibil de nou. Lucios. Incomprehensibil. Presupun că amândoi eram încă în faza în care ne descopeream unul pe celălalt și o luam încet. Încet, ca niște țestoase cu trei picioare. Relația noastră era departe de a

fi perfectă. În drumul nostru existau obstacole pe care majoritatea cuplurilor nu le înfruntau, cum ar fi, de exemplu, faptul că eram urmăriți de niște creaturi nemuritoare.

Sau trecutul lui Seth, care uneori mă tulbura.

Sau posibilitatea ca viitorul lui să se termine brusc. Refuzam să accept, dar încă nu știam prea bine ce aş putea să fac să împiedic acest lucru.

Eram convinsă că neamul tatălui meu voia să-l ucidă.

Chiar trebuia să nu mă mai gândesc la toate astea.

— Știi ceva? m-a întrebat el.

— Hmmm?

M-a prins de mijloc și cu celălalt braț, m-a așezat pe spate și s-a ridicat peste mine. Greutatea corpului lui îmi înnebunea simțurile, le zăpăcea.

— Deja mi-ai dat destule.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu ți-am dat...

— Mi-ai dat.

A aplecat capul și, când m-a sărutat, gura lui nu avea nimic delicat sau calm.

Seth săruta ca un bărbat care venea după o secetă mare. Sorbea și savura, parcă trăgea din mine fiecare sărut. Era un bărbat care se bucura în voie de sărut, o lua pe drumul cel mai pitoresc și nu se grăbea absolut deloc să ajungă la destinație.

Dar eu chiar îmi doream să ajung la destinația aceea.

Știi tu, eu și cu el, goi amândoi, cu trupurile noastre răsu-cindu-se, cu mine aruncând virginitatea în patru zări.

Seth mi-a prins buza de jos, ceea ce mi-a stârnit un geamăt adânc.

— Mmm, a murmurat el, apoi a urcat cu mâna pe brațul meu și mi-a prins breteluța maioului. Mi-ai oferit sunetul acela.

Respirația mea era scurtă și precipitată când el și-a sprijinit toată greutatea pe brațul stâng și s-a ridicat suficient ca să rămână între noi doar puțin spațiu. Degetele lui agile au lucrat iscusit la bretelele mele, până când mi-au ajuns la încheieturi.

Aerul rece pe pieptul meu îmi făcea pielea de găină. Mă uitam la el amețită cum își apleca ușor capul și îmi săruta cicatricea ciudată care îmi rămăsese după ce Apollo îmi descătușase puterile.

Seth a ridicat genele și atunci i-am văzut zâmbetul arogant și obraznic, cu o secundă înainte de a-și apleca din nou capul. Vârful limbii lui a trasat o linie dreaptă, de doisprezece centimetri, de la un capăt la altul. Dar nu s-a rezumat la asta. O, nu, atingerea ușoară a limbii lui a urmărit și cele două curbe din jur. Ba chiar a ajuns și la semnele acelea din jurul cicatricii, care îmi aminteau de niște aripi.

Mi s-a înfierbântat sângele când sărutările lui au lăsat cicatricea și au început să descopere zone foarte, foarte sensibile. Gemând, l-am apucat de păr și am căutat șuvițele lungi, în care să-mi înfig degetele. Spatele mi s-a arcuit, iar el s-a postat între picioarele mele.

— Mi-ai dat toate astea, mi-a șoptit el. Și astea sunt un dar mereu generos.

Am râs.

— Ești un pervers!

— Nu fac decât să spun adevărul.

A scos vârful limbii și a început să facă cu el niște mișcări înnebunitoare.

— Cel mai mișto cadou de ziua mea pe care l-am primit vreodată.

— Seth...

El s-a urcat pe mine repede, cu o siguranță uimitoare. Și-a lipit gura de buzele mele, amuțindu-mă. Nu puteam să mă plâng, nu când limba lui se mișca la unison cu a mea. Nu când pieptul meu era strivit de pieptul lui. Și în mod sigur nu când a făcut chestia aia cu coapsele, așezându-le în locul perfect, care mă făcea clar să sar peste drumul cel pitoresc și să ajung direct pe tărâmul făgăduinței.

Am ridicat piciorul și i-am strâns coapsele, apoi mi-am mișcat șoldurile în ritmul lui. Seth a gemut cu gura pe buzele mele, un sunet masculin și așa de sexy, care mi-a stârnit un val de senzații în tot corpul. Și-a mișcat din nou șoldurile, iar eu m-am gândit că poate în dimineața aceea, pentru că era ziua lui, vom...

Ceasul de pe noptieră și-a declanșat alarma ascuțită și iritantă. Țipa la noi că era timpul să ne ridicăm din pat și să trecem la antrenament.

Seth a ridicat capul și a scos un geamăt.

— Fir-ar...

L-am strâns și mai tare de păr.

— Am putea să nu o luăm în seamă.

— Aș fi un instructor de rahat dacă aș face asta, a răspuns el, atingându-mi ușor gura cu buzele. Iar eu încerc să fiu un bun instructor.

— E ziua ta, am încercat să-l conving. Putem să începem mai târziu.

El mi-a mângâiat pieptul cu palma.

— Nu e un motiv suficient de bun.

— E luni.

El a început să râdă.

— Josie!

— Ce? Țsta e un motiv al naibii de bun!

Seth m-a sărutat, apoi mi-a așezat la loc breteluțele. Eram oficial pusă la punct.

— Ai făcut progrese în ultimele două săptămâni, dar mai ai mult de lucru.

Am început să mă încrunt.

— Vai, mersi!

El s-a rostogolit râzând, și-a aruncat picioarele și a aterizat lângă pat. Făcuse asta cu atât de puțin efort și cu atât de multă grație, că îmi venea să-l pocnesc.

— Mișcă-ți fundul ăla frumușel și pregătește-te! E timpul să muncim.

M-am târât jos din pat, ca o godzilla ceva mai înaltă.

— Doar pentru că ești un Pollyanna, Sethie, nu înseamnă că poți să-mi dai ordine.

El mi-a aruncat o privire imperturbabilă.

— Apollyon, Joe. Repetă după mine: Apollyon!

Am zâmbit.

El a mijit ochii.

— Mă scoți din minți!

Am trecut pe lângă el, îndreptându-mă spre mica baie de lângă dormitor, și l-am privit peste umăr.

— În sens pozitiv?

— Încă n-am decis.

— Măgarule!

Seth a zâmbit cu un colț al gurii, iar zâmbetul acela îi dădea un aer chiar pervers. Avea noroc că era ziua lui, așa că aveam să trec peste chestia cu „Joe”. Am deschis ușa băii.

— Josie?

— Ce e?

M-am întors și am descoperit cu uimire că era fix în fața mea. Încă nu îmi venea să cred cât de repede și fără zgomot putea să se miște.

— Eu...

S-a oprit, apoi și-a ridicat mâinile și mi-a prins obrazii în palme cu un gest delicat. M-a sărutat, și era un sărut dulce, și tandru, și așa de intens...

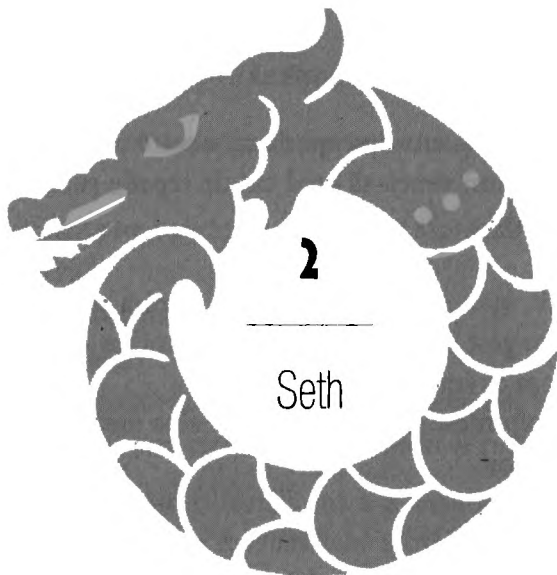
— Îți mulțumesc că ți-ai amintit de ziua mea.

Apoi a plecat.

A ieșit din cameră, s-a dus alături și probabil era deja sub duș, în timp ce eu încă mai stăteam acolo, holbându-mă la locul în care fusese cu o clipă în urmă și gândindu-mă dacă era posibil ca până atunci să nu-și fi amintit nimeni de ziua lui.

Să nu-i fi păsat nimănui suficient de mult, încât să-și amintească.

Anul acesta, ziua aceasta de naștere, însă, va fi altfel.

CE TÂMPIT AM FOST să mă las dus de val și să stau câteva ore în pat cu Josie, în loc să casc ochii în patru și să n-o las să dea foc la tot din greșeală, atunci când ar fi trebuit să invoce elementul aer!

Și așa am ajuns afară, departe de orice clădire, undeva, aproape de cimitir, chiar dacă se simțea încă frigul. Aici erau încă anii 1950. Se părea că niciodată nu era cald. Din fericire, n-a început să arunce în aer busturile și statuile din piatră din apropiere, fapt care mă îndoiesc că i-ar fi convenit prea mult lui Marcus, actualul decan al universității, care nu era chiar cel mai înfocat fan al meu.

Tot de asta era așa de important să ne extragem fundul din pat și să ne antrenăm. Era bine că știa să se bată într-o luptă corp la corp, dar când era vorba de titani, trebuia să aibă habar și cum să-și folosească puterile de semizeu.

În plus, atunci când Luke s-a oferit să o ajute la ședințele de antrenament de după-amiază, prima – și ultima – dată, l-a aruncat din greșeală în perete, de fapt, aproape *prin* perete.

Amuzant!

Dar dureros pentru el.

Josie a mijit ochii în drum spre manechinul de paie pe care Deacon ne ajutase cu atâta entuziasm să-l facem. Chestia aia arăta ca un fel de sperietoare de ciori mai elegantă, cu tricou polo și cu pălărie de fetru.

N-am idee de ce trebuia să aibă și pălărie.

Nu l-am întrebat.

Mi-am încrucișat brațele la piept și am așteptat până când Josie a părut să fie gata. Peste douăzeci de ore. Nu se simțea în largul ei când folosea elementele și din cauza asta se tot plimba, se mișca de pe un picior pe altul, ba chiar tropăia, până când s-a oprit, în sfârșit.

— Totul e în cap, i-am amintit. Ai puterile astea la degetul mic, dar trebuie să ajungi să fii conștientă de asta.

— Am înțeles.

— Ba n-ai înțeles.

S-a uitat la mine încleștându-și pumnii. Ochii ei albaștri erau foarte strălucitori, semănau foarte bine cu ai tatălui ei, dar când era iritată sau furioasă îmi aduceau aminte de albasturul intens al Mării Egee din jurul Cicladelor.

La fel de intenși deveneau și când era excitată.

— Știu că am putere! a protestat ea. Normal!

Am ridicat o sprânceană.

— Da, știi că o ai, dar nu crezi cu adevărat în ea sau în tine. Dacă ai avea încredere, n-ai da foc la toate nenorocirile de fiecare dată când ești excitată.

Obrajii ei s-au făcut roz.

— Nu e adevărat!

Am zâmbit.

— Nu s-a întâmplat decât o dată sau de două ori.

Și-a aruncat mâinile în sus, exasperată.

— Bine, poate de patru ori. Dar nu și în dimineața asta.

În ochii ei s-a aprins o lumină.

— Dar, mă rog, poate fiindcă erai tu letargic.

—Nu, serios? Eram letargic?

Am râs.

— Fetiță, dacă ai fi fost nițel mai încinsă azi-dimineață, ar fi luat foc dormitorul.

De data asta i s-a înroșit toată fața, iar sclipirea din ochi s-a făcut ca o flacără. Mi-am dat seama că se gândea la momentele alea, când eu îi mulțumeam pentru darul minunat reprezentat de sânii ei.

Josie a clipit des și a mormăit:

— Față de spate!

— Am și eu o poreclă nouă pentru tine.

— Oh, abia aștept să o aud...

Am lăsat bărbia în piept și am zâmbit când am văzut că se uita la mine.

— Atunci când te mai apropii de mine și pari să fii pregătită, o să-ți zic Alunecoasa.

Josie a izbucnit în râs, dar era ceva forțat.

— Pe toți zeii, e oribil! Dacă te mai aud spunând asta vreodată, te bat, Seth! Pe bune!

Am râs și am făcut semn cu capul spre manechin.

— Invocă vântul, Josie! Simte-l cum trece prin tine! Poți s-o faci!

Josie a strâmbat din nas, apoi și-a îndreptat atenția spre manechin. Și-a încleștat din nou pumnii. Umerii i s-au ridicat și atunci am simțit într-adevăr mica undă de putere. Umplea spațiul dintre noi și se lovea de pielea mea. Sărutul puterii – al *eterului* chemat și folosit – mi s-a părut ca soarele de vară.

Mi-am încheștat fâlcile, mi-am schimbat poziția și am tras adânc aer în piept, m-am concentrat asupra lui Josie, numai asupra ei, iar valul tentant de putere s-a disipat.

Deasupra a strălucit un fulger. Au început să se adune nori groși și întunecați. Am ridicat capul și am oftat când am simțit o picătură de ploaie pe nas.

— Fir-ar! a bombănit ea și i-au căzut umerii.

Am strâns din buze, uitându-mă cum se destrămau norii cenușii.

— Avem noroc, am spus eu, sec. De data n-o să ne îneci.

— Mai taci!

Am zâmbit.

— Mai încearcă!

A făcut fix asta. Fulgerul a strălucit iar. Scaunul pe care îl adusesem a luat foc. Manechinul a început la un moment dat să fumege, apoi Josie a reușit să aducă o aversă care a stins focul.

Pălăria era distrusă.

În sfârșit, spre prânz, Josie a reușit. A chemat elementul aer, a ridicat manechinul pe sus și l-a ținut așa câteva clipe.

De fiecare dată când aducea *eterul*, simțeam sărutul puterii și trebuia să-mi folosesc toate resursele să mă controlez. Dacă am petrecut atâta timp în apropierea purilor, am reușit să dobândesc o oarecare toleranță la demonstrațiile minore de putere. Și am trăit rahaturi și mai mari. Ca de exemplu, erecția de azi-dimineață. Rezistența în fața dorinței lui Josie de a duce relația noastră într-o anumită direcție era exact opusul conceptului de „ușor”, tocmai pentru că și eu voiam să... în fine, s-o fac. Un concept curios, știu, dar îmi era greu să mă stăpânesc. Așa că a trebuit să mă controlez.

Atunci când am lucrat împreună la elementul *akasha*, însă, am fost pe punctul de a nu mai putea... ignora tentația.

Nimic nu era mai puternic decât asta, iar atunci când s-a aprins în aer a fost ca și cum aș fi atins un fulger. Parcă m-ar fi chemat, parcă ar fi cântat ispititor pentru ceea ce se găsea în adâncul ființei mele – acel ceva care avea nevoie de *eter* precum un daimon. Cât de aiurea era asta? Unul dintre lucrurile care mă ajutau să mă controlez, să țin în mine chestia asta, era faptul că știam că am ceva în comun cu daimonii.

Celălalt lucru era Josie.

După ce manechinul a aterizat pe pământ, am pus-o încă de trei ori să folosească elementul aer, doar ca să mă asigur că nu a fost o întâmplare. Cu Josie nu se știe niciodată.

Ea s-a întors și și-a îndepărtat de pe față o șuviță mai scurtă din părul ei blond. Când s-a apropiat veselă de mine, schița un zâmbet.

— Cred că în sfârșit am reușit să stăpânesc elementul aer.

În realitate, nu puteam să afirm că putea face asta ori ba și nu aveam cum să știm până când nu vedeam că îi ieșea câteva zile la rând. Josie se uita în sus, la mine, cu ochii strălucitori și plini de speranță. Nu voiam să-i stric cheful.

— Da, i-am răspuns, aplecându-mă să o sărut pe frunte. Te-ai descurcat foarte bine, Josie!

Ea s-a întins, m-a luat de gât și m-a strâns scurt și tare în brațe, apoi a revenit cu picioarele pe pământ.

Eu am rămas așa. Câteva clipe am rămas cu ochii la ea. Ca un ciudat. Uneori nu știu cum să mă port cu ea. Poate sunt eu sensibil. E clar că am niște chestii cu intimitatea. Nu am nicio problemă să fiu afectuos, dar niciodată nu am fost obișnuit să fie cineva afectuos cu mine. Nu așa. Adică absolut sincer, neforțat, și când era ceva mai mult decât o chestie fizică.

Josie n-avea nicio problemă cu exprimarea afecțiunii – cu zâmbetele, cu atingerile, cu săruturile delicate și cu apropierea.

Mă dădea peste cap cu toate astea.

Uneori mă gândeam și la altceva, ce îi făceam eu, implicând-o într-o relație adevărată, fiindcă nu era chiar corect față de ea. Cu câteva luni în urmă, aș fi murit de răs la ideea asta, iar acum, ca să vezi, aveam o relație cu fiica lui Apollo!

Și pe lângă toate rahaturile pe care le făcusem în trecut, pe lângă rahatul cu *eterul*, cu care încă mă mai luptam, literalmente nu aveam niciun viitor.

Niciunul!

În final, după ce faza cu titanii va fi rezolvată, în caz că aș supraviețui, ar trebui să mă apuc iar de porcăriile zeilor, ocupându-mă de Decontaminări. Cu alte cuvinte, să îi vânez și să-i distrug pe cei care au fost de partea lui Ares când s-a luat de olimpieni. Și după aia? Indiferent când aș muri, sufletul meu ar ajunge în Hades. Nu mă așteaptă nici promisiunea zilei de mâine, nici vreun paradis.

Deci e doar egoism să fac asta cu Josie. Nedrept. Totul e împotriva mea, împotriva noastră, și, așa cum știu că Apollo își va face până la urmă apariția, în cel mai nepotrivit moment, tot așa știu că Josie va suferi.

Dar, după cum am spus, sunt egoist.

Nu puteam să mă despart de Josie. Am tot încercat să ignor ceea ce simțeam pentru ea. Am încercat să plec de lângă ea chiar din ziua în care am adus-o aici, la universitate, așa cum mi se ordonase și așa cum nu fusesem capabil s-o fac. Și cum nu voi fi capabil s-o fac.

Speram doar să nu ajungă să plătească un preț prea mare.

În ciuda celor ce-mi treceau prin cap, Josie mi-a zâmbit.

— Mi-e foame!

I-am zâmbit.

— Evident!

M-a lovit peste braț.

— Nesimțitule!

Mi-am înăbușit gândurile sumbre și am luat-o de umeri.

— Hai! Să mergem la cantină!

— Nu putem să luăm ceva și să mâncăm la mine în cameră?

— Ba da.

Având în vedere că acum cantina devenise un fel de câmp de luptă între semipuri și puri, nu mă deranja cu nimic propunerea ei.

De când se născuse primul semipur – copilul unei ființe cu sânge pur și al unui muritor –, rasa semipurilor fusese dominată de cei cu sânge pur. Un sistem de caste tâmpit, care amintea de Grecia din vremurile străvechi, unde destinele erau determinate de puritatea sau impuritatea sângelui.

Până de curând, semipurii o duseseră rău, nu aveau absolut nicio șansă. Orânduirea Rasei, care fusese în vigoare încă de la începuturi, îi priva de orice drepturi și interzicea amestecul cu ceilalți. Când împlineau opt ani, semipurii erau aduși în fața unui consiliu alcătuit din ființe de sânge pur care stabileau dacă primeau Elixirul, o substanță creată de zei și care le anihila voința, transformându-i în servitori docili, sau dacă erau trimiși la instruire. Unii considerau că era mai bine să ajungi Străjer sau Gardian, decât servitor, numai că era de notorietate că atunci când ești Străjer sau Gardian nu ai viață lungă. Mulți nici nu prindeau douăzeci și cinci de ani, mureau vânzând daimoni – puri sau semipuri care ajunseseră dependenți de eter – sau protejându-i pe puri.

Chiar dacă devenea Străjer, asta nu însemna că impurul avea voință proprie. Însemna doar că alegea răul cel mai mic.

Dar epoca Orânduirii Rasei trecuse, la fel și treaba cu Elixirul. Semipurii se bucurau acum de aceleași drepturi ca și purii, dar, dacă mulți dintre puri susținuseră această schimbare, unii nu fuseseră prea încântați că nu mai beneficiau de mână de lucru gratuită. Și mai erau și semipuri care nu uitau așa ușor miile de ani de nedreptate.

Nici nu puteai să-i condamni pentru asta.

Unii dintre semipuri au preferat să-și continue instruirea, ca să ajungă Străjeri. Alții și-au părăsit postul. Unii au rămas. Ba existau și puri, precum virtuosul Aiden St. Delphi, care profitaseră de ocazie și acum se antrenau pentru a deveni Străjeri.

Haosul are prostul obicei de a apărea când te aștepți mai puțin și, cu toate că, în ultimele două zile, situația fusese destul de liniștită, mă îndoiam că va rămâne așa.

La cantină, Josie a trecut în viteză de zona autoservirii cu friptură de pui și salată și s-a dus direct la cartofii prăjiți. Exact genul meu de fată. A luat un coșuleț cu cartofi, iar eu m-am dus să iau degețele de pui. După ce ne-am cumpărat și băuturi ne-am dus în dormitor, iar în tot acest timp Josie avea un zâmbet atât de larg, încât aveam impresia că o să-i plesnească fața.

M-am uitat la ea, mergând pe holul îngust care ducea spre camerele noastre.

— Ce-ai de zâmbești așa?

— Nimic, a ciripit ea și a luat-o înainte.

Am așezat mai bine sticlele sub braț și m-am trezit că zâmbeam și eu cu ochii la fundul ei în formă de inimă. Fir-ar! Reușea să facă din pantalonii ăia de trening obișnuiți ceva la care să visezi.

— Nu mi se pare că ar fi nimic, i-am răspuns.

— Uneori zâmbesc fără motiv.

— Zâmbetul o să-ți facă riduri premature.

— Și o față imobilă de scorpie, nu? Da-da. Știu.

S-a oprit în fața ușii de la camera ei și s-a uitat la mine.

— Sau poate că zâmbesc pentru că îmi place să fiu cu tine.

Am rămas cu ochii la ea.

Colțurile gurii ei au coborât.

— E prea mult?

Am dat încet din cap.

— Nu. Niciodată nu e prea mult.

Zâmbetul acela a revenit în forță.

— Bine.

A descuiat ușa și a spus:

— Ține minte asta!

Am ridicat din sprâncene și am pornit după ea, după care m-am oprit în ușă fiindcă am rămas cu gura căscată, văzând ce era în cameră.

— Surpriză! a strigat o voce – nu una, două sau trei deodată, și mi s-a părut că am auzit-o pe Josie râzând, după care mi-a spus:

— La mulți ani!

Nu puteam să-mi iau ochii de la... baloanele alea. Roșii. Albe. Galbene. Unele erau în formă de... *penis*? M-am uitat cu ochii mijiți la unul roșu, de vreo douăzeci și cinci de centimetri, care avea – da – două umflături la bază. Baloane-penis. Am lăsat privirea în jos și l-am văzut pe Deacon St. Delphi, fratele mai mic și cu siguranță mai puțin sfânt al lui Aiden, stând sub un astfel de balon, cu bucele lui blonde ciufulite și cu ochii argintii plini de încântare.

— Ai rămas tâmpit, este? a spus el râzând. Ți-am zis eu, Luke! Baloanele o să fie mortale.

Luke stătea rezemat de perete, cu picioarele încrucișate.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu baloanele.

— A fost doar ideea mea.

Deacon a rânjit cu mare mândrie, arătând cu degetul spre propriul piept.

— Doar a mea! A mea!

Josie a pus coșulețul cu cartofi pe măsuta de lângă canapeaua din zona de living a camerei. Apoi mi-a luat din mână puiul și sticlele și le-a pus alături.

A zâmbit ușor.

— S-ar putea să fi, hmmm, scăpat cuiva că e ziua ta.

— Serios? am murmurat eu.

— Tort, a intervenit Deacon și s-a repezit la măsuta de cafea. Ți-am adus tort.

— Nici cu tortul n-am avut de-a face, a anunțat Luke, iar când m-am uitat la el, a ridicat din umeri. Se poate spune că sunt aici doar ca să fiu martor la reacția ta.

Nu aveam cuvinte.

— Nici n-ai idee ce a trebuit să fac ca s-o conving pe Libby să pregătească tortul ăsta. Apropo, Libby e una dintre cele mai tari bucătărese de la cantină, a explicat Deacon. Și sunt convins că e un tort mișto de tot.

În clipa aceea m-am uitat la tort, adică l-am văzut cu adevărat, și am făcut ochii mari.

— Omul-Păianjen?

Josie a lăsat bărbia în piept, dar nu a reușit să-și ascundă zâmbetul.

— Mi s-a părut că Omul-Păianjen ar fi genul tău.

Am deschis gura. Da. Niciun cuvânt n-a ieșit în timp ce mă holbam la micul tort rotund. Libby ar trebui să-și deschidă o afacere cu torturi, m-am gândit eu, pentru că Omul-Păianjen desenat acolo era absolut perfect, cu pantalonii lui albaștri și cu pânda...

— Ar fi vrut să vină și Solos, dar toată dimineața a fost în cercetare, a spus Josie, împreunându-și mâinile. Dar îți transmite și el la mulți ani.

M-am surprins holbându-mă iar la ea, de-a dreptul perplex, și nu-mi venea să cred că spuneam asta, dar eram chiar șocat.

— Așadar hai să mâncăm tortul ăsta înainte ca voi doi să vă apucați de chestii importante precum antrenamentele, iar eu să mă duc la ore și să mă prefac că sunt atent! a spus Deacon, întorcându-se spre tort.

Alături erau câteva farfurii.

Aduseseră chiar și farfurii.

Baloane-penis. Tort cu Omul-Păianjen. Și farfurii de plastic pe care scria LA MULȚI ANI cu litere multicolore care se asortau cu personajul de pe prăjitură.

— La mulți ani, frate!

Luke m-a bătut pe umăr și a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre Deacon. A ajuns în spatele lui, i-a cuprins talia subțire de pur și s-a aplecat, sărutându-l pe gât.

— Vreau o bucată de la margine.

Deacon și-a îndreptat spatele și a ridicat zâmbind degetul mic, care era acoperit de glazură. Cu ochii în ochii lui Luke a lins crema albă, făcându-l pe Luke să înțepenească... probabil în mai multe locuri.

Cu siguranță, cineva o să capete ceva mai târziu.

O atingere ușoară pe braț mi-a distras atenția. M-am uitat în jos și am văzut-o pe Josie fixându-mă cu privirea în timp ce își mușca buza de jos. Asta m-a făcut să mă gândesc la mine făcând același lucru și am simțit un fior care mi-a ajuns direct în mădular.

— Te deranjează cumva? m-a întrebat ea încet. Am vrut doar să... știi tu, să te sărbătorim.

Am clipit și am reușit să ies din amorteală. Eram încă în ușă și nu scosesem mai mult de două vorbe. Pur și simplu stătusem acolo holbându-mă. Exact ca un idiot.

— Cred că... e grozav. Mulțumesc!

Mi-am dres glasul, m-am uitat la băieți și am vorbit mai tare. Pe fața ei a trecut o umbră de ușurare.

— Mulțumesc!

Luke a dat din cap și s-a așezat într-o parte cu o felie de tort în mână.

În timp ce Deacon tăia prăjitura în continuare, am întins mâna și am tras-o ușor de coadă pe Josie. Când s-a lipit de mine, am luat-o de mijloc și mi-am apropiat buzele de urechea ei.

— Nimeni nu... a mai făcut asta pentru mine.

Josie s-a retras și s-a uitat în ochii mei.

— Ce anume? Să te sărbătorească?

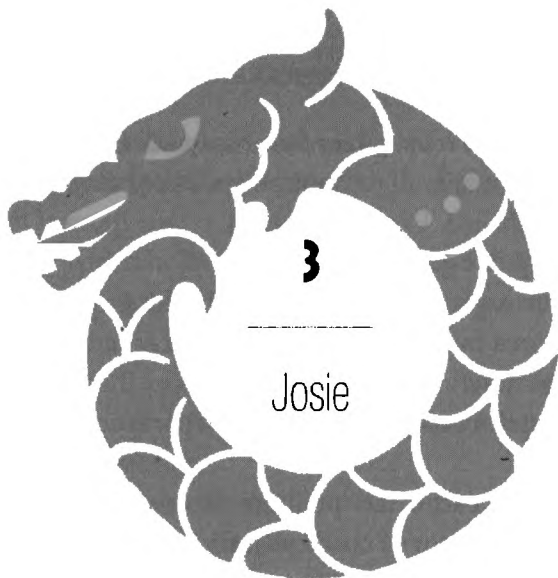
Am clătinat din cap.

— Nu. Asta... asta se întâmplă pentru prima oară.

Albastrul ochilor ei a căpătat o nuanță mai intensă, apoi s-a întins și m-a sărutat pe obraz.

— E prima dintre multele care vor fi, Sethie. Ar fi bine să te obișnuiești.

Am închis ochii și mi-am rezemat fruntea de tâmpla ei. La naiba! În momentul ăla am știut trei lucruri. Nu meritam asta. Nu o meritam pe ea. Și nu aveam inima să îi spun că această aniversare era pentru noi prima și ultima.

A DOUA ZI, în orele de antrenament – adică, de rupere –, nu putea să-mi iasă din cap ce-mi spusese Seth. La fel ca în timpul nopții. Mă uitam la el, mă gândeam la ce-mi povestise și îmi venea să-l iau în brațe.

OK. Îmi venea să fac și alte chestii care presupuneau mai mult decât îmbrățișări, și chiar am făcut câte ceva, dar nu chestia aia. Începusem să cred că vor scoate un remake după *Harry Potter* până să reușesc eu să fac sex.

În fine, nu-mi venea să cred. Nu îi sărbătorise nimeni ziua de naștere? Nici măcar o persoană, nici măcar mama lui? Era o mamă de rahat. Pricepusem asta din ce îmi mai povestise el, dar chiar să nu-i serbeze ziua?!

Aproape că îmi doream ca femeia asta să fi fost în viață, ca să o pot omorî. Ce ființă oribilă! Sau ce pură oribilă! Indiferent ce a fost, a fost o persoană oribilă, rea. Mama mea, cu toate defectele pe care le avea, mi-a făcut măcar ziua de naștere.

Chiar dacă poate nu m-a dorit, m-a iubit și, până la urmă, asta era tot ce conta.

Antrenamentul n-a fost chiar așa de rău. Nu s-a mai întâmplat ca atunci, la început, când nu reușeam nici măcar să lovesc cum trebuie. Acum știam cum să cad fără să mă rănesc și să mă ridic repede în picioare. Știam cum să parez lovituri de pumni și de picioare și învățasem să atac cu îndrăzneală.

Eram gata-gata să devin un semizeu dat dracului, un fel de ninja ucigaș.

— Trebuie să lovești cu pumnalul ca și cum ai vrea să înjunghii, a spus Seth, de pe margine. Nu ca și cum ai vrea să-l gădili cu el.

M-am uitat la el cu ochii mijiți. OK. Poate că nu eram încă un ninja ucigaș. Am ridicat pumnalul Covenant, pumnalul cu lamă extrem de ascuțită, făcută din titan în scopul de a tăia pe cineva în bucățele, și am strâns mai tare mânerul.

— Nu vreau să gădil manechinul.

— Chiar gădili manechinul! a confirmat Luke.

Săreau toți cu gura pe mine.

Seth s-a apropiat de manechinul care semăna foarte bine cu o ființă și a băgat degetul în gaura din învelișul acela care imita foarte bine pielea. Bleah!

— Rana asta, a spus el, referindu-se la tăietura din pieptul manechinului, nu ar ucide nici măcar un muritor.

M-am încruntat.

— Ba da!

— L-ar încetini puțin, asta da, dar nu l-ar ucide.

Luke a aruncat pumnalul în aer și l-a prins cu ușurință. Ce tari suntem noi!

— Nu i-ar perfora nici plămânul.

Trebuia să-l cred pe cuvânt.

— Știi cum se folosește pumnalul.

Seth a ridicat mâna și și-a trecut-o prin păr.

— Te-am învățat tot ce trebuie. Știi să-l ții corect, știi să te poziționezi corect. Știi unde trebuie să lovești ca să-ți dobori adversarul. Nu înțeleg de ce nu pui mai multă forță în lovitură.

Am vrut să protestez, dar uitându-mă la toate tăieturile pe care le avea manechinul, mi-am dat seama că avea dreptate. Pieptul îi era plin de înțepături și tăieturi, iar majoritatea, dacă nu cumva toate, erau adânci de un deget. Alea erau făcute de Seth și de Luke. Pe lângă ele, ale mele păreau niște julituri.

Nu-mi plăcea deloc să recunosc, dar Seth avea dreptate. Ideea de a ucide pe cineva în mod voit mă oripila. Vreau să zic, una era să mă gândesc că puteam și voiam s-o fac, și alta era chiar s-o fac. Dar numai faptul că ceva mă oripila nu însemna că n-aș fi putut s-o fac atunci când ar fi fost cazul.

Puteam să mă apăr.

Puteam să-i apăr și pe cei pe care îi iubeam.

Cel puțin asta îmi spuneam eu.

Seth s-a uitat la Luke.

— Hai să încheiem pe ziua de azi!

— Dar mai avem o oră! am protestat.

— Știu, a răspuns el, lăsând capul pe umăr. Noi doi n-am terminat încă.

Luke a părut că înțelegea mesajul, a dat din cap și, când a trecut pe lângă mine, m-a bătut pe umăr.

— Ne vedem mai târziu!

După ce ușa de la sala de antrenamente s-a închis în urma lui, am avut clar senzația că urma să mi se țină o prelegere.

Seth a ridicat o sprânceană.

— Arăți de parcă ai mâncat ceva acru. N-o să-ți fac morală.

Am făcut ochii mari.

— Sigur nu citești gândurile sau mă minți?

A început să râdă.

— Gândurile și sentimentele ți se citesc, pur și simplu, pe față.

A întins mâna și mi-a luat pumnalul.

— Vreau să mă urmărești când fac asta.

Îl privisem cu mare atenție săptămâni la rând, dar mi-am încrucișat brațele la piept și m-am uitat la el.

Seth m-a cercetat o clipă, apoi s-a întors spre manechin. N-a existat nicio clipă de ezitare. Cum era în ceea ce mă privea, fiindcă manechinul ăla nenorocit părea viu de-a dreptul. S-a proptit pe un picior, a izbit și a înfipt pumnalul adânc în stern. O lovitură mortală în mai puțin de două secunde. Nicio pauză. Nicio slăbire a forței înaintea loviturii.

A scos pumnalul și s-a întors spre mine, cu o privire gravă în ochii lui chihlimbarii.

— Așa trebuie să faci și sunt convins că știi foarte bine cum să aplici o lovitură mortală.

— Știu.

S-a apropiat de mine și a lăsat capul în jos.

— Dar nu o faci. N-ai făcut-o niciodată fără să te batem la cap, iar când ai făcut-o, a fost numai fiindcă Luke sau eu te scosserăm din pepeni.

Am strâns din buze. Aș fi vrut să-l contrazic, dar și de data asta avea dreptate. Mă enerva la culme când avea dreptate, iar asta se întâmpla mult prea des.

— Trebuie să-mi spui ceva, bine?

Am ridicat capul, zâmbind ușor.

— Bine, ești un fioros sexy.

— Știam deja, a răspuns el, sec. Dar nu asta voiam să-mi spui. Am oftat.

— OK.

Mi-a susținut privirea.

— Poți să faci asta?

— Da...

— Nu-mi răspunde încă la întrebare, m-a întrerupt Seth. Vreau să te gândești bine și să te întrebi dacă poți într-adevăr să faci asta. Nu dacă poți să te lupți. Nu dacă poți să te folosești de elemente. Să te întrebi dacă ești pregătită să ucizi fără nicio secundă de ezitare. Dacă ești pregătită să aplici o lovitură mortală înainte ca adversarul să apuce să te atingă. Dacă ești pregătită să fii tu agresorul.

M-a cam luat cu fiori la întrebările alea. Aș fi vrut să-i răspund că voi putea s-o fac atunci când va fi nevoie, dar, sincer? Manechinul se legăna ușor în fața mea, carne sintetică, din cauciuc. Nu puteam să zic că da, sunt gata să ucid pe cineva. În fine, poate doar vreun animal sălbatic, cu mașina, și chiar și atunci m-aș fi simțit oribil, darămite să ucid pe cineva în mod voit?

M-am gândit la Hyperion și am strâns din ochi. Pe el aș fi putut să-l ucid. Cu ușurință. Chestiile pe care le spusese, ce făcuse... Am inspirat adânc și m-am cutremurat. Nici măcar nu trebuia să mă gândesc la respirația lui de gheață sau la greutatea mâinii lui.

Da. Pe el l-aș fi putut ucide.

Dar altfel? Să ucizi oameni, mă rog, daimoni, ce-or fi ei? Era cu totul altceva. Nu era genul meu să omor ființe. Pentru mine, era doar ce trebuia să fac pentru a supraviețui. Nu puteam să fiu slabă. Trebuia să fiu puternică. La fel de puternică precum femeile-Străjer pe care le vedeam zilnic. La fel de puternică precum îmi imaginam că fusese Alex. Cum era. Cum este.

Am deschis ochii.

— Alex nu a avut nicio problemă cu asta, nu-i așa?

Seth a clipit și s-a dat cu un pas înapoi. Adică, la propriu, a făcut un pas înapoi.

Am căscat ochii mari. Nu avusesem de gând să-l întreb asta și nu știu cum ieșise. Bine. Știu cum ieșise: din gura mea, care,

din câte se părea, era conectată direct la partea aia subconștientă din adâncul ființei mele care nu reușea să tacă naibii.

— Hmmm, da, mai bine... OK, nu am întrebat asta.

M-am înroșit, m-am întors repede și m-am dus spre locul unde îmi lăsasem hanoracul și sticla de apă.

Nu-mi venea să cred că adusesem vorba de Alex într-o asemenea discuție.

Seth nu vorbea niciodată despre Alex.

Din motive obiective, era un subiect delicat. Înțelegeam de ce. Seth și Alex avuseseră o poveste extrem de ciudată. Erau amândoi Apollyoni și deci meniți să fie împreună, așa fuseseră ei proiectați. Dar Alex era îndrăgostită de Aiden și eu... nu prea știam ce simțea Seth pentru Alex. Deacon sugerase că relația lor nu fusese prea serioasă, dar Deacon nu era Seth.

Deacon era fratele mai mic al lui Aiden și poate că vedea doar ce îi convenea lui când era vorba de Alex și de Seth.

Povestea lui Seth era așa de strâns legată de Alex! În plus, știam că făcuse multe pentru ea când colaborase cu Ares și îi sărise de fiecare dată în ajutor când fusese nevoie. La naiba, se sacrificase cu totul pentru fericirea ei! Asta însemna ceva.

Ce știam sigur era că Deacon tremura de încântare de vreo săptămână încoace. În urma unor înțelegeri aiuristice cu zeii, Alex și Aiden rămăseseră în Tartar timp de șase luni, iar acum se apropia sfârșitul acelei perioade.

Alex și Aiden urmau să se întoarcă.

M-am aplecat, am înhățat hanoracul și mi l-am tras peste cap. Am luat sticla cu apă, încercând să găsesc ceva ca să schimb subiectul. În momentul ăla, orice alt subiect era bun.

— Nu avea probleme.

Am înțepenit și am strâns din buze. Normal că nu avea. Din ce spunea Deacon, Alex era cea mai a naibii dintre toți.

— S-a născut și a crescut, practic, în mediul ăsta, cu excepția unei perioade de timp. Alex nu e ca tine.

Mi s-a strâns stomacul și parcă a început să mă ardă. Era penibil, știam, dar acreala aia pe care o simțeam în gură avea gust de gelozie. O gelozie idioată, nelalocul ei.

— Dar nu era simplu nici pentru ea, ăsta e un lucru pe care îl aveți în comun, a adăugat el după o clipă. Știu că nu îi făcea plăcere și că o afecta. O măcina.

M-am întors încet spre el, strângând sticla la piept.

El s-a apropiat fără să spună nimic, până când a ajuns la vreo jumătate de metru de mine.

— Iar înainte ca... înainte ca totul s-o ia razna, spunea că nu mai voia să fie Străjer. Cu toate că asta își dorise dintotdeauna. Se săturase. De omoruri și de lupte.

Nu știam ce să răspund. Nu știam nici dacă era ceva de spus, fiindcă o înțelegeam. Cine nu s-ar sătura de omoruri și de lupte?

— Nu era simplu pentru ea, Josie, dar o făcea pentru că era datoria ei, o făcea pentru a se proteja pe sine și pe cei dragi.

Seth a întins mâna și mi-a scos coada din hanorac. Mi-a răsfirat părul pe umăr.

— N-o să fie simplu nici pentru tine.

Mi-am trecut limba peste buze.

— Crezi că n-o s-o pot face, nu-i așa?

El s-a uitat o clipă în ochii mei, apoi și-a coborât genele, ferindu-și privirea.

— Unul dintre lucrurile care îmi plac foarte mult la tine, Josie, este că ești mortală, indiferent de situație.

Am simțit o ușoară fluturare în piept.

— Nu-mi dau seama dacă e un compliment sau nu.

— Este.

A aplecat capul și mi-a sărutat colțul gurii.

— Hai! Mergem și ne luăm niște popcorn! Putem să ne uităm la un film înainte să vină Deacon să ne forțeze să vedem încă un sezon din *Supernatural*.

— Dar îmi place *Supernatural*.

A rânjit.

— Îți place Dean Winchester.

— Recunosc, am murmurat, conștientă că Seth evita să-mi răspundă la întrebare, dar n-am insistat. Poate pentru că știam deja răspunsul, știam ce credea.

Și, frate, asta chiar îmi tăia din elan.

Nu am mai spus nimic în timp ce Seth a agățat pumnalul pe perete, alături de celelalte arme mortale și lucioase. Am intrat în holul principal, unde am trecut pe lângă câțiva studenți care se îndreptau spre cealaltă sală de antrenamente. Nu aveam idee dacă erau semipuri sau puri, dar erau îmbrăcați la fel ca mine. Străjeri în devenire.

Pun pariu că ei nu aveau nicio apăsare să ucidă pe cineva.

Soarele de amiază încălzea atmosfera, dar nici așa nu era cald cum ar fi în luna mai în Missouri sau în Virginia. Mă îndoiam că aici se încălzea vreodată cu adevărat, iar sub acoperișul umbros al sălii de antrenament te zgribuleai.

Mergeam alături de Seth, încercând din răspuțuri să nu bag în seamă privirile ațintite asupra noastră. Cei mai mulți de aici încă mă credeau muritoare. Dintr-un motiv sau altul, nu mă simțeau ca pe una de-ale lor, așa cum se simțeau ei. Îmi imaginam că asta era fiindcă făcuse ceva Apollo sau poate pentru că eram semi-zeu. Apollo nu era pe-acolo să-mi spună. Indiferent ce-ar fi fost, toată lumea se holba la Seth. Toată lumea. Tot timpul.

Era enervant.

M-am uitat la el. Încă avea rânjetul ăla pe față. Da, știa foarte bine că se holbau toți la el. Ca să nu mă mai gândesc la asta, am rememorat discuția pe care o avuseserăm noaptea trecută.

În ultimul timp, Seth luase obiceiul să-mi pună niște întrebări ipotetice foarte ciudate. Ce aş fi făcut dacă Apollo nu ar fi fost tatăl meu? Simplu. Aş fi fost şi acum la Radford, studentă la Psihologie. Mă întrebasese apoi unde m-aş fi dus dacă nu aş fi fost aici, adică ce locuri mi-ar fi plăcut să vizitez. La asta mi-a luat ceva să răspund, fiindcă voiam să mă gândesc bine. Până la urmă am zis că în Scoția, pentru că mă fascina istoria acelei țări. Când încercam să aflu şi eu ceva despre el, ori adormeam, ori ne întrerupea cineva.

— Am o întrebare pentru tine, am spus eu.

— Probabil am şi eu un răspuns pentru tine.

Am zâmbit.

— Dacă ai putea să te duci oriunde în lumea asta mare, unde te-ai duce?

El s-a uitat la mine cu sprâncenele arcuite.

— Pe bune?

— Da.

Am râs.

— Ştii că eu m-aş duce în Scoția...

— Ştiu că ți-a luat vreun sfert de oră ca să răspunzi la întrebarea asta.

— Taci din gură şi răspunde!

— Nu ştiu cum aş putea să le fac pe amândouă.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Seth!

El şi-a compus zâmbetul ăla sexy, care mă enerva.

— Cred că m-aş duce... acasă, în Ciclade, la Andros. N-am mai fost acolo de când... am părăsit insula.

A făcut o pauză.

— Mă întreb dacă o mai fi cineva acolo. Nu erau prea mulți oameni pe vremea mea. Nu era o insulă prea populată.

Dacă mi-ar fi spus că era în secret un fan înfocat al trupei One Direction nu aş fi fost mai şocată de răspunsul lui. Având în vedere copilăria dură pe care o avusese, nu mi-aş fi imaginat că ar vrea să se întoarcă în insula Andros.

— De ce tocmai acolo?

A ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Pur şi simplu aş vrea s-o mai văd. Mi-e cam greu să explic.

Am stat să mă gândesc un pic şi m-am întrebat dacă asta ar putea avea vreo legătură cu împăcarea demonilor lui din trecut.

— Ai vrea să...

M-a întrerupt un strigăt de uimire, puternic, răguşit. Mi s-a oprit inima, iar curtea pătrată a răsunat de un scrâşnet oribil, un fel de plesnet care stârnea ecouri în statuile de marmură. Apoi a urmat un ţipăt ascuţit, pătrunzător. Şi un altul. M-am întors exact când Seth s-a așezat în faţa mea, ca să nu văd ce se întâmpla.

Dar era prea târziu.

Văzusem.

— Zei nenorociţi! a mormăit el.

Oripilată, mi-am dus mâna la gură şi am făcut un pas înapoi, clipind des. Am crezut că aveam vedenii, dar nu. Era real.

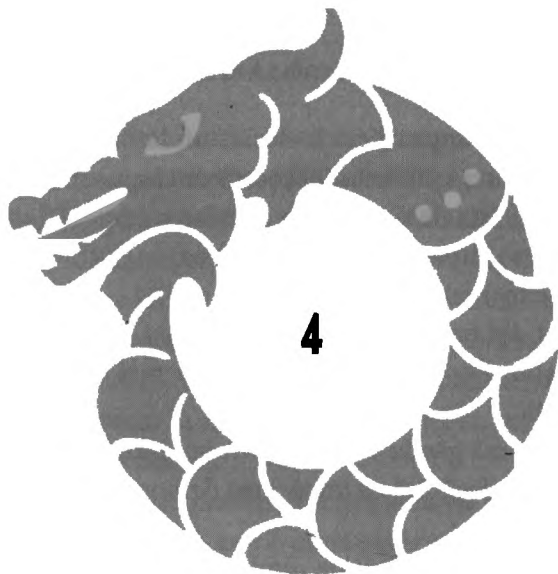
În aer, chiar în faţa sălii de antrenamente de unde ieşiserăm atârna un trup. Picioarele îmbrăcate în blugi pendulau ţepene într-o parte şi-n alta. Avea un soi de lanţ în jurul gâtului înclinat într-o poziţie nefirească.

Cineva se spânzurase.

Pe toţi zeii, nu! Privirea mi-a căzut pe pieptul lui. Nu. Nu se spânzurase cineva. Fusesse spânzurat.

Pe piept avea o foaie de hârtie – o foaie de caiet, care fusese fixată cu un fel de cuţit. Cuvintele se distingeau foarte bine, cu tot sângele care îi colora abdomenul, şi erau greu de uitat.

FĂRĂ SEMIPURI LIBERI.

4

SE ADUNASE UN MIC GRUP de studenți cărora nu le distingeam fețele. M-a cuprins greața și a trebuit să mă uit în altă parte. Cadavrul – persoana aceea – nu era mai mare decât mine, ba chiar dimpotrivă. Nu aveam să-i uit niciodată fața. Maxilarul atârnat. Paloarea cadaverică. Ochii albaștri, care priveau fără să vadă.

— Este atât de nedrept! a spus o fată cu vocea tremurată.
Este atât de aiurea!

Apoi o altă fată.

— O, pe toți zeii, e Brandon!

Și-a făcut loc prin mulțime. Avea lacrimi în ochi.

— Să-l dea cineva jos! Vă rog!

S-a întors spre cei din mulțime.

— De ce nu-l dă jos cineva?

Dar Seth deja pornise.

Cu o față inexpressivă, ca de piatră, pe care nu se citea nicio emoție, s-a apropiat și, cu o delicatețe incredibilă, i-a prins picioarele bietului băiat, imobilizându-le. A ridicat brațul stâng,

iar pe încheieturile lui a apărut o lumină chihlimbarie. Fluxul de energie pură a izbit chiar în mijlocul lanțului, rupându-l în două.

Seth a luat cadavrul în brațe și l-a așezat pe aleea pavată cu marmură. S-a ridicat fără să spună un cuvânt. S-a uitat atent la acoperișul sălii de antrenament, iar un mușchi i-a tresărit ușor pe obraz. Nu mai era nimeni acolo acum, dar toate ființele care se aflau în acest campus erau superrapide. Oricine ar fi putut să-l împingă pe tipul acela de pe acoperiș, dispărând apoi înainte ca nefericitului să-i... plesnească gâtul.

Dacă din cauza asta murise. Cuțitul pe care îl avea înfipt în piept ar fi putut foarte bine să-i producă o rană letală. Fierea mi se ridicase în gât și amenința să iasă afară.

— Ce naiba?

M-am întors, auzind vocea lui Solos. Acesta și-a făcut loc prin mulțime și a încetinit pasul când a văzut cadavrul întins pe jos. Pielea întunecată din jurul cicatricii pe care o avea pe față a pălit.

— Pe toți zeii! a mârâit el, cu ochii în jos.

— A fost spânzurat, a spus Seth, cu voce neutră.

Fata care vorbise prima oară a ieșit din mulțime, cu ochii mari și violeți.

— Sau cineva l-a făcut să se spânzure. L-a forțat.

Din micul grup s-au auzit murmure, iar fierea aia oribilă din gâtul meu era pe punctul de a ieși. L-a făcut să se spânzure? Pe toți zeii, nici măcar nu puteam să-mi imaginez cum ar fi în stare cineva să împingă o persoană spre un act atât de cumplit. Dar purii aveau abilitatea asta. La fel ca Seth. La fel ca zeii. Puteau să forțeze un semipur sau un muritor să facă ce voiau ei. Văzusem asta cu ochii mei. Puteau să-i forțeze chiar și să se spânzure. Sau să se înjunghie. Puterea asta era înfiorătoare.

Tulburătoare.

— Oricum ar fi fost, cine a făcut-o a dispărut de mult.

Seth s-a uitat la mine. Ne-am privit o clipă, apoi el și-a întors ochii spre cadavru. I-a spus ceva lui Solos, dar prea încet ca să pot auzi.

Solos a făcut un pas în lateral și s-a întors spre mulțime.

— Bine, acum toată lumea să plece! Duceți-vă la ore sau unde trebuie să vă duceți, nu e cazul să stați aici!

— Da, fiindcă e locul crimei.

Tipul înalt și solid era îmbrăcat ca mine, în echipament Covenant, de antrenament. Puteam să pun pariu că era impur.

— Sau pur și simplu nu vă pasă, fiindcă e impur?

— Dat fiind că și eu sunt impur, îmi pasă.

Solos și-a schimbat imediat poziția. Au apărut Gardienii, toți îmbrăcați în alb, spre deosebire de Străjeri, care aveau uniformă neagră.

— Știi foarte bine asta, Colin.

Seth s-a întors spre cadavru, apoi și-a scos hanoracul, rămânând într-un tricou cu mânecă scurtă. S-a apropiat și i-a acoperit fața cu un gest plin de delicatețe și respect.

Mi-am întors din nou privirile și am strâns din buze. Era așa de aiurea, așa de aiurea, încât nici măcar cuvântul „aiurea” nu era suficient! Tipul acela era un necunoscut pentru mine, dar mă durea inima și mi se făcea rău gândindu-mă la implicații, la ceea ce se întâmpla chiar sub ochii noștri.

Fusese ucis numai fiindcă era impur.

Asta era departe de a fi în regulă.

— Poate că ție îți pasă, dar știi al naibii de bine că pe jumătate dintre cei care se află în campusul acesta îi doare în cot de ce s-a întâmplat până acum. Și o să-i doară în cot și atunci când zeii vor începe să ne omoare, l-a înfruntat tipul acela, Colin. Niciodată nu le-a pasat.

— Are dreptate, s-a auzit o voce din spate.

O fată.

— Știți ce s-a întâmplat cu Felecia acum două zile.

Nu știam nici cine era Felecia, nici ce i se întâmplase.

Solos și-a încleștat fălcile.

— Se fac cercetări. Se vor...

— Unul dintre puri a agresat-o, a violat-o și apoi a dat-o și altora, a revenit Colin, cu vocea îngroșată de furie. Și ce s-a făcut? Absolut nimic.

O, zei! Chiar că îmi venea să vomit.

— Și ce-i cu asta? Nu interesează pe nimeni, iar Felecia e o târfă. Ce mai contează...

Am tresărit, uimită, iar Seth s-a întors spre mulțime. Gardienii cu uniforme albe au înțepenit.

Câțiva studenți s-au dat la o parte din fața unui tip înalt, cu părul blond-albicios.

— Nu cred că ai spus asta.

El a ridicat din umeri.

— Ce?

Tonul lui era arogant și batjocoritor.

— Știi vorba aia: un semipur bun e ăla drogat sau mort.

Seth a explodat.

S-a întâmplat atât de rapid!

Seth a zburat peste alee și l-a ajuns pe individ înainte să apuc să respir. L-a apucat de guler pe blondinul care presupuneam că era pur și l-a ridicat în aer. Materialul tricoului s-a rupt.

— Nici măcar n-o să-ți cer să repeți ce-ai zis.

Blondinul a avut o secundă să pălească, înainte ca Seth să-și tragă brațul în spate și apoi să-i ardă un pumn care a făcut să-i zboare capul. Măinile băiatului se agățau cu disperare de brațul lui Seth, încercând să se elibereze, dar n-ai să vezi!

În câteva secunde mulțimea s-a retras ca să-i facă loc lui Seth – lui Apollyon. Gardienii nici măcar nu au încercat să-l oprească.

— Seth! l-a prevenit încet Solos, făcând un pas spre el, fără să se apropie mai mult.

— Citesc în ochii tăi că asta crezi cu adevărat.

Mâna lui liberă s-a făcut iar pumn.

— Și știi ceva, boule? Oi fi tu pur și poate că or fi fost până acum reguli care îți apărau fundul, dar regulile alea nu au fost niciodată valabile pentru mine și pentru ce pot eu să-ți fac.

M-am crispat, înghețasem acolo.

— Și nici acum nu sunt valabile, a adăugat Seth.

A urmat un alt pumn, o lovitură care ar fi sfărâmat maxilarul unui muritor. Buza blondinului s-a rupt și sângele a țâșnit în aer, în timp ce capul îi zbura în spate. Seth se pregătea de alt pumn.

Solos s-a apropiat de el.

— Ajunge, Seth!

El nu l-a băgat în seamă și o clipă m-am temut că nu se va opri înainte să fie prea târziu.

Am reușit să ies din încremenire, am trecut pe lângă Solos și m-am repezit la el. L-am prins de brațe cu ambele mâini și l-am ținut.

— Seth! Ajunge! Dă-i drumul!

A trecut o clipă și am crezut că n-o să mă asculte și o să-i crape capul individului. Deși o parte din mine era perfect de acord cu asta, nu puteam să-l lase s-o facă.

El a coborât încet brațul și i-a dat drumul purului. Tipul s-a izbit de pământ cu un bufnet surd și s-a făcut grămadă.

OK. Era bine. Chiar i-a dat drumul.

Seth s-a întors spre mine, respirând precipitat. Ni s-au întâlnit privirile, iar eu am tras aer în piept. Ochii lui chihlimbarii erau luminoși și limpezi ca o dimineată de iarnă. S-a uitat în jos, spre mine, dar nici măcar nu eram convinsă că mă vedea. Mi-a trecut un fior pe șira spinării și i-am dat drumul.

Parcă m-aș fi uitat în ochii unui străin.

Seth

Îmi ardea buza de o luptă. Una adevărată. Nu de snopit un idiot cu sânge pur. Asta nu-mi stinge focul care îmi ardea în sânge. Voiam o luptă adevărată.

— Ai de gând să stai jos sau o să te plimbi așa până când o să faci cărare în lemnul dușumelei?

Din păcate, cum mă aflam în biroul decanului de la Covenant, nu avea să fie nicio luptă.

M-am întors spre biroul masiv de mahon unde stătea Marcus Andros, neavând nicio șansă să-l ignor pe Străjerul înalt și mut care stătea fix în dreapta lui.

Alexander.

Bărbatul de la care Alex își primise numele. Tatăl ei. Străjerul dat naibii, cu care nici măcar eu nu mă puneam. Nu vorbea, pentru că nemernicul de senior al Consiliului, care nu mai exista, îi tăiasese limba cu mulți ani în urmă.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Ce faci în legătură cu cele care se întâmplă?

— Nimic. M-am gândit că e cea mai bună măsură, mi-a răspuns el ironic. Îi las să se omoare între ei, pur și simplu.

— Asta e și impresia mea.

Nu îl scăpam din ochi pe Alexander.

— Ce s-a întâmplat azi nu e un incident izolat. De când am venit aici, am văzut numai stare de război. Lupte, puri care le dau foc semipurilor. Care le manipulează voința.

S-a ridicat din fotoliu.

— Știu tot ce s-a întâmplat în campusul meu, Seth. Crezi că mie îmi place? Că nu am pus la bătaie toate resursele pe care le avem ca să păstrăm liniștea?

A ocolit biroul și s-a oprit în fața mea. Alexander se mișca în tandem cu el.

— În caz că ai uitat, am pus jumătate din Străjeri și Gardieni să păzească universitatea Covenant de umbre sau de titani. Știi foarte bine că până acum n-am avut probleme cu ei, dar asta nu va dura prea mult.

Normal că știam. Porcăria asta mă făcea să-mi pierd somnul, dar nu de-asta îmi venea să rup în două pe cineva.

— Dar în cazul fetei aceleia, pe nume Felecia? Ce se întâmplă cu împruții care au violat-o?

Marcus a expirat lung și și-a întors privirea spre fereastra care dădea în curtea interioară.

— Nu știm cine sunt făptașii. Fata a fost manipulată. Nu își amintește cine erau.

— Atunci mai bine castrează-i pe toți nenorociții cu sânge pur din campus!

Decanul mi-a aruncat o privire furioasă.

Alexander a rânjit, aparent de acord cu propunerea mea.

— Crezi că eu n-aș vrea s-o fac?

Vocea lui Marcus era joasă, de un calm mortal.

— Ce i s-a făcut fetei e mai mult decât reprobabil. Și noi ne străduim să aflăm pe unde a fost și cine ar fi putut s-o vadă. Dacă cineva știe ceva nu vorbește, fie pentru că nu vrea, fie pentru că e prea speriat.

Mi se încheștaseră fălcile. Azi auzisem pentru prima oară de fata aceea și de ce i se întâmplase și știam, la naiba, *știam*, că nu era prima și că nu va fi nici ultima. Îmi aminteam fără să vreau de ce îi făcuseră lui... lui Alex, când fusesem la Consiliul în munții Catskills. Îi pusese rădăcini în băutură, și, în fine, urmase un haos total, în care eu nu pot să spun propriu-zis că am fost de ajutor.

Marcus s-a întors și a luat o cană. Îmi închipuiam că în cana aia maro era ceva tare.

— Puteai să-l omori pe puștiul acela, Seth.

Am ridicat o sprânceană, întrebându-mă dacă expresia de pe fața mea arăta destul de clar că nu dădeam nici doi bani pe asta, fiindcă exact asta simțeam la gândul că aș fi putut să-l ucid pe nemernic.

El a lăsat cana jos.

— Și văd că într-adevăr nu-ți pasă.

A oftat și a pus cana pe birou.

— Cu toate căte se întâmplă acum, ultimul lucru de care am nevoie e să-mi fac griji pentru tine.

— Nu e cazul să-ți faci griji pentru mine.

Alexander și-a lăsat capul într-o parte și a ridicat din sprâncene. Fără să spună nimic, pe fața lui se citea clar: *nu, pe bune?*

— E cam greu să nu-mi fac griji pentru tine, Seth.

Marcus s-a așezat iar la birou.

— Și tu știi al naibii de bine de ce.

Am râs încetișor, lăsând bărbia în piept. Pentru Marcus – la naiba, pentru toată lumea –, eram un butoi cu pulbere. Toți se așteptau să explodez.

Ușa s-a deschis în spatele meu, iar în birou a intrat o mini-armată de Gardieni. Aceștia s-au îndreptat spre Marcus și s-au oprit la câțiva pași de el.

Nu trebuia să mi se spună că ar fi timpul să plec. Marcus mă tolera aici și nu voia să mă implic în războiul dintre puri și semipuri.

Asta nu însemna că eu nu m-aș fi implicat, dacă ar fi fost necesar.

Am ieșit din birou în holul mare, păzit de Gardieni, apoi am luat-o pe scările alea de un milion de trepte pe care le urcasem ca să ajung la biroul lui. De jos, am pierdut timpul cercetând inutil zidurile care înconjurau universitatea. Se făcuse noapte, iar clădirea era bine păzită. Deocamdată. Dar umbrele reușiseră o dată să pătrundă în interior. O vor face și altă dată.

Stomacul meu gol a început să ghiorăie. Sărisem peste cină, dar nu aveam chef de mâncare adevărată. Cu gândul la tortul aniversar care mai rămăsese în camera lui Josie, m-am îndreptat într-acolo. Drumul spre dormitor era cam același pe care eu și ea îl parcurseserăm mai devreme, pe lângă sala de antrenamente, numai că de data asta nu am intrat acolo.

Locul în care așezasem cadavrul era curat. Marmura nu avea absolut nicio pată. Niciun semn care să sugereze că se întâmplase ceva acolo, cu excepția unui trandafir roșu.

Un omagiu.

Un trandafir nenorocit.

Fără să-mi dau seama, mă oprisem din mers și mă holbam la floarea proaspăt tăiată. În câteva zile se va ofili, dar oare vor mai apărea și alte flori? Așa cum pun muritorii în locul în care a murit cineva?

Puri nenorociți! Orice persoană cu doi neuroni funcționali putea să-și dea seama că vor apărea probleme după abolirea Orânduirii Rasei, dar așa ceva? Era... Da, nici nu erau cuvinte pentru asta. Dar ce s-a întâmplat cu fata aceea?

Nu glumisem deloc când propusesem să-i castreze pe toți nenorociții ăștia de puri.

— De-a dreptul bolnav, nu?

Am ridicat capul, m-am întors și era gata să scot un țipăt de uimire.

Rezemată de statuia de marmură care o înfățișa pe Hera stătea o nimfă, picior peste picior. Aceași nimfă-mascul pe care o văzusem în fața casei unde locuiau bunicii lui Josie. Era îmbrăcată la fel, cu pantalonii ăia de piele de căprioară, și puteam să jur că pieptul nemernicului strălucea în lumina lunii.

— Te-ai rătăcit sau ce? l-am întrebat eu. Pădurea e după zidurile astea.

S-a uitat la mine dintr-o parte.

Știu unde mă aflu. Tu știi?

Uh!

Am făcut o pauză.

— Da, nici măcar nu știu ce să-ți răspund la asta.

El s-a dezlipit de statuie și, într-o fracțiune de secundă, era deja îngenuncheat în locul unde se aflase cadavrul.

— Vreme de mii de ani, muritorii și nemuritorii au tot căutat să-i ucidă pe cei care nu erau asemenea lor. Chiar dacă prin venele lor curge același sânge.

Își lăsase capul pe umăr și se uita la trandafir.

— Vezi tu, nu a fost numai problema muritorilor. Ei au învățat asta de la noi. Să iubească. Și să urască.

Sprâncenele mele ajunseseră până la marginea frunții.

— Ți-a adus furie moartea acestui impur.

A întins mâna subțirică și a mângâiat tulpina verde a florii. În clipa următoare a apărut acolo o tufă întreagă de trandafiri. Nimfa s-a ridicat în picioare și s-a uitat la mine peste umăr.

— Violența naște violență.

— Sunt destul de sigur că asta a spus-o Martin Luther King Jr.

— Cuvinte înțelepte spuse de un bărbat înțelept, a răspuns el, întorcându-se spre mine. Violența macină și se transformă într-o ură rea și molipsitoare, Apollyon. Se răspândește ca un cancer care nu dispare decât dacă e operat. Mulți dintre cei de aici și din lume sunt afectați de ea, iar purii care se fac vinovați... ei bine, unii dintre ei reprezintă o cauză pierdută.

Nicio noutate.

— Tu ai deja boala asta.

Am clipit nedumerit.

— Te mănâncă de viu și se apropie tot mai mult de sufletul tău. Mergi ca pe sfoară și poți să cazi în prăpăstii fără umbre. Suntem cu ochii pe tine!

A ridicat capul.

— *Ei sunt cu ochii pe tine.*

Nici asta nu era o noutate.

Nimfa a ridicat ochii spre cerul de onix acoperit de stele.

— Nu doar de titani sunt ei îngrijorați. Trebuie excizat și ce ai tu în tine, Ucigașule de Zei!

Ucigaș de Zei? Ce naiba?

Nu eram eu Ucigașul de Zei. Alex devenise Ucigaș de Zei și poate încă mai era. Habar n-aveam dacă acum era un Apollyon sau un Ucigaș de Zei, după ce murise și devenise semizeu. În Tartar nu exista nici e-mail, nici telefon mobil ca să iau legătura cu ea și s-o întreb. De fapt, nici nu știu dacă aș fi încercat să iau legătura cu ea, chiar dacă aș fi putut.

M-am uitat la nimfă.

— Ce treabă are...

Puf! Gata! Nimfa a dispărut, și, evident, era ciudat ca naiba. Un avertisment, clar, un avertisment ciudat rău.

Trandafirii erau însă un gest drăguț.

Am scuturat din cap, m-am răsucit pe călcâie și am plecat, încercând să-mi scot din minte cuvintele și înfățișarea nimfei, dar era foarte greu. La naiba, era aproape imposibil!

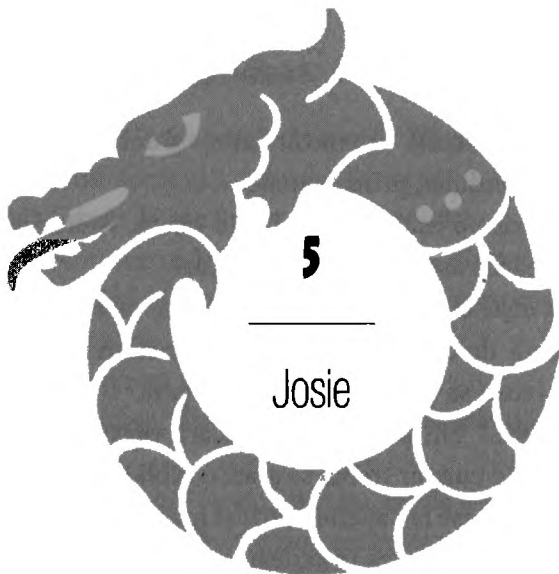
M-am oprit în fața ușii lui Josie și mi-am privit mâna dreaptă. Încheieturile degetelor nu aveau nicio urmă. Nimic. Eram 99% sigur că îi fracturasem maxilarul purului, iar mâna mea nu era nici măcar umflată.

Și eram 99% sigur că l-aș fi ucis dacă Josie nu m-ar fi oprit.

Văd că într-adevăr nu-ți pasă.

Cuvintele lui Marcus mi-au revenit în minte. Nu știam dacă avea sau nu dreptate. Dacă mi-ar fi păsat că îl ucid sau nu pe pur.

Și știam ce spunea asta despre mine.

— **ȘTII, AM FĂCUT** la viața mea tot felul de chestii aiurea – chestii de care, probabil, nici nu ai vrea să afli, a spus Deacon, uitându-se atent la ușa bibliotecii. Dar hărțuirea unei bibliotecare e prea aiurea!

M-am uitat la el.

— La fel de aiurea cum a fost ce i-ai făcut tatălui meu?

A mijit ochii.

— OK. Țsta e unul dintre lucrurile aiurea de care probabil n-ai vrea să știi.

Am pufnit ca un purceluș. Era adevărat.

— Apollo a spus că trebuie să vorbesc cu bibliotecarul de aici și presupun că se referea la femeia aia ciudată peste care am dat o dată. N-am mai văzut-o de atunci și niciunul dintre angajați nu știe ce e cu ea.

Deacon și-a îndepărtat o șuviță de păr de pe frunte și a început să urce treptele largi și abrupte.

— Și cum ziceai că arăta?

— Era foarte înaltă – cam cât Seth – și subțire. Avea părul foarte blond, ondulat, prins la spate.

M-am oprit pe scări cu respirația tăiată. Atâtea antrenamente, iar scările astea încă erau mortale!

— Avea niște ochelari de soare gigantici, care mi s-au părut din cale afară de ciudați, fiindcă eram înăuntru, înțelegi. În fine, n-am reușit să văd prea mult din fața ei.

— Hmmm... Nu pare o bibliotecară obișnuită. Dar, mă rog, nici nu știu cum ar trebui să arate o bibliotecară obișnuită.

Deacon ajunsese la capătul scării și mă aștepta.

— Știi, semipurii intră întotdeauna în panică din cauza bibliotecilor de la Covenant.

— Și Seth spunea ceva de genul ăsta.

Seth.

Uf!

Nu venise la mine în noaptea trecută, ceea ce n-ar fi fost o mare chestie, dar după ce se întâmplase ieri cu impurul și apoi cu purul acela, eram... eram îngrijorată pentru el. Eram îngrijorată din pricina privirii lui, când se uitase la mine ca și cum nici nu mă vedea. Avea o răceală în ochi, nu neapărat față de mine, dar tot era tulburător. Acela nu era Seth.

Deacon a luat-o înainte și a deschis ușa grea, placată cu titan. Cred că sumele folosite la construirea acestei clădiri fuseseră astronomice.

— Luke detestă locul ăsta. E ciudat cum o ia razna când e în astfel de clădiri. La fel s-a întâmplat și când am fost pe Insula Zeității, mi-a povestit el, intrând în bibliotecă. Nu știu ce e, dar semipurii simt ceva... *ciudat* în locurile astea.

Am inspirat adânc, savurând mirosul acela de cărți vechi. Cât vedeai cu ochii erau numai rafturi masive, până în tavan,

pline de tomuri. Între polițe erau niște lămpi care costau probabil mai mult decât salariul unui licențiat.

— Mă întreb de ce simt ei asta, iar voi nu.

Am pornit numaidecât printre rafturi. Nu aveam decât să bâjbâim așa până la cină, cu speranța că o vom găsi pe misterioasa bibliotecară.

— Toți aveți mai mult *eter* în voi.

Deacon a ridicat din umeri și și-a vârât mâinile în buzunarele blugilor.

— Aceeași chestie ca și abilitatea lor de a vedea cum arată în realitate daimonii. Pentru noi, cei cu sânge pur, ei arată normal. Dar pentru semipuri? Daimonii arată așa cum sunt, adică scoși fix dintr-un film de groază.

A făcut o pauză.

— Acum, dacă ai devenit cu adevărat semizeu, mă întreb dacă ai putea vedea și tu cum arată cu adevărat daimonii.

Am strâmbat din nas.

— E un semn de slăbiciune dacă sper că nu voi ști niciodată?

— Nu.

A râs și m-a îmbrâncit ușor cu umărul.

— E un semn că ești sănătoasă la cap.

M-am mai liniștit când am aflat că nu mă credea mototoala lumii și am continuat să bântuim printre rafturi, trecând pe lângă studenții așezați la mesele alea mari, cu ochii în cărți.

Am oftat.

Într-un fel, îmi era dor de școală.

Și mi-era dor de-adevăratele de fosta mea colegă de cameră, care se dovedise a fi o furie. Erin fusese grav rănită de Hyperion, iar Apollo, tatăl meu, îmi spusese că se recupera în Olimp. Îmi spusese că era bine, dar eu simțeam nevoia să mă conving cu ochii mei.

Ne-am apropiat de fundul bibliotecii și, la un moment dat, în dreptul unei secțiuni în care puteam să jur că erau numai cărți scrise în greacă, temperatura a scăzut brusc. Chiar dacă aveam pulover pe mine, am simțit că mi se făcea pielea de găină.

— Îl cunoșteți pe... impurul care a fost ucis ieri?

El a clătinat din cap, apoi am luat-o spre stânga, trecând pe lângă mai multe uși închise.

— Nu. Am auzit însă că era Străjer. Urma să absolve semestrul acesta. Luke îl cunoaște pe un prieten de-ai lui. I-a spus că după ce termina, voia să se transfere la Vegas, să lucreze într-o comunitate a purilor.

— E atât de trist!

Mi-am strâns brațele la piept.

— Și atât de nedrept! Nici nu pot să mă gândesc.

— Da, a spus el. E clar că a fost manipulat. Altfel nu era posibil ca un pur să poată controla pe cineva care, practic, era de acum Străjer. Nici măcar un pur care știe să se folosească de elemente.

— Pur și simplu nu înțeleg, și asta nu pentru că nu cunosc regulile de pe aici, i-am explicat eu, uitându-mă la scara din fier forjat care urca în spirală spre etaj. Am avut aceleași probleme și noi în lumea, ăăă, muritorilor. Încă le mai avem și nici pe alea nu le pricep. Cum poate cineva să urască așa de tare pe altcineva care e un pic altfel, încât să fie capabil să-l rănească sau să-l ucidă.

Deacon n-a spus nimic în timp ce urcam scările. Când am ajuns sus, zâmbea.

— În lumea noastră a fost mereu așa. Probabil de mii de eoni, purii i-au tratat pe semipuri ca pe niște scursuri.

Un bibliotecar care trecea grăbit pe lângă noi i-a aruncat lui Deacon o privire ostilă.

El i-a zâmbit și i-a arătat degetul mijlociu, ceea ce m-a făcut să râd.

— Într-un fel, sunt surprins că semipurii nu se revoltă.

— Deocamdată, am șoptit, uitându-mă printre rafturi. Nimeni nu i-ar putea condamna dacă ar face-o.

— Nu.

Și-a vârat iar mâinile în buzunare.

— Cu doi ani în urmă, lui Luke i s-ar fi administrat Elixirul sau ar fi fost ucis dacă s-ar fi aflat că are o relație cu un pur. Și eu știi ce aș fi pățit?

Am clătinat din cap.

— Mie mi s-ar fi făcut cu ochiul. Mi s-ar fi făcut cu ochiul și, eventual, mi s-ar fi dat o palmă peste mână.

A strâns din buze.

— Atât. Pe el cel mai probabil l-ar fi ucis, iar pe mine m-ar fi aplaudat în taină fiindcă le-am dat motiv s-o facă.

Mi s-a răscolit stomacul.

— Ce mizerie!

Deacon a încuviințat din cap.

— Știi care e mizeria cea mai mare? Mentalitatea aia nu s-a schimbat, Josie. Nici după ce s-a întâmplat cu Ares sau după ce se întâmplă acum cu titanii. Fanatismul este, efectiv, cea mai tare dintre emoțiile omenești și va supraviețui apocalipsei.

M-am cutremurat. Ce spunea el era groaznic, dar adevărat.

*

Muream de foame. Se făcuse noapte, iar Seth era dispărut în misiune. În fine, nu chiar dispărut. La antrenament îmi spusese că probabil va veni târziu fiindcă urma să facă patruleări cu Solos în afara campusului. Nu aveam idee ce anume voiau ei să cerceteze, când în jur erau numai copaci.

Și iar copaci.

M-am gândit că voia, pur și simplu, să iasă din campus și pentru asta nu prea puteam să-l condamn. Chiar dacă acest complex universitar era frumos, iar pentru mine încă reprezenta o noutate, și eu simțeam nevoia să ies. Și eram convinsă că la fel se întâmpla și cu Seth, cu atât mai mult cu cât nu era obișnuit să stea prea mult timp într-un loc.

Dar chiar muream de foame. Mai era puțin și picioarele mele ajungeau să se mănânce între ele.

Seth nu îmi spusese să nu umblu singură prin campus, iar mie nu mi se părea ceva periculos. Studenții și majoritatea angajaților de aici mă vedeau ca pe un soi de animal de companie muritor, numai că nu eram asta și știam că mă puteam apăra dacă era cazul.

M-am ridicat de pe canapeaua micuță și mi-am luat hănoracul. Mi l-am tras peste cap, mi-am scos afară părul încă umed și l-am lăsat pe spate. Mi-am luat cheile de pe măsuta de cafea și am ieșit.

Studenții se relaxau în holul spațios și chiar mișto din zona dormitoarelor, adunați în jurul unui televizor de dimensiunile unui Hummer. La Radford nu aveam nimic de genul ăsta. Nici canapele de-astea imense și comode. M-am așezat o dată pe cea roșie. O singură dată. Am vrut să mă mărit cu ea.

Normal, nu m-a băgat nimeni în seamă când m-am îndreptat spre ușile care fuseseră reparate de când intraseră umbrele pe acolo. De fapt, nimeni nu mă băga în seamă decât atunci când eram cu Seth și atunci, de fapt, toți se uitau la el, nu la mine. Eu eram doar un element suplimentar, ca niște cartofi prăjiți alături de un Big Mac.

Mmm... Cartofi prăjiți.

Știam ce o să-mi iau de la cantină.

Probabil aş slăbi şi eu la un moment dat dacă aş lua ceva frunze verzi sau o friptură, dar baconul de acolo era un orgasm pentru gură, iar cartofii lor prăjiţi erau mişto de tot, subţiri cum rar mai găseşti. Pe bune, aveam impresia că mâncarea de aici era făcută prin ceva magie, fiindcă toate erau mult mai gustoase.

Am simţit aerul rece al nopţii când am tăiat-o peste spaţiul verde ca să ajung pe alee. Cantina nu era departe de dormitoare. Cum era deschisă până la miezul nopţii, nu mă îndoiam că o să-mi pot lua o porţie de cartofi prăjiţi.

Şi eventual o porţie mare şi succulentă de...

— N-ar trebui să fii aici singură!

Mi s-a oprit imediat respiraţia ca reacţie la vocea neaşteptată, m-am întors şi am văzut instantaneu cui aparţinea. Chiar dacă eram surprinsă, acum şase luni aş fi căzut pe spate dacă mă întorceam aşa de repede.

Mai aveam puţin până la statutul de ninja.

Individul a ieşit din umbra unui măslin, un pom care habar n-am cum de mai rezista în condiţiile astea. L-am recunoscut pe loc pe tipul de cu o zi în urmă.

Colin.

Inima mi s-a mai potolit. OK, tipul n-avea să-mi facă probleme. Sau cel puţin, nu credeam că o să-mi facă.

— E în regulă. Mă duc până la cantină.

El s-a apropiat de mine încet, ca şi cum i-ar fi fost teamă că o să o iau la fugă.

— Unde este Apollyon?

Mda. Eu eram porţia de cartofi prăjiţi de lângă Big Mac.

— E plecat în patrulare, aşa că mă duc să-mi iau ceva de mâncare.

— Atunci vin eu cu tine!

Am ridicat o sprânceană.

— Mersi, dar nu e nevoie!

— Uite ce e, nu vreau să fac pe autoritarul, dar chiar nu e prudent să umbli singură pe aici.

S-a apropiat mai mult și a intrat sub lumina unui felinar. Părul negru era lucios, contrastând ciudat și, desigur, foarte atrăgător, cu ochii albaștri de safir.

— Ai văzut ce s-a întâmplat ieri. Mulți dintre purii de aici nu îi văd mai bine pe muritori decât pe semipuri.

Ei bine, chestia era că eu nu eram muritoare. Dar cum încercam să nu afle nimeni și cum se părea că nimeni nu simțea calitatea mea de semizeu, acesta devenise cumva asul meu din mânecă.

— Dacă Apollyon nu e aici, poate trebuia să apelezi la Deacon sau la Luke, a sugerat el. Ești destul de apropiată de ei.

Tipul ăsta chiar avea ceva spirit de observație. Pe de altă parte, cum lumea mă credea muritoare, probabil că văzuseră cu toții cam de cine eram apropiată.

— Îl cheamă Seth și, după cum am mai spus, e în ordine.

— Bine, a răspuns el după o clipă. Nu se poate zice că nu am încercat.

I-am zâmbit strâmb.

— Noapte bună!

M-am răsucit pe călcâie, am mers vreo doi metri și mi-am dat seama că tipul era chiar în spatele meu. M-am uitat la el peste umăr.

— Tu chiar ai de gând să vii după mine, nu-i așa?

Zâmbetul lui era cumva timid.

— Și eu voiam să mă duc la cantină când te-am văzut.

— A-ha.

— Așa că m-am gândit că am putea merge împreună.

Când a văzut că nici nu îmi trecea prin cap să îi răspund și că mă îndepărtam, a pornit-o imediat după mine, rămânând la vreun metru în urma mea.

— Apropo, eu sunt...

— Colin, l-am întrerupt și am zâmbit când am văzut că a tresărit de uimire. L-am auzit pe Solos ieri că ți-a spus așa.

— Super.

Un moment de tăcere.

— Mă antrenez ca...

— Străjer?

De data asta am început să râd în hohote când l-am văzut cum se încrunta.

— Pur și simplu am avut o bănuială.

El s-a uitat la mine.

— Apollyo... adică Seth te antrenează?

Am dat din cap.

Colin nu a vorbit imediat.

— Într-un fel, e ciudat că cineva, mai ales un Apo... hmmm, Seth antrenează un muritor și că un muritor a ajuns să știe ceva de existența noastră.

Am simțit un fior de neliniște gâdilându-mi pielea.

— Sunt convinsă că nu sunt unica muritoare care a aflat de existența voastră.

— E adevărat, dar...

— E o poveste lungă, am spus eu după o clipă, sperând să abandoneze subiectul.

Ceea ce a și făcut, oarecum.

— Probabil pentru că te-ai antrenat și se pare că nu ai motive de îngrijorare să ieși singură, dar trebuie să știi că indiferent cât de bine te-ar pregăti el, n-ai să faci față unui pur sau unui impur.

Am început iar să râd.

— Serios?

El s-a încruntat mai tare și n-a mai spus nimic în timp ce mergeam pe lângă o clădire.

— Știu că, de fapt, nu e treaba mea.

— Dar e treaba ta să te asiguri că îmi iau cartofi prăjiți fără să pătesc ceva?

A râs.

— Păi...

Curtea interioară s-a luminat brusc de o strălucire arămie, care a explodat în umbră. Cu o viteză incredibilă, Colin a sărit în spate, iar globul de lumină – nu, de foc – s-a izbit în zidul clădirii și s-a stins după impact. Mirosul de ozon ars a umplut aerul.

Ce naiba?

— Vai, ai ratat!

Imediat a apărut un tip înalt.

— Trebuie să mai lucrezi la direcție.

— Rahat! a mormăit Colin, așezându-se în fața mea.

— Nu am ratat.

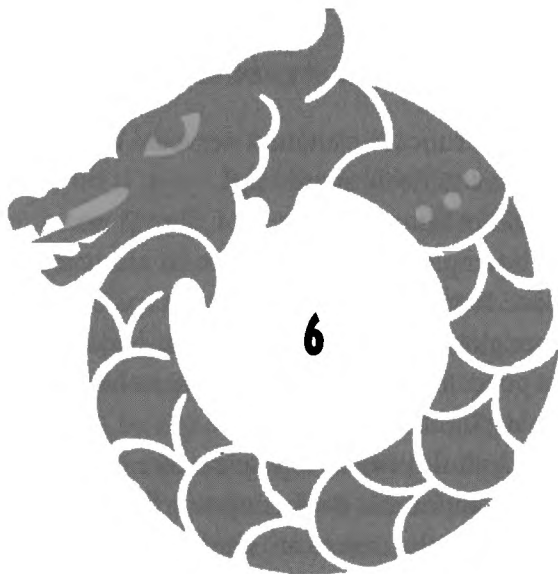
Din întuneric, s-a auzit o altă voce. A apărut și o altă lumină roșie, care îl învăluia pe deținătorul ei într-o aură stranie.

— A fost doar un avertisment.

Apoi l-am văzut și pe al doilea tip, iar stomacul mi s-a prăbușit fix în degetele de la picioare. El era, tipul pe care Seth îl snopise în bătaie. Chiar și în lumina aia slabă îi vedeam falca vântată și umflată. Și nu aveai cum să interpretezi greșit furia și promisiunea revanșei care se citeau pe fața lui.

În capul meu nu mai erau decât două cuvinte.

Oh! Rahat!

INIMA ÎMI BUBUIA și mă uitam cu teamă și neliniște la cei doi puri. Cel pe care Seth îl rupsese cu bătaia se juca acum cu globul de flăcări anormal de strălucitoare așa cum un muritor se joacă cu o minge de baseball.

Fără să-l pierd din ochi, am făcut un mic pas înapoi și lateral, ca să ies din spatele lui Colin. În sinea mea, știam că era inutil să stau de vorbă cu ei, dar trebuia să încerc.

— Nu vrem probleme. Ne duceam să luăm ceva de mâncare.

— Ai cumva impresia că ne interesează ce vreți să faceți voi? m-a întrebat Blondinul.

— Poate ar trebui, l-a înfruntat Colin.

Pumnii lui erau acum încheștați pe lângă corp. N-aveai cum să nu vezi.

— Nu cred că îți dorești să-l enervezi iar pe Apollyon. Dacă te iei de ea, asta o să se întâmple.

— Îmi bag picioarele în Apollyon, a răbufnit Blondinul, iar globul de foc care plutea în palma lui a început să pulseze. Până la urmă, nu e decât un semipur nenorocit. N-are nicio valoare.

Celălalt pur a aruncat o căutătură nervoasă în direcția Blondinului. Nu părea să fie de acord cu el.

— Ești un idiot fanatic! a izbucnit Colin. Și un...

Totul s-a întâmplat atât de repede, încât am reacționat fără să mă gândesc. Blondinul și-a tras mâna în spate și am știut că voia să arunce globul de foc. Era posibil ca, de data asta, Colin să nu se mai poată feri așa de repede ca prima oară. Pur și simplu nu am mai gândit.

Am întins brațul, invocând puterea care îmi curgea prin vene. Mi-am închipuit că, dacă stingeam flăcările, globul nu mai era așa de periculos, așa că am chemat în ajutor elementul apă. Unda de energie care a apărut instantaneu a fost magnifică. Îmi alimenta fiecare celulă din corp, care până atunci fusese parcă flămândă. Contactul cu *eterul*, era, cum să zic, ca și când vii acasă într-o seară și îți scoți, în sfârșit, sutienul.

Așa de plăcut era.

Energia a țâșnit din mine, electrizându-mi părul. Preț de o secundă, am apucat să văd fața șocată a Blondinului, o reacție absolut comică. Gura căscată. Ochii mari. Ce-aș fi vrut să am la mine un aparat de fotografiat ca să immortalizez momentul! Globul de foc a dispărut.

Evident, pe toți i-am zburat în toate părțile.

Blondinul și prietenul lui au sărit în aer, luați pe sus ca de un uragan. Colin s-a izbit de zidul clădirii. Voiam să folosesc apa, dar nu apă venise din mine. Și vântul era bun, presupun.

Am închis puțin ochii când cei doi puri s-au prăbușit la o distanță rezonabilă, iar impactul cu solul a făcut copacii din jur să tremure. Vântul se potolise. După nici două clipe, cei doi puri erau în picioare și... o lua la fugă.

Am simțit că eram cea mai tare din parcare.

Colin s-a ridicat cu greu în picioare și a icnit cu ochii la mine:

— Băi, frate!

Am zâmbit și m-am legănat nițel când mi-am retras brațul și m-am întors spre el. M-am uitat cum își recăpăta poziția și m-am bucurat să văd că nu părea rănit.

— Cum ai făcut asta? m-a întrebat el, clătinând din cap.

— Ți-am spus că o să mă descurc și fără Seth, am răspuns. El a clipit o dată și încă o dată.

— E clar că nu ești muritoare. Ce... ce ești tu?

Nu mi-era clar ce aș fi putut să spun în clipa aia. Colin știa că nu eram nici pur, nici impur și tocmai mă văzuse folosind elementul aer. În concluzie, nu puteam să-i spun decât adevărul. Am luat o gură de aer și m-am uitat în ochii lui.

— Sunt semizeu.

Seth

În clipa în care am intrat cu Solos înapoi în campus, mi-am dat seama că s-a întâmplat ceva. Marcus stătea lângă primul rând de statui mari. O secundă m-am gândit că apăruseră iar nimfele să facă vreun rahat de-ale lor, dar nu era asta.

În spatele lui, pe o bancă luminată de un felinar din apropiere, stăteau Josie și impurul pe care îl văzusem ieri. Cum îl chema? Cole? Ben? Să fiu al naibii dacă îmi aduceam aminte!

M-am încruntat, apropiindu-mă. Josie avea un aer mult prea inocent, cum stătea acolo, cu mâinile așezate frumos pe genunchi și cu picioarele perfect lipite. Nu cred că o mai văzusem vreodată atât de... liniștită. Sau cu o față atât de calmă.

Era clar că se întâmplase ceva.

Și ce căuta ea cu Cole-Ben-sau cum naiba îl chema pe ăla?

— Ce se întâmplă? a întrebat Solos, încetinind pasul.

M-am uitat la ei, încrucișându-mi brațele la piept.

- Am o bănuială că n-o să-mi placă ce urmează să aud.
Am făcut o pauză și m-am uitat la impurul de lângă Josie.
— Stai cam aproape de ea, nu crezi, amice?

Individul s-a tras repede mai departe, iar Josie s-a încruntat. Se îndepărtase așa de mult, încât am avut impresia că o să cadă de pe nenorocita aia de bancă.

Marcus a ridicat o sprânceană și s-a uitat la cei doi.

- A fost o altercație între ei și doi puri.

Nu mă interesa ce-ar putea să creadă ceilalți. Stăteam lângă Solos, dar în secunda următoare am fost în fața lui Josie și am ingenuncheat ca să mă uit în ochii ei.

- Ești bine?

Ea s-a uitat la Marcus și a dat încet din cap.

- Sunt bine.

Am scanat fiecare centimetru de piele care se vedea, pentru că nu eram prea convins de ce îmi spunea. Da, făcuse antrenamente și acum putea să se lupte, dar undeva, în străfundurile mele, exista un fel de spaimă irațională.

- Ce s-a întâmplat?

Josie și-a mușcat buzele.

- Păi...

— Se ducea la cantină să-și ia ceva de mâncare, a spus individul, ridicându-se în picioare.

S-a uitat puțin la fața mea și s-a dus în spatele băncii, ca și cum asta l-ar fi ajutat cu ceva dacă voiam să pun mâna pe el.

— Eu mă duceam în cameră când am văzut-o. Singură. Și, după toate câte s-au întâmplat, am crezut că nu e bine să iasă așa și am...

S-a întrerupt și a înghițit în sec.

- Nu cred că te-am întrebat pe tine.

Josie a oftat.

— Seth!

— De ce nu-ți marchezi teritoriul în jurul ei? a sugerat Solos. Am ridicat mâna și i-am făcut semn să tacă, fără să mă uit la el.

— Nici cu tine n-am vorbit.

Josie s-a ridicat și m-a plesnit ușor pe braț.

— Termină! N-a fost mare chestie. Indivizii ăia au fost nesimțiți și unul a aruncat în Colin cu un glob de foc.

— Nu m-a nimerit, a adăugat Colin.

Am mijit ochii.

Josie a continuat povestea, în timp ce își răsucea părul în mână, transformându-l într-o funie groasă.

— În fine, tipul ăla a vrut să arunce iar globul de foc, iar eu n-am mai stat să mă gândesc, înțelegi? Am reacționat pur și simplu.

Dintr-odată, m-am prins.

— A folosit elementul aer, a explicat Marcus. Acum ei știu că nu e muritoare.

Am simțit un mușchi zvâcnindu-mi în tâmplă.

— Cine, ei? În afară de individul ăsta?

— Cei doi puri, pe care Colin a putut să-i identifice, au fost deja aduși și vor fi judecați pentru agresiune, a afirmat Marcus, cu voce fermă. Nu e cazul să știi cine sunt.

M-am întors spre el.

— Nu, pe bune? Mă tem că nu sunt de acord cu tine.

— Nu contează dacă ești tu de acord, Seth.

Marcus a făcut o pauză.

— N-am uitat ce s-a întâmplat cu Jackson când a exagerat la antrenamente. Eu iau decizia.

Mi s-au subțiat buzele, amintindu-mi brusc de trecut. Nu mă mai gândisem de mult la Jackson. Nici măcar nu aveam idee dacă javra aia care se credea mare și tare mai trăia. Nu era

fanul lui Alex și, odată, la antrenament, o lovisese cu piciorul în coaste. Îi plătisem pentru asta. Cu vârf și-ndesat.

— Jackson? a murmurat Josie.

Am clătinat din cap. Nu era cazul să afle și asta. La naiba, știa deja prea multe rahaturi despre mine!

M-am uitat la Colin. El mi-a susținut o clipă privirea, apoi a lăsat ochii în jos. Știa cine erau rahații ăia și aveam bănuiala că ar fi mai mult decât bucuros să-mi spună. Mă gândeam să am o mică discuție cu el mai târziu.

— Deci acum știu că ești semizeu?

Ea a dat din cap.

— Scuze!

— Nu trebuie să-ți ceri scuze.

Am prins-o cu mâna de ceafă și am strâns-o puțin.

— Te-ai apărat. Ai făcut ce trebuia.

— Sunt de acord, a spus Marcus. Nimeni n-a pățit nimic. De fapt, ea i-a speriat pe cei doi.

Buzele lui Josie au tresărit puțin auzind asta.

— Se va afla, și încă foarte repede.

Marcus și-a trecut greutatea de pe un picior pe altul și a ridicat capul.

— Era imposibil să nu se afle și nu cred că vor fi probleme. Până la urmă, asta îi va ține la distanță pe ceilalți.

Era adevărat, dar însemna și că va fi văzută ca un soi de cal de curse premiant, toată lumea se va holba la ea. Nu voiam să fie așa.

— Păi, atunci, nu-i nicio chestie.

Solos și-a trecut ușor mâna peste cap, netezindu-și smocul de păr pe care și-l luase de pe frunte.

— Eu mă gândeam că o fi dat foc cuiva.

Josie a strâns din buze.

— Nu s-a întâmplat decât o dată și nici nu i-am dat foc.

În spatele băncii, Colin a făcut ochii mari. Perfect! Josie era frumoasă. La propriu. După câteva clipe și după ce Colin a promis că n-o să spună nimic, toată lumea s-a împrăștiat. Solos a plecat cu Marcus, să-i povestească cum a decurs patrularea, care nu fusese cîine știe ce. Nu fusese niciun daimon prin apropiere, dar al naibii de ciudat era că nu văzusem niciun animal sau vreo pasăre. Asta nu era chiar normal, numai că nu ne dădeam seama ce putea să însemne.

Am plecat cu Josie spre camera ei, iar când am ajuns acolo, mi-am scos pumnalele Covenant și pistolul Glock cu gloanțe de titan și le-am pus pe măsută.

— Sigur ești OK? am întrebat-o și mi-am scos tricoul din pantalonii de uniformă. Sigur nu te prefaci că nu s-a mai întâmplat nimic?

— Sigur nu mă prefac că nu s-a mai întâmplat nimic.

Pe naiba! De când mă trezisem la infirmerie, după ce îi fusese rădescătușate puterile de semizeu, îmi tot zicea că nu-și amintea defel ce se întîmplase cu Hyperion, dar știam că era o minciună.

Coșmarurile ei o confirmau.

— Tu ești OK? m-a întrebat ea, intrînd în cameră.

— Poftim?

S-a așezat pe pat și și-a scos pantofii cu picioarele.

— Ești OK? a repetat, apoi și-a tras hanoracul de pe ea și l-a aruncat pe jos.

— Da.

M-am rezemat de cadrul ușii.

— De ce mă întrebi?

A ridicat dintr-un umăr.

— Ai fost cumva... distant la antrenamente și așa mai departe. Voiam doar să știu dacă ești OK.

Mi-am îndreptat privirea spre degetele ei de la picioare, pe care le mișca. Cu o noapte în urmă dormisem în camera mea, fiindcă aveam nevoie de spațiu, ca să-mi limpezesc creierul și să scap de furie. Nu mi se părea în ordine să fiu cu ea cât timp nu-mi dădeam seama dacă într-adevăr nu mi-ar fi păsat că-l omoram sau nu pe puștiul ăla.

Nici acum nu mi se părea în regulă să mă aflu unde mă aflam.

Dar eram acolo și nu aveam de gând să plec. O persoană cu judecată ar fi plecat.

— Sunt OK, am spus eu în final. Deci așa, i-ai speriat pe puri? Ea a zâmbit, dând din cap.

— Băi, s-au ridicat și au rupt-o la fugă. Pe bune, au rupt-o la fugă. A fost destul de mișto.

Am început să râd și m-am desprins de ușa.

— Mi se pare mie că ești destul de tare.

— Am fost tare de tot. Pe bune, m-am simțit ca o...

S-a oprit o clipă, iar buzele i s-au mișcat fără sunet când mi-am tras tricoul peste cap.

Am zâmbit ușor, cu indulgență, văzând-o cum își plimba privirea peste pieptul și abdomenul meu. Mi-am scos ghetetele și șosetele.

— Ce spuneai, Josie?

Ea a scuturat din cap și a clipit des.

— Am... nu am avut în intenție să folosesc totuși elementul aer. Eu voiam să folosesc apa.

— Nu mă surprinde.

— Măgarule!

M-am întins pe o parte lângă ea și am strâns din ochi.

— Ce e? Hei! Cel puțin ai reușit să folosești un element fără să provoci pagube serioase.

— O, vai! Ar trebui s-o iau ca pe un compliment?

— Evident. Dacă te face să ai o părere mai bună despre tine.
Și-a dat ochii peste cap.

— Ești un mare seducător.

— La asta excelez.

Am luat-o de mână și am tras-o spre mine.

— Acum, serios, e OK pentru tine că vor afla toți ce ești?

A strâmbat din nas. Pe toți zeii, gestul ăsta mi se părea al naibii de simpatic.

— Cred că da. Vreau să zic, la momentul ăsta nu prea am de ales. Tu ce crezi?

— Cred că o să fie OK.

Mi-am strecurat degetul pe sub breteaua maioului.

— Și dacă n-o să fie, o să-i arunci naibii pe toți în aer, încercând să-i îneci.

— Mai taci! a râs ea.

— Sau poate va ieși la suprafață vreo putere de-ale lui Apollo și o să-i transformi în boschete care miros a pipi de pisică.

Am tras în jos breteaua maioului și m-am agățat de brețeluța albă și dantelată a sutienului.

— Pe mine mereu mă amenință că-mi face asta.

— Frumos!

Obrajii ei se făcuseră rozalii, iar ochii îi străluceau incitant.

— Cum... cum a fost în afara zidurilor?

— Plictisitor, am murmurat, trăgând în jos breteaua albă.

Niciun daimon și nicio umbră.

Ea a respirat precipitat.

— Asta e bine, nu?

— Da...

M-am agățat iar de maiou și l-am tras în jos, pe brațe, până când cupa sutienului a rămas expusă. Sâniile fermi se vedeau pe lângă marginea dantelată și îmi lăsau gura apă.

— Dar nu era niciun animal. Niciunul. Dacă stau să mă gândesc bine, am spus eu, plimbându-mi degetul pe dantelă, nici insecte nu am auzit.

— Ciudat!

I s-a tăiat respirația când mi-am trecut palma peste sutien.

— Ce ar putea să însemne asta?

Am ridicat privirea și am zâmbit ușor când am văzut că ținea ochii închiși.

— Nu-mi dau seama. Solos o să urmărească situația.

— Pare un plan bun.

Mâna ei și-a făcut loc spre partea de jos a abdomenului meu. Deja mi se întărise. Aveam impresia că eram permanent tare când eram cu ea, dar atingerea ei ușoară mi-a întărit-o și mai mult.

— Azi am fost iar la bibliotecă.

— Ai găsit ceva?

Am întins mâna și am prins închizătoarea sutienului. După o mișcare a degetelor, cupele au cedat.

— Nu, a spus ea, cu o voce abia șoptită. Cred că n-o s-o găsesc niciodată.

Mi-am retras mâna din spate, am adus-o în față și m-am agățat de mijlocul sutienului. Am tras de el și am dat la iveală sfârcurile mici și rozalii. Superb!

Am întins-o pe spate, m-am aplecat peste ea și mi-am lipit gura de sâni. Ea a scos un geamăt, și-a lipit umerii de pat și și-a arcuit spatele. I-am prins sânul în palmă și i-am mângâiat sfâr-cul tare. Ea a gemut și m-a prins de păr.

— Poate... poate că, până la urmă, nici nu există, a spus ea cu o voce răgușită și sexy.

— O s-o găsești.

Vocea mea era joasă și îngroșată când am ridicat încet capul să-mi privesc opera. Am zâmbit cu un colț al gurii.

— Trebuie să fie undeva.

Josie nu a răspuns. Respira precipitat și greu. I-am simțit degetele desfăcându-mi cureaua, apoi nasturele. A desfăcut fermoarul și s-a oprit cu degetele pe elasticul de la boxeri.

Încă era șovăitoare. Ca și cum nu era sigură că făcea ce trebuia, iar pe mine mă stupefia, pentru că, atunci când era vorba de asta, nu avea cum să nu facă ce trebuia.

Nici măcar un gest.

Mi-am lipit gura de buzele ei, mi-am scos boxerii, apoi m-am lipit de ea, luându-i mâinile într-ale mele. I-am lipit palma de mine și n-am putut să-mi stăpânesc geamătul. Degetele ei s-au strâns, iar mie mi s-au încleștat fălcile de intensitatea senzațiilor. Mâna ei a început să se miște. Limbile noastre s-au atins, iar gustul ei, atingerea ei erau gata să mă copleșească. Ea era încordată și mișcarea mâinii ei avea tot mai multă siguranță.

Mai era o parte din ea căreia voiam să-i simt gustul. Slavă zeilor că purta niște pantaloni largi și am putut imediat să-mi strecur mâna și să...

— Îți văd glifele! a șoptit ea cu uimire.

Am simțit pe șira spinării un șuvoi de putere. Pe pielea mea apăreau tot mai multe glife, care se mișcau și alcătuiau felurite simboluri, reacția firească la prezența unui *zeu*.

Am sărit în sus.

— Rahat!

— *Seth!*

Vocea lui Apollo a bubuit din sufragerie.

— Cred că-ți bați joc de mine!

7

LUI JOSIE i-a fugit tot sângele din obraji, după care i-a revenit în forță, colorându-i în roșu.

— Nu intra aici! a țipat ea.

Mâna i se încleștase pe mădularul meu, ceea ce nu ajuta la nimic.

— Să nu îndrăznești să intri aici!

— Nici nu aveam de gând, a răspuns Apollo, iar în secunda următoare s-a auzit o bufnitură grea, ca și cum s-ar fi trântit pe canapea.

Am gemut, i-am descleștat mâna și m-am dat la o parte. Am ajutat-o să-și pună sutienul și maioul, apoi m-am dat jos din pat.

— Durează cam mult acolo la voi, a comentat Apollo.

— Pe bune? Ai un soi de simț pervers legat de asta?

Mi-am pus blugii și am tras fermoarul. Apollo era zeul nenorocit al blocării penisurilor, iar una dintre puterile lui era să-ți facă bilele albastre.

— Pe toți zeii!

— Nu e vina mea că ori de câte ori vin în vizită tu încerci să
îmi tragi fiică-mii.

— Oh!

Josie a sărit în picioare și și-a lipit palmele de obraji.

— E așa de ciudat și absolut aiurea! O să am nevoie de ani
de terapie...

— Și eu la fel, am mormăit, încheindu-mi cureaua.

Apollo a pufnit în sufragerie.

— Ai avea numai de câștigat dacă ai face terapie, Seth, și nu
din cauza asta.

Am ridicat capul, cu mâinile pe curea și am strâns din buze.

Josie și-a luat hanoracul și și l-a tras peste cap. S-a uitat la mine.

— Și acum se văd glifele.

Vocea ei era joasă când și-a trecut degetele peste simbolu-
rile de pe piept.

— E frumos!

I-am luat mâna și am dus-o la buze. I-am sărutat palma.

— După ce pleacă, o luăm de la capăt.

— Am auzit ce-ai spus, a pufnit Apollo. Și aș vrea să te asi-
gur că n-o să ajungi nicăieri, chiar dacă o iei de la capăt.

— Oh, pe toți zeii! a șoptit Josie.

Mi-am dat ochii peste cap, am luat tricoul de jos și m-am
îmbrăcat.

— Ești gata?

Ea părea gata să spună nu, dar a dat din cap. Încă nu se
obișnuise cu ideea că Apollo era tatăl ei iubit. Probabil că i se
părea aiurea, mai ales că îl văzuse așa de rar când era copil. Pe
atunci își spunea Bob. Bob. Serios. Și îi aducea păpuși și bom-
boane. Din câte se părea, Apollo nu părea să își dea seama că se
aprofia de punctaj maxim pe scala numită „străinul din viața
fiicei tale”.

Nu o ajuta cu nimic nici faptul că Apollo nu părea suficient de vârstnic pentru a-i fi tată, când el arăta cam de douăzeci și cinci-treizeci de ani.

Am luat-o ușor de mijloc și am intrat cu ea în sufragerie. Silueta lui voluminoasă ocupa toată canapeaua. Era zdravăn, nu glumă.. Aproape doi metri și solid. Arăta ca el însuși. Păr blond. Ochi albaștri, identici cu ochii lui Josie.

Cu alte cuvinte, nu arăta ca un ciudat.

Josie i-a făcut un mic semn cu mâna, stânjenită.

— Bună!

El i-a zâmbit și am fost șocat încă o dată de căldura autentică din ochii și din expresia lui. Până să apară Josie, sincer, nu credeam că Apollo ar fi capabil de o gamă prea largă de emoții. La Alex era evident că ținea, dar nu mi se părea un sentiment prea profund.

Apollo s-a ridicat cu o mișcare fluidă.

— N-am putut să vin la tine atât de des pe cât aș fi vrut, a spus el ca pentru a-și scuza absența.

— Înțeleg!

Josie și-a împreunat mâinile.

— Știu că îți slăbesc puterile când ești în preajma mea. Și știu că... ai fost ocupat cu, ăăă, chestii de-ale voastre, de-ale zeilor.

Am rânjit. Eram sigur că Apollo fusese ocupat să facă sex cu orice ființă bipedă, adică asta era cam ce făceau toți zeii în timpul liber, fiindcă dacă ar face și ei ceva util, lumea ar dispărea cu totul.

Apoi s-a uitat la mine, iar expresia lui a căpătat indiferența aia plictisită cu care eram obișnuit.

— Vrei să mai adaugi ceva, Seth?

Am ridicat o sprânceană.

— Nu.

Apollo m-a privit într-un fel care sugera clar că lua în considerare posibilitatea de a da cu mine de toți pereții.

— Aș vrea să mai stau, dar nu pot rămâne prea mult.

Și-a îndreptat din nou atenția asupra fiicei lui.

— Însă am vești.

Asta era o surpriză. De obicei, când venea, nu avea vreun motiv anume.

— Vești bune sau proaste? l-a întrebat Josie.

Apollo a zâmbit ușor.

— Eu aș zice că sunt bune.

Ea s-a detensionat și a expirat încet.

— Ei, atunci mă bucur.

— Care-i treaba? l-am luat la întrebări, încrucișându-mi brațele și gândindu-mă că ar fi cazul să fie niște vești grozave, după acțiunea pe care tocmai o întrerupsese.

— Trebuie neapărat să-i găsim pe ceilalți semizei înaintea titanilor, numai că până de curând asta a fost ca și cum am fi căutat o pisică cu părul lung într-o grămadă de pisici persane.

Ca și cum am fi căutat ce în ce?

Josie s-a încruntat, a deschis gura, apoi a închis-o la loc și a clătinat încet din cap.

El a continuat.

— Cum cei mai mulți din neamul meu nu au... ținut socoteala vlăstarelor lor, ne-ar lua ani la rând să dăm de ele. Nu ne permitem luxul ăsta.

— Și presupun că ai descoperit o modalitate?

A mijit ochii.

— Nu-mi strica cheful, Seth!

Mi-am dat ochii peste cap.

— Vai, scuză-mă, continuă, te rog!

— Mulțumesc că-mi dai voie! a răspuns el acru. Am descoperit că *există* ceva prin care putem să identificăm un semizeu, chiar dacă are puterile încătușate și ascunse.

— Serios?

Josie s-a așezat pe brațul fotoliului de lângă măsuță.

— Spune-mi, te rog, că este ceva pentru care nu e nevoie de bibliotecară, fiindcă am ajuns la convingerea că tipa a plecat din țară sau ceva de genul ăsta.

Colțurile gurii lui s-au ridicat puțin.

— E tot aici, dar este... cum să-ți spun eu? Timidă? Mai caut-o! O s-o găsești.

A lăsat capul într-o parte.

— Dar nu, nu e nevoie de ea pentru asta. E nevoie de un alt semizeu.

Am ridicat din sprâncene.

— Stai așa! Asta nu prea ne ajută. Alt semizeu în afară de Josie nu avem. Doar dacă ea ar putea să-i simtă.

— Ea nu poate să-i simtă, m-a repezit Apollo.

— N-am putut să simt nici măcar că vii tu, a spus Josie, cu umerii căzuți. De ce nu am primit și eu un soi de sistem de avertizare intern?

— Ai deja.

Apollo și-a întors spre mine ochii albaștri de gheață.

— Dar ești încă la început și m-aș hazarda să spun că erai mult prea distrasă ca să îți dai seama ce simțeai.

I-am răspuns cu zâmbetul acela pe care știam că îl detesta.

— A, a murmurat Josie de pe fotoliul pe care se cățăraseră. E cam aiurea.

— În fine...

Se simțea o oarecare iritare în tonul lui și, evident, iritarea asta era direcționată spre mine. Mă rog!

— Un semizeu adevărat îi poate simți pe cei asemenea lui. Există într-adevăr un fel de semnalizare interioară. Ceva legat de cantitatea de *eter* și de recunoașterea similarității.

— A-ha....

Josie s-a uitat la mine, iar când privirile noastre s-au întâlnit, a căscat ochii mari, iar eu am făcut tot ce am putut să-mi ascund zâmbetul.

— Cum vom aduce un semizeu pe tărâmul acesta, îi vom localiza imediat pe ceilalți, a explicat Apollo. Singura problemă e cum să-l facem să vină aici.

— Evident, am murmurat.

Mi-a aruncat o privire ostilă.

— Va trebui să-l păcălim cumva. Cu excepția vlăstarelor mai recente, semizeii au avut, de mii de ani, interdicția de a pătrunde pe tărâmul muritorilor. Prezența lor aici ar putea avea... urmări.

— Evident.

Josie murmurase de data asta.

— Nu-mi place că începeți să semănați, a bombănit Apollo.

Josie a roșit.

— Ce fel de urmări?

— Mulțumesc pentru întrebare, a reluat el, iar eu am început să mă întreb cât va mai dura discuția asta. După cum știți, creaturile inferioare care aparțin Olimpului nu mai au voie să pătrundă pe tărâmul muritorilor.

— Cu excepția purilor, a semipuri lor și a Apollyonilor.

Am făcut o pauză.

— Și din când în când a nimfelor și a semizeilor.

— Exact.

Albastrul ochilor lui a devenit mai intens.

— Dacă permitem ca unul dintre ei să vină aici, sunt șanse ca și celelalte... ființe să îi urmeze exemplul.

— Ce alte ființe? a întrebat Josie.

— Știi tu, ființe gen Pegas sau Hydra. Poate chiar și un Minotaur. Până la urmă, nu sunt ființe care să te îngrijoreze.

— Hydra? a chițăit Josie. Nu am de ce să mă îngrijoresc. OK. Apollo a zâmbit și a dat din cap.

— În scurt timp voi primi permisiunea de a trimite un semizeu. Încă aștept încuviințarea de la Hera, numai că momentan e șucărită pe Zeus, iar din cauza asta merge mai greu.

M-am hotărât să nu comentez ultima afirmație.

— Și despre ce semizeu vorbim aici?

Zâmbetul lui a devenit sinistru, sinistru gen „ascundeți-vă copiii undeva”.

— O să vedeți...

Silueta lui a fost învăluită de o lumină albastră, strălucitoare.

— Acum trebuie să...

— Mai stai o clipă! Te rog!

Josie s-a ridicat de pe fotoliu.

— Ce face Erin?

Strălucirea din jurul lui Apollo s-a estompat.

— Face foarte bine. Am bănuiala că o s-o vezi în curând.

— Și...

Strălucirea albastră din jurul lui s-a intensificat și într-o fracțiune de secundă a dispărut.

— ... mama? a încheiat Josie, apoi s-a întors spre mine, cu mâinile în sus. De ce face mereu așa?

— Cred că i se pare lui grozav sau ceva...

— Bine, e destul de grozav. Vreau să zic, cum apare el și dispare, dar chiar mi-aș dori să aleagă mai bine momentul.

M-am strâmbat.

— Și eu la fel. E regele momentelor proaste.

Josie a zâmbit ușor, așezându-se din nou pe brațul fotoliului.

— Mi-ar fi plăcut grozav să mai stea puțin, să-l întreb de Erin și de mama.

A făcut o pauză, cu umerii căzuți.

— Sau să stea puțin cu mine, știi?

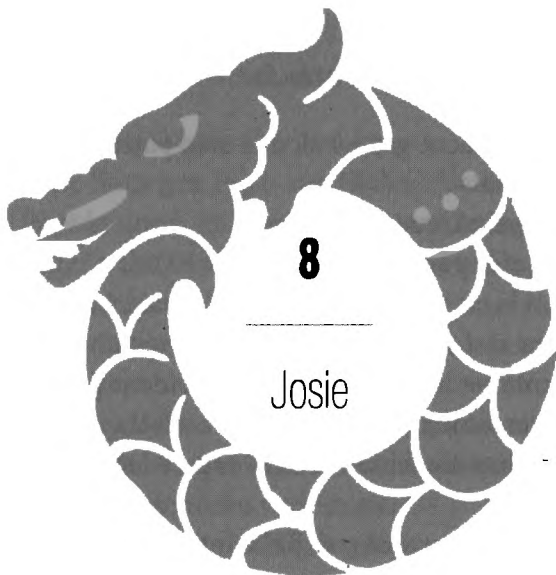
Mă uitam la ea, încercând să-i spun ceva... încurajator, dar ce aș fi putut să-i spun într-o astfel de situație? Tatăl ei era o jgodie trecută pe lista absenților. Era evident pentru oricine avea un creier funcțional că pe Josie o afecta asta. Faptul că el nu încerca într-un fel sau altul să repare lucrurile confirma prima afirmație.

— Ce semizeu crezi că o să fie? a întrebat ea.

— Nu știu.

Mi-am trecut degetele prin păr.

— Dar după cum îl știu eu pe Apollo, o să fie cel mai energic semizeu pe care l-ar putea el găsi.

AM AVUT UN ALT COȘMAR azi-noapte.

De data asta visam că mă antrenam cu Seth pentru lupte corp la corp. Mă trântise la pământ, dar când m-am uitat la el, nu era Seth.

Era aceeași față necunoscută.

Și mi-a spus același lucru pe care mi-l spunea în toate visele. *O să te găsesc.* Acum însă a mai adăugat încă patru cuvinte drăgălașe. *Sunt pe urmele tale.*

M-am trezit cu o transpirație rece și cu un țipăt în gât. De data asta, am reușit să nu-l trezesc pe Seth, numai că toată ziua mi-a fost stricată. Și cred că nu numai din cauza visului.

Mai aveam și niște probleme psihologice nerăzolvate legate de tatăl meu.

Și de mămica mea.

Într-un fel, eram foarte bucuroasă că, în urmă cu o zi, îl văzusem pe Apollo, chiar dacă doar pentru câteva minute. Când era vorba de el, eram ca un burete, încercam să sorb fiecare clipă prețioasă, fiindcă în afară de acea unică vară

lipsise permanent din viața mea. Eram ca un cățel. Orice fel de atenție care mi se dădea era bună. Încă îmi era greu să procesez că exista și un tată în viața mea, chiar dacă nu așa de des pe cât mi-aș fi dorit. Și mai greu de procesat era că tatăl ăsta era chiar Apollo, zeul soarelui.

Pe de altă parte, mă irita la culme de fiecare dată când pleca, pentru că *iar* pleca. Niciodată nu am apucat să stăm de vorbă cu adevărat. Să stăm de vorbă așa, la masă, la o cafea. Nimic personal. Apucasem să-l întreb de Erin, dar nu și de mama. Și te-ai fi gândit că Apollo, nu știu, ar deschide discuția cu niște vești despre mama, fiindcă, alo!, e mama, dar nu...

Am început antrenamentele invers. De dimineață, Solos a lucrat cu mine partea fizică, ceea ce a fost nașpa, fiindcă nu eram obișnuită să mănânc bătaie chiar de la prima oră, iar în partea a doua a zilei m-am antrenat afară cu Seth.

Și îmi venea să-l strâng de gât.

— Concentrează-te, Josie! Atât trebuie să faci.

Se plimba prin fața mea și se vedea că ajunsese la capătul răbdării.

— Doar atât!

— Dacă ești așa de convins că e doar atât, cum îți explici că n-am reușit s-o fac până acum? m-am răstit la el.

El m-a privit iritat.

— Nu te concentrezi.

— Ba da!

— Asta ai moștenit-o clar de la tatăl tău.

S-a oprit în fața mea, cu ochii scăpărând.

— Zboară o pasăre și tu rămâi cu ochii la ea, indiferent ce ai de făcut. Probabil toată familia ta are ADHD.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu-i adevărat!

— Nu e?

Se uita la mine, ca și cum nu-i venea să creadă.

— Fiindcă acum două minute, când trebuia să te concentrezi ca să invoci elementul apă, te holbai la un vultur.

— Era un vultur pleșuv! am protestat, fără să fiu prea sigură că fusese sau nu pleșuv. Și se cocoțase pe statuia aia.

Am arătat spre imensitatea de marmură din apropiere.

— Pe statuia lui Artemis! Vreau să zic, ce coincidență!

S-a încruntat puțin.

— Dar știi că ea vânează cu șoimi, nu? Nu cu vulturi.

— În fine, cu ce-o fi. Oricum a fost mișto.

Și-a dat ochii peste cap.

— OK. Dar când am început antrenamentul? Norii?

Mi-am desfăcut brațele, frustrată.

— N-a durat decât cinci secunde și m-am uitat la ei fiindcă semănau cu niște sâni. Niște sâni uriași.

El se uita fix la mine.

— Nu îmi plac deloc.

S-a apropiat de mine.

— Nici nu trebuie să mă placi în clipa asta, trebuie să te concentrezi. Trebuie să stăpânești bine asta, fiindcă altfel n-o să pleci niciodată din campus. Ai înțeles?

Am strâns din buze, refuzând să răspund.

— Ai înțeles, Josie? Dacă nu poți invoca elementele și nu le poți stăpâni, cum o să poți controla *akasha*? Elementul cel mai puternic și mai periculos dintre toate?

Ridicase vocea. Era adevărat ce spunea. Dar nu însemna că trebuia să-mi și placă.

— Și dacă nu poți stăpâni *akasha*, n-o să-i poți înfrunta niciodată pe titani.

Mi-am încleștat pumnii.

— Știu.

— Nu cred că știi.

Vorbea încet, cu un calm letal. S-a uitat în ochii mei.

— N-o să te las să ieși de aici dacă nu sunt convins că poți într-adevăr să te aperi.

— Ce? Poftim? Crezi că poți să mă oprești? Pe toți zeii! am strigat.

Nu am mai gândit. M-am întors și am întins brațul spre manechin, cu palma întinsă. Voia să mă concentrez? Ei bine, eu voiam să dau cu manechinul ăla de pereți. Eventual și cu el. Energia a început să curgă prin mine, iar vântul s-a întetit. Am deschis pumnul și am simțit-o – atingerea ușoară a puterii.

Pala de vânt ieșită din mâna mea a zgâlțâit băncile și a izbit manechinul. A ridicat în aer momâia și a aruncat-o la câțiva metri. A aterizat fix în fața zidului scund de marmură care împrejmuia cimitirul, cu mâinile și picioarele desfăcute.

— Așa!

M-am întors la Seth și mi-am încrucișat brațele la piept.

— Acum ești mulțumit?

El s-a uitat la mine cu ochii ăia incredibil de strălucitori.

— Întâi și-ntâi, a spus el, făcând un pas înapoi, e prima oară când folosești expresia „pe toți zeii”. În al doilea rând, dacă reușesc să te înfurii, poți s-o faci. Nicio problemă. Și în al treilea, îți strălucesc ochii, Josie?

— Da?

Seth a dat din cap.

— Așa cum îi strălucesc și lui Apollo când vrea să mă ia la bătaie.

S-a dus lângă zidul unde aterizase manechinul, pe care l-a ridicat în picioare.

— Acum mai fă o dată!

Mai fă o dată? Ca și cum eram un cățel pe care îl dresa el.

— Trebuie s-o faci, a insistat el, adoptând iar poziția aia de antrenor enervant și greșos.

Cu picioarele depărtate. Cu brațele încrucișate la piept.

— Trebuie să repeți asta de mai multe ori, nu numai când te enervez eu.

Mă mânca pielea de frustrare și simțeam sângele clocoțindu-mi de furie. Să-l ia naiba de vânt! Mă săturasem până în gât de manechinul ăla. De faptul că nu eram capabilă să o fac cum trebuie de fiecare dată. De mama mea dispărută și de tatăl meu absent. De coșmaruri. De responsabilitățile pe care nu mi le-am dorit niciodată.

Mă săturasem de toate, pur și simplu.

Ceva-ul ăla din mine s-a deschis ca o floare după ploaie. Ca un abis, așa cum fusese atunci când îl loviseam pe Hyperion. Puterea pură curgea prin mine, iar, de data asta, când am ridicat mâna cu palma deschisă, nu am mai invocat vântul. Am invocat puterea zeilor, energia care naște viața și o sfârșește.

Seth a scos o exclamație înăbușită de uimire.

O licărire alburie mi-a coborât pe brațul drept, învăluindu-l ca un ciclon, apoi din palma mea a țâșnit un glob de lumină intensă, albă, care a lovit manechinul și l-a aruncat iar în aer. S-a ridicat tot mai mult, deasupra copacilor din campus.

Akasha învăluisese manechinul cu totul, mult prea intens pentru plasticul din care era făcut. A explodat cu un pocnet puternic, transformându-se în milioane de bucățele care s-au împrăștiat în ploaie pe câteva zeci de metri.

Am strâns palma, am lăsat mâna jos și m-am întors spre Seth.

— Na!

El se uita la mine cu o privire febrilă, de data asta, iar pe pielea lui se vedeau glifele.

— Și, da, intenționat am făcut-o, nesimțitul!

Seth s-a apropiat de mine fără să spună nimic, dar eu eram gata să explodez la fel ca manechinul ăla nenorocit.

— Am priceput că trebuie să mă perfecționez, dar eu mă străduiesc. Fac tot ce pot. N-am avut la dispoziție ani întregi de antrenamente. Am avut doar câteva luni, așa că scuză-mă dacă îmi distrage atenția un vultur sau un nor în formă de sân!

Era încordat, iar încordarea aceea îi sublinia și mai mult trăsăturile ferme, în timp ce el venea spre mine, cu expresia aia *flămândă*.

Dar eu nu terminasem, nici pe departe.

— Și știu că trebuie să ajung cea mai tare din parcare ca să mă lupt cu Hyperion și cu restul titanilor. Crede-mă! În fiecare zi mă gândesc la asta, i-am spus eu cu vocea puțin înecată de lacrimile care mi se adunaseră în gât. Și încerc să nu o mai fac, fiindcă atunci când o fac, mă gândesc și la...

M-am oprit și am clătinat din cap.

— Știi ceva? Las-o baltă! O să dau naibii toate sentimentele!

Am vrut să mă întorc, dar Seth m-a prins de mijloc și m-a tras spre el. L-am lovit în pieptul lui tare și m-aș fi dezechilibrat dacă nu m-ar fi ținut așa de strâns.

— Seth...

Mi-a acoperit gura cu buzele. Am respirat greu sub sărutura lui, el s-a retras puțin și m-a ridicat cu totul de pe pământ. Mă țineam strâns de umerii lui, iar inima îmi bătea nebunește, prinsă între soclul rece al unei statui și trupul lui fierbinte. Nu aveam cum să scap, și, deși cu câteva secunde înainte țipasem la el, nici nu voiam să scap.

Dacă țipatul se termina cu un sărut și cu o îmbrățișare de genul ăsta, atunci, la naiba, mă gândeam să țip mai des la el.

Mă simțeam chiar foarte bine acolo, deși eram în public și oricând putea să apară cineva. Pe urmă, nici camera mea nu

era propriu-zis prea intimă, dat fiind că Apollo avea obiceiul să vină acolo ori de câte ori voia el.

Seth mi-a prins buza de jos cu dinții, iar în clipa aia chiar nu mă mai gândeam la nimic. Buzele mele s-au deschis ca reacție la atingerea aceea senzuală și după aia n-a mai fost nimic, decât gustul lui, senzația lui și faptul că îl simțeam cu adevărat. Îl simțeam tare jos pe abdomen, apoi el s-a mișcat și s-a strecurat între coapsele mele.

Limba lui se împletise cu limba mea, iar coapsele i se mișcau perfect, atingând toate terminațiile nervoase. Prin venele mele curgea un foc lichid și am scos un geamăt, cu mâinile încleștate de umerii lui.

— Îți place, nu?

Vocea lui era răgușită și sexy, stârnindu-mi fiori pe șira spinării și în cele mai interesante locuri.

— Da.

Am dat și din cap, în caz că nu pricepuse mesajul.

El a râs cu gura pe buzele mele.

— Știi ce mă face asta să vreau?

— Ce?

Limba lui urmărea conturul buzei mele.

— Mă face să vreau să te aud cum scoți sunetul acela.

S-a împins iar cu coapsele în mine și a obținut ce își dorise. Plăcerea pe care o simțea mă făcea să gem.

— Încă o dată.

O! Oh, pe toți zeii!

Gura lui mi-a acoperit iar buzele, m-a sufocat cu săruturi, iar brațul lui s-a strâns mai tare pe mijlocul meu. A lăsat piciorul puțin mai jos și am ajuns cu tălpile pe pământ.

— Călărește-mă, a spus el răgușit.

Obrajii mi-au luat foc. Să-i călăresc piciorul? Fața îmi ardea, dar asta nu era nimic comparativ cu alte părți ale corpului. Nu

am făcut nicio mișcare, așa că el mi-a prins coapsa cu mâna și m-a lipit de el. Fricțiunea a fost instantanee.

— Seth, am gemut eu, înfiorată.

— Fă-o!

Săruturile lui erau tot mai apăsate, tot mai copleșitoare. Mâna lui îmi ghida coapsa, mișcând-o pe coapsa lui.

Am făcut-o.

Am făcut-o ca lumea.

Nu-mi păsa că eram afară sau că eu îi călăream, efectiv, piciorul ca o persoană care ar trebui să-și ia o cameră. Nu îmi păsa că înainte de asta lucrurile fuseseră cam aiurea. Sau că doar cu câteva minute în urmă mă gândeam serios să-l strâng de gât.

M-am înălțat pe vârfuri, l-am luat de gât și am făcut ceea ce aș fi vrut să fac fără haine. Mi-am mișcat șoldurile înainte și înapoi, încet, la început, și apoi mai repede.

Undeva, departe, unde creierul meu încă mai funcționa, nu-mi venea să cred că făceam asta, dar plăcerea imensă pe care o simțeam ștergea orice urmă de raționament.

Mâna lui a urcat de pe șold peste talie și peste coaste, stârbind în mine valuri de fiori. Apoi a trecut peste sânii mei și s-a oprit în mijlocul pieptului.

Seth a scos un sunet înăbușit, un fel de geamăt care m-a scos din ceața aceea a plăcerii, pentru că era un geamăt de dorință, dar și de... durere.

Am vrut să mă retrag, dar el m-a sărutat iar și eu am fost din nou sub el, lângă el. Amândoi respiram scurt și precipitat printre săruturile apăsate și fierbinți. Tensiunea se acumula. Degetele mi s-au înfipt în ceafa lui. Aveam senzația că toți nervii din trupul meu erau întinși la maximum. Simțeam pulsații interioare care veneau dinspre tot felul de părți sensibile ale corpului. Apoi totul a explodat. Am simțit o ușurare care venea din interiorul meu și cred că am țipat. Așa mi s-a părut. Eram

dintr-odată răgușită, iar în mijlocul pieptului parcă aveam un gol. Nu știam dacă auzise cineva țipătul meu sau dacă fusese acoperit de vânt, dar nu îmi păsa.

Eliberarea aceea îmi tăiase respirația, îmi înmuiase genunchii și mă epuizase. Dacă Seth nu m-ar fi ținut atât de strâns, sigur aș fi căzut grămadă.

Mâna lui se mișca tremurat pe pieptul meu, apoi și-a dezlipit buzele de gura mea. A urmărit cu nasul linia obrazului, apoi respirația lui caldă a dansat iar pe buzele mele. S-a oprit brusc.

Și-a retras mâna și piciorul așa de repede, încât era gata să cad.

— Te simți bine, Josie?

Am început să râd. Ce întrebare aiurea!

— Cred că nu-mi mai simt picioarele.

Seth s-a îndepărtat puțin, apoi mi-a prins obraji în palme. Mi-a ridicat capul spre el.

— Cum?

Ochii lui începuseră iar să strălucească precum licuricii. Căpătaseră o nuanță maroniu-roșiatică și glifele străluceau și ele, desenându-se cu rapiditate, ca și cum ar fi fost un zeu prin apropiere.

— Îți strălucesc ochii.

El și-a plecat pleoapele, dar chiar nu avea cum să ascundă frumusețile alea.

— Sigur ești bine?

— Da.

L-am strâns ușor de umăr, mirată de îngrijorarea lui.

— Mi-ai provocat un orgasm, Seth. Nu m-ai lovit în vagin.

El a clipit, confuz.

Am zâmbit.

— Sunt bine, pe cuvânt! Numai că aș avea nevoie de un pui de somn. Și eventual de niște cartofi prăjiți. Bine. De cartofi prăjiți sigur am nevoie.

— OK, a spus el după o clipă și a făcut un pas înapoi, continuând să mă țină de mijloc. Să mergem...

— În camera mea, ca să-ți întorc favoarea? l-am întrebat și i-am atins pieptul.

Sub palma mea, inima îi bătea nebunește.

— Ce zici?

A început să râdă, dar era un râs ciudat. Forțat.

— Ce-ai zice să ne luăm întâi cartofii ăia prăjiți și după aia, vedem noi ce mai facem?

Am deschis gura să protestez, dar m-am trezit căscând zgomotos și nesimțit chiar în fața lui.

— Da, a murmurat el și m-a întors cu spatele. Hai să băgăm niște mâncare în tine.

JOSIE A ADORMIT în timp ce mânca și doar un miracol a făcut să nu cadă cu capul în cutia unsuroasă de cartofi. Adormise pe o parte, cu brațele desfăcute în laturi.

I-am scos tenișii și i-am acoperit picioarele cu o pătură subțire. Putea să vină o cireadă întreagă de minotauri care să facă un *flash mob* fix în mijlocul camerei, și ea tot ar fi dormit.

Stăteam pe marginea canapelei și mă uitam la ea cum se odihnea, exact ca un pervers, dar o priveam ca să fiu sigur că era OK. Că respira normal. Mă lovise paranoia, fiindcă știam că era OK. Obosită și slăbită? Da. Asta va trece. Poate nu era paranoia. Poate era sentimentul de culpabilitate.

Clar era culpabilitate.

Pentru că, în ce mă privea, eu eram în priză, plin de energie. Electrizat ca după o luptă bună, ca după o partidă bună de sex. Electrizat ca de fiecare dată când o atingeam pe Josie.

Eram în priză și mi-era al naibii de rău.

Mă durea fiecare părticică din mine, fiindcă puterea aia care mă aprinsese și toată povestea aia nenorocită cu „atingerea

„eterului zeilor” era doar un împrumut. Un furtişag. La naiba, era cea mai nasoală treabă posibil!

Cedasem în faţa *chestiei* aleia din mine.

Când a invocat *akasha*, chestia aia a început să se bage în seamă. Să aibă nevoie, să ceară, să îmi şoptească, să îmi spună ce aş putea să fac. Să îmi aducă aminte că aş putea să mă hrănesc din Josie fără să-i fac rău. Şi eu am ascultat-o. Pe toţi zeii, am ascultat-o!

Ce naiba era în neregulă cu mine?

Şi era numai vina mea. Nu exista nimeni şi nimic pe care să pot da vina.

M-am ridicat de pe canapea, m-am dus la fereastră şi am ridicat transperantele. Nu era altceva decât întuneric.

Ce naiba făcusem?

O, pe toţi zeii, ştiam foarte bine ce făcusem! Mi-am trecut nervos degetele prin păr. Toate săptămânile astea în care lucrasem cu elementele îmi distruseseră încet-încet autocontrolul. La naiba! Şi azi? Când a invocat *akasha*, puterea aia s-a înfipt în mine cu ghearele, trezind o nevoie nedorită.

Dar pe care nu puteam s-o ignor.

Am ştiut că trebuia să plec. Trebuia să fi încheiat antrenamentele cu ea din clipa în care am simţit chemarea *eterului*. La naiba! Trebuia să fi pus capăt chiar în clipa în care mi-am dat seama că voiam de la ea ceva ce nu ar fi trebuit niciodată să vreau. Trebuia să fi făcut o groază de chestii, dar nu le-am făcut.

— La naiba! am mormăit şi m-am îndepărtat de fereastră.

M-am rezemat de perete şi am lăsat capul pe spate.

— La naiba!

Îmi pierdusem controlul.

Când s-a înfuriat şi a folosit elementul aer, m-a lovit drept în ficat. Şi în acelaşi timp m-a excitat, fiindcă Josie mi se pare sexy atunci când se înfurie. Dar când a invocat *akasha*, fluxul de putere care a umplut atmosfera m-a băgat cu capul la fund.

N-a mai fost timp de raționamente sau de logică, n-am stat nicio secundă să mă gândesc ce făceam. Mă transformasem într-un ghem de energie, un ghem de tot soiul de chestii în care se amestecau și pofta, și dorința, și nevoia.

Voiam să-i ofer plăcere.

Voiam să o pătrund.

Voiam ce era în ea.

Pe toți zeii! Toate s-au dat peste cap. Nicio scuză. Nici măcar una. Nici măcar nu mi-am dat seama ce făceam, decât când era prea târziu, decât atunci când am simțit plasa aceea a *eterului*, fluxul care venea de la ea la mine.

Mă hrănisem cu ea.

Mi s-a strâns stomacul și mi-am încleștat pumnii. Mă hrănisem din Josie, din persoana care avea încredere totală în mine. Era cel mai urât gen de trădare, iar ea nici măcar nu știa. Nu avea idee de ce se simțise așa de obosită după aia. Habar nu avea de ce nu izbutise nici să-și termine cartofii.

O făcusem și, chiar dacă nu premeditasem asta și nici măcar nu eram sigur că pentru asta mă dusesem azi după ea, știam foarte bine ce i se întâmplase. Daimonii se hrăniseră din ea înainte să ajungem acasă la bunicii ei. Hyperion reușise s-o scoată afară din casă și, cu toate că ea nu voia să vorbească despre ce se întâmplase atunci, știam că se hrănise din ea. Până la urmă, asta vor toți titanii de la semizei. Dar pentru Hyperion era și ceva personal. Iar eu îi făcusem lui Josie același lucru.

Era impardonabil.

Trebuia să fi fost puternic și nu fusesem. Dădusem greș. Și dacă ar fi știut ce făcusem, ar fi fost absolut dezgustată. Culmea e că nu aş putea s-o condamna pentru asta. Meritam să fiu privit cu repulsie și cu ură.

Am deschis ochii și m-am uitat la tavan. Mai făcusem asta. Intenționat. Aveam un scop, s-o trezesc pe Alex mai repede.

Atunci am aflat că așa te poți hrăni cu *eter*. Înainte de a se întâmpla, nu știam că se poate. Asta a fost altă fază când trebuia să fac altceva și n-am făcut.

Istoria se repeta.

M-am dezlipit tulburat de perete și m-am întors în sufragerie. Josie nu își schimbase poziția. Am îngenuncheat lângă pat, am întins mâna spre ea și m-am oprit cu degetele la un centimetru de obraji ei ușor îmbujorați.

Nu... nu meritam relația asta cu ea.

Nu o meritam pe ea, în general.

O priveam și mă întrebam unde-mi fusese capul. Încă de la început știusese că era cea mai proastă idee să mă apropiu de ea. Făcusem o groază de rahaturi și eram convins că o să mai fac. Ce să mai vorbesc de viitor! Nu putea avea încredere în mine.

Și nu fusesem capabil să mă țin departe de ea.

Trebuia s-o fac, dar nu am vrut.

Nevoie. Dorință. Ca toată lumea.

Mi-am retras mâna și m-am agățat de marginea pernei. Cu grijă, să n-o trezesc, m-am aplecat și am sărutat-o. M-am retras și nici măcar nu a tresărit. Josie era superbă în somn.

M-am ridicat și m-am întors încet, uitându-mă prin cameră. Știam ce aveam de făcut și pentru prima oară în viață aveam să fac ce trebuia.

Josie

Când am deschis ochii, creierul meu era în ceață și somnul se ținea bine de mine. Mi-a luat câteva secunde să-mi dau seama că eram întinsă pe canapea. Aveam impresia că dormisem un milion de ani, un milion de ani în care stătusem ghemuită în poziție fetală.

Am clipit, mi-am întins picioarele și am auzit cum îmi trosneau oasele. Habar n-aveam cât era ceasul, dar mă gândeam că dacă ar fi fost târziu, ar fi venit Seth să mă trezească.

Seth.

— Oh, zei, am murmurat și mi-am acoperit fața cu palmele.

Am simțit cum îmi luau foc obrajii, amintindu-mi în detaliu ce făcusem ieri în public. Mi-am pus mâinile pe burtă, chicotind înfundat.

— Uau!

Am întors capul spre dreapta și mi-am adus aminte de cartofii prăjiți. Ce chestie, să adorm mâncând cartofi prăjiți. Când am mai adormit eu vreodată înainte de a termina de mâncat?

Fusese un orgasm al naibii de bun.

Un orgasm perfect unilateral. El mă dusesese în paradis, iar eu adormisem la jumătatea porției de cartofi, fără să mai fac ce plănuisem. Și plănuisem multe, inclusiv să-l dezbrac pe el și să mă dezbrac pe mine și să se întâmple în sfârșit contactul sexual.

M-am întors pe o parte și m-am uitat la ceas. La naiba! Adrenalina mi-a umplut venele. Am sărit în sus, cu pătura înfășurată printre picioare. Am căzut de pe canapea cu toată grația unui semizeu, iar genunchii mi s-au strivit de podea.

— Rahat! am bombănit, ridicându-mă în fund.

Era trecut de nouă! Ce naiba? M-am chinuit să mă ridic și am sărit într-un picior până la măsută, încercând să scap de pătură. Cum de nu venise Seth să mă trezească? Am încetinit pasul intrând în dormitor, mi-am scos hanoracul și l-am aruncat. Era clar: considerase că trebuia să mă odihnesc, dar, frate, nu-mi plăcea deloc să întârzii.

Detestam să întârzii.

După cel mai scurt duș din viața mea mi-am strâns părul ud într-un fel de coc, l-am prins cu un milion de clame și mi-am

pus un echipament de antrenament curat. Primul loc în care m-am dus a fost camera din capătul holului. Am bătut la ușa lui Seth, am așteptat vreo două minute, iar când am văzut că nu răspunde mi-am mișcat fundul întârziat și am plecat spre sala de antrenament. Cum mi se schimbase programul fiindcă Luke se ocupa de antrenamentele estivale, mi-am imaginat că Seth trebuia să fie acolo.

Era ceva mai cald, adică un pic mai mult de zero grade, dar era soare, iar lumina lui strălucitoare și aurie se reflecta în marmura trotuarului.

Am ocolit clădirea în fugă și am trecut pe marginea trotuarului când am întâlnit un grup de studenți care se duceau către dormitoare. Anul școlar la Covenant era asemănător cu cel al universității la care fusesem eu, numai că se desfășura fără pauză, iar programul se schimba de trei ori. În final, era mai scurt, dar eu mă întrebam mereu ce sens avea facultatea pentru studenții ăștia. Adică la ce le trebuia facultate de biologie sau altceva? Majoritatea purilor trăiau în comunități restrânse și nu prea interacționau cu lumea muritorilor.

Ajunsesem la jumătatea drumului când am simțit că mi se ridica părul de pe ceafă. M-am uitat peste umăr instinctiv. Micul grup de studenți se holba în direcția mea. Aveau ochii cât cepele. Gurile căscate. Una dintre fete, o brunetă înaltă, îi spunea ceva în șoaptă unei colege, care părea că nu mai putea să clipească. La început nu mi-am dat seama de ce se uitau la mine ca la...

Aflaseră ce eram.

Până la urmă se împrăștiase zvonul sau poate se aflase mai de mult și nu observasem eu până acum. Oricum, nu știam prea bine ce ar trebui să fac. Să le fac cu mâna? Să fac o față arogantă, ca Seth, și să rânjesc? Mie însă nu prea îmi reușea

rânjetul. Mai încercasem. Arătam ca o sonată care se drogase. Sau trebuia să îi ignor, pur și simplu?

În final m-am decis să-i ignor, mi-am vârât mâinile în buzunarul din față al hanoracului și am continuat să merg. Era ciudat, dar în clipa aia nu aveam suficient spațiu în creier ca să mă gândesc la asta.

Am împins ușile duble ale sălii de antrenament, am străbătut holul în grabă, am cotit la dreapta și am dat de perete ușă fără geam. M-am oprit și m-am uitat prin sală:

— Ăăă...

Luke și Solos erau amândoi la saltele, iar Luke arăta așa cum arăta el mereu la antrenamente. Pe Solos însă nu îl văzusem niciodată în pantaloni de trening și tricou.

Nu erau decât ei în sală.

— Unde e Seth? am întrebat, apropiindu-mă.

Luke s-a uitat la Solos, iar când am văzut că Străjerul mai mare strângea din buze, m-am oprit. Am simțit cum mi se strângea stomacul.

— Luke, unde e Seth?

— Înțeleg că nu ți-a spus.

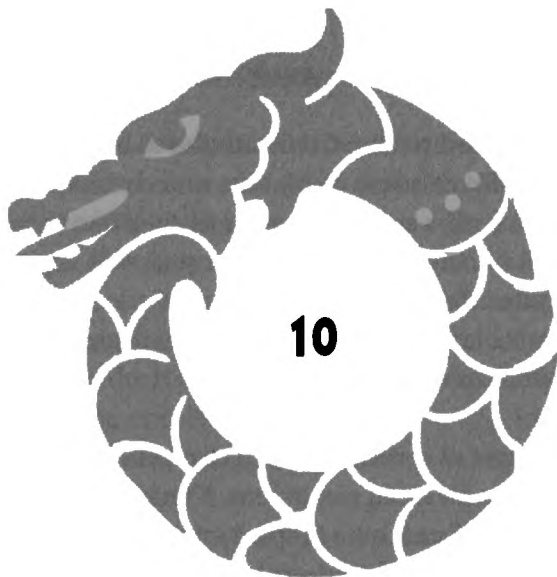
Inima a început să-mi bubuie ca atunci când alergam.

— Se pare că nu.

— Ce chestie! a exclamat Solos, frecându-și nasul cu degetul arătător.

Umerii lui Luke s-au încordat.

— Seth nu o să mai fie antrenorul tău.

10

— CUM?

Ascuțit și dureros până și pentru urechile mele, cred că țipătul mi s-a auzit până în Olimp.

— Cum adică n-o să mă mai antreneze?

Solos a schimbat o privire cu Luke, în timp ce eram gata să-mi pierd cumpătul.

— Nu vă mai uitați unul la altul! i-am boscorodit, furioasă.

În sala cu ușile închise s-a stârnit un curent de aer care a făcut să se clatine pumnalele atârinate de pereți.

— Bine!

Luke a ridicat mâinile.

— Calmează-te! Nu vrea nimeni să ia foc din greșală. Cel puțin, eu nu. Tu ce zici, Solos?

Solos a clătinat din cap.

Am mijit ochii. Mai aveam puțin și prăjeam fundul cuiva dacă nu căpătam o explicație, pentru că, pur și simplu, nu pricepeam ce se întâmpla.

— Nu știi care-i treaba. Credeam că o să-mi spui tu, mi-a explicat Luke. Tot ce știi e că Marcus m-a chemat la birou în dimineața asta și mi-a spus că antrenamentul tău se va schimba. Că Solos o să se ocupe de partea fizică și că o să aducă pe cineva să te ajute cu elementele.

Mă uitam fix la Luke și mi se părea că nu îl auzeam bine din cauza sângelui care îmi vâjâia în urechi.

— Poftim?

Solos a început să vorbească și cred că repeta ce spusese Luke, dar cuvintele alea nu aveau niciun sens. Nimic n-avea sens. Oare visam? Urma să văd cum avea să apară un titan fără nume de sub saltelele grele de jos? Nu pricepeam. Am simțit o amorțeală rece, care îmi cuprindea tot corpul. Înțepenisem, nu mai puteam să mă mișc. Nici măcar nu-mi dădeam seama dacă mai respiram.

Ceva nu era în regulă. Am memorat ziua anterioară – cearta pe care o avusesem cu Seth și ceea ce se întâmplase după. El. Eu. Orgasmul epopeic. Totul era OK. Normal... cu excepția momentelor, absolut toate, când Seth era îngrijorat că îmi făcuse rău.

Toate au năvălit peste mine – sunete, voci, senzații –, copleșindu-mă.

— Unde e? l-am întrerupt eu pe Solos.

— Nu știi, a răspuns el. Azi nu îl supraveghez eu.

Luke s-a încruntat.

— Dacă mă gândesc bine, azi îl supraveghează Alexander.

S-a oprit, iar eu m-am răsucit pe călcâie și m-am îndreptat spre ușă.

— Hei, unde te duci?

— Mă duc să-l caut pe Seth, am spus eu și n-am mai așteptat să aud ce aveau de comentat.

Am dat ușa de perete și am luat-o la dreapta, ca să ajung la intrarea principală a clădirii. Primul loc în care urma să mă

duc era în biroul decanului. Da, destul de nebunesc din partea mea să dau buzna acolo, dar știam deja că nu era în camera lui și că acolo trebuia să-l caut.

Aproape că n-am mai observat lumina rece a dimineții când am traversat în grabă curtea interioară, îndreptându-mă spre clădirea impunătoare unde se afla biroul decanului. Nu fusesem acolo decât o dată, când venisem aici, iar acum aveam aceeași senzație oribilă ca și atunci.

Doi studenți care mergeau pe alee s-au oprit brusc când m-am apropiat de ei. S-au dat la o parte cu ochii mari, ca să trec chiar pe mijlocul trotuarului. În clipa aia chiar nu îmi păsa.

Cu stomacul strâns am intrat în clădirea principală, cu podelele și pereții împodobiți cu desene complicate, care păreau făcute din aur. Din aur adevărat. Nu am ajuns până în mijlocul holului, ca în seara aia când am venit cu Seth pentru prima oară la universitate. Cel mai probabil decanul era în birou, adică în capătul scărilor alea ridicole. Am urcat treptele ca un campion și când am ajuns sus, am văzut ușile duble de titan în fața cărora erau Gardienii cu uniformele lor albe.

O Gardiană cu părul scurt și blond s-a uitat la mine când m-am apropiat. M-am oprit, respirând greu.

— Trebuie să intru la decan.

— Ai programare? m-a întrebat ea, cu vocea la fel de rece ca ochii ăia albaștri de gheață.

Am clătinat din cap.

— Nici măcar nu știu cum se fac programările la el, dar trebuie să-l văd.

— Îmi pare rău, a răspuns ea cu o voce plată, dar e ocupat. Normal că era ocupat.

— Bine, atunci stau aici până când se „dezocupă”.

Celălalt Gardian și-a încruntat sprâncenele negre.

— Nu e nevoie. Ne lași numele și noi te...

— Nu las niciun nume și nu plec nicăieri.

Cu fiecare cuvânt rostit, vocea mea devenea tot mai puternică, iar curentul acela de aer s-a stârnit pe hol, fluturându-i părul Gardienei blonde.

— În concluzie, o să-mi lipesc fundul de peretele acesta și mă doare în cot dacă nu vă convine...

Ușile grele din spatele Gardienilor îmbrăcați în alb s-au deschis pe neașteptate și în mijlocul lor și-a făcut apariția decanul de la Covenant. Era un bărbat înalt, eleganța întruchipată. Părul negru era dat cu grijă pe spate, lăsând să se vadă fața frumoasă. N-aș fi fost în stare niciodată să-i ghicesc vârsta. Avea doar câteva riduri fine la colțurile ochilor și părul ușor încăruntit la tâmpile.

În momentul acela, fața lui era inexpresivă.

— Poți intra, Josie!

Am pornit așadar spre birou, aruncându-i din mers Gardienei blonde o privire urâtă, de care probabil mai târziu avea să-mi pară rău, pentru că, până la urmă, nu-și făcuse decât datoria. Marcus s-a dat la o parte, iar, când am intrat în cameră, inima mea, care deja bubuia, mi-a sărit în gât.

Seth stătea pe un fotoliu din fața biroului mare, cu spatele la ușă. Umerii lui erau drepți și țepeni ca scândura. Nu s-a întors, nu s-a uitat în direcția mea, cu toate că știa că eram acolo. Stomacul mi s-a strâns dureros.

— Cred că nu pe mine mă cauți, a spus Marcus și a închis ușa în urma mea.

A trecut pe lângă mine și s-a așezat la birou.

Am clătinat din cap.

— Vreau să...

— Nu, a spus Seth.

Am clipit nedumerită, cu ochii la capul lui blond.

— Poftim?

— Știu de ce ai venit, a continuat el, cu o voce înspăimântător de plată.

Înfrișător de plată. Ca și cum vorbea despre ceva care nu-l interesa deloc.

— E vorba despre antrenamente, dar nu e nimic de discutat. Totul e deja stabilit.

Buzele mele se mișcau, dar nu reușeam să articulez nimic și simțeam că obrazii mi se aprinseseră. Marcus, ditamai decanul universității, se uita la noi, *la mine*, și probabil nu fusese cea mai bună idee să vin în biroul acesta după Seth.

— Nu... nu înțeleg ce se întâmplă.

Seth nu s-a întors, iar eu mă uitam la el, nevenindu-mi a crede că se întâmplă asta. Am simțit brusc un gol în piept, un gol imens, pentru că atunci am știut – oh, am știut foarte bine – că aici nu era vorba doar de antrenamente. Seth nu se retrăgea doar de la antrenamente.

Se retrăgea din relația noastră.

— Antrenamentele vor fi preluate de Solos, iar Luke te va ajuta, a spus Marcus, împreunându-și mâinile pe birou. E un Străjer deosebit, iar experiența lui va avea un rol minunat.

Eram sigură că Solos era un ninja dat dracului. Vreau să zic, știa foarte bine să mânuiască nunchaku, deci probabil era grozav, dar nu era Seth. Și până de curând, Seth nu dorise să mă antreneze Solos. Ce se schimbase?

— Va fi... perfect pentru tine, a spus Seth cu aceeași voce plată.

Am inspirat adânc, dar aerul mi s-a blocat în plămâni și mi s-a strâns pieptul.

— De ce? am întrebat abia șoptit.

Seth continua să privească înainte.

— Așa e cel mai bine. E tot ce trebuie să știi.

Era tot ce trebuia să știu?

— Laadan te va ajuta cu elementele. Nu le poate ea controla pe toate, dar deocamdată e cea mai bună variantă, a continuat Marcus. Cel puțin până se întoarce Apollo. Dacă reușește să facă ce mi-a spus Seth, atunci celălalt semizeu te va ajuta cu siguranță.

— Dar nu știm când se întoarce Apollo și nici nu știm pe cine va aduce, am protestat. Înseamnă că până atunci nu mai pot lucra cu *akasha*?

— Da, a răspuns Seth, rece. Cam asta înseamnă.

— N-are niciun sens.

— Ba are foarte mult sens să...

— Ce-ar fi să te și uiți la mine când vorbești? am izbucnit, simțind cum mă cuprindea furia.

Hârtiile de pe biroul lui Marcus au început să fluture.

— Nu-mi place să vorbesc cu ceafa cuiva.

— Ei bine, a spus Seth rar și s-a întors pe jumătate spre mine.

M-a privit cu ochii lui chihlimbarii și reci.

— Nici mie nu-mi place să vorbesc la pereți.

Mi-am îngustat ochii și am făcut un pas spre el.

— Te înțeleg foarte bine, mai ales acum.

— Asta, a spus Marcus încet, ca pentru sine, asta îmi sună așa de cunoscut!

Nu am priceput ce voia să spună, dar Seth a închis ochii o fracțiune de secundă și i-a strâns așa de tare, încât pielea de la coada lor s-a încrețit.

— Exact, a murmurat el.

— Ce ar vrea să însemne asta?

Am ridicat mâinile în sus.

— Ieri era totul în regulă și acum nu mai e? Nu pricep ce...

— Nu îngreuna situația, Josie!

A trecut o clipă și corpul lui musculos s-a încordat.

— Nu te face de râs!

Am început să respir precipitat, greu, și m-am dat în spate, ca și cum aș fi primit o palmă peste ochi.

— Să mă fac de râs?

El nu a mai spus nimic, dar i-a zvâcnit un mușchi pe obraz.

Fața îmi ardea în flăcări. Chiar mă simțeam penibil să avem conversația asta în fața decanului, mă simțeam penibil să stau acolo și să-l aud pe Seth vorbind așa.

Ca și cum nu însemnam nimic pentru el. Ca și cum își permitea să mă certe. Nu, „penibil” nu era cuvântul potrivit. Îmi venea în minte cuvântul „umilitor”. Și „dureros”.

Cum se întâmplase mai devreme, când înlemnisem în sala de antrenament. Parcă dispăruse totul pentru un moment care nu se mai sfârșea, când în piept mi se făcuse un gol mare și dureros.

Mi-am înghițit nodul din gât și l-am privit pe Marcus. Atenția lui era îndreptată spre fereastră și iar am fost șocată că discuția noastră se făcea în public.

Seth și-a fixat din nou privirea asupra peretelui. Am mai luat o gură de aer și iar m-am blocat. Nu puteam să spun nimic în clipa aia. Absolut nimic.

Am strâns pumnii așa de tare că mi-au intrat unghiile în carne și m-am uitat la Marcus.

— Îmi cer scuze că, ăăă, v-am deranjat. Aranjamentul cu antrenamentele... e în regulă.

Seth s-a uitat repede la mine, dar am făcut un efort și m-am întors. Am ieșit din birou mergând țeapănă. Trebuia să plec înainte să mă fac și mai tare de râs, pentru că mai aveam puțin și ori începeam să țip la Seth, ori începeam să plâng și nu voiam să fac nici una, nici alta în fața lui Marcus. Sau a altcuiva.

Am pus un picior în fața celuiilalt și am mers până când am coborât toate scările și am ajuns afară, iar în tot acest timp în capul meu era un vârtej de întrebări și de nedumeriri. M-am

îndreptat orbește spre dormitor, fiindcă nici nu se punea problema să mă întorc la sala de antrenamente. Nu în clipa aceea. În niciun caz. Simțeam o arsură oribilă în ochi.

— Josie!

Mi s-a oprit inima și pasul mi-a șovăit.

— Josie! a strigat iar Seth, mai aproape. Stai!

O parte din mine ar fi vrut să își vadă de drum, dar n-am putut. Se ivise o mică licărire de speranță. M-am întors și m-am oprit sub crengile măslinilor.

— Ce vrei? l-am întrebat când s-a apropiat. Ai venit după mine ca să mă mai jignești puțin?

Seth a încetinit pasul și s-a oprit la câțiva metri de mine.

— Nu te-am jignit.

— Pe naiba! i-am strigat și am vrut să fiu furioasă, pentru că furia era mai bună decât durerea și confuzia. M-ai jignit în fața lui Marcus. Mi-ai spus că mă fac de râs. Dar tu erai cel care mă făcea de râs.

S-a încruntat.

— OK. Nu am vrut să fac asta...

— Nu contează dacă ai vrut sau nu. Ai făcut-o!

Am inspirat adânc și m-am uitat cu atenție la el.

— Ce se întâmplă, Seth? De ce nu vrei să mă mai antrenezi? El și-a încrucișat brațele la piept și o clipă n-a spus nimic.

— După cum ți-am spus mai devreme, așa e cel mai bine.

— Asta nu e o explicație.

El m-a privit în ochi, apoi s-a uitat în altă parte.

— Nu ai nevoie de alte explicații.

M-am infuriat iar și am scos un scurt hohot de râs.

— Bine. Știi ceva, sunt o femeie în toată firea și nu hotărăști tu ce trebuie să știu eu.

— Știi, dar de data aceasta eu hotărâsc.

Ochii lui s-au întunecat, căpătând o nuanță intensă.

— Nu vreau să fiu nesimțit.

— Atunci ar fi cazul să te străduiești mai mult, am ripostat. Pentru că sunt destul de sigură că acum ai venit să-mi spui aceleași rahaturi idioate pe care mi le-ai spus acolo, adică nimic.

Seth a inspirat adânc, în timp ce deasupra noastră se adunaseră niște nori negri care acoperiseră soarele și aduceau în curte umbre întunecate. Se apropia furtuna.

— Nu merge cum am vrut eu, a spus el.

— Și mai exact cum ai vrut tu să meargă și ce să meargă, Seth? Ieri a fost totul bine și...

— Ieri n-a fost nimic bine.

A lăsat mâinile pe lângă corp și a aplecat ușor capul, ca să avem ochii la aproape același nivel.

— Ziua de ieri a fost o uriașă și oribilă greșeală. La naiba! Nu doar ziua de ieri. Totul a fost o greșeală.

Uau!

Am dat înapoi, adică am făcut, efectiv, un pas în spate. Am deschis gura, dar eram incapabilă să articulez cuvinte, iar golul acela din piept s-a făcut și mai mare, și zvâcnea, și pulsa ca o rană adevărată, deschisă.

— Totul?

A fost singurul cuvânt pe care am putut să-l rostesc.

El s-a uitat la mine o clipă, apoi și-a întors privirea, a înjurat încet și și-a trecut mâinile prin păr.

— Nu înțelegi!

— Ai dreptate.

Mi se adunaseră lacrimile în gât și nu mai voiam să țip la el. Voiam ca toate astea să fie un soi de neînțelegere aiurea.

— Nu înțeleg. N-ai vrea... să-mi explici tu, te rog?

Seth și-a scos mâna din păr și s-a uitat la mine. Erau o mulțime de secrete în ochii aceia ciudați, iar eu înțepenisem de parcă îmi vârâse cineva o bară de oțel pe șira spinării. Am

știut instantaneu că ar fi fost mai bine dacă nu i-aș fi pus întrebarea aceea. Dacă mi-aș fi continuat drumul.

— Eu... te plac foarte mult, Josie. Cred că ești minunată, a spus el, din nou cu vocea aia plată, și mica licărire de speranță pe care o simțisem s-a ofilit care o floare lăsată fără apă și lumină.

Se terminase.

— Dar ce facem noi nu e bine pentru mine.

— Și nu te referi doar la antrenamente, nu? m-am auzit eu spunând cu un glas slab și jalnic.

Seth nu a răspuns, dar în depărtare s-a auzit un tunet.

— Asta nu e în regulă, am spus eu, arătându-l cu degetul. Nici măcar nu poți s-o spui.

— Nu vorbesc doar de antrenament. Vorbesc despre tot, a spus el și eu am tresărit, fiindcă acel ultim cuvânt stârnea ecouri în mine.

El s-a uitat în altă parte și a clătinat din cap.

— Asta vrei să spun, Josie? Te simți mai bine acum?

— Nu, am recunoscut cu respirația tremurată. De ce? De ce...

— Nu vreau să fac asta cu tine, m-a întrerupt el. Nu vreau să fac nimic din toate astea cu tine. La naiba, Josie, nu mai îngreuna situația! Ajunge cu atâtea explicații!

Am simțit o arsură care îmi cuprindea pieptul și gâtul, și am mai făcut un pas în spate. Nu știam ce să spun, m-am uitat la el și n-am reușit să scot decât trei cuvinte.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi fierbinți.

— Du-te naibii!

Nu am mai stat să răspundă și, de data asta, când m-am întors să plec, Seth nu m-a mai oprit. Am reușit să ajung în dormitor și să intru înainte de a-mi pierde complet stăpânirea de sine. Arsura era tot mai puternică, mi se urcase până în gât, am închis ușa și m-am lăsat să alunec pe podea chiar în fața

ei. Mi-am acoperit fața cu mâinile, mi-am lipit palmele pe pleoape, dar n-am reușit să opresc lacrimile.

Aveam atâtea chestii pe cap: să mă antrenez, să-i gădesc pe semizeii, să dau de bibliotecară, mama, Erin, titanii și multe altele, dar în clipa aia nu mă mai interesa nimic. Pieptul meu fusese despicat în două, iar inima îmi fusese smulsă și abandonată pe aleea de lângă un pâlci de măslini. Durerea era intensă, copleșitoare.

— Pe toți zeii! am șoptit eu în liniștea camerei.

Umerii mi se zgâlțâiau și mi-am încheștat degetele pe frunte. Am ținut gura strâns, să opresc hohotele de plâns, dar lacrimile tot au început să curgă. Nu puteam să le opresc. Fierbințeala lor îmi scâldea obraji. Aveam impresia că podeaua se mișca sub mine, ca un cutremur care făcea să se zguduie mobila, dar nu mi-a păsat nici de asta.

Nu înțelegeam. Nu aveam idee ce se întâmplase, dar felul în care se uitase la mine, felul în care îmi vorbise... nici măcar nu mai era același Seth pe care îl știam. Era un cu totul alt Seth, unul pe care nu îl văzusem niciodată.

Ca acela pe care îl descoperisem când îl bătuse pe pur și apoi mă privise, un Seth complet necunoscut.

Și mai rău – pe toți zeii –, mai rău era că știam ce simțeam. Durerea aceea sfâșietoare, amărăciunea care mă copleșise și suferința intensă semnalau ceva puternic și adevărat. Ceva care acum nu mai conta.

Eram îndrăgostită de Seth.

Iar el îmi frânsese inima.

11

Seth

ERAM O JAVRĂ!

O mare javră!

Asta nu era chiar o noutate, dar niciodată până atunci când mă purtasem ca o javră nu mă simțisem ca un rahat, așa cum mă simțeam acum.

După câteva ore, cocoțat pe zidul care împrejmua campul, încă mai aveam în urechi vocea ei gătuită de emoție. Cuvintele ei mă loveau ca un vânt rece care îmi îngheța pielea. Nu trebuia să închid ochii ca să văd limpede cum plângea sau cum tresărise.

La naiba!

O făcusem să sufere. Nu aveam cum să spun că n-o făcusem, dar, stând acolo și uitându-mă la pământul întunecat și la pinii înalți, știam că luasem decizia corectă. Am ridicat mâna dreaptă și am frecat locul acela de deasupra inimii. Nu era ușor să fac ce trebuia. Era al naibii de greu, dar trebuia!

Nu se putea avea încredere în mine, ca s-o antrenez. Îmi demonstrasem asta mie însumi, iar dacă pentru antrenamente

nu eram de încredere, atunci în mod sigur nu eram de încredere pentru a fi cu ea. Nu când știam ce ușor era să confunzi nevoia cu... în fine, cu nevoia.

— Ce faci cocoțat acolo?

M-am întors, auzind vocea lui Solos. Moțul lui negru de păr apăruse peste zid, după ce urcase scara abruptă.

— Patrulare.

Solos stătea acolo, cu sprâncenele arcuite.

— N-am știut că asta intră în atribuțiunile tale.

— N-am știut că e treaba ta să știi.

Colțurile gurii i s-au ridicat un pic, întinzând cicatricea zimțată care mergea de la colțul ochiului la falcă.

— Uite, am vrut să spun doar că dacă nu ar fi trebuit să fiu aici, nu eram.

Mi-am încrucișat brațele la piept și mi-am îndreptat atenția spre pinii care începuseră să capete mirosul acela dulceag.

— Mai ales când aici, sus, e rece ca țâțele Meduzei.

Frumoasă imagine!

— Credeam că nu mai este treaba ta de când ai intrat în Consiliu.

— La Consiliu nu sunt prea multe de făcut, doar să stai și să asculți cum se ceartă niște indivizi.

Solos s-a așezat lângă mine, iar eu nici nu m-am mai obosit să-mi ascund oftatul.

— Știi, dacă eu aș putea să pun mâna pe o fată ca Josie, aș...

— Îți sugerez să nu termini fraza, dacă nu vrei să te arunc jos, am spus eu calm.

Solos a fluierat încet.

— Bine, atunci...

I-am aruncat o privire.

— Ceva nou din lumea de dinafara zidurilor?

— Nu s-a raportat vreo prezență de umbre sau de titani, dar știm cu toții că asta nu va dura prea mult. S-au înregistrat atacuri ale daimonilor pe lângă LA și Vegas. Am mai auzit și că prin Miami au fost în număr surprinzător de mare. Se zice că ar fi niște indivizi deveniți recent puri care au luat-o razna.

— Și mai aproape?

Solos a ridicat deodată mâinile și s-a întins, trosnindu-și oasele spatelui.

— Lângă Rapid City e un grup măricel de daimoni. Avem o echipă de cercetași pe urmele lor, pentru că sunt prea mulți ca să-i atacăm.

Era pentru prima oară când auzeam de treaba asta.

— Și nu ești îngrijorat? Nu e nevoie de cine știe ce logică pentru a intui că un grup de daimoni se îndreaptă spre noi. În altă parte nu prea ar avea unde să se ducă.

— Știm asta, Seth, dar nu putem să luăm oamenii de la paza universității, când deasupra noastră planează amenințarea titanilor și a umbrelor.

Solos a lăsat brațele jos.

— Nu vor trece de zidurile astea. A doua oară.

— Dar ei pot controla animalele. Mai știi ultima oară, cu păsările?

Fusesem de cealaltă parte a zidurilor, și nu chiar în drumul lor, dar văzusem cum prindea viață filmul lui Hitchcock.

— Pot să-i distrug pe daimoni. O să mă duc...

— Chiar ai de gând să pleci de aici, unde e Josie? Gândește-te, omule! În cel mai rău caz, titanii colaborează cu daimonii, la fel ca Ares. Ar putea fi o capcană pentru a atrage Gardienii și Străjerii – și pe tine – ca să nu fiți aici și să poată ataca.

S-a întors și a făcut un gest spre curtea interioară.

— Presupun că ai sesizat asta: stăm prost la capitolul Străjeri și Gardieni. Mulți au plecat. Nu poți să-i condamni. La

naiba, și eu mă întreb câteodată de ce mai stau aici! Jumătate dintre Gardienii ăia nenorociți sunt puri. Nu sunt capabili să simtă un daimon, ca să-și salveze viața. Efectiv. În plus, acum daimonii semipuri sunt mai mulți decât cei puri. Scârbele alea abia așteaptă să ucidă, și pe ăia nici noi nu putem să-i simțim. Dacă pleci, ne expui unui mare risc.

La naiba! Avea dreptate!

Frate, ce mi-ar fi plăcut să am la îndemână niște daimoni din-ăștia, ca să mă descarc! Când erau recent transformați erau violenți și sângeroși. Atunci erau cei mai periculoși, fiindcă erau stăpâniți numai de nevoia lor de *eter*.

— Vrei să-ți spun ceva curios? m-a întrebat el și a continuat fără să aștepte răspunsul. Azi, când am ieșit din campus, am auzit păsări și insecte. Pădurea era vie.

— OK, am spus eu. Mersi de informație!

Solos se uita în gol.

— Singura dată când nu s-a auzit nimic în pădure a fost când ai venit tu.

M-am uitat la el, încruntat.

— Nu știu cum ai putea să crezi că n-a fost doar o simplă coincidență.

Am făcut o pauză.

— Numai dacă iepurii și greierii își dau seama cât sunt de afurisit.

Glumeam, dar am simțit o undă de neliniște. Liniștea anormală din pădure nu putea să aibă legătură cu mine. N-avea niciun sens.

— Pur și simplu am zis că e o observație interesantă. Oricum, avem problema asta cu purii și semipurii, a continuat Solos, legănându-se pe călcâie. În toate comunitățile s-au semnalat altercații. La fel de urâte ca la noi.

— Nu e chiar o surpriză.

Am strâns din fălci.

— Apropo, ai aflat cine erau purii care i-au atacat pe Josie și pe tipul ăla, Colin?

Solos a clătinat din cap.

— Nu.

A urmat o pauză și i-am simțit privirea ațintită asupra mea.

— Apropo, Josie nu s-a mai întors la antrenament după ce a plecat să te caute.

Nu am spus nimic.

— Luke s-a dus s-o caute. A bătut la ușă, dar n-a răspuns, a continuat el. Era sigur acolo, dar n-a vrut să-i deschidă. Destul de ciudat, nu? Doar sunt prieteni.

— Da, am murmurat.

Falca începuse să mă doară și mi-am schimbat locul. Nu îmi plăcea s-o știu singură și în mod sigur nu îmi plăcea că-l respingea pe Luke.

— Sunt prieteni.

— Da, așa mă gândeam și eu.

M-am uitat la el și am simțit cum îmi zvâcnea un mușchi în tâmplă.

— Nu uita ce ți-am spus! Chiar trebuie să învețe să facă și chestii mai brutale. Nu e pregătită încă să ucidă, să dea lovitura mortală. Noi trebuie să... *tu* trebuie să o pregătești pentru asta.

— Știu. N-am uitat. Îi cunosc punctele slabe.

Timp ce cinci secunde a fost minunat de făcut.

— Nu știu de ce n-ai mai vrut s-o antrenezi, dar...

— Asta nu e treaba ta, Solos! Nu discut cu tine așa ceva! E ultima oară când îți spun.

— Uite, eu nu vreau decât să spun că...

M-am întors spre el, m-am aplecat și i-am dat cu piciorul în spatele genunchilor. A căzut pe ciment, pe spate. Înainte să

apuce să facă o mișcare, i-am pus gheata pe gât, suficient de încet ca să se poată prinde cu mâinile de ea, dar am apăsat nițel, atât cât să priceapă că mă săturasem de discuția asta.

În depărtare am văzut doi Gardieni care se uitau în direcția noastră. Nu s-au apropiat când m-am uitat în jos la Solos.

— Nu știu ce n-ai înțeles când ți-am spus că nu e treaba ta, dar vreau să-ți explic ceva.

Când a vrut să mă lovească cu piciorul, am invocat elementul aer și l-am imobilizat cu ușurință.

— Noi doi nu suntem prieteni. Nu vom ajunge să fim inimi și să ne împărtășim amintiri de război. Tu nu-mi pui mie întrebări, mai ales legate de ea.

— Fir-ar! a mormăit Solos. Și eu care credeam că suntem amici...

— Nici pe departe.

Am înclinat capul.

— Mă simți?

Solos a rânjit.

— Te simt, frate.

— Foarte bine.

S-a uitat în ochii mei.

— Să nu uiți niciodată ce sunt eu, Solos!

Nu și-a ferit privirea.

— Știu foarte bine ce ești, Seth.

— Nu prea cred, am răspuns.

De data asta a zâmbit. Ca și cum nu ar fi avut o gheată pe gât.

— Ba știu. Crezi sau nu, știu.

M-am uitat urât la el. Oare își dădea seama ce simplu ar fi pentru mine să-l omor?! Era greu să ucizi un impur, dar nu imposibil. Mă îndoiam că ar fi supraviețuit unei căderi de la înălțimea asta. Și știam sigur că n-ar mai fi respirat o secundă dacă îmi puneam în cap să-l strivesc.

Am apăsat mai tare, iar el a făcut ochii mari.

— Habar n-ai de ce sunt în stare. Ar fi înțelept din partea ta să nu uiți asta.

— Am notat tot, a icnit el.

L-am mai ținut așa o clipă. Era mizerabil ce făceam, dar voiam să priceapă mesajul. A făcut-o, așa că am luat piciorul de pe el. M-am îndepărtat și am invocat elementul aer. El a sărit în picioare cu ușurință, urmărindu-mă atent cu privirea.

— E bine că ne-am înțeles.

— E bine că te simpatizez oarecum, a ripostat el.

M-am întors spre marginea zidului și am făcut un gest de lehamite cu mâna. Apoi am sărit de pe zidul de șase metri. Cu ajutorul elementului aer, am încetinit căderea. Am aterizat pe vine în campus, chiar lângă doi Străjeri care se pregăteau să iasă pe poartă.

— *Pe toți zeii!*

Unul dintre Străjeri s-a lovit de celălalt.

Am rânjit, m-am ridicat și am pornit spre clădiri. Era de vreme, iar eu nu aveam stare. În mod normal, mâinile mele ar fi fost acum...

Am gonit gândul acela și mi-am încheștat pumnii. Doar gândindu-mă la ea îmi venea să iau la pumni statuia lui Hades, care ar fi apreciat foarte mult demonstrația.

Îmi venea greață gândindu-mă la ce îi făcusem. Era ceva de neiertat, iar eu acum ar fi trebuit să fiu cât mai departe de ea, dar nu eram. Nu! Erau tot felul de obstacole care mă împiedicau să fac asta. Mai precis, eram la mâna lui Apollo și până când nu-mi spunea el să plec, stăteam aici. Apoi mai era și toată povestea cu titanii și...

Rahat!

Pe cine încercam să prostesc? Dacă chiar aș fi vrut să plec naibii de aici, plecam. Puteam să-l dau naibii pe Apollo și toate

consecințele. Da, el era într-adevăr păpușarul care mă manevra ca pe Pinocchio, dar până de curând nu mă împiedicase să mă duc unde voiam. Dacă aș fi vrut într-adevăr, puteam să plec chiar în clipa aceea și să mă duc în Ciclade. Eram încă aici pentru Josie. Nu puteam fi cu ea, dar asta nu însemna că nu puteam s-o protejez.

Dar cine o va proteja de tine?

Șoapta aceea m-a făcut să înlemnesc. Era mult prea reală. Rostită tare, și totuși în capul meu. M-am întors și am scrutat împrejurimile cu ochii abia mișiți.

Rezemată de statuia de aur a lui Apollo, cu brațele încrucișate și picior peste picior, stătea nimfa aia nenorocită. Mi-a făcut cu ochiul.

— Ce dracu' faci, frate? am spus eu.

A ridicat dintr-un umăr, iar lumina lunii i se reflecta strălucitoare pe pielea goală.

— Pur și simplu am spus ce gândești.

— De unde știi tu ce gândesc eu?

— Așa sunt eu, special, a răspuns nimfa. Așa de special, încât o să-ți dezvălui ceva foarte important pentru tine.

— Vai, ce noroc pe capul meu!

M-am uitat atent la el.

— Ce cauți aici?

El a ridicat bărbia și a zâmbit.

— Are vreo importanță?

— Da, are afurisit de multă importanță. Ne-ai sărit în ajutor și înainte, când eram în afara zidurilor, dar asta nu înseamnă că acum am încredere în tine sau în intențiile tale, oricare ar fi ele.

Eram foarte suspicios.

— Care-i treaba cu tine?

Nimfa a dispărut o clipă și a apărut iar, fix în fața mea. Impresionant! Nici măcar eu nu puteam să-i urmăresc mișcările.

— Faci o greșeală imensă.

Pe toți zeii! Pur și simplu, unele seri erau foarte proaste.

— Întreaga mea existență este o greșeală, așa că va trebui să-mi spui mai concret la ce greșeală te referi.

Ochii nimfei, complet albi, au strălucit ca niște mici fulgere.

— Nu o vei salva dacă stai departe de ea.

Ei, deci am primit de îndată confirmarea că mă înșelam. Noaptea asta se dovedea a fi cea mai proastă posibil.

— Și nici pe tine nu te va salva, a adăugat nimfa.

Am scos un hohot răgușit de râs.

— Pentru mine nu există salvare. Știu cum se va termina jocul.

— Nimic nu e definitiv, a răspuns el, aplecându-se spre mine așa de mult, încât atunci când vorbea, îi simțeam respirația pe obraz. Toate profețiile sunt menite să fie rescrise. Niciun destin, sacrificat sau negociat, nu e definitiv.

A făcut o pauză.

— Niciodată nu ai toate piesele.

Am înțepenit și mi-am reținut cu greu impulsul de a mă îndepărta de nimfa aia ciudată.

— Nu crezi prea tare în noțiunea de spațiu personal, nu-i așa?

El a râs și s-a apropiat și mai mult de mine, ceea ce, până în clipa aia, n-aș fi crezut că era posibil. Ei bine, era. Pieptul lui îl atinge pe al meu.

— Nu sunt convins că înțelegi ce îți spun, Apollyon. Ai avut șansa de a rescrie o profeție și nu ai făcut-o.

Înghetase totul în mine, chiar și inima. Știam perfect la ce profeție se referea. La cea care se încheiase cu moartea lui Alex.

— Ți-ai croit singur drumul. N-ai vrut să ascuți de nimeni și ai crezut că știi ce faci. În final, mâinile tale au fost pătate de sângele celui pe care ar fi trebuit să-l aperi.

Respirația nimfei era la fel de rece precum cuvintele pe care le rostea.

— Dacă vei continua să mergi pe acest drum, istoria se va repeta, iar atunci nu va mai fi salvare pentru tine. Doar o eternitate de pedepse și răzbunări.

Nimfa a dispărut fără zgomot și fără să facă vreo mișcare, lăsându-mă singur acolo. M-am întors încet, dar nu mai era nici urmă de ea în locul în care apăruse prima dată.

— La naiba! am mormăit, frecându-mi falca.

Nu prea știam ce să cred despre nimfă, dacă îmi era prieten sau dușman, dar până la urmă, ceea ce spusese cam așa era. Într-adevăr, aveam mâinile pătate de sânge și, într-adevăr, în viitor nu mă aștepta decât pedeapsă și răzbunare.

Josie

Mă durea fața.

Și capul. De fapt, mă durea tot. Aveam mintea tulbure și ochii umflați după ce vărsasem atâtea lacrimi, încât aș fi putut umple camera aia nenorocită, iar stomacul îmi era sinistru de gol. Trecusem de mult de faza în care îmi era foame. Aveam impresia că nu voi mai mânca niciodată.

La un moment dat, am reușit să mă ridic de pe podea, să-mi arunc tenișii cât colo și să mă trântesc pe pat cu fața în jos. Asta s-a dovedit a fi o mare greșeală, fiindcă cearșafurile, pernele, toate miroseau a Seth. A natură, parfumul acela special care mă făcea să mă gândesc la frunze arse. În clipa aia, lacrimile au început, efectiv, să se reverse și a fost groaznic. Sughiturile groaznice de plâns veneau de undeva, din adâncul ființei mele, și îmi scuturau tot trupul. Am adormit plângând, iar când m-am trezit, am început din nou să bocesc. Un timp am crezut că nu mă voi mai putea opri.

Asta fusese vineri dimineată. Două zile aproape că nu mă dădusem jos din pat, iar ochii îmi erau uscați ca deșertul. Părul îmi atârna unsuros. Dușul mi se părea un efort prea mare.

Nu mai fusesem îndrăgostită.

Niciun băiat nu-mi frânsese inima până atunci.

Da, mai suferisem o dată sau de două ori. Era un tip în liceu de care mă îndrăgostisem destul de tare și care mă credea o ciudată. Apoi un băiat care era coleg cu mine la istorie, în primul an la Radford. Tot semestrul am căutat să-i ies în cale și să-mi fac curaj să-i adresez ceva mai mult de o propoziție, pentru ca, în final, să aflu că tipul era căsătorit și avea și o fetiță.

Dar niciodată nu iubisem cu adevărat, și, o, pe toți zeei, îl iubeam așa de mult pe Seth! Nici măcar nu-mi dădeam seama când se întâmplase. Când îmi povestise prima oară câte ceva despre el? Când îmi zisese despre mama lui? Sau când se hotărâse să rămână ca să mă antreneze? Se putea să fi fost în seara aia, când îmi spusese că puteam să-l folosesc ca pe o pernă de pluș. Sau în seara când îmi mărturisise că eram salvarea lui.

Sau atunci când, în sfârșit, m-a sărutat.

Acum... Am înghițit în sec. Acum nu mai voia să aibă de-a face cu mine, iar confuzia mea era nimic pe lângă durerea pe care o simțeam în piept.

Sâmbătă, pe la prânz, Luke a trecut iar pe la mine. Ca și data trecută, nu am deschis ușa. Nu eram în stare să dau ochii cu el. Nu când o voiam pe mama. O voiam pe bunica. O voiam pe Erin. Niciuna nu era aici. Niciuna nu putea să fie aici.

Nu știam dacă pulsul meu, care devenea din când în când accelerat, sau senzația aia de gol din piept erau normale, dar aveam impresia că mi s-a îmbolnăvit sufletul. Mă simțeam făcută zob, ruptă în două, și nu îmi dădeam seama cum să procedez ca să mă adun.

M-am întors pe spate și am deschis încet ochii. Era duminică seară. Până a doua zi dimineață trebuia să-mi revin. Nu puteam să mă ascund în cameră toată viața. Ar fi trebuit să-mi iau o pisică, ceva, dacă voiam într-adevăr să fac asta. Dar nu puteam s-o fac, chiar dacă la Covenant aveai voie cu animale de companie. Eram ceva important. Un semizeu.

Trebuia să-mi termin antrenamentul ca să fiu pregătită în clipa în care tatăl meu mai mult absent avea să își facă apariția cu un alt semizeu. Erau o groază de chestii de făcut, chestii la care probabil aveam să eșuez lamentabil, dar nu puteam să mă ascund. Pentru că eram un nenorocit de semizeu.

Un semizeu cu inima frântă.

Un semizeu cu inima frântă, care nu putea să se transforme într-o nebună pasionată de pisici, fiindcă nu aveam pisici.

— Pe toți zeii!

Mi-am dat palme peste față. Arsura aia din ochi revenise și îmi venea să-mi dau pumni în părțile intime.

Trebuia să mă adun. Următoarea gură de aer mi s-a blocat în gât. OK, trebuia măcar să mă prefac că mă adun.

O bătaie la ușă mi-a întrerupt monologul jalnic. Am întors capul spre sufragerie, dar altă mișcare n-am făcut. S-a auzit din nou bătaia în ușă, apoi o voce.

— Josie, deschide ușa!

Deacon!

Frumosul Deacon, cu părul lui creț și cu ochii argintii. Am oftat. El nu avea inima frântă. El îl avea pe Luke, care îl iubea la nebunie.

— Am cartofi prăjiți, a încercat el să mă convingă din hol.

Cartofi prăjiți? Stomacul meu s-a animat, amintindu-mi că, de fapt, chiar voia ceva de mâncare. Am lăsat mâinile jos.

A urmat o pauză.

— Sunt calzi și perfecți, crocanți și moi în același timp.

Mamă, ăia erau cei mai buni!

— Și am și sos de usturoi, a adăugat el.

M-am ridicat încet în fund și mi-am dat de pe ochi câteva suvițe de păr murdare.

— Dacă nu deschizi ușa, o să recurg la măsuri drastice!

M-am încruntat.

— Aș putea să folosesc elementul foc și să topesc încuietoea-rea, a explicat el. Și nu controlez prea bine focul. Probabil aș incendia ușa cu totul.

— Ho! am bombănit eu și mi-am dat jos picioarele.

— Și după aia, focul s-ar întinde la pereți, iar în secunda următoare tot dormitorul ar fi în flăcări. Ar fi un rahat, tot acoperișul în flăcări, și Marcus s-ar irita la culme, și...

— OK! am țipat eu din picioare. Vin!

— Bine!

Vocea lui deborda, practic, de satisfacție.

M-am deplasat încet spre ușă, am descuiat-o și am deschis-o. După cum spusese, Deacon stătea acolo, cu o pungă într-o mână și cu o sticlă de cola în cealaltă. Mă uitam la sticla aia roșu cu negru și simțeam deja în gât acidul ei minunat. Mirosul din pungă era un paradis unsuros. M-am dat la o parte, iar privirea mea a alunecat peste umărul lui, spre ușa camerei lui Seth. Am simțit un junghi în piept care mi-a tăiat respirația.

Deacon a trecut pe lângă mine și a pus pe măsută punga și sticla de cola. Am închis ușa, am tras aer în piept, apoi m-am întors...

Dintr-odată, Deacon a fost în fața mea, îmbrățișându-mă. Stăteam acolo și în clipa următoare eram lipită cu fața de pieptul lui surprinzător de tare, cu nasul înfundat în tricoul lui larg cu mâneci lungi. Iar el mă strângea în brațe, mă strângea cu adevărat

în brațe. Nu o îmbrățișare de-aia penibilă, slabă, ca atunci când încerci să calmezi o persoană fragilă. Nu, era o îmbrățișare adevărată și, pe toți zeii, eram gata să încep iar să plâng.

— Eu...

Nu știam ce să spun. Lacrimile mi se adunaseră în gât, înecându-mi cuvintele, și nu am putut decât să rostesc în șoaptă „îmi pare rău”.

— Nu trebuie să-ți ceri scuze, a spus el și a depus un sărut apăsător pe părul meu murdar și unsuros, pecetluind astfel statutul de cel mai bun prieten.

M-am prins cu mâinile de talia lui subțire și am închis ochii.

— Seth... Mi-a spus... mi-a spus că totul a fost o greșeală. Că relația noastră...

Mi s-a oprit respirația.

— Că relația noastră a fost o greșeală.

El m-a strâns mai tare.

— Eu... îl iubesc, am spus eu tremurând. Îl iubesc, Deacon!

— Știu, a spus Deacon, iar îmbrățișarea lui devenise totul pentru mine. Știu.

12

— **TE-AI DESCURCAT** foarte bine azi, Josie!

Laadan stătea cu spatele în lumina soarelui și cu părul ei negru și lung prins într-un coc strâns. Coc de-ăla gen balerină, pe care eu n-aș reuși să-l fac vreodată, nici dacă de el ar depinde viața mea. În vremea asta, părul meu arăta ca un cuib de pasăre. A zâmbit când mi-a văzut fața pe care probabil se citea îndoiala, iar zâmbetul acela era adevărat. Blând. Cald.

— Nu e ceva instinctiv pentru tine. Va trebui să depui ceva mai mult efort.

Laadan era mereu elegantă. O văzusem adesea prin universitate, de cele mai multe ori cu Străjerul care nu vorbea, tatăl lui Alex. Era de o frumusețe clasică, avea sânge pur și venise aici după ce universitatea din New York fusese atacată, în timpul nenorocirilor puse la cale de Ares. Era un om bun, amabil și răbdător.

Am clipit des, am ridicat din umeri și m-am apropiat de ea, înaintând pe terenul plin de pietriș. Simțeam o durere surdă în spatele ochilor.

— Ar trebui să fie ceva instinctiv. Sunt semizeu. Ar trebui să controlez elementele precum Războinicul Aerului.

A încrețit sprâncenele.

— Nu prea știi cine este Războinicul Aerului, dar până și purii au dificultăți când sunt copii.

Copii. Când sunt copii. Exact.

— Are dreptate, a intervenit și Solos de pe zidul scund din jurul cimitirului, unde se cocoșase. Sora mea vitregă este un pur autentic. Controlează aerul, iar când era mică arunca tot felul de obiecte când se enerva.

— Când era mică, am subliniat eu, scuturându-mi praful de pe picioare. Nu știu dacă ai observat, dar eu nu mai sunt mică.

— O, ba cum să nu observ! a răspuns el ironic.

Laadan s-a uitat urât la el, dar eu mi-am dat ochii peste cap. De când începusem să mă antrenez dimineața cu el și Luke, îmi dădusem seama că îi cam plăcea să flirteze. Era în stare să flirteze cu absolut oricine.

— Ai început să prinzi, a spus Laadan, apoi și-a împreunat mâinile, atrăgându-mi privirea.

Avea cele mai grozave unghii. Frumoase. Perfect ovale. Pe ale mele ziceai că le rodea un șobolan în timp ce dormeam.

— Lucrăm împreună de doar patru zile și deja se vede că progresezi.

De patru zile? Mi se părea că, de luni încoace, trecuse o veșnicie.

— Da, în ultimul timp n-ai mai văzut-o să-și dea foc la păr. Solos a zâmbit când eu și Laadan ne-am întors spre el.

— Ce?! Așa e.

— Tu n-ai ceva mai bun de făcut? l-am întrebat.

— Nu.

Laadan a ridicat o sprânceană delicată.

— N-ar trebui să te duci la ședința de consiliu?

— Poate.

Lui Laadan nu i-a dispărut zâmbetul când s-a uitat în ochii lui.

— Cred că răspunsul corect era „da”.

— Bine.

A sărit de pe zid cu grație. Când a trecut pe lângă mine, m-a bătut pe umăr.

— Ne vedem diimineață!

— Ura! am murmurat, incapabilă să îmi adun energia pentru un răspuns mai însuflețit. Entuziasmul era ceva de care duceam lipsă și nu avea nicio legătură cu durerea de cap cu care mă trezisem.

După ce Solos a plecat, Laadan s-a apropiat de mine. Căldura aceea din ochii ei mi-a amintit așa de mult de mama și de bunica, încât am crezut că o să dau iar drumul la robinet. Mi-am înghițit lacrimile, am împins emoția aia în adâncuri și am încuiat-o acolo.

— Chiar te descurci bine, Josie. Nu trebuie să fii chiar așa de aspră cu tine, OK?

Mi-a pus mâna pe umăr și m-a strâns ușor.

— Ai trecut prin multe necazuri și ai o grămadă pe cap. Nu se așteaptă nimeni să faci altceva decât ce faci acum.

Mă întrebam dacă nu cumva Seth se așteptase la mai mult de la mine și dacă nu cumva din cauza asta... nu mai era aici.

Laadan a făcut o pauză, timp în care m-a studiat.

— Ai dormit bine?

Am dat din cap, chiar dacă era o minciună gogonată. Noaptea, când eram singură, nu mă gândeam decât la mama, la bunici și la Erin. Apoi, după ce creierul meu se plictisea, trecea la Seth și petreceam ore întregi întrebându-mă ce se întâmplase.

Cu o noapte în urmă îl visasem pe Hyperion, iar până acum, când mi se întâmpla asta, reușeam să adorm la loc fiindcă... fiindcă era Seth acolo. Puteam să uit de groaza pe care mi-o stârneau coșmarurile alea. Dar noaptea trecută nu izbutisem să mai adorm și probabil că din cauza asta nu mă simțea prea grozav.

Mi-am dres glasul.

— Am terminat pe ziua de azi?

— Da.

Ne-am întors tăcute spre zona centrală a campusului, iar când ne-am apropiat de alea din margine am văzut o siluetă îmbrăcată în negru din cap până în picioare. Un Străjer.

Alexander.

Zilnic, de patru zile încoace, Alexander o aștepta pe Laadan să termine antrenamentul cu mine. M-am uitat pe furiș la ea. Și zilnic, de când începuse antrenamentul cu mine, în clipa în care vedea santinela tăcută, pe fața ei se citea tot ce simțea pentru bărbatul acela.

Nu o întrebasem nimic despre el, dar era clar: iubire. Se vedea de la o poștă.

Zâmbetul ei a devenit mai larg.

— Ne vedem mâine, Josie!

Am zâmbit obosită, i-am făcut cu mâna și ne-am despărțit pe trotuar, ea îndreptându-se grăbită spre Alexander, iar eu târându-mi picioarele în direcția opusă.

Fiindcă nu-mi era foame și nu aveam chef să mă duc în cameră ca să mă uit pe pereți, am traversat curtea interioară, îndreptându-mă spre grădină. Petrecusem acolo o groază de timp. Grădina era frumoasă și de obicei liniștită. Curios, acolo era mai... cald decât în restul campusului.

Mi-am vârât mâinile în buzunarele hanoracului și am mers înainte, în timp ce vântul începuse să sufle prin campus. Numai la prânz mi se părea că era cald cam ca la jumătatea lunii mai.

M-am apropiat de locul în care fusese spânzurat impurul și am văzut acolo vreo douăzeci de semipuri care stăteau pe bănci. Niciunul nu vorbea și, în cele câteva clipe cât am stat acolo, în spatele lor, am observat că începeau să se adune tot mai mulți Gardieni, cu ochii la ei.

Din câte aflasem, nu se găsisese niciun suspect, iar asasinarea impurului rămăsese nepedepsită. Nu știam dacă se va descoperi vreodată făptașul. Am vrut să mă așez, dar fata de lângă mine a tresărit, apoi s-a ridicat. S-a dus la o altă bancă și s-a așezat acolo.

Ce naiba?

Am rămas așa, la jumătatea drumului spre bancă. Câțiva semipuri din spate se uitau la mine. M-am uitat și eu la ei și am avut senzația clară că nu eram binevenită. Poate că mi s-a părut, dar mi-am îndreptat spatele și am continuat să merg. Știrea despre mine ajunsese în toate colțurile lumii. Eu mă gândisem, ca proasta, că, într-un fel, va fi mișto când se va afla că eram semizeu. Ceva de genul că toată lumea va vrea să mă cunoască, fiindcă eu mi-aș fi dorit să cunosc un semizeu.

Nu.

Nimeni nu s-a apropiat de mine.

Am pus mâna pe poarta de fier forjat a grădinii, am deschis-o și apoi am închis-o în urma mea. M-a izbit instantaneu umiditatea de acolo. Mi-am desfăcut fermoarul hanoracului, mi l-am dat jos și am pornit mai departe cu el pe braț.

Locul acela era uimitor, de-a dreptul magic.

O mulțime de flori de omag de un mov strălucitor acopereau zidurile. Iedera frunzoasă se înlănțuia în jurul statuilor

mici reprezentând zei. Încă îmi era greu să îmi dau seama cine care era. În afară de Artemis, pe care o recunoșteam după arcul pe care îl ținea în mâna ei de piatră.

Peste tot erau maci portocalii, care umpleau aleile pavate cu piatră, și tot felul de flori pe care nu le mai văzusem, de toate culorile posibile și imposibile. Erau copaci, arbuști de alun și specii mai înalte, care dădeau o anumită intimitate acestui spațiu, făcând din el o mică lume înconjurată de gardul de fier.

Am trecut pe lângă o grădinăreasă care tundeă o tufă de trandafiri multicolori cum nu mai văzusem niciunde. Unii erau roșii și galbeni. Alții aveau petale în degradeuri de la roșu la roz. O nebunie! Am vrut să rup câțiva să-i iau în cameră, dar femeia aia, care părea de o mie de ani, mi-a aruncat o privire care sugera că o să mă rupă ea pe mine dacă îndrăzneam să îmi pun gândul în aplicare.

Am ajuns la banca din fundul grădinii, m-am trântit pe ea, mi-am întins picioarele, mi-am pus hanoracul pe genunchi și... am stat acolo, pur și simplu. Nu era chiar cel mai interesant lucru pe care puteam să-l fac. Puteam să nu vin. Puteam să mă întâlnesc cu Deacon și cu Luke, dar de când se alesese praful de tot, fusesem mereu în umbra lor. Cu toate că știam că nu îi deranja, credeam că nu era cazul să fiu, seară de seară, a cincea roată la căruță.

Dar Deacon fusese o mană cerească pentru mine.

Dacă n-ar fi fost el, probabil că și acum aș fi stat în poziție fetală în camera mea, duhnind ca o împutită. Doamne, fusese minunat! Stătuse cu mine și mă îndopase cu cartofi prăjiți înmuiți în sos de usturoi, apoi ascultase ce îi povesteam. Fusese alături de mine în suferința mea, apoi se înfuriase alături de mine, *pentru mine*.

Se oferise să se ducă noaptea în camera lui Seth ca să-i radă sprâncenele și, cu toate că, într-un fel, mi-ar fi surâs asta, i-am spus să nu o facă.

Deacon nu avea niciun răspuns mulțumitor pentru mine și nici nu înțelegea de ce Seth se sucise la o sută optzeci de grade, numai că nu părea chiar așa de surprins.

— S-ar putea să fie nevoie să lupți pentru tipul ăsta, îmi spusese el.

Eu clătinasem din cap, surprinsă, dacă nu chiar uimită, de ideea lui.

— Nu cred că am pentru ce să lupt.

Și cum să am? Seth reușise să termine așa de rapid tot ce fusese între noi, fără nicio explicație, fără niciun avertisment. Cum puteai să ții într-adevăr la cineva când, la fel de bine, exista posibilitatea să te desparți atât de ușor de persoana respectivă?

L-am întrebat asta și pe Deacon și nici el n-a fost în stare să răspundă.

Cum nu eram în stare nici eu.

Îl iubeam pe Seth. Eram îndrăgostită de el. Și asta mă făcea să sufăr așa de mult, încât, în fiecare noapte, perna mea se transforma în batistă, dar nu aveam de gând să mă rog de el. Mă simțeam oribil, dar asta nu puteam s-o fac. Aveam și eu o limită.

Sau cel puțin asta îmi spuneam ori de câte ori treceam pe lângă camera lui sau când aveam impresia că îl zăream prin campus. Ca ieri, când ieșeam din grădină și mi s-a părut că-l văd, dar când m-am uitat iar, nu era. Îl zărisem marți, vorbea cu Luke și se îndreptau spre clădirea Consiliului. Am vrut să mă duc după el, să-l iau la întrebări ca să-mi spună mai exact ce se întâmplase, ce îi făcusem de se schimbase așa.

Pentru că ceva făcusem.

Era singura chestie logică. Numai că nu reușeam să-mi dau seama ce. Oare era așa de frustrat din cauza mea, fiindcă nu reușeam să stăpânesc elementele, și ajunsese să creadă că eram slabă? Știam că Seth prețuia mult puterea. Chiar și fără s-o cunosc pe Alex, știam ce îl atrăsese la ea, în afara conexiunii lor ciudate de Apollyoni. Sau poate pentru că, uneori, relația noastră părea... unilaterală. Cum se întâmplase vineri, după antrenament. Atunci doar el îmi oferise plăcere și nu primise nimic. Poate ar fi trebuit să fiu mai agresivă în tentativele mele de a-l satisface? Nu știam. Nu mai avusesem niciodată o relație cu un băiat. De unde să știu? Poate că Seth se plictisise, pur și simplu.

Sau poate că își găsisse pe altcineva.

Am simțit un junghi în piept. Pe toți zeii, era posibil! Erau atâtea fete frumoase aici, subțirele, impecabile, pure și impure superbe! Probabil că Seth avea un adevărat fan club în campus și nu ducea lipsă de partenere disponibile.

Nu era exclus să aibă o altă relație chiar în clipa aceea.

Nu era exclus să fie deja cu altcineva. Cu o fată mai puternică, mai experimentată, care nu se tuflea ca un Yeti care a băut șase beri...

M-am întrerupt din cugetările astea, ca să nu încep să mă văicăresc precum un bebeluș supărat și m-am forțat să mă gândesc la altceva. Înainte să mă duc în cameră, trebuia să trec pe la bibliotecă pentru partida zilnică de căutare...

Ceva mi-a atras atenția, așadar m-am uitat în dreapta, dar la început n-am văzut nimic. Nici măcar nu eram sigură ce... uite acolo! M-am aplecat în față și m-am uitat atent, cu ochii îngustați, prin frunzișul des. Puteam să jur că văzusem... o licărire. Ceva care strălucea? Ce naiba? M-am aplecat și mai mult. După doar câteva secunde, am văzut-o iar. Habar n-aveam ce vedeam. Tulpinile frunzoase de iederă care se înfășuraseră în

jurul statuiilor și se întinseseră de la una la alta erau groase și înalte, mai înalte decât mine, dar era ceva în spate. Eram sigură. Indiferent ce era, era ceva colorat. Era arămiu și...

— Ce faci?

Am tresărit de uimire, mi-am îndreptat umerii și am ridicat privirea. Eram atât de preocupată de ce vedeam, că nu auzisem că se apropiase cineva. Ca să fiu sinceră, nu mă așteptam să mă întâlnesc cu nimeni. Aveam impresia că nimeni nu venea niciodată în grădină, dar acum îl aveam în față pe Colin.

— Nimic.

M-am uitat iar la iederă. Nicio mișcare. Nicio sclipire. Indiferent ce fusese acolo, acum nu mai era. Mi-am întors privirea spre impur. Nu-l mai văzusem din noaptea aceea cu cei doi puri.

— Tu ce faci? Iar mă urmărești?

A ridicat o sprânceană.

— Hmm... Nu. Nu chiar. De fapt, vin aici în fiecare săptămână. E un loc potrivit pentru a te relaxa și a-ți limpezi mintea după antrenament.

— Ah...

Mi s-au încins obrazii. Mă simțeam penibil.

— Nu... ăăă, nu te-am mai văzut până acum pe aici.

— E o grădină destul de mare. Poți să bântui liniștit, fără să te întâlnești cu cineva, dar asta nu înseamnă că nu mai sunt și alții.

Colin a ridicat mâna și și-a trecut-o prin părul negru. Apoi a lăsat-o jos și s-a uitat în jur.

— Vii des aici?

Cu hanoracul în poală, am ridicat din umeri.

— Câteodată.

A urmat o pauză.

— Cum spuneam, e un loc în care poți să meditezi.

— Da, am murmurat eu.

Pe toți zeii, ce talent aveam la conversație! Mă simțeam penibil, numai că eram așa de... epuizată fizic, mintal și, evident, emoțional. Am încercat totuși să mă adun puțin.

— Deci, vii aici să... meditezi?

Colin a dat din cap, încruntat, iar adierea parfumată de vânt a făcut frunzele să se miște.

— Am început să vin aici mai demult, de când a sosit Ares prima oară.

Colin a făcut o pauză și s-a uitat spre bancă.

— Îmi dai voie?

Am încuviințat cu o mișcare din cap.

El s-a așezat lângă mine, cu mâinile pe coapse.

— Unchiul meu din ramura pură a familiei a fost decan aici. Un tip destul de șmecher. Nu era adeptul politicilor de rahat, iar fratele meu mai mare făcea parte din garda lui personală.

Și-a împreunat mâinile, a lăsat capul pe umăr și s-a uitat în față.

— Ares a intrat în universitate deghizat în instructor Covenant. În câteva secunde i-a ucis și pe unchiul meu, și pe fratele meu. I-a terminat în câteva secunde, efectiv.

— O, îmi pare rău!

Am clipit și am înghițit în sec.

— Știi că asta nu schimbă cu nimic situația, dar chiar îmi pare rău.

— E OK.

Pe buzele lui a apărut un zâmbet slab, trist.

— Părerea ta de rău contează, fiindcă e sinceră. În fine, a spus el după un moment. Unchiului meu îi plăceau foarte mult

grădinile astea. În fiecare seară se plimba. Când vin aici, am impresia că... sunt mai aproape de el, știi?

— Înțeleg, am șoptit eu.

Dacă aș avea și eu un loc care să-mi amintească de bunicii mei, m-aș duce acolo zilnic.

El și-a îndreptat umerii și și-a privit mâinile.

— Nu am apucat să îți mulțumesc pentru noaptea aceea.

— Pentru ce să-mi mulțumești?

M-am uitat la el, sincer mirată.

Colin a zâmbit iar.

— Ai intervenit și ai pus punct situației înainte să ia o întorsătură urâtă. Purii aceia puteau să facă rău și aș fi fost obligat să mă apăr. Chiar dacă legile s-au schimbat, mentalitatea e aceeași, iar purii sunt convinși și acum că pot să facă ce vor și că sunt mai buni decât noi, că viața lor valorează mai mult decât a noastră.

— E stupid, am spus eu. Și nu cred că Marcus le-ar fi permis să facă ce vor.

— Poate că nu, dar sunt o mulțime de indivizi aici care i-ar fi acoperit și m-ar fi spânzurat dacă le-aș fi făcut ceva. Dar tu i-ai speriat. I-ai pus pe fugă.

A început să râdă.

— Și pe mine m-ai speriat nițel. Nu mă așteptam la asta. Am ridicat din sprâncene.

— Oricum, îți mulțumesc! Îmi închipui că voi ați fi vrut să nu se afle ce ești, iar tu ai riscat. Mulțumesc!

Nu știam ce să mai spun, așa că vreo două secunde am tăcut amândoi.

— Deci...

Și-a mușcat buza, privind înainte.

— Îmi spui să plec sau ți-ar plăcea puțină companie? Adică, aş putea să stau liniştit aici, să mă uit la plante.

Am zâmbit reticent. Sincer, nu prea îmi ardea de discuţii, dar ce făceam eu altceva în afară de a mă holba la nişte plante şi de a-mi plânge de milă?!

Aşa că am inspirat adânc şi i-am spus:

— Poţi să rămâi.

— Aha.

A făcut o pauză şi s-a uitat la mine cu ochii ăia albaştri ca noaptea.

— Trebuie să tac şi să mă uit la plante?

Am râs încet.

— Nu. Nu trebuie să faci asta.

— Bine, a răspuns el. Fiindcă am o groază de chestii despre care mor de nerăbdare să te întreb, ştii? N-am mai întâlnit niciodată un semizeu. Te deranjează?

Mă deranja? Am ridicat din umeri. Aveam bănuiala că va fi dezamăgit de răspunsurile mele, dat fiind că nici eu nu mai întâlnisem până atunci un semizeu, iar eu nu prea mă simţeam ca unul.

— Nu! Întreabă-mă ce vrei!

Seth

Eram chitit pe urmărire.

Adică la fel cum fusesem în ultimele patru zile, când stătusem tot timpul cu ochii pe Josie. Unii probabil ar numi asta hărţuire. Eu aş spune că mă asiguram că era OK.

În ultimele două zile, după antrenamentul cu Laadan, mersese în grădină. Nici azi nu fusese altfel. Se dusese direct în partea aia izolată, iar eu o urmărisem ca de fiecare dată.

În sinea mea, știam că nu era cazul s-o fac. Nu era ca și cum ar fi putut fi atacată de vreo tufă țepoasă de trandafiri, dar nu-mi plăcea deloc asta. Când o vedeam că se ducea în locul acela liniștit și stătea câte o oră pe banca aia afurisită, cu ochii în gol, arătând așa de... tristă, trebuia să-mi adun toate puterile ca să nu fug la ea. Să străbat mica distanță dintre noi și s-o iau în brațe. Să o alint. Nu voiam să fie așa.

Multe lucruri nu voiam eu. În primul rând pe mine.

Nu era deloc ușor să stau departe de ea. În fiecare noapte mă luptam cu dorința de a mă duce la ea și, practic, fiecare noapte se încheia cu mâna mea pe sculă și cu imaginea ei împărită în minte.

Cel mai scârbos era că nu știam prea bine ce mă atrăgea mai mult – ea sau ceea ce era în ea. Poate puțin din amândouă. Nu avea importanță.

Josie nu ar fi trebuit să fie aici. Ar fi putut să stea cu Luke și cu Deacon. Nu avea de ce să stea singură.

Am trecut pe lângă grădinaresa aia, care probabil era mai bătrână decât pământul pe care îl săpa, și am înaintat cu pași neauziți pe cărarea de-acum cunoscută. Josie habar nu avea că eram acolo. Nici nu voiam să afle. Aveam să stau mereu ascuns și să aștept până ce urma să plece, după care să mă asigur că ajungea în dormitor, după care...

Când am auzit-o râzând încetișor, m-am oprit brusc.

— Nu-i chiar așa de interesant, a spus ea. În cea mai mare parte a timpului nici nu știu ce fac.

Ce naiba? Am sărit peste un zid scund de piatră și am făcut ceea ce probabil n-a făcut niciodată un bărbat. Cu grijă să nu calc peste tufa de bujori, am ajuns la un nou nivel de perversitate și am tras cu ochiul prin iedera frunzoasă. Mi s-a strâns instantaneu stomacul.

Pe toți zeii, ce...

Lângă ea, pe bancă, nu era Luke. Sau Deacon. Era tot individul ăla care fusese cu ea când invocase elementul aer. Colin îl chema.

— Oricum e mișto, a spus el și o, *da, era mișto de tot.*

Era întors cu totul spre ea.

— Tatăl tău e Apollo. Asta-i tare de tot!

Mi s-au încleștat fălcile. Ce îi povestea ea fraierului ăsta? Nu îl cunoștea. *Eu* nu îl cunoșteam.

Josie a ridicat din umeri, jucându-se cu hanoracul de pe genunchi. Mereu o parte a corpului ei se mișcă. Degetele. Picioarele. Tălpile.

— Presupun. Nu l-am văzut decât de vreo două ori. E ocupat cu... chestiile lui de zeu.

Colin a clătinat din cap.

— Și mama ta?

Am îngustat ochii, văzând cum Josie începuse efectiv să răsucescă hanoracul.

— Nu e aici, a răspuns ea după o clipă. Adică e cu Apollo. De când cu povestea cu titanii, nu e în siguranță aici.

— E de înțeles.

În sfârșit și-a luat ochii de la ea, iar asta era bine, fiindcă deja începusem să cred că ochii lui albaștri ar arăta foarte bine pe pământ, printre bujori.

— Eu am fost destul de norocos, știi? Mama mea era muritoare și știa adevărul. Tatăl meu, care avea sânge pur, a iubit-o. Nu i-a păsat că e muritoare.

Pe mine nu mă interesa nici dacă mama lui era Hera.

Am auzit în spatele meu pe cineva care își dregea vocea.

M-am uitat peste umăr la grădinăreasa pe care o căuta moartea pe acasă. Abia dacă-i vedeam fața sub pălăria aia

de paie cu boruri largi, dar îi simțeam privirea dezaprobatoare cu tot corpul.

M-am uitat urât la ea până când piticania a ridicat mâinile în sus și a plecat bodogănind ceva într-o limbă care semăna cu greaca veche.

În fine! Mi-am îndreptat din nou atenția spre Josie și fața aia de spate.

— Tatăl meu încercase... a încercat să păstreze secretul asupra relației lor. Pleca din comunitate și venea să ne viziteze pe mine și pe mama în fiecare weekend – mereu petrecea cu noi câte un weekend. De vineri până luni. Când eram mic, nu mi-am dat seama că eram diferiți. Mama nu mi-a ascuns niciodată cine e tata. Nu știam că mai are o familie în comunitate, o familie pură. O soție. Un alt copil. Cred că mama știa. Sunt aproape sigur că știa, dar nu-i păsa. Îl iubea așa de mult, încât nu o interesa că după ce pleca de la noi se ducea la altă familie, la o familie cu care comunitatea era de acord.

— Oh! a murmurat Josie.

Lui Colin nu i-a tăcut gura decât o nenorocită de secundă.

— Când a rămas însărcinată cu fratele meu mai mare, lucrurile s-au schimbat. Tata s-a mutat la noi. Vreo doi ani presupun că am fost ca o familie normală de muritori. Cel puțin așa mi se părea mie.

Acum Josie se uita la el, iar pe fața ei se citea numai simpatie. La naiba!

— Și ce s-a întâmplat?

Colin s-a uitat la cer.

— Eu eram mic. Într-o seară, daimonii l-au urmărit pe tata până acasă. Au prins-o pe mama și au omorât-o doar ca să se distreze. Tata a reușit să-i oprească înainte să ajungă la noi, dar mama... a murit încercând să ne apere pe mine și pe

fratele meu. Ea nu era antrenată sau ceva. Știa cine sunt, dar a încercat să se lupte cu ei. Datorită ei a putut tata să-i înfrângă pe daimoni.

— Se pare că era o femeie foarte curajoasă.

— Era curajoasă.

A zâmbit ușor.

Josie părea gata să-l strângă în brațe.

— Îmi pare așa de rău!

— Mulțumesc!

S-a întors spre ea.

— În fine, e o poveste destul de deprimantă și am impresia că nu ai nevoie de asta acum.

Da, ca și cum știa el de ce avea ea nevoie. Mâna pe care o țineam pe lângă corp s-a strâns în pumn. Aveam să-i smulg limba aia lui Colin și să i-o bag în fund. Poate era o reacție exagerată, dar să fiu al naibii dacă nu mi-ar fi adus o satisfacție imensă!

Măinile ei nu s-au mai mișcat.

— E așa de evident?

Colin a lăsat capul pe spate.

— Ei, pur și simplu arăți... ca și cum ai avea nevoie de un prieten.

Josie a strâns buzele și n-a răspuns. M-am încordat, pregătit să aud că era de acord. Chiar avea nevoie de prieteni. Luke și Deacon erau în regulă, dar, cu cât erau mai mulți, cu atât era mai bine, un rahat de genul ăsta. Dar nu putea să găsească și ea o fată? M-am pus în mișcare înainte să-mi dau seama ce făceam. Am ieșit din spatele iederii pe alee și acela a fost momentul în care puteam să fac ce trebuia, dar nu. Din câte se părea, nu puteam să fac lucrurile decât pe jumătate. M-am dus direct la ei.

— Nu te-am mai văzut cu... cu Seth.

Vorbise încet, dar l-am auzit.

— Mi se pare ciudat. Niciodată nu te-am văzut fără el și...

— Și iată-mă!

Josie a scos un țipăt slab și a ridicat capul. Ochii ei, ochii ăia adânci, s-au făcut mari de uimire.

— Seth?

M-am oprit în fața lor, uitându-mă urât la ticălosul de pe bancă.

— Îmi spui numele, Josie, ca și cum n-ai fi sigură că sunt eu. Având în vedere cum obișnuiești să mă strigi, sunt puțin surprins.

— Poftim? a izbucnit ea și am văzut bine cum se încorda. Ce-ai zis?

— Cred că ai auzit foarte bine, am răspuns, cu ochii numai la idiot. E a doua oară când vă găsesc așa. A treia oară n-o să mai fie cu noroc.

Pieptul lui Josie – pieptul acela minunat, superb – s-a ridicat repede.

— Nu cred că se întâmplă așa ceva! a spus ea. E imposibil să se întâmple așa ceva!

— Stai!

Colin a ridicat mâinile.

— Nu știu ce crezi tu că se întâmplă aici, dar nu e așa.

— Nu e?

Am râs răutăcios și răgușit, și mi-am spus în gând să mă opresc și să plec.

— Colin, nu trebuie să dai nicio explicație, a spus Josie cu obrajii îmbujorați. Seth are halucinații...

— Știi, halucinații sau nu, eu unul nu ard de nerăbdare să mor, a intervenit Colin, clătinând din cap.

— Nu vreau să intervin în relația voastră.

— Relația noastră? a întrebat Josie încet. *Cu el?*

— Mă bucur să aud asta, am zis eu pe un ton dur.

Colin și-a pus mâinile pe genunchi.

— Cred că este o fată foarte de treabă și îmi face plăcere să stau de vorbă cu ea.

S-a uitat spre Josie.

— Îmi place să stau de vorbă cu tine și mi-a părut bine să...

— Pe toți zeii!

Josie a strâns din ochi.

— Nu cred că se întâmplă asta.

— Vreau să spun, îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine și...

— Ar fi mai bine să te oprești cât ești în avantaj, l-am sfătuit eu și m-am apropiat de el. Ghetele mele erau lipite de ale lui.

— Pentru că, vezi tu, mie nu îmi place...

— Pe Colin nu-l interesează ce-ți place ție.

Josie a sărit în picioare și a aruncat jos hanoracul.

— Iar eu nici măcar nu ți dau seama ce faci aici. M-ai urmărit?

Păi...

M-am întors spre ea. Privirile ni s-au întâlnit și, la naiba, a fost ca și cum am primit un pumn în piept.

Colin s-a ridicat și s-a dat la o parte.

— E clar că voi doi trebuie să vorbiți.

A făcut o pauză.

— Ne vedem mai târziu, Josie!

Spre satisfacția mea, abia dacă l-a băgat în seamă pe individ, făcând un gest cu capul. Se uita numai la mine, și, cu toate că era furioasă, ba chiar oftică, nu putea să privească în altă parte. Nici eu nu puteam.

— M-ai urmărit? a repetat ea și, când a văzut că nu răspund, a clătinat încet din cap. M-ai urmărit, nu-i așa? M-ai urmărit mereu de când...

— Nu e ce crezi tu.

Am făcut un pas în spate. Josie a clipit repede.

— Nu ai de unde să știi ce aș putea să cred eu! Vreau doar să-ți răspunzi...

— Trebuie să fii mai prudentă, am întrerupt-o.

— Mai prudentă cu ce?

Am făcut un gest spre zona unde dispăruse Colin.

— Să nu ai încredere în oricine. Îi povesteai de Apollo.

OK. Argumentele mele sunau penibil până și pentru urechile mele, dar dacă tot mă apucasem să vorbesc...

— Și vorbeai cu el despre mama ta...

— Pe toți zeii! Ai tras cu urechea la ce-am vorbit. Ce naiba, Seth!

Furia îi încorda trăsăturile și, cum evident era ceva în ne-regulă cu mine, mi s-a întărit. O Josie furioasă era o Josie sexy.

— Ai terminat-o cu mine fără să-mi spui măcar de ce. Nu te-am văzut de atâtea zile, iar acum vii aici, ca să tragi cu urechea la ce vorbesc eu cu un băiat?

— Nu am tras cu urechea, m-am dezvinovățit, dându-mi seama instantaneu cât de stupid suna. Nu din motivele pe care le bănuiești tu.

A mijit ochii.

— Astea-s tâmpenii, Seth, și tu știi bine!

— E stupid.

În principal, eu eram stupid. Am mai făcut un pas în spate.

— Nici măcar nu știu ce-am avut în cap.

— Nici eu nu știu ce-ai în cap. Pe toți zeii, mi-ar plăcea să știu ce-ai în cap, dar îmi e foarte clar ce simți.

A arătat cu un deget în direcția mea.

— Ești gelos!

— Gelos?

Am râs.

— Pe el?

Și-a dat ochii peste cap.

— Da! Pe el! Altfel de ce te-ai fi ascuns în grădină să ascuți ce vorbim?

Rahat!

Chiar nu aveam un răspuns bun la asta.

— N-ar fi trebuit s-o fac, am spus eu după o clipă.

M-am aplecat, am luat de jos hanoracul și i l-am întins.

— Trebuia să vă fi lăsat în pace.

Gura ei s-a întredeschis, atrăgându-mi atenția. Nu trebuia să fac prea multe eforturi ca să-mi amintesc senzația gurii ei. Ce gust avea.

Mi s-a întărit și mai mult.

Ea a inspirat adânc și a închis o clipă ochii.

— L-ai tratat pe Colin ca pe un rahat și nu merita asta. N-a fost deloc frumos, dar... mă bucur că ești aici acum.

— Cum ai spus?

Josie și-a prins cu degetele părul strâns în coadă. A început să-l răsucescă.

— Nu vreau să mă cert cu tine. Nu am putea să... stăm de vorbă? Adică, eu vreau să stăm de vorbă. Cred că ar fi bine și...

— N-ar fi bine.

S-a încruntat.

— Mai rău de atât n-are cum să fie.

Vocea îi devenise răgușită la ultimul cuvânt. Josie s-a uitat repede în altă parte și a lăsat capul în jos.

— Îmi... lipsești, Seth! Îmi lipsești foarte mult și te... Pur și simplu îmi lipsești foarte mult.

Mâna mea s-a încleștat pe hanorac. Cuvintele *Și mie îmi lipsești* îmi ardeau limba, îmi ardeau tot corpul.

Și-a întors spre mine ochii umezi.

— Nimic? a șoptit ea, apoi a râs nesigur. Pur și simplu voiam să... înțeleg ce am...

Îi tremura vocea.

— Vreau să știu doar cu ce am greșit.

Cu ce greșise? Amușisem de uimire și nu puteam decât să mă uit la ea. Ea credea că greșise cu ceva? Că era vina ei? Nu făcuse absolut nimic greșit. Era un înger.

Genele ei dese i-au acoperit ochii.

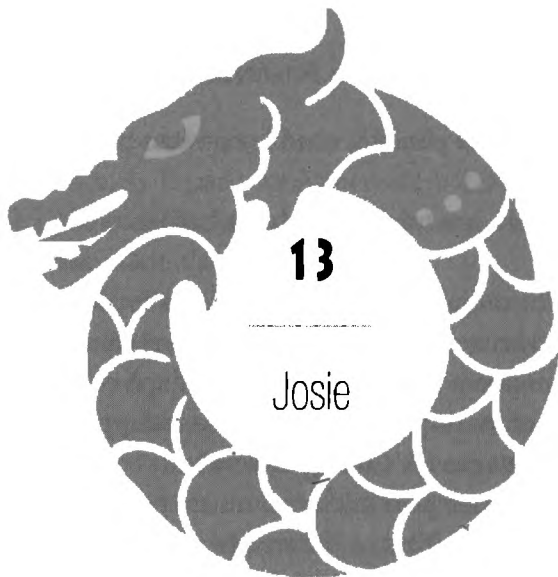
— OK. Bine.

Când a deschis ochii, s-a uitat în jos.

— Trebuie să... ăăă, să plec...

N-a mai continuat și s-a îndepărtat în grabă, dispărând în spatele statuilor acoperite de iederă.

Iar eu stăteam acolo, strângând tare în mână hanoracul ei, când tot ce voiam era s-o strâng în brațe pe ea.

13

Josie

PESTE ÎNCHEIETURILE DEGETELOR mele de la mână s-au aprins scânteii mici, de un alb roșiatic. Mă uitam la flăcări, destul de mirată că puteam să fac chestia asta din nimic și că o puteam controla cu adevărat.

Și, da, era al naibii de mișto!

Nu era cazul să mă gândesc prea mult că avusesem nevoie de trei săptămâni de antrenamente cu Laadan ca să ajung în situația de acum, când eram un piroman oficial. Trei. Săptămâni. Lungi.

Laadan era un profesor excelent și incredibil de răbdător, chiar dacă i-am pârlit genele și nu doar o dată. Deacon mă mai ajutase și el din când în când și nu fusese așa de rău pe cât părea. Deacon putea controla focul. Marcus avusese dreptate. Antrenamentele în vederea controlării focului m-au ajutat și în cazul celorlalte trei.

Cu două zile în urmă a fost ultima oară când am invocat incorect un element, iar atunci a fost doar o greșală. Îmi pierdusem concentrarea, fiindcă stăteam în fața lui Laadan, încercând

să invoc elementul pământ, când l-am văzut pe Seth pe o alee din apropiere.

Din greșeală, am trântit-o pe biata Laadan.

Seth...

Am simțit un junghi în piept, iar flăcările au dispărut. Nu prea îl mai văzusem din ziua aia în grădină. Nu-mi venea să cred că încercasem să mai vorbesc cu el după ce fusese așa de jigodie, dar eram disperată să aflu ce se întâmplase cu noi. Și acum eram, într-un fel. Cu ce greșisem?

Dar Seth o ținea pe-a lui, iar eu nu am cedat impulsului de a mă duce la el. Ai fi zis că durerea se va mai potoli odată cu trecerea timpului, dar nici gând. Suferința era la fel de mare și de intensă ca în prima zi.

Dar... îmi vedeam de viața mea. Stăpâneam acum elementele și deveneam tot mai șmecheră în privința luptelor corp la corp, făcându-le față cu brio lui Solos sau Luke. Muream de ciudă că mă gândeam la asta, dar Seth ar fi fost mândru de mine dacă ar fi văzut cum îl doborâsem pe Solos, căruia îi fugiseră, efectiv, picioarele de sub el.

Am făcut câțiva pași de dans. Probabil arătam ca un pui cu gâtul tăiat, dar am executat cu entuziasm dansul acela și aveam de gând să i-o scot pe nas lui Solos de câte ori aveam ocazia.

După antrenamente, am evitat să mă mai duc în grădină. Locul care până atunci reprezenta pentru mine o oază în mijlocul rahaturilor de care eram înconjurată acum mă tulbura, îmi venea să mă ascund cu fața în pernă și să nu mă mai ridic de acolo. Dar Seth nu reușise să-l sperie pe Colin.

M-am uitat spre locul unde stătea rezemat de copac, cu picioarele întinse, foarte atent la ce citea. În partea cealaltă, Luke învăța, iar Deacon, ei bine, Deacon nici măcar nu se prefăcea că învață. Luke ținea manualul deschis lipit de piept, iar

Deacon stătea cu capul pe picioarele lui. Ba chiar ațipise câteva minute. Acum, la fiecare două secunde bătea cu degetele în manual. Luke avea fie puterea de concentrare a unei cobre, fie răbdarea unui sfânt, dacă nu-l pocnise.

M-am uitat în jos la cartea pe care o luasem cu câteva zile în urmă din camera lui Deacon, după ce făcusem tradiționala verificare a bibliotecii. Era *101 mituri și istorii*, cu povești autentice din istorie, povești ca niște filme artistice, despre cupluri în care partenerii sunt nemuritori, au superputeri și se înșală unul pe celălalt. Toți zeii se cuplează cu orice fel de ființă care poate să meargă, adică, efectiv cu orice fel de ființă.

Orice fel.

M-a cuprins un frison gândindu-mă la capitolul despre tatăl meu. Pe toți zeii, rămăsesem traumatizată! La fel ca nimfa aceea care se transformase într-un copac ca să scape de Apollo.

S-a. Transformat. În. Copac.

Pe urmă, mai fusese un amărât care ajunsese să fie prefăcut într-un tufiș și asta nu era cel mai grav caz.

Nici pe departe.

Tatăl meu era inventatorul cuvântului „curvă”.

Apropo de chestii mai puțin traumatizante legate de Apollo: nu-și mai făcuse apariția de când eu și Seth... am abandonat repede gândul. Nu mai aveam nicio veste. Deci nu mă transformasem într-un copoi semizeu, dar, în mod ciudat, începusem să-i simt pe puri și pe semipuri. Era ceva ce se manifesta ca un soi de impuls de energie abia sesizabil. Ori de câte ori mă aflam în apropierea unui pur, mă lua cu călduri. Nu simțeam asta când eram cu Luke, Colin sau Solos. Îi povestisem lui Laadan, iar ea era de părere că puterile mele de semizeu începeau să se facă simțite, încet, dar sigur, și credea că probabil vor mai fi și alte semne. Dacă ajunsesem să simt *eterul* din puri,

mă întrebam dacă până la urmă nu voi putea să-i gădesc și pe ceilalți semizei. La cum mergeau lucrurile, era posibil să fiu nevoită s-o fac, fiindcă tăticuțul meu scump era dispărut în misiune.

Chestia asta cu mirositul *eterului* era destul de mișto.

Dar ciudată, tare ciudată!

În fine, situația era oarecum liniștită. De fapt, nu știu dacă era neapărat așa. Era destul de liniștită pentru mine. Cam toată lumea mă lăsa de capul meu. Doar câteva suflete curajoase se apropiau de mine când eram cu Colin. Vorbeau cu el, încercând să se uite la mine discret. În afară de asta, părea că nu interesa pe nimeni că era un semizeu în campus.

Pe de altă parte, situația în care se găseau purii și semipurii nu era deloc bună. Din câte înțelesesem, nu se aflase nimic despre asasinul impurului sau despre cel responsabil pentru lucrurile oribile pe care le suferise fata aia, Felecia. Colin era de părere că cei de la putere – Consiliul din campus – nu se chinuiseră prea mult să descopere adevărul, cu toate că jumătate din membri erau semipuri. Era una dintre chestiile alea pe care nu vrei să le crezi, dar pe care ești nevoit să o faci, pentru că sunt adevărate.

În ultima săptămână mai fuseseră vreo două întruniri, la care semipurii ceruseră să se facă investigații serioase cu privire la situația din campus și din alte comunități. La ultima dintre ele, eu și Deacon merseserăm împreună cu Colin, dar până acum, atmosfera fusese pașnică. Probabil că asta avea de-a face cu Marcus și cu faptul că tot timpul erau de față un milion de Gardieni.

Când mă uitam în curte, divizarea dintre grupuri era dureros de evidentă.

Cum era destul de cald – nu cald, călduț –, mulți dintre studenți stăteau în curtea principală, întinși pe iarbă sub razele

soarelui de amiază sau jucându-se cu un fel de Frisbee cam ciudat, pe care nici nu îl atingeau, dar totul părea mult mai greu și mai periculos.

Semipurii erau grupați vizavi de noi, mai aproape de dormitoare. Era sâmbătă și doar câțiva aveau pe ei uniforma neagră de antrenament.

Nu eram singurul grup în care semipuri și puri stăteau laolaltă. Mai erau și altele, dar mai mici, amestecate. Îmi plăcea asta.

Am urmărit cu privirea discul argintiu care traversa curtea. Un pur a sărit și a întins mâna. Discul s-a oprit înainte să ajungă la mâna lui. Purul a făcut o mișcare din încheietură, iar discul a zburat înapoi.

De ce nu puteau și ei să prindă și să arunce discul, ca niște oameni normali? Am simțit iar durerea aceea enervantă.

Am închis ochii și mi-am frecat tâmples. Durerea surdă care revenise în fiecare zi, toată săptămâna, apăruse iar. Ai fi zis că dacă tot devenisem semizeu, n-ar mai trebui să am probleme gen migrenă sau menstruație. Ar fi fost mișto.

— Dacă adormi iar, o să iau un marker și o să-ți fac mustăți, l-am auzit pe Luke.

Colin a râs.

— Sper să se întâmple asta.

— Nu dorm, a protestat Deacon. Sunt atent și toate cele.

Am continuat să-mi masez tâmples.

— La ce ești atent? l-a întrebat Luke.

Deacon a pufnit.

— Ascultă la mine, observ chestii pe care un Străjer profesionist nu le observă.

— De fapt, acum nu mai sunt Străjer, i-a reamintit Luke.

— Da-da, iar eu nu zac aici gândindu-mă la punguța aia de iarbă pe care aș vrea s-o fumez.

Am zâmbit obosită.

— Orice ai zice tu, întotdeauna vei fi Străjer, a continuat Deacon. În fine, vedeți grupul ăla de puri?

Am deschis ochii și m-am uitat spre locul indicat de Deacon cu piciorul gol. Erau cinci. Toți băieți. Doi dintre ei se prosteau cu discul ăla idiot.

— Ce-i cu ei? a întrebat Colin, închizând cartea.

Deacon s-a așezat pe o parte și apoi s-a sprijinit cu obrazul de coapsa lui Luke.

— Pun ceva la cale, sunt sigur. Tot şușotesc între ei și se duc la tipul ăla roșcat.

Roșcatul îi arunca discul unui tip blond din partea cealaltă a curții.

— I-am urmărit. Cu fiecare aruncare a discului, se apropie tot mai mult de semipurii care stau cu spatele la ei.

Colin a lăsat cartea deoparte și s-a aplecat un pic, îndoind un picior.

— Bună observație, Deacon!

— Cum am spus, sunt foarte atent.

Luke a pufnit.

Am închis din nou ochii și mi-am apăsat mai tare degetele pe tâmpile. Aveam o presimțire urâtă în legătură cu discul acela blestemat.

— Rahat! a mormăit Colin. Sper să nu fiu iar amenințat.

Am dat să mă încrunt, dar mi-au înghețat buzele și am simțit un fior pe șira spinării când am înțeles. O nouă senzație, pe care o avusesem de multe ori în ultimele zile, dar numai o dată înainte, atunci când Seth se apropiase și așteptase să termin antrenamentul ca să stea de vorbă cu Solos.

Reacția lui Colin era logică dacă era Seth. Se părea că, în ultimul timp, ocupația lui preferată era să-l amenințe pe Colin,

unica ocupație de care știam. Eram convinsă că avea și alte în-deletniciri, mai plăcute, la care nu voiam să mă gândesc.

Și care îmi amplificau durerea din tâmpile.

Inima începuse să-mi bubuie și mi-am fixat privirea pe iarba care mi se așternea la picioare. Nu că Seth ar fi venit într-adevăr aici. Mă evita la fel de convins ca și mine.

— Ești OK?

Am simțit cum aerul mi s-a blocat în plămâni când i-am auzit vocea. Trecuseră trei săptămâni de când nu îl mai auzisem. Trei. Săptămâni. Lungi. Nu îi uitasem vocea, dar amintirile mă trădau. Acel accent ușor era tot acolo, sugerând o origine exotică.

— Josie? a întrebat el.

— E pe mut, l-a ironizat Deacon și l-am auzit ridicându-se. Luke nu ți-a spus asta la verificările tale zilnice.

Cu inima bubuind, am ridicat încet capul și mi-am încleștat pumnii când i-am întâlnit privirea. Mușchii mi s-au încordat și a apărut impulsul „luptă sau fugi”. Îmi venea să mă ridic și s-o iau la goană. Eram slabă, extrem de slabă, dar făcusem tot ce îmi stătuse în putință ca să-l evit din ziua aceea, când ne întâl-niserăm în grădină.

Sufeream când îl vedeam.

Muream când îl vedeam acolo, în fața mea.

Pe toți zeii, Seth era frumos, așa de frumos! Uitându-mă la el, cum stătea cu sprâncenele puțin ridicate, de un blond ceva mai închis decât părul ciufulit de pe cap, cu buzele alea pline, m-am gândit dacă nu cumva fumasem niște iarbă ca să ajung să cred că era posibilă o relație între noi. Că el chiar era atras de mine. Doar megalomania mea m-a adus aici.

Frate! Ascultă ce spun! Cred că aveam nevoie de niște afirmații încurajatoare pe care să mi le repet zilnic sau ceva de genul ăsta.

Sprânceană lui dreaptă s-a ridicat și mai mult.

Ar fi *cool* să spun ceva.

— Migrenă.

El a clipit.

— Migrenă?

Cum scosesem deja un cuvânt, demonstrând că nu eram lovită de muțenie, am dat din cap.

Sprâncenele lui Seth s-au încruntat și mai mult, uitându-se la Luke.

— Nu mi-ai spus că are migrene.

M-am încruntat și mi-am regăsit vocea.

— De ce să-ți fi spus? Oricum nu te interesa.

El s-a uitat repede la mine, cu ochii mijiți. Poate nu mai auzise nimeni?

— Mă interesează, a spus el, apăsând fiecare cuvânt.

S-a așternut o tăcere stânjenitoare în timp ce eu și Seth ne uitam unul la altul. Cât de aiurea ar fi dacă aş sări acum în picioare și l-aş lua de gât, agățându-mă de el ca o caracatiță? Ar fi aiurea. Și penibil. Dar dacă aş sări și l-aş pocni în boașe? Și asta ar fi aiurea. Plus violent.

Colin s-a ridicat încet, și-a scuturat blugii, atrăgându-i astfel atenția lui Seth.

— Iar tu, a spus el.

— Da, a răspuns Colin, fără să se uite la el. Iar eu.

— Ura! a murmurat Seth.

Am oftat.

— Vrei ceva?

Seth și-a îndreptat iar ochii spre mine.

— Trebuie să vreau ceva ca să vin aici?

Mi-am încleștat pumnii și mai tare.

— Da, așa cred.

— Mi-a fost tare dor să-i văd împreună, a spus Deacon, îndoindu-și genunchii și sprijinindu-și brațele pe ei. Sunt așa de drăguți și de amabili, nu crezi? Simpatici.

Seth nu l-a băgat în seamă.

— Nu știam că trebuie să am un motiv ca să vin să-mi salut prietenii.

— Tu ai prieteni? am ripostat și instantaneu m-am simțit ca o jigodie.

El a mijit ochii.

— Am prieteni la fel de buni ca tine.

Înțepătura lui m-a făcut să sar în picioare cu o rapiditate care ne-a uimit pe amândoi.

— Ești un împuțit!

M-am aplecat și am luat de jos cartea pe care o împrumutasem. Seth mi-a smuls-o repede din mână.

— Heil

El s-a dat un pas în spate, a întors-o cu coperta spre el și a ridicat din sprâncene.

— Pe bune? *101 mituri și istorii*? Citești asta de plăcere?

— Și ce dacă o citesc?

M-am repezit să-i iau cartea, dar el s-a ferit.

— Dă-mi-o!

— Poate vreau s-o citesc și eu de plăcere.

M-am uitat fix la el.

— Ai doișpe ani sau ce?

— Și eu mă întrebam asta, a spus Luke, iar Seth i-a aruncat o privire urâtă.

Deacon râdea precum Pălărierul Nebun.

Seth a rânjit și a ridicat ochii spre mine.

— De fapt, dacă mă gândesc bine, să citești asta de plăcere e cel mai jenant lucru...

— Rahat! a ripostat Colin, uitându-se cu ochii mari în cealaltă parte a curții.

M-am întors odată cu Seth și i-am smuls cartea din mână chiar în clipa în care am văzut discul ăla nenorocit zburând din mână purului. Cineva a țipat, dar era prea târziu. Discul pe stereoizi s-a izbit de ceafa unei fete cu un sunet oribil, trântind-o la pământ. A căzut imediat, iar roșul sângelui se amestecase deja cu blondul părului. Cei care se aflau în apropiere au sărit în picioare. Câțiva s-au adunat în jurul ei. Mi-a scăpat cartea din mână când l-am auzit râzând pe purul roșcat care aruncase discul. Individul chiar a râs.

Un semipur dintr-un grup de lângă noi s-a ridicat și a luat-o la fugă. Era rapid ca o maimuță. Acum era lângă noi, iar în secunda următoare îl trântise la pământ pe purul roșcat.

S-a declanșat haosul.

Totul s-a întâmplat așa de repede! În câteva secunde cele două tabere s-au repezit una la cealaltă și a început încăierarea. Deacon a sărit în picioare, lângă Luke, exact în clipa în care un pur s-a repezit la Colin. Au căzut amândoi la pământ, lovindu-se cu pumnii și cu picioarele.

Frate, cineva sigur se va prăji!

M-am trezit cu Seth în fața mea.

— Trebuie să te duci în dormitor acum.

M-a luat de braț și m-a întors spre Deacon.

— Ai grijă să...

— Tu chiar vorbești serios?

Mi-am smuls brațul din mână lui.

— Știu să mă lupt și să...

N-am mai apucat să termin, pentru că el m-a împins într-o parte și s-a repezit în față, lovind un pur direct în piept cu o mișcare amplă de braț și trântindu-l la pământ.

S-a uitat la mine cu înțeleș.

— Ce ziceai că știi?

— Știu să lupt, nesimțitul nesimțiților!

Văzând cu coada ochiului un pur care era gata să atace unde-
deva, la câțiva metri în stânga mea, am ridicat brațul și am
deschis palma. Am invocat elementul apă și am început să
zâmbesc când am auzit deasupra noastră pârâitul fulgerului
și am văzut lumina albă care îmi învăluia mâna. Puterea a ieșit
din mine, dar era *akasha*. Când impulsul de energie a țâșnit,
s-a transformat într-un jet de apă. S-a izbit în pur, care a căzut
cu fața în jos. Am închis palma, m-am întors spre Seth și i-am
arătat degetul mijlociu.

— Ce zici de asta?

El a ridicat o sprânceană, apoi s-a întors și l-a prins pe un
semipur care era gata să cadă. L-a susținut pe băiat, apoi l-a
împins ușor.

— Ar trebui să stai deoparte.

Nu eram de acord cu el în privința asta.

Conflictul escalada repede și nu aveam de gând să stau de-
oparte, cum se întâmplase în ziua aceea, la cantină, în timp ce
niște oameni nevinovați se aleseseră cu răni groaznice.

Nici măcar nu am mai stat să mă gândesc și poate mai târ-
ziu, când aveam să privesc înapoi, aveam să fiu nițel șocată
de rapiditatea cu care m-am implicat în conflict, dar, în clipa
aceea, am acționat doar din instinct.

Purii nu luptau cinstit. Asta era clar.

Unul dintre puri, o fată, îl țintuia pe un semipur cu spatele de
un copac, prin elementul aer. Am plecat de lângă Seth și m-am
dus în spatele ei. Am prins-o de umăr și am răsucit-o spre mine.
A făcut ochii mari de uimire și i-a dat drumul impurului.

— Nu e frumos ce faci! i-am spus.

Buza de jos a început să-i tremure și am crezut că o să o ia la fugă după ce aveam să îi dau drumul. N-a făcut-o. A întins mâna spre mine și mi-am dat seama că voia să invoce elementul aer.

— O idee proastă!

Am prins-o de mână și i-am răsucit-o, apoi am trecut în spatele ei și am făcut-o ghem, exact cum mă învățaseră Seth și Solos încă de la început. Mi-am pus piciorul între picioarele ei și am întors-o spre dreapta. A căzut imediat.

În timp ce era la pământ, am ridicat capul chiar la timp ca să văd un pur care se apropia în goană de mine. Adică în goană mare, ca un fundaș de la fotbal. Am avut un moment de panică, dar am trecut repede peste el. M-am ferit de individul masiv, m-am aplecat ușor, l-am lovit și i-am zburat picioarele de sub el. A căzut pe spate cu un zgomot înfundat.

M-am întors și i-am văzut pe ai mei. Deacon era cu telefonul în mână și făcea poze, zâmbind, în timp ce Luke avea câte un pur în fiecare mână. I-a apropiat și i-a dat cap în cap. Colin pusese la pământ un pur care înjura, iar Seth...

Seth trântea la pământ un pur, cu puterea unei bombe.

Uau!

Asta era tare!

Am simțit o mână care mă apuca de coadă, dându-mi capul pe spate. Am țipat, mai mult de furie decât de durere. Am prins brațul subțire care mă ținea de păr, m-am întors și mi-am pregătit piciorul. Am lovit-o cu genunchiul în abdomenul plat. A scăpat coada din mână și s-a îndoit de mijloc, iar eu am sărit în spate.

— Nu sunt zdraveni? am întrebat, ferindu-mă de o minge de foc care a nimerit într-un copac, deasupra capului lui Deacon. Sunt semizeu. Pe bune?

— Iar eu sunt un Apollyon, și, da, sunt idioți.

Seth a trecut repede în spatele meu și l-a prins pe un pur de umeri, trântindu-l la pământ. A ridicat pumnul.

— Chiar idioți.

— Nu idioți, s-a stropșit purul. Puri. Suntem puri și vom continua să facem asta. Oi fi un Apollyon, dar nu ești altceva decât un nenorocit de...

Pumnul lui Seth a încheiat propoziția. În aer au sărit stropi de sânge și de salivă.

— Fanatismul este o idioțenie, să știi de la mine, dacă n-ai aflat până acum.

Purul nu l-a mai auzit, pentru că era deja în lumea vise-lor. Într-un fel, parcă nici nu-mi venea să cred ce se întâmpla. M-am răsucit și am evitat la mustață un pumn în față.

— Pe toți zeii, am exclamat mai mult decât iritată.

Purul se apropia greoi, cu sângele picurându-i din nas. Făcea pe furiosul și iutele cu mine și lovea cu un entuziasm care ar fi putut să producă ceva pagube, dar nu avea să se întâmple asta.

Nu mai eram aceeași Josie care venise la universitate acum câteva luni.

Eram aproape de un ninja dat naibii.

L-am prins de mână și m-am folosit de forța loviturii, dar și de greutatea lui, apoi m-am lăsat în jos și l-am tras după mine. L-am dat pe spate și a căzut lat la pământ. Puteam să bag mâna în foc că vedea stele verzi. Sau poate minotauri. În fine...

— Fir-ar...

Seth se uita fix la mine.

— Ce?

Mi-am scuturat brațele, m-am ridicat și mi-am dat coada pe spate.

— Ce credeai, că am stat și am frecat menta pe aici și nu m-am perfecționat deloc?

OK. Frecasem menta o groază în timpul meu liber, dar nu era cazul să știe el asta.

Buzele lui au avut o tresărire, iar ochii parcă i-au devenit mai adânci cu o fracțiune de milimetru. Trăsăturile i s-au înăsprit și am recunoscut expresia aceea. Flămând. Lihnit de-a dreptul, iar ceva din mine, ceva la fel de flămând și absolut stupid, i-a răspuns. Am întredeschis gura. Seth a făcut un pas spre mine.

Aerul a început să vibreze de o putere nefirească. M-am uitat în ochii lui Seth. Căpătaseră o nuanță arămie, strălucitoare.

— Un zeu?

El a clătinat din cap, uitându-se atent în curte.

— Nu știu ce e. Nu am simțit...

S-a oprit, cu ochii mari de uimire.

— Ce naiba...

M-am întors să mă uit în direcția aceea și am rămas cu gura căscată. La nici treizeci de metri de noi apăruseră niște uși duble. Adică, efectiv, apăruseră așa, din senin, și aveau un aspect antic. Rama ușii era dintr-un material argintiu, presupun că titan, iar restul era din bronz neted.

Cei care se luptau în apropiere s-au îndepărtat la câțiva metri. Ușile erau pline de simboluri – o literă veche, care semăna cu un „F” și, curios, un simbol al păcii care semăna cu un om stilizat. Am încercat să descifrez semnificația semnelor, dar eram mult prea agitată ca să izbutesc. Pe ambele uși era câte o cușmă romană, iar sub ele era schițat un soi de câine cu trei capete. Am avut o tresărire când am înțeles semnificația desenelor.

Ușile s-au deschis larg și un val de aer rece și umed a făcut să se înfioare iarba. Firele verzi s-au chircit și au căpătat imediat o nuanță maronie, după care șuvoiul de aer s-a retras în hăul întunecat. Au apărut două siluete vag conturate.

— Rahat! a mormăit Seth.

M-am încordat, pregătindu-mă să văd o hoardă de titani sau de umbre. Eventual de urși turbați sau de lame surescitate care scuipau. Dar nu asta a ieșit pe ușă.

A ieșit o fată.

Părea să fie cam de aceeași vârstă cu mine, poate cu un an sau doi mai mică, iar cuvântul „frumoasă” nu era suficient pentru a o descrie. Nu era foarte înaltă, dar blugii strâmți și topul pe care le purta lăsau să se vadă un corp zvelt și plin de rotunjimi. Părul lung, castaniu, îi cădea în valuri pe umeri și pe piept. Ochii aveau o nuanță caldă de căprui, iar buzele pline și rozalii se potriveau perfect cu fața ei în formă de inimă. Fata era de-a dreptul superbă.

Nu era singură.

Alături de ea era un bărbat înalt, brunet, și, pe toți zeii, era... uau! Era mai înalt decât Seth, dar nu la fel de solid, cu părul castaniu-închis, aproape negru, iar ochii lui aveau o nuanță tulburătoare de gri. Fața îi era aproape perfectă – pomeți înalți, nas drept și o gură expresivă. Avea pe el blugi și un tricou obișnuit, dar nu știu de ce aveam impresia că s-ar fi simțit mai confortabil într-o uniformă de Străjer.

În spatele lor, ușa s-a închis și s-a strâns cumva, până când nu a mai rămas nimic în afară de splendidul cuplu.

— Ei bine...

Fata s-a uitat în jur și a ridicat sprâncenele văzând un semipur care fusese ridicat din aer și aruncat ca o minge de fotbal. A strâns din buze.

— Asta e de-a dreptul neașteptat.

— Nu chiar, a spus bărbatul de lângă ea, apoi ochii lui argintii s-au îndreptat spre noi și s-au fixat asupra lui Seth, în timp ce fata s-a apropiat.

Deacon a strigat, acoperind haosul cu o voce plină de bucurie, și am văzut cu coada ochiului că se îndrepta spre cei doi. Cu toată nebuneala din jur, bărbatul cel frumos i-a zâmbit ca răspuns, arătându-și dinții albi și drepți.

În timp ce doi scandalagii, un pur și un impur, se apropiau de nou-veniți, am început să înțeleg. Cu o lovitură de pumn, impurul l-a aruncat pe pur câțiva metri în spate. Acesta s-a lovit de față și s-a întors spre ea cu pumnii în flăcări.

Reacția ei a fost tare de tot.

A întins repede brațul, iar mâna ei a aterizat pe umărul lui. L-a răsucit, s-a aplecat și l-a lovit cu piciorul. L-a lovit exact sub genunchi, retezându-i picioarele. Când purul, acum amețit, a căzut în față, l-a lovit cu palma în spate. Energia statică a țâșnit și a început să pârâie, iar purul a zburat prin aer, după care a aterizat cu fața în jos, icnind, la câțiva metri distanță.

La naiba!

Controlându-și perfect fiecare mușchi al corpului, fata a revenit la poziția normală. Lumina alburie a început să-i dispară din mâna dreaptă. Buzele ei au schițat o jumătate de zâmbet, care îmi era oarecum cunoscut, apoi și-a dat la o parte o şuviță de păr de pe față.

— Salut, Seth!

Seth se uita fix la cei doi, aproape nemișcat. Glifele începuseră să lumineze pe pielea lui aurie, se apropiau și se schimbau așa de repede, încât n-aveam idee ce spun, însă expresia lui încordată era suficientă.

— Alex, a îngăimat el.

MI SE ELECTRIZASE pielea. Sângele îmi zvâcnea în vene. Pulsul mi se accelerase. Eram așa de plin de energie, de parcă mi s-ar fi injectat o doză de cafeină direct în inimă. Glifele, mărcile de Apollyon, dansau fericite pe mine, ca reacție la Alex.

Ca reacție la un alt Apollyon.

La naiba!

La naiba!

Conexiunea se reactivase brusc, se trezise la viață ca o cobră adormită, care stătea acolo, gata să atace. Tot universul meu se rezuma la această fată. Chestia aia din mine, pe care o simțeam a mea, dar, în același timp, o simțeam perfect străină, urla acum ca șuieratul unui marfar.

Pe neașteptate, printre gândurile mele s-a ivit o frântură de idee. *Pot să mă folosesc de ea. Pot să mă folosesc de ei.* Gândurile astea parcă s-au risipit chiar din clipa în care au apărut. La fel ca un cuvânt pe care îl știi, dar care îți stă pe limbă și nu poți să-l spui. De la Iluminare, asta mi se întâmpla destul de des. Multă vreme nu am priceput, m-am gândit că eram pur și

simplicu distrat, apoi mi-am dat seama că asta se întâmpla tocmai din cauza Iluminării și a celorlalte lucruri care se petrecuseră. La fel pățise și Alex. Informații adunate în mii de ani, transmise din generație în generație de toți Apollyonii, se descărcau în creierul meu. Erau tone de rahaturi pe care le știam, dar de care nu eram întotdeauna conștient, fiindcă erau ascunse undeva, în fundul creierului.

Iar acum gândurile alea ciudate, deși atât de alarmante, s-au împrăștiat ca frunzele toamna.

Alexandria Andros stătea în fața mea. Era chiar ea. Ea, în carne și oase, numai că nu mai arăta deloc așa cum o știam eu. Avea părul mai lung, exact cum îl avusese când fuseserăm aduși amândoi pe Insula Zeității. Cicatricile care, practic, îi acopereau fiecare centimetru al pielii, dispăruseră. Cicatricile pe care le avea de când Ares îi rupsesse, efectiv, fiecare oscior. Cum purta un tricou fără mânecă, vedeam că nu mai avea nici semnele de pe braț, nici pe cele de pe gât.

Era mai mult decât o simplă transformare fizică. Greutatea emoțiilor pe care o ducea pe umeri nu mai era, dispăruse. Ochii ei de culoarea whisky-ului erau veseli, cu o sclipire de râs. Toți anii aceia de suferință păreau să se fi șters, ca și cum nu se întâmplase nimic, numai că se întâmplase.

Eu mă întâmplasem.

Totuși, eram oarecum ușurat s-o văd așa. Planul meu era să n-o mai văd niciodată. Ar fi fost ideal, pentru că... în fine, cine și-ar dori să mai dea ochii cu persoana care murise din cauza lui? Pentru că asta se întâmplase, iar faptul că știam ce-am făcut m-a ajutat să trec peste ceea ce se petrecea cu mine.

Alex avusese o moarte de muritor, din cauza mea.

Dar arăta bine. Arăta foarte bine, de fapt. Și părea fericită.

Nu era singura care părea așa de fericită.

Evident, Deacon s-a repezit la Aiden – *sfântul* Aiden St. Delphi – gata să-l trântască peste un pur căzut pe jos. Cei doi frați s-au îmbrățișat, ignorând luptele din jur. În afară de ochi, nu aveau absolut nimic în comun.

De-asta îmi și plăcea Deacon.

Aiden s-a desprins din îmbrățișare, ținându-l pe fratele mai mic de obraji.

— Uită-te la tine! a spus el răgușit. Oare începe să-ți crească barba?

Râsul lui Deacon era puțin înecat.

— Da, cum să nu! Nu crește niciun fir de păr pe fețișoara asta frumoasă.

— Mai degrabă pe fețișoara asta de copil. Pe toți zeii, a spus Aiden, apoi l-a luat pe după ceafă și l-a tras iar spre el. Mi-a fost dor de tine!

— Și mie, a murmurat Deacon, cu umerii tremurând.

M-am încordat când am văzut-o pe Alex apropiindu-se de mine. S-a oprit când am clătinat din cap. A strâns din buze și, o clipă, am crezut că va face ce voia ea, pentru că era acea Alex pe care o știam eu, dar ea m-a surprins. S-a întors spre cei doi frați. S-a apropiat de ei, iar ei au primit-o într-o îmbrățișare de grup. În clipa următoare li s-a alăturat și Luke – cu toate urletele furioase din jur, tot puteam să aud chicotele bucuroase scoase de Alex. În sfârșit, împreună.

Mi-am întors privirea de la fericita adunare, m-am uitat după Josie și am văzut-o imediat. Stătea într-un colț și se uita la Alex cu ochii mari, părând să nu observe fumul care se ridica în fuioare din măslinul ars din spatele ei. Nici măcar nu puteam să-mi imaginez ce credea, dar intuiția îmi spunea clar că știa exact cine erau nou-veniții. Alex s-a desprins din îmbrățișarea de grup și a măsurat curtea campusului.

— Ce naiba se întâmplă aici, fraților?

I-am urmărit privirea și l-am văzut pe Colin punând la pământ un alt pur. Am început să rânjesc.

— Pur și simplu vor să fie mai apropiați. Atingeri iubitoare și chestii de genul ăsta.

A ridicat o sprânceană.

— Aha.

— Situația la noi nu e prea grozavă, i-a explicat Luke, apoi s-a desprins de grup și a luat-o pe după umeri. Vă explic eu mai târziu.

Alex s-a uitat cu atenție, apoi și-a fixat privirea pe cineva și s-a încruntat.

— Aia e... Balcoane?

M-am întors să văd la cine se uita și am râs înăbușit. Era normal ca Alex s-o observe imediat.

— Da, ea e.

— Aha.

Alex s-a uitat la mine cu sprâncenele arcuite și nu trebuia să fii vreun mare savant ca să-ți dai seama ce gândea.

— Interesant!

Nu chiar.

Curtea răsună de strigăte care ordonau încetarea luptelor. Au năvălit Străjerii și Gardienii și i-au despărțit pe toți. Era bine de știut că își puteau mișca fundurile așa de repede. Din mijlocul lor s-a desprins un Străjer înalt, care părea că înlemnise.

— Tată! a strigat Alex și a luat-o la goană spre el.

El și-a desfăcut brațele, iar ea s-a aruncat, efectiv, pe el. S-a lipit cu fața de pieptul lui, iar bărbatul a strâns-o cu putere.

Imaginea asta, da, mi-a creat niște senzații pe care nu credeam să le mai am vreodată. Eu nu mi-am cunoscut tatăl. Știam doar că murise de mult. Când era mică, Alex credea că și

tatăl ei murise, dar nu era adevărat. Acesta era ascuns la Consiliul din Catskills și l-a cunoscut exact înainte ca noi doi să ajungem față în față cu Ares.

Aveau multe de recuperat, pentru că eram convins că ultima oară când se văzuseră nu fusese suficient.

Alex și-a dat capul pe spate, râzând, și l-a apucat de mână pe taică-său. L-a tras pur și simplu după ea spre locul în care stăteau Aiden, Deacon și Luke. În clipa următoare, deloc surprinzător, și-a făcut apariția și Solos. Acum se reunise toată gașca.

Mai puțin cei care muriseră și nu reveniseră ca semizei.

Pe toți zeii, mă furnica piele, dar nu în mod neplăcut, ci într-unul pe care sperasem să-l mai simt și care nu putea să însemne decât un lucru.

Ea și-a dat părul după ureche și s-a uitat la mine. Privirile ni s-au întâlnit și mi-am dat seama că și ea simțea același lucru. O, da, bâzâitul ăla vesel care avea gust de *eter* era acolo. Mama mamelor mă-sii!

Cum de nu m-am gândit nicio clipă la asta? A, da! Min-tea mea fusese preocupată de o altă fată. Trebuia să fiu pregătit pentru asta. Să fiu pregătit pentru posibilitatea reală ca noi doi...

La naiba!

Ca noi doi să fim și acum conectați.

Fusese prea mult să sper că nu va fi așa?

Mi-am trecut mâna prin păr, m-am întors și m-am uitat la un pur care zăcea cu fața la pământ. Am ingenuncheat, i-am căutat pulsul și am văzut că avea. Toată lumea știa că purii erau greu de ucis, la fel ca și semipurii, dar nu era imposibil. Puteau suferi răni grave. Am ridicat capul și am văzut că fata care fusese lovită de disc era dusă cu targa. O lovitură puternică la cap putea fi la fel de periculoasă ca la un muritor.

M-am ridicat și mi-am îndreptat atenția spre Josie. Stătea tot în locul acela, ținându-se de mijloc, cu ochii la Alex și Aiden. Încet-încet, privirea ei a alunecat spre mine. Am văzut-o cum înghițea în sec, cu buzele strânse.

Picioarele m-au purtat spre ea înainte să-mi dau seama ce făceam. M-am oprit în fața ei.

— Ești OK?

Josie a dat din cap că da. S-a uitat puțin la mine, apoi a privit peste umărul meu. A vorbit aproape în șoaptă.

— Este... este ea, nu-i așa?

— Da.

M-am întors spre micul grup fericit. Alex făcea un fel de dans cu Deacon. Am simțit o tresărire în buze.

— Ea e.

A tăcut o clipă.

— E așa de frumoasă!

M-am uitat la ea puțin iritat.

— Vreau să spun, nu că nu mă așteptam, a adăugat ea repede. Numai că, nu știu... pur și simplu nu știam cum arată. Uită-te ce fericiți sunt! E atât de... vorbesc aiurea, pe toți zeii, nu a fost o adevărată nebunie? Bătaia asta? Ca și cum s-ar bate estul cu vestul. Marcus are o groază pe cap.

A continuat să turuie cu o sută de kilometri la oră.

— Sper ca fata aia să fie OK. Crezi că e OK? Vreau să spun, lovitura pe care a primit-o ar fi omorât un muritor. Pe loc, din prima. Și jumătate dintre cei de aici nici n-au remarcat că ușa aia a apărut așa, din senin, și...

— Hoo!

I-am atins brațul. Electricitatea a pornit dansând de pe pielea ei pe a mea. Am încercat s-o ignor, dar n-am reușit.

— Mai încet, Josie!

Ea și-a privit brațul, apoi a ridicat ochii spre mine.

— Nu vorbesc repede.

Am ridicat o sprânceană.

— Cum zici tu.

S-a îndepărtat și a început să se uite iar spre grupul lor, iar eu am lăsat mâna jos.

— N-ar trebui să fii și tu acolo?

Am râs, sec.

— Ăăă. Nu.

— De ce?

Și-a încrețit nasul. Dulce. Fir-ar! La fel de dulce.

— Sunt convinsă că le-ar plăcea să, știi tu, să te îmbrățișeze și toate celelalte. Ai făcut multe pentru ei. Ai făcut totul pentru ei. Ai...

— Am făcut pentru ei ce trebuia. Ce trebuia să fi făcut de prima oară, am întrerupt-o eu, pentru că nu eram capabil s-o aud vorbind de parcă aș fi înfăptuit ceva eroic.

— N-ar fi acolo unde sunt dacă nu erai tu.

— Ai dreptate.

Și-a lăsat brațele jos și m-a privit în ochi.

— N-ar fi fost aici, nemuritori și toate cele, dacă nu ar fi existat sacrificiul tău. Și eu cred, sau cel puțin sper, că ei își dau seama de asta. Iar dacă nu-și dau seama înseamnă că nu au meritat ce...

— Nu știi despre ce vorbești, am izbucnit eu, pentru că ceea ce spunea ea mă făcea să mă simt prost, tot ce se întâmpla mă făcea să mă simt prost. *Totul*. Asta-i problema, Josie! Tu nu vezi decât ce vrei tu să vezi. Habar n-ai ce spui, mai ales despre ei, despre ea. Așa că las-o baltă, am spus eu, făcând un gest violent cu mâna, fiindcă nu e treaba ta!

Ea s-a albit la față, a făcut un pas în spate și și-a acoperit abdomenul cu mâna. Genele ei dese au coborât, acoperindu-i ochii.

— Nu, a spus ea cu o voce subțire. Acum îmi dau seama și ai dreptate. Ei. Ea. Nu sunt treaba mea.

A mai făcut un pas, apoi s-a întors și mi-a spus încet.

— Pa...

Fir-ar!

Furia mea se ridica la suprafață ca apa care dă în clocot. Îmi vărsasem nervii pe ea ca un nemernic. Nu avea nicio vină în toată povestea asta și intențiile ei erau bune. Intențiile ei erau întotdeauna bune.

Situația noastră era aiurea, dar Josie chiar nu merita mizeriile astea de la mine. Cele trei săptămâni în care mă ținusem departe de ea mă făcuseră să ating niveluri amețitoare de nemernicie, dar ea era ultima care merita asta.

Am plecat după Josie, dar nu am ajuns prea departe. Marcus își făcuse în sfârșit apariția. A avut loc a suta reuniune fericită, și, înainte să dispar, adică să mă duc după Josie, m-am trezit înconjurat de ceea ce Deacon numea Armata Formidabililor.

În timp ce Marcus s-a dus să investigheze ultima criză civilă, noi am ajuns într-una dintre sălile mari de conferințe din clădirea principală de la Covenant. Habar nu aveam ce căutam acolo, dar de fiecare dată când încercam să plec, cineva mă oprea cu o întrebare.

Cineva, mai precis Alex, care stătea pe o canapea de piele, înghesuită între Aiden și tatăl ei. Deacon se cocoțase pe brațul canapelei, lângă Aiden, iar Luke stătea pe o canapea mai mică. Solos stătea rezemat de perete, zâmbind. Toată lumea era fericită.

Nu că eu nu eram, numai că nu voiam să stau aici, cu ei, așa că rămăsesem lângă fereastră, uitându-mă după Gardienii care îi escortau pe puri și pe semipuri încolo și înapoi. Dar atenția mea revenea de fiecare dată la canapea. În curtea campusului, reușisem s-o ignor, dar acum mi-era imposibil. Fiecare fibră

din corpul meu era conștientă de *eterul* puternic ce emana de la cei doi semizeii, dar nu era numai asta. Legătura mult timp latentă se trezise acum la viață, iar eu făceam tot posibilul să...

— Ce te uiți așa la mine?

Am clipit, dându-mi seama că, de fapt, mă holbam la Alex. Nașpa!

Aiden s-a rezemat mai bine de pernă și și-a întins brațul pe spătarul canapelei.

— Bună întrebare!

I-am aruncat o privire rece, apoi m-am uitat la ea.

— Arăți la fel ca... atunci când ne-am întâlnit.

— Într-adevăr, nu?

Și-a ridicat părul cu amândouă mâinile și l-a fluturat ușor. Ultima oară când o văzusem, avea părul mai scurt. Ares o prinsese de păr și i-l retezase cu un pumnal.

— Se pare că atunci când mori, primești și un cicatrizant, ceva...

Am strâns din fălci și m-am uitat în altă parte. *Atunci când mori...*

— Nu că a murit cu adevărat, a intervenit repede Aiden, ca întotdeauna, mediatorul. Dar când pătrunzi în Tartar așa cum trebuie, ești cumva...

— Reasamblat? a spus Alex, râzând. Caleb e la fel. Olivia și Lea sunt la fel.

Numele celor pierduți mi-au răsunat în creier.

— Ce mai fac ei? a întrebat Luke.

— Bine. Caleb și Olivia sunt și acum împreună, cum au fost... ăăă, aici. Deasupra. De vreo două ori am jucat *Mario Kart* cu Persefona.

Auzind asta, Alexander a ridicat din sprâncene.

Ea a chicotit.

— Dar se supără rău când pierde.

— Și când se supără, Hades are o dispoziție mai proastă ca de obicei.

Aiden a schițat un zâmbet, uitându-se la Alex.

— Când se întâmpla asta, ne făceam nevăzuți.

— Înțeleg că v-ați distrat, a spus Solos, dar tonul lui sugera exact contrariul.

— Serios, nu e așa de rău. Ai acolo cam tot ce vrei, a răspuns Alex, rezemându-și capul de umărul tatălui ei. Dar ne-a fost dor de voi, băieți. A fost nașpa că timp de șase săptămâni nu am avut voie să comunicăm cu nimeni dintre cei de sus. Ni s-a părut o veșnicie.

Tatăl ei a întors capul spre ea și a sărutat-o pe frunte.

Aiden s-a aplecat ușor în față, iar ochii lui cenușii au căpătat o expresie serioasă.

— În fine, am auzit ce se întâmplă cu titanii.

Și-a oprit privirea asupra mea, iar eu mă gândeam că era caraghios că nu au putut să comunice cu noi, dar au aflat cumva care era treaba.

— Ceva nou?

— Nu chiar.

Mi-am încrucișat brațele la piept.

— Hyperion a fost indisponibil o perioadă, dar sunt sigur că a revenit sau va reveni. Așteptăm ca Apollo să vină cu un semizeu care să ne ajute să-i localizăm pe ceilalți și să-i îngropăm pe...

— Pe ceilalți semizeu? s-a încruntat Alex. Semizeu ca Aiden și ca mine?

— Pe-asta n-o știați? am întrebat eu.

Aiden a clătinat din cap.

— E prima oară când auzim ceva de semizeu.

— De ce nu mă surprinde să aud că voi nu știți decât jumătate din ce e important?! am oftat eu, sprijinindu-mă cu umerii de perete. O să vă prezint varianta pentru copii.

— Vai, ce drăguț ești! a exclamat Alex. Altfel s-ar putea să nu înțelegem.

Am rânjit.

— Când am fost eu creat, zeii știau că se întâmplă ceva și că ar exista o șansă ca noi să ne unim, iar unul dintre noi să se întoarcă împotriva lor ca Ucigaș de Zei, așa că și-au luat măsuri de precauție.

— Frate!

Aiden și-a trecut palma peste față.

— Chestia asta explică multe.

— Zeii au coborât pe pământ, și-au făcut de cap cu tot felul de bărbați și de femei și au produs doisprezece semizei. *Semizei din naștere*. Nu făcuți semizei, ca voi. Adică semizei *autentici*, am subliniat eu, iar Alex și-a dat ochii peste cap. Zeii le-au încătușat puterile, cu alte cuvinte, i-au transformat în semizei latenți. Evident, Hera a reușit să mai omoare câțiva dintre ei. La fel... la fel și Ares. Au rămas șase. Titanii au pus mâna pe doi dintre ei, dar Apollo spune că un semizeu autentic va fi capabil să-i găsească pe ceilalți trei. Dacă reușim să-i adunăm pe toți șase, atunci puterile lor vor fi descătușate imediat.

— Titanii îi au pe doi dintre ei? a întrebat Aiden.

— Se hrănesc din ei, a intervenit Solos. În felul acesta își recapătă puterea.

— O, pe toți zeii! a șoptit Alex. Se hrănesc din ei? Ca daimonii?

— În linii mari.

Solos s-a desprins de perete.

— Nu știm în ce stare se află și nici unde sunt ceilalți trei. Îl așteptăm pe Apollo, care nu se prea grăbește.

— Știi că Ares îi ucide pe semizeii?

Aiden m-a fixat cu privirea.

Mi-am reprimat impulsul de a mă răsti la el. Suspiciunile lui erau îndreptățite.

— Contrar credinței populare, nu știam tot ce făcea Ares. De asta nu am știut până când nu mi-a spus Apollo.

— Nu ne-am imaginat că știi totul, a spus repede Alex, dar, de, nici ea nu prea credea asta.

Aiden s-a uitat la ea, apoi și-a îndreptat din nou atenția spre mine.

— Stai nițel!

— Stau, am murmurat eu.

Nu m-a băgat în seamă.

— Ai spus că șase semizeii sunt în viață. Că doi sunt cu titanii și că mai trebuie să găsiți trei. Nu patru? Sau am uitat eu să număr?

— Da. Ai uitat tu să numeri, am replicat eu sec.

Aiden nu a părut impresionat de comentariul meu. Mie mi se păruse destul de șmecher.

— Noi trebuie să mai găsim trei sau patru?

— Îmi place că ai folosit cuvântul „noi”.

Am zâmbit ironic.

— Noi o să rămânem aici timp de șase luni, a spus Alex rar, ca și cum aveam nevoie de timp să pricep. Deci, da, o să vă ajutăm cât stăm aici. Nu am venit în vacanță.

Îmi venea să mă dau cu capul de perete.

Aiden a încuviințat.

— Deci, sunt...

— Ei, mama mă-sii!

Deacon a sărit de pe canapea, s-a uitat în cameră și colțurile gurii i s-au lăsat în jos.

— Unde e Josie?

— La naiba! a mormăit Luke, după ce s-a uitat și el în jur, ca și cum Josie putea să fie ascunsă după vreun fotoliu sau ceva. Am uitat de ea? Nu a rămas în curte, nu?

Ba da, am vrut eu să-i spun. Ba da, ați uitat complet de Josie.

— S-a dus în camera ei.

Deacon și-a încruntat sprâncenele.

— De ce a făcut asta?

Păi, dă-mi voie să enumăr motivele...

— Cine e Josie? a întrebat Alex, nedumerită.

— Păi...

M-am uitat la Deacon.

— Vrei să faci tu onorurile? Știu cât de mult îți plac discuțiile bizare.

El a zâmbit larg.

— Desigur, mai ales când discuțiile bizare nu sunt despre mine.

Luke s-a strâmbat.

— Deci...

Deacon a plesnit din palme și s-a întors spre Aiden și spre Alex.

— N-ați observat, din întâmplare, o fată deosebită în curte, după ce ați făcut chestia aia cu ușa magică?

Aiden s-a uitat la Alex. Ea a ridicat din umeri.

— Erau mulți oameni acolo pe care nu i-am mai văzut.

A făcut o pauză.

— Am remarcat-o pe Balcoane, totuși.

Am clătinat încet din cap.

— Hmm, nu la ea mă refeream. În fine, a spus Deacon, cu ochii lui cenușii luminoși. E destul de înaltă. Mă rog, mai înaltă decât tine – de fapt, toată lumea e mai înaltă decât tine, Alex. Are părul blond-castaniu. Un păr destul de ciudat.

— Un păr superb, a adăugat Luke.

Alexander s-a încruntat, tăcut.

— Chiar așa. O splendoare de nuanțe! Acum pare blond. În clipa următoare e castaniu-închis și apoi se schimbă iar. Foarte mișto! a continuat Deacon, iar eram nevoit să fiu de acord cu el. Și când o s-o vezi, o să zici, uau, fata asta mi se pare cunoscută! La început n-o să-ți dai seama de ce, dar o să te obsedeze și după aia, când o să-ți dai seama, o să...

— Deacon! l-a avertizat Aiden. Cine e Josie?

Fratele lui s-a îmbufnat puțin, apoi a oftat.

— Bine. E semizeu. Adică e semizeu autentic. Cu puterile descătușate și tot ce trebuie, și este super-cool și supersimpatică.

S-a uitat la mine cu un aer șmecher.

— Nu-i așa, Seth?

L-am fixat cu privirea.

— Așa e.

Aiden părea că începe să înțeleagă povestea. A închis ochii și și-a frecat o sprânceană.

— Pe toți zeii!

— Ce?

Alex s-a uitat la el și apoi la mine.

— Al cui copil e?

— Al lui Apollo, a răspuns Deacon și a zâmbit cu gura până la urechi când Alex s-a uitat la el. Da. Josie este fiica lui Apollo.

Alex a rămas cu gura căscată.

— Se cheamă că voi sunteți un soi de veri cu ea? Presupun, s-a încruntat Luke. Mă rog, nu știu exact ce sunteți, dar cumva sunteți rude. Într-un fel. Nu știu precis cum, dar și ea are ceva din manierele voastre. Uneori e foarte ciudat.

Alex s-a întors spre tatăl ei, iar acesta a dat din cap. Nu s-a mai clintit până când Aiden a strâns-o ușor de genunchi, iar

atunci s-a întors repede spre el. Câteva secunde și-a mișcat buzele fără să scoată un cuvânt.

— Ce chestie! Nu... nu știu ce să spun.

— Cam așa am reacționat și noi la început, i-a spus Luke, înțelegător, apoi s-a așezat picior peste picior. Seth a adus-o la Covenant.

Alex a ridicat uimită din sprâncene.

— Serios?

— Apollo l-a pus să aibă grijă de ea, a adăugat Solos, puțin răgușit, arătând cu bărbia spre mine. Și el se ocupă cu mare grijă de ea.

— Aha.

Aiden și-a lăsat capul într-o parte.

— Vedeți voi, Hyperion voia să pună mâna pe Josie. Seth a avut grijă s-o aducă aici, s-au întâmplat niște rahaturi, dar Seth a avut *mare* grijă de ea, a continuat Solos.

Data următoare când o să-i pun piciorul pe gât n-o să mă mai opresc.

Alex s-a uitat cu atenție la mine.

— Cred că ar trebui să-ți mulțumesc. Vreau să spun, e rudă cu mine. Ceea ce e destul de ciudat. Și, de fapt – s-a oprit puțin și s-a uitat înainte – sunt multe lucruri pentru care trebuie să-ți mulțumesc.

L-a privit pe Aiden.

— Multe lucruri pentru care *noi* trebuie să...

— Nu trebuie să nimic.

M-am desprins de perete într-o nanosecundă.

— Trebuie să plec.

N-am așteptat vreun răspuns. Am ieșit din cameră și am pornit pe holul destul de pustiu. Ușa nu se închisese în spațele meu.

— Seth!

Să mă ia naiba!

— Tu mergi! a spus Aiden. Eu mă țin după tine.

Normal.

Am lăsat capul în jos, mi-am înghițit potopul de înjurături, după care m-am întors.

— Ce vrei?

Aiden s-a apropiat de mine și câteva secunde am stat așa, față în față, fără un cuvânt. De câte ori nu mai stătuserăm așa în trecut? De prea multe ori ca să le număr. Adesea mai aveam puțin și ne strângeam de gât. Trecutul nostru nu fusese prea grozav, dar ultima oară văzusem în el... un om distrus.

Acum vedeam în el un om întreg.

— Trebuie să-ți spun niște chestii și vreau să te întreb ceva.

Aiden a lăsat capul în jos în timp ce vorbea.

— Îmi dau seama că nu ești prea încântat că suntem aici, dar Alex e nerăbdătoare să te vadă din clipa în care a aflat ce-ai făcut. Știu că nu dorești să auzi asta, dar tot am s-o spun, iar data viitoare când Alex va vrea să-ți vorbească, tu o s-o lași să vorbească.

Am deschis gura, dar el a continuat.

— Ție îți datorăm totul, suntem conștienți de asta. Știu că nu vrei s-o auzi, dar îți mulțumesc. Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi.

Am închis bine gura și mi-am fixat privirea pe perete.

— Nu o să uităm asta, a continuat el, după o pauză, chiar dacă vor fi zile, luni și poate ani în care mi-aș dori să uit.

Mi-am înăbușit un hohot de râs și m-am uitat la el.

— Sincer, nu-mi placi deloc, Aiden.

Buzele lui au zvâcnit.

— Bine. Pentru că nici eu nu te plac.

— Perfect.

Am dat să plec.

— Mai e ceva, Sfântule?

— Da. Mai e ceva.

Ochii lui căpătaseră nuanța țevii de pușcă.

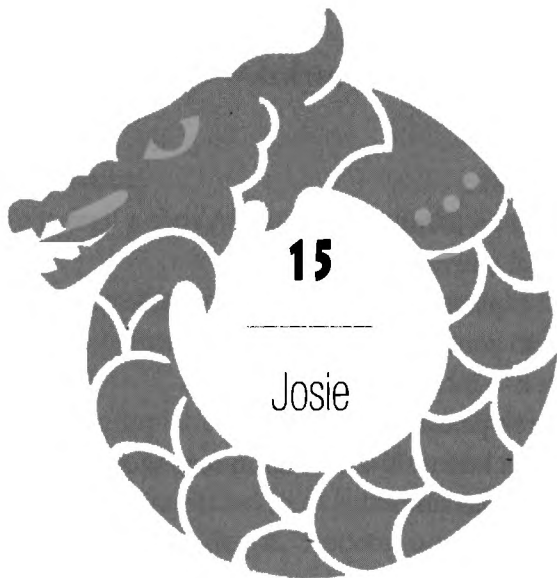
— Mai ești conectat cu Alex?

— De ce n-o întrebi pe ea?

— Te întreb pe tine.

Am inspirat adânc. N-avea niciun sens să mint.

— Da. Da, mai sunt.

— **DESTUL DE CIUDAT**, a spus Colin, uitându-se prin cantina aproape goală. E ca o navă-fantomă. În fine, eventual o cantină-fantomă.

Cu farfuria de bacon și cu sticla de suc de mere în mâini, am admis și eu că era ciudat. În mod normal, într-o dimineață de duminică, erau mult mai mulți studenți aici. Acum puteai să-i numeri pe degete și toți erau puri.

Unii dintre ei ne-au privit cu suspiciune când ne-am așezat la o măsuță rotundă de lângă peretele de sticlă prin care se vedeau statuile celor unsprezece zei care mai rămăseseră în Olimp. Le-am simțit ochii ațintiți asupra mea când am desfăcut capacul sticlei.

Ciudat era și că Deacon și Luke, care, de obicei, fie mă așteptau pe holul dormitorului, când întârziam, fie erau deja înăuntru, nu se vedeau pe nicăieri. Luke se trezea devreme și din cauza asta îl trăgea pe Deacon din pat chiar dacă era pe jumătate adormit.

Nu erau aici.

Bine, într-un fel, era logic. Probabil, Deacon își petrecea timpul cu fratele lui. Poate aveau să își facă apariția mai târziu. Din câte înțelesesem, Luke era foarte apropiat de Alex. Era posibil ca toată gașca să se ivească aici din clipă în clipă. Așa că era logic, dar în același timp era și ciudat, fiindcă veniseră atât de puțini oameni.

Iar Seth?

Seth nu mai apăruse la micul dejun din ziua în care nu m-a mai antrenat. Încă nu mă obișnuisem cu asta.

— Crezi că se ascund? m-a întrebat Colin, tăindu-și omleta din albușuri.

Bleah! Cum să mănânci ouă fără gălbenuș? Gălbenușul e partea cea mai bună.

— Sau o fi fost vreo megapetrecere azi-noapte și noi nu am fost invitați...

— Și acum sunt toți mahmuri?

Am zâmbit și am luat o felie de bacon.

— Tot ce e posibil.

El s-a strâmbat și și-a rezemat cotul de masă.

— Suntem nașpa!

Eu una așa mă simțeam și aș fi avut nevoie cu disperare de o petrecere de compasiune, dar nu îl cunoșteam destul de bine pe Colin ca să pot să mă port cu el ca un pui de balenă nefericit.

— Probabil e ceva legat de bătaia de ieri. E posibil ca lumea să nu se simtă chiar în siguranță.

— Posibil. Dar îmi place ideea mea cu megapetrecerea.

Și-a mestecat ouăle.

— Sau poate e ceva legat de faptul că acum mai avem doi semizei în campus.

Baconul delicios s-a acrit puțin în stomacul meu.

— Sunteți ca niște *mogwai* care sunt hrăniți după miezul nopții.

Am zâmbit la cuvintele lui. Cu toate că niciunul dintre noi nu era așa de simpatic ca un *mogwai*.

Colin și-a terminat ouăle și a trecut la pâinea integrală. Nici dacă ai fi pus tot untul din lume pe felia aia tot nu ai fi putut să-i schimbi gustul de carton presat.

— Deci, îi cunoști pe cei doi? Pe Aiden și Alex?

Am clătinat din cap și am lăsat baconul, pentru că nu-mi mai era foame, ceea ce era o adevărată crimă.

— Nu. Ieri i-am văzut prima dată.

— Frate, sunt ca niște legende!

A clătinat din cap, iar din tonul lui entuziast se vedea limpede admirația.

— Printre ai noștri sunt chiar legende.

— Serios? am murmurat eu, cu ochii ațintiți la mormanul de bacon.

Colin își rumega pâinea.

— Nu i-am cunoscut oficial, dar eram aici când au venit prima oară, înainte să se ducă să se lupte cu Ares. Faptul că s-au dus de bunăvoie e mai mult decât uluitor. Vreau să zic, cine ar vrea să se lupte cu zeul războiului?

Eu, nu, dar asta nu era o mare surpriză.

— Sunt dați naibii, a continuat el, iar eu mi-am înăbușit un oftat. Cred că mi s-a pus pata pe Alex.

Am ridicat încet privirea. Pe bune?

El a roșit.

— Vreau să zic, nu în sensul ăla. Sunt suficient de inteligent să-mi dau seama că Aiden m-ar ucide. Mi s-a pus pata pe ea ca respect. E tare de tot! S-a dus să lupte cu Ares știind cum o să se termine.

Cât de repede aş putea să-mi scot fundul din cantină?

— A avut coaie ca lumea.

A făcut o pauză, uitându-se încruntat la felia de pâine.

— Mă rog, ovare ca lumea. Habar n-avea că Apollo, tatăl tău, îi dăduse aimbrozie. Sau cel puțin așa e legenda, și ea...

Odele lui Colin s-au transformat într-un bâzâit surd din cauza durerii pe care o simțeam în spatele ochilor. Îmi dădeam seama că iritarea mea era nerezonabilă și înțelegeam perfect motivul furiei mele.

Gelozia.

Probabil că eram verde. Când o văzusem ieri pe Alex, mi se confirmaseră toate bănuielile. Era fix ceea ce eu nu eram.

Cum să fie vreodată Seth interesat de mine după ce, într-un fel, avusese o relație cu ea?

Ea nu avea nicio vină. La naiba, tipa nici nu știa de existența mea. Ea concura în liga mare, iar eu abia mă chinuiam să intru în liga mică. Eram iritată și frustrată.

De asemenea, eram și destul de matură să o recunosc.

După micul dejun, m-am despărțit de Colin, fiindcă el voia să alerge sau ceva – cine naiba credea el că sunt, să fac așa ceva de bunăvoie? Ha! M-am dus la bibliotecă, am hălăduit pe acolo câteva ore fără niciun rezultat și, în final, m-am târât înapoi în camera mea.

M-am oprit în fața ușii și m-am întors spre dormitorul lui Seth. Mușcându-mi buzele, mi-am dorit ca ușa să se deschidă, iar Seth să iasă afară. Nici măcar nu știam de ce voiam asta. Îmi explicase situația destul de clar cu o zi în urmă. Îmi explicase clar situația cu câteva săptămâni în urmă.

M-am întors, am intrat în apartament, m-am dus în dormitor și am luat vechea fotografie în care eram eu, bunicii și mama. Mi-ar fi plăcut să mă întorc în timp și să-mi întipăresc

momentul acela în memorie, pentru că nu-mi aminteam nici ce fusese înainte, nici ce fusese după.

Nimeni nu primește a doua șansă.

Mă rog, nimeni în afară de Aiden și de Alex. Și de Seth. Și de mine, într-un fel. Mulți am avut a doua șansă, dar nu am reușit să facem alegerea corectă.

Judecând după cum arătam, eram probabil în gimnaziu. Dolofană bine, o mogâldeață făcută din grăsime, iar tricoul cu modele arăbești nu mă avantaja deloc. Dar zâmbeam. La fel și bunica. Și bunicul. Și mama. Fusese o zi bună.

Am pus fotografia pe noptieră și mi-am șters ochii. Aveam obraji uzi și nu-mi dădeam seama de ce sau pentru cine plângeam. Știam doar că în ultimul timp plânsesem o grămadă și mă enerva asta, pentru că plânsul mă făcea să mă simt slabă.

Și de ce era așa de nasol să fii slab? Ca și cum era cel mai grav lucru pe care l-aș fi putut face acum. Bine, aș fi putut să capăt un comportament autodistructiv sau riscant. Să mă îmbăt sau să mă droghez. Nu. Eu boceam și aveam convingerea că există oameni care cred că dacă ieși, te iei la bătaie cu cineva sau bei până vomîți e mai bine decât să te sature de plâns.

Pe de altă parte, în clipa aia, ideea că ai putea să bei până când nu mai știi de tine suna destul de inspirat. Pur și simplu... chiar nu voiam să... mai simt ceva. Îmi era dor de familia mea. Îmi era dor de Erin, și, chiar dacă aș fi vrut să-i sparg ouăle lui Seth, îmi era dor de el – de el, cel de dinainte.

Pe toți zeii, cuvintele lui mă dureau și acum, dar îmi dădeam seama de adevărul care le determinase. Probabil îmi dădusem seama mai demult, dar nu am vrut să văd.

M-am trântit pe spate, cu ochii în tavan. Eram convinsă că știa că se va apropia de Alex când aceasta va reveni. N-avea

cum să nu știe. Nu când avea o astfel de conexiune cu ea. Eram convinsă că știa de sosirea ei.

Văzusem cum se uitau unul la altul.

Și când am plecat din curte, Seth nu a venit după mine. A rămas cu ei, cu ea. Nu vorbea gelozia din mine. Asta era, pur și simplu, realitatea.

Chiar dacă între Alex și Aiden era genul ăla de dragoste despre care se bat câmpii în poezii, între Alex și Seth era o relație puternică. Cum spusese și Deacon de atâtea ori, o relație practic indestructibilă.

Îmi imaginasem inereu că reticența lui de a vorbi despre Alex era determinată de sentimentul lui de vinovăție, dar acum îmi dădeam seama că era ceva mai mult. Seth nu uitase de Alex și de relația lor.

Și asta era nașpa.

Pentru că nu puteam să concurez cu cineva care e o legendă. Cu cineva pentru care Seth renunțase la nemurire.

Eram îndrăgostită de un tip care încă mai era îndrăgostit de altcineva, de altcineva care, printre ei, era o legendă.

O bătaie în ușă mi-a întrerupt gândurile. M-am ridicat în fund, mi-am dat picioarele jos din pat și m-am ridicat. Speram să fie Deacon sau Luke, sau amândoi. Deacon s-ar fi uitat cu mine la *Supernatural* și așa, totul ar fi fost bine în lume, cel puțin câteva ore, iar eu nu m-aș fi simțit... uitată.

Am deschis ușa și am dat nas în nas cu Alex.

La naiba!

Am tresărit, m-am dat un pas înapoi și am simțit că rămăsesem cu gura căscată. Ce căuta aici? Greșise ușa? O, pe toți zeii, dacă greșise ușa și voia de fapt să bată la ușa lui Seth?

Atunci aș fi pocnit-o.

OK. Probabil atunci m-ar fi bătut să-mi meargă fulgii, așa că trebuia s-o pocnesc și după aia să fug.

Ea și-a împreunat mâinile și s-a uitat la mine.

— Bună, a spus. Știu că nu ne cunoaștem, dar voiam să te întreb dacă ai câteva minute libere, să stăm puțin de vorbă.

M-am dat la o parte din ușă, ușor năucă. Aș fi putut să refuz așa ceva? Ăăă. Evident nu. Alex a intrat și a închis ușa în urma ei. M-am întors spre musafira mea, fără să am cea mai vagă idee despre ce se întâmpla.

Cum stăteam față în față cu ea, așa de aproape, mă simțeam ca un... Yeti. Un Yeti blond. Efectiv puteam s-o iau de acolo și s-o bag în buzunar.

— Eu sunt Alex An...

— Știu cine ești.

După ce am rostit cuvintele, m-am simțit penibil. Puteau să apară țurțuri în cameră.

— Vreau să spun, știi cine ești. Toată lumea știe cine ești.

A ridicat sprâncenele.

— Cam sinistru...

Mi-am ținut gura.

— Nu că ești tu sinistru fiindcă spui asta. Doar că nu sunt obișnuită cu ideea că mă știe toată lumea.

A făcut o pauză și și-a încrețit nasul – pe toți zeii, am făcut ochii mari. Eu făceam asta. Tot. Timpul.

— Mă rog, eram oarecum cunoscută și înainte de chestia cu semizeul care „se trezește din morți”, dar, de cele mai multe ori, nu era de bine.

— Ah, am murmurat eu, holbându-mă la ea.

Pe buzele ei a apărut un început de zâmbet.

— În fine... Deci tu ești Josie.

Am dat încet din cap.

Alex a început să râdă. Avea un râs profund și cald.

— În fine, da... Știi și tu cine ești.

Am dat iar din cap.

— Nu-mi iese prea bine, a spus ea și a râs din nou. Voiam să te cunosc. Am auzit că avem ceva în comun.

— Amândouă am fost cu Seth? am scăpat eu.

La naiba, nu am spus asta!

Exact asta spuseseam.

Ochii ei căprui s-au făcut mari de uimire și buzele au format litera „O”.

— O, pe toți zeii, am vrut să zic, nu că ai fost cu Seth, adică cuplată cu el. Nici eu nu am fost cu el în sensul ăsta.

Obrajii îmi ardeau. Nici măcar nu știam dacă Seth și Alex fuseseră cuplați, dar speram din tot sufletul să nu fi fost, fiindcă atunci ea ar mai fi avut încă un ascendent asupra mea.

Uf! Nici nu-mi venea să cred că îmi ieșeau toate chestiile astea din creier.

— Am vrut să zic că pe el îl avem în comun, asta am vrut să zic, am încheiat eu, pénibil.

— Hmm... Nu la asta mă refeream, a spus Alex, clipind încet, după care și-a dat părul pe spate. Mă refeream la faptul că îl avem în comun pe Apollo.

— A. Asta... are mai mult sens.

Am trecut pe lângă ea și m-am trântit pe pernuțele de pe canapea, epuizată brusc. Clasica diaree verbală mă obosise.

— Apollo. Da, este, hmm, este o figură, nu?

— Da, a spus ea târăgănat și s-a așezat pe fotoliu. Voiam să vorbim despre Apollo, dar hai să ne întoarcem o clipă. Tu și Seth... sunteți împreună?

Fața mea se scurgea, efectiv. Limba mi se împleticise și habar n-aveam ce să răspund, fiindcă eu și Seth nu mai eram împreună, iar Alex era ultima persoană din lume cu care aș fi vrut să vorbesc despre asta. Dar era vina mea că-mi dădusem drumul la gură.

Alex își coborâse pleoapele, dar tot îi simțeam intensitatea privirii.

— OK. Îmi dau seama că nu mă cunoști, dar o să afli repede că sunt o persoană deschisă și vreau să aflu tot în legătură cu asta, fiindcă nu am știut că avem și altceva în comun în afară de Apollo. Și e posibil să pocnesc pe cineva dacă nu mă pune la curent.

Pe toți zeii! Am strâns din ochi.

— Știi că eu și Seth...

— Știu cine sunteți, am întrerupt-o eu. Știu destule despre cele întâmplate. Mi-a povestit Deacon, iar Seth... mi-a spus și el câte ceva.

S-a uitat la mine atent.

— OK. Atunci Seth ți-a povestit că noi doi am fost împreună circa o secundă extraintensă?

M-am foit, stânjenită.

— Ei, nu am intrat așa de mult în detalii.

— Înțeleg.

A făcut o pauză, uitându-se la mâini.

— Eu și Seth nu am fost niciodată un cuplu.

Ceva din pieptul meu a început să danseze, un sentiment de-a dreptul nepotrivit.

— Ne-am prostit de câteva ori, a adăugat ea și a ridicat ochii spre mine, iar chestia aia care dansa s-a oprit brusc și a scos imediat pumnalele Covenant. Dar Aiden a fost primul meu iubit și va fi și singurul.

Ah... Chestia din mine a lăsat jos pumnalele.

— Să nu mă înțelegi greșit! Am ținut la Seth, țin și acum la el. Relația noastră este cam... aiurea. Complicată e puțin spus, și dacă într-adevăr știi ce s-a întâmplat, cred că înțelegi, nu?

Am dat din cap.

— Înțeleg.

Alex mi-a susținut o clipă privirea, apoi și-a întins mâinile și și-a înfășurat părul pe ele.

— Eu și Seth nu am ajuns niciodată atât de departe.

A început să-și răsucescă părul și, iar, oh, pe toți zeii, și eu făceam asta tot timpul. Era așa de ciudat! Așa de ciudat! Și-a răsucit părul ca într-o funie.

— Dar voi doi?

— Nu. Adică, am fost împreună, dar nu... nu mai suntem. S-a uitat atent la mine.

— A fost ceva serios?

— Da. Adică, eu așa am crezut. Eu... ăăă, chiar am ținut la...

M-am întrerupt și m-am uitat în altă parte, clătinând încet din cap.

— Nu mai contează.

— Eu cred că contează dacă tu și el erați într-adevăr împreună, dar nu a făcut sex cu tine.

Atenția mea s-a îndreptat fulgerător asupra ei.

— Seth, cel pe care îl știam eu, era gata să sară și pe un copac, dacă avea vreo scorbură, a spus ea, iar eu mi-am încrețit nasul. Și niciodată nu era serios cu vreo fată.

— Nu cred că mă simt mai bine dacă știu că voi doi nu ați ajuns până acolo, am admis eu și, când am văzut că deschide gura, am continuat. Uite, în ce relație am fost noi la un moment dat nu mai contează.

— Ba da. Contează!

A încetat să-și mai răsucescă părul.

— De când îl cunosc eu pe Seth, niciodată nu a avut vreo relație serioasă. Vreau să spun, nicio fată nu ar fi trăit cu impresia că a fost ceva serios, dacă nu era. Seth nu avea relații de genul ăsta.

Se părea că Seth nu le avea cu relațiile și că, oricât aș fi fost de geloasă pe Alex, nu ea era problema. Era îndrăgostită de Aiden, dar nu însemna că Seth nu avusese ceva sentimente pentru ea. Era clar că avusese.

Și că încă le mai avea.

Și chiar nu aveam chef să discut despre astea cu ea.

Mi-am frecat tâmpile, încercând să găsesc o modalitate de a pune punct discuției, fără să fiu prea mitocană cu mitul, cu legenda cunoscută sub numele de Alex Andros.

— Nu vrei să vorbești cu mine despre Seth, este? m-a întrebat Alex.

M-am uitat la ea încruntată.

— Știi să citești gândurile?

Alex și-a lăsat capul pe umăr și a început să râdă.

— Nu, dar te simt. Vreau să-ți spun un singur lucru. Sper ca relația voastră să nu se fi terminat, pentru că Seth...

S-a lăsat pe spătar și a expirat încet.

— Seth este... merită puțină fericire.

Instantaneu lacrimile mi-au urcat în gât și mi-au ars ochii. Și eu credeam același lucru, numai că nu eram eu sursa fericirii lui. Nici măcar nu știam ce eram mai exact pentru el, dar asta, nu.

— Nu am vorbit cu el. Mă evită. Nu mă surprinde, a spus ea și a lăsat părul din mână.

Șuvițele dese se desfăceau lent.

— Scuze! Nu vrei să auzi asta.

Într-un fel, într-un oarecare fel, voiam și nu voiam să aud povestea cu ea și Seth, cu faptul că o evita, dar eram lacomă de suferință, așa că...

— Deci...

S-a aplecat în față și și-a pus palmele pe genunchi.

— Apollo este tatăl tău, iar pentru mine este un fel de stră-stră-de un milion de ori- străbunic, așa că suntem, cum ar veni, niște rude, la modul ciudat, cum nu se întâmplă în viața reală?

Nu m-am putut abține să nu râd.

— Da, ceva de genul, presupun.

Alex și-a trecut palmele peste genunchii acoperiți de denimul blugilor.

— Deci, Deacon și Luke mi-au spus că până a apărut Seth nu aveai idee ce ești...

Șuieratul ascuțit al unei sirene a amuțit-o pe Alex. Am ridicat repede capul, iar ea a sărit imediat în picioare, ducând mâna la spate. În clipa următoare în mână îi apăruse un pumnal. Habar n-aveam de unde îl luase. Pur și simplu din aer? Dintr-o teacă perfect mascată? Nu mai conta, pentru că știam ce semnificație avea țipătul sirenei.

Covenant era atacată.

AM ÎNCERCAT să scap de agitația interioară care pusese stăpânire pe mine ca o armată de furnici războinice, umblând de colo, colo prin cameră. Alergasem deja vreo opt kilometri, boxasem cu Solos, făcusem duș, făcusem și o labă, stârnit de gândul la ce-aș face cu Josie și n-o să fac niciodată, și tot nu mă calmasem.

Nu cât timp voiam să fiu în cealaltă parte a holului. Nu când voiam să-l caut pe Colin și să-i extirp bilele cu un pumnal bont, centimetru cu centimetru, fiindcă aflasem că fusese împreună cu ea la micul dejun în dimineața asta. Nu era prima oară, dar, de obicei, erau acolo și Deacon, și Luke, iar asta era altceva.

Și nu când știam că Aiden și Alex se frecau fix în dormitorul de alături.

O simțeam pe Alex.

Era ca un bâzâit slab în fundul creierului meu, ca un far care lumina undeva, departe, vizibil, dar nu strălucitor. Nu mai semăna deloc cu ce fusese înainte, era ceva mai estompat și, la naiba! mult mai suportabil. Slavă zeilor că nu puteam și să

simt ce simțea ea, fiindcă atunci ar fi trebuit să-mi fac naibii o lobotomie! Sau poate ea și Aiden făceau acum sex ca un zeu olimpian după o lungă abstenență, și poate de-aia nu simțeam prea multe. Pe toți zeii, speram să nu fie asta! Dacă începeam să simt ce se întâmpla cu ei, cred că aș...

Deodată au izbucnit sirenele, spărgând tăcerea și făcându-mă să mă răsucesc în loc. Șuieratul acela mi-era așa de cunoscut, încât am trecut imediat la acțiune. O bucurie perversă a luat locul neliniștii și îmi dădeam seama cât era de aiurea asta, dar în clipa aia? O, da, o bătaie pica la fix. Cu o zi în urmă, în curtea campusului, fusese doar o joacă de copii.

Am luat Glock-ul încărcat cu gloanțe de titan, l-am pus în toc și l-am fixat la centură. Am smuls din șifonier pumnalele și m-am îndreptat spre ușă, fără să mă mai obosesc să-mi iau și un tricou.

M-am oprit brusc când am văzut că ușa de la camera lui Josie tocmai se dădea de perete.

Pe toți zeii, ce făcea Alex împreună cu Josie? Pentru câteva clipe, toți trei am rămas înlemniți, uitându-ne unii la alții, în timp ce sirenele urlau.

Apoi Alex a spart tăcerea.

— Pe bune? a spus ea pe un ton sec și uitându-se la mine cu un zâmbet ironic. Te duci să lupți cu minunățiile tale de pătrățele pe post de armă?

Am ridicat o sprânceană.

— Păi, da, știi, voiam să verific expresia aia cu abdomenul de oțel. Pistolul de la centură și pumnalele sunt doar de recuzită. Mai mult de fițe. N-aș vrea să umbresc cumva splendoarea corpului meu.

Zâmbetul acru s-a îndulcit.

— Cum zici tu!

A luat-o înainte. Nițel mai încolo a apărut un personaj înalt, ce avea în mâini niște pumnale de titan în care se reflecta lumina. Aiden. Normal că dormitorul lor trebuia să fie așa de aproape de mine.

Normal.

Mi-am întors privirea spre Josie.

— Tu ce vrei să faci?

Tocmai încerca să închidă ușa și s-a încruntat.

— Pot să fiu și eu de ajutor...

— Poți să fii de ajutor dacă rămâi în siguranță în camera ta și nu deschizi ușa nimănui în afară de mine și de băieți.

— Pot și eu să lupt, a insistat ea, cu obrajii îmbujorați. M-ai văzut ieri. Știu că...

— Auzi sirenele astea?

Am arătat cu bărbia spre tavan.

— Asta nu este o luptă între puri și semipuri. Înseamnă că ceva ce nu trebuia a pătruns aici.

Albastrul ochilor ei s-a întunecat ca norii de furtună.

— Știam. Pot să...

— Îți aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută?

Am făcut un pas spre ea, iar pieptul și stomacul mi s-au strâns de la amintirea aceea.

— N-o să stau să te caut până la ziuă ca să te găsesc cum te-am găsit atunci.

Am văzut-o pălind.

— Și atunci am fost luată din camera ta. Știi tu, locul acela sigur!

Păi... Rahat! Avea și ea dreptate. Am clătinat din cap. Timpul era esențial aici.

— Atunci nu deschizi ușa decât dacă sunt eu.

— Seth...

— Rămâi în camera ta, Josie! O să fii în siguranță acolo.

— Văd că lui Alex nu-i spui să rămână în cameră, s-a răstit ea. Și nici Aiden nu încearcă s-o oprească.

— Asta pentru că știi că Alex se descurcă.

Și dacă ar fi să spun adevărul? Nu aș lua-o razna dacă Alex ar păți ceva. Dar Josie? Aș exploda ca o bombă nucleară și aș face una cu pământul această universitate blestemată.

Josie s-a dat înapoi, lovindu-se cu spatele de ușă, și atunci mi-am dat seama că i-am spus ceva urât, foarte urât. Nu eram prea sigur ce. Îi spuseseam o groază de rahaturi în ultimul timp, dar nu avusesem vreme să-mi pun prea multe întrebări. S-a întors cu spatele țepăn și a intrat în camera ei.

Cel puțin rămânea acolo.

Mi-am pus pumnalele la centură și am luat-o la fugă pe hol. Când am ajuns la intrare, l-am văzut pe Colin într-un grup de semipuri. Am vrut să-i poruncesc să stea cu ochii pe Josie, dar aveam încredere în ea că nu va deschide nimănui. Nu puteam să îi încredințez misiunea asta lui Colin. Era un semipur tânăr, putea să cedeze, iar eu nu aveam idee ce se întâmpla afară.

Am ieșit în fugă pe ușa din față, în aerul rece al serii, și am trecut pe lângă mica armată de Gardieni. Deja începuseră să se așeze în linie în fața dormitoarelor.

M-am oprit și l-am luat de guler pe un Gardian mai în vârstă. El a făcut ochii mari de uimire când l-am ridicat în vârful picioarelor.

— Aveți grijă să-i apărați pe studenți. Dacă găsesc linia ruptă când mă întorc, n-o să fiu deloc fericit, iar asta înseamnă că tu n-o să mai poți merge pe picioare o săptămână sau o lună. M-ai înțeles?

Bătrânul a înghițit în sec și a încuvințat din cap. I-am dat drumul, sperând din tot sufletul că, pentru binele lui, a înțeles

naibii mesajul. Ultima dată, Gardieni și Străjeri posedați intra-seră direct în dormitor și direct la Josie.

În timp ce grăbeam pasul, gândul ăsta nu îmi dădea pace. După cele întâmplate în noaptea cu pricina, îmi jurasem că n-o să mai pun niciodată datoria mai presus de Josie, iar acum exact asta făceam. În stomac mi se formase un ghem de spaimă greu ca plumbul. Cuvintele nimfei îmi răsunau în cap în timp ce traversam curtea, îndreptându-mă spre ziduri. Oare se repeta povestea?

Ceva mai în față vedeam Străjeri alergând. Din apropierea zidului se ridica un fum care se împrăștia în curte. Prin vălătucii denși se vedeau umbre mișcându-se, iar de la distanță părea un dans macabru. În nici zece secunde i-am ajuns din urmă pe Alex și pe Aiden. A fost mai mult decât ciudat să merg alături de ei. Când ne-am apropiat, am simțit miros de lemn ars și încă ceva foarte înțepător.

Aiden s-a uitat la mine.

— Ți-ai pierdut tricoul, frate?

Altădată, o întrebare ca asta ar fi adus după sine o ripostă perfectă, una care, de obicei, o implica și pe Alex. Acum? Am făcut un gest de lehamite cu mâna.

— Știe cineva ce se...

Un Gardian în uniformă albă a ieșit din valul de fum împleticindu-se, cu pieptul plin de stropi de sânge. Avea gâtul tăiat, iar prin despicătură se vedeau țesuturile rupte și oasele sfărâmate. Nefericitul a căzut într-un genunchi și apoi s-a prăbușit la pământ.

— Daimoni, a spus Alex, răsucind pumnalul în mână. Sau o pumă.

Am dus mâna la centură și am scos un pumnal.

— Mai degrabă daimon.

— Asta-i bine.

Alex a încetinit pasul.

— Fiindcă nu-mi place să ucid pisicuțe.

M-am oprit cât să o privesc. Ea mi-a aruncat un zâmbet.

Aiden a mai mers câțiva pași, apoi a ridicat mâna, să ne oprească.

— Stați puțin!

A întins mâna cu palma în sus, spre norul de fum. A invocat un mic val de putere. În spatele nostru, vântul s-a întezit și s-a transformat în vijelie. Curentul a ieșit din curte, ridicând fumul și împingându-l înapoi.

La naiba, erau daimoni peste tot, iar poarta de titan era deschisă! Pe jos zăceau o mulțime de cadavre, iar când vântul s-a potolit, mi-am dat seama că cei care mai erau încă în picioare erau semipuri. Așa se explica de ce nu invocase până acum vântul, iar pe jos...

La naiba!

Puri morți și/sau sau muribunzi.

Din unii încă se mai hrăneau daimonii. Era ca o scenă scoasă fix dintr-un horror cu zombi.

Aiden s-a uitat peste umăr.

— E destul de mișto să poți controla toate elementele.

Ha! Uită-te la el, mare semizeu și toate cele!

— Drăguț, am spus eu, pășind peste un Străjer căzut. Dar să te lupți mai știi?

Alex a pufnit, exact când un daimon a ridicat capul de la gâtul unui amărât de pur, care nu ar fi trebuit să fi fost acolo, crezând că avea o șansă. Daimonul era impur. Nu avea dinți ascuțiți și nici ochii ăia sinistru de negri. Părea un bărbat normal. Mă rog, cu excepția sângelui care i se scurgea din gură și a pielii care îi rămăsese între dinți.

Daimonii mâncau foarte murdar.

Mestecau și mușcau ca să obțină *eterul* din sânge, iar pentru ei nu conta prea mult din care parte a corpului se hrăneau. Țsta era șablon, ca și cel de dinainte. Se repezise drept la gât. Daimonii erau atrași de puri pentru că aveau mai mult *eter*.

Bărbatul a ridicat capul și a început să adulmece. Pe fața lui hidoasă a apărut încet un zâmbet, iar în clipa următoare a sărit în picioare. În spatele lui, alți daimoni s-au întors cu fața spre noi.

Doi semizei și un Apollyon? Eram plini ochi de *eter* zeiesc, iar apariția noastră era pentru nenorociții ăștia precum clopoțelul care te cheamă la masă.

— Dacă mai știi să mă lupt? a întrebat Aiden, rânjind.

Am pregătit pumnalul și am dat ochii peste cap. În clipa următoare, un daimon semipur a sărit în spatele lui Aiden și, în ultima clipă, acesta s-a întors și a lovit cu piciorul. Gheata lui l-a nimerit pe daimon chiar sub genunchi, iar impactul i-a rupt osul. Daimonul a căzut la pământ și, o, da, scârba aia nu mai putea fi pusă la socoteală. A vrut să se ridice, dar Aiden l-a lovit cu pumnalul în piept.

Daimonii care în trecut fuseseră semipuri nu explodau într-o pulbere sclipitoare. Când mureau, mureau ca noi toți. O grămadă de carne și de oase care arăta ca orice cadavru. Țsta a căzut pe spate, cu ochii întunecați.

— Da, a spus Aiden. Mai știi să lupt.

— Ce noroc pe capul nostru! am mârâit, înaintând. Ce ne-am fi făcut fără tine?

Orice ar fi spus Aiden s-a pierdut în țipătul enervant de ascuțit al unui daimon care se repezise spre noi. Era un pur și arăta ca naiba. Pielea nu mai avea deloc culoare. Ochii nu erau decât niște găuri negre. Dinții, ca niște colți de rechin nenorocit.

Și era momentul să ne jucăm.

L-am întâmpinat pe daimon fix din față, m-am băgat pe sub brațele lui larg deschise, apoi i-am sărit în spate. A căzut pe burtă, eu am sărit peste el și i-am înfipt pumnalul în spinare. Daimonul a înghețat, apoi a explodat ca o minibombă de sclipici.

M-am aruncat în luptă. Puteam să le dobor dintr-o singură lovitură pe jigodiile alea, dar, na... Trebuia să scap de frustrări. Trebuia să le scot din mine.

Așa că am început să mă joc cu dușmanul. Pe daimonii puri îi terminam imediat cu o lovitură de pumnal, pe semipurii transformați – cei care fuseseră antrenați ca Gardieni sau Străjeri – îi așteptam. Aia știau să lupte. Cu ei mă luptam corp la corp, făceam schimb de lovituri, ca fiecare pumn primit să izgonească amărăciunea care îmi măcina sufletul. Din când în când, prindeam un val de putere – Alex și Aiden, care foloseau elementele – și fiecare mic impuls de energie mă întărea.

M-am întors și m-am trezit față în față cu un daimon impur, o femeie cu gura mânjită de sânge. Avea un ochi vânăt, probabil după o înfruntare cu vreun alt Străjer. Foarte atrăgătoare.

Am coborât pumnalele, rânjind.

Daimonul semipur a deschis gura exact în clipa în care a început să-i țâșnească sângele din piept. Vârful unui pumnal Covenant a apărut și s-a retras, iar inamicul s-a prăbușit.

În spatele ei era Solos. Pe obrazul stâng avea niște tăieturi.

— Scuze! Îi eram dator.

A arătat spre tăieturile din obraz cu vârful însângerat al pumnalului.

— Nu aș fi vrut să mă cresteze simetric.

— Cred.

Mi-am șters fruntea cu brațul și mi-am privit pieptul. Eram plin de sânge.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Celula de lângă Rapid City s-a mărit... La naiba!

Solos s-a lăsat în jos, în timp ce un daimon se repezise la el. S-a ridicat și a înălțat pumnulul.

— Cum spuneam, a zis el, scuturându-și părul umed, idioții ăia de Gardieni puri nu și-au dat seama cine erau când au ajuns la poartă – erau Străjeri transformați. I-au lăsat să intre și restul a fost floare la ureche.

Peste umăr, Aiden a plasat o lovitură din întoarcere și i-a zburat dinții unui daimon.

— Și zidurile exterioare?

— Au trecut de ele.

A prins un daimon, icnind, și l-a aruncat spre mine.

— Daună totală, frate! Daună totală!

Am prins daimonul de un umăr și i-am înfipt pumnulul în piept. A urmat bomba sclipicioasă.

— La naiba! a spus Solos.

Am ridicat capul, dar nu am reușit să-i descifrez expresia pe care o avea ștergându-și sângele de pe față cu dosul palmei. Am scos pumnulul din pieptul daimonului, m-am întors și am înțepenit. Era gata să cad naibii acolo. Nu se putea. Îmi jucau feste ochii ăștia nenorociți, pentru că era imposibil s-o văd pe Josie stând în fața mea.

Josie

Mi-am încleștat pumnul pe mânerul pumnalului pe care îl luasem de la... bărbatul îmbrăcat în alb. Bărbatul care zăcea la pământ cu gâtul despicat. Puteam să-i văd și traheea. Habar n-aveam cum arată o trahee, dar eram convinsă că o vedeam. Sau laringele. Abia după ce trecusem de el mi-am dat seama că avea pumnale și că mi-ar fi fost de folos.

M-am simțit aiurea luându-i pumnul, dar arma era grea și caldă în mâna mea, așa că m-am silit să plec mai departe fără remușcări, știind că făceam ce trebuia. Nu era o slăbiciune care trebuia să fie ascunsă.

Eram un semizeu, la naiba!

Un semizeu autentic, nu unul făcut repede la microunde, ca Alex și Aiden. Eu eram gen mâncarea pe care trebuie s-o coci lent, o zi întreagă.

Puteam să lupt.

Nu eram slabă.

Puteam să mă descurc.

În timp ce priveam trupurile de pe jos, dintre care unele mai mișcau sau se târau, iar altele aveau deja pe față paloarea morții, nu mai eram chiar așa de sigură, pentru că... nu mai văzusem niciodată așa ceva. Era un teatru de război. Urletele îmi cutremurau oasele. Mirosul metalic de sânge amestecat cu fum. Inima îmi bubuia auzind țipetele care îmi însoțeau pașii.

Ăsta nu era antrenament. Se întâmpla în realitate. Era lucrul de care se temuseră toți oamenii ăștia.

Fumul se ridica din diverse locuri. Îi vedeam pe Alex și pe Aiden, luptând umăr la umăr, un duo dinamic – un duo extrem de atrăgător, și de agil, și de dinamic – și ceva mai încolo, pe Seth, pe jumătate dezbrăcat, lângă Solos. M-am întors spre dreapta, simțind că-mi stătea inima. Ceva mă fixa cu privirea.

Ceva alb ca varul, cu niște ochi complet negri și niște dinți care parcă îi aparțineau unui câine demonic.

La naiba, ce era chestia asta? M-am dat înapoi, de uimire, apoi am înțeles brusc. Era un daimon – la naiba, așa arăta un daimon pur! Acum puteam să văd un daimon în realitate și, pe toți zeii, nu era deloc simpatic.

M-am tras repede într-o parte și m-am răsucit exact când picioarele lui goale au ridicat din lovitură bucăți de pământ și praf. Creatura s-a repezit spre mine.

Ăsta nu e antrenament. Ăsta nu e antrenament.

Mi-a înghețat aerul în plămâni când mi-am fixat piciorul stâng mai în spate. *Nu sunt slabă.* Daimonul a aterizat în fața mea. *Pot să mă descurc.* M-am repezit spre el, luându-mi elan cu ajutorul piciorului stâng. Cu sângele zvâcnindu-mi în vene, am ținut strâns pumnalul în mână și m-am avântat în luptă. Brațele noastre s-au atins, apoi eu m-am lăsat pe vine și l-am lovit cu picioarele.

Daimonul a căzut lat pe spate, iar eu am sărit în sus. Instinctul a pus stăpânire pe mine și am ridicat pumnalul. Nu m-am gândit la nimic în clipa în care l-am lăsat jos și l-am izbit în piept. Arma a trecut prin bluza lui ruptă și prin cutia toracică, de parcă pielea de daimon era din apă. Nu era mai nimic sub ea să opună rezistență. Nu-mi venea să cred. Pumnalul a trecut ușor prin el, până aproape de pământ.

Daimonul s-a crispat, și-a arcuit spatele, apoi a explodat într-un nor sclipitor de praf. S-a întâmplat așa de repede, încât era gata, gata să cad peste el, apoi mi-am recăpătat echilibrul și am trecut prin ce mai rămăsese din daimon.

— La naiba! am șoptit, apoi am scos un hohot de râs, șocată. Am făcut-o! Chiar am făcut-o, iar Seth a crezut că nu sunt în stare să dobor un daimon. Dar am făcut-o!

Întremată de vitejia demonstrată, m-am îndreptat spre grupul celor patru, care încă se mai luptau cu daimonii rămași. Seth a doborât unul și acela, la fel ca daimonul meu, a explodat într-o strălucire stranie. Privirea mea s-a intersectat cu cea a lui Solos.

— La naiba! a bombănit el.

Seth s-a întors și jur că era gata să cadă. Pe fața lui s-a citit un adevărat șoc, după care ochii lui au devenit luminoși, de un arămiu profund.

Oh!

Cu pieptul gol stropit de sânge și cine știe de ce altceva, Seth s-a apropiat de mine încet.

— Te rog, spune-mi că am fost lovit la cap și că am început să am vedenii, fiindcă...

Un urlet care îți îngheța sângele mi-a ridicat părul de pe tot corpul. M-am răsucit și am inspirat precipitat. O femeie-Străjer venea direct spre mine. Sângele care îi mânjea chipul părea un ruj întins oribil. Ochii ei albaștri și strălucitori priveau în gol. Nu avea pumnal. A scos iar un urlet. Îmi dădeam seama că nu era prea prietenoasă, dar nu părea să fie un...

— Josie! a strigat Seth și a sărit în față, după care totul s-a petrecut foarte repede.

Pregătindu-mă de atac, așa cum făcusem și înainte, m-am aplecat ca s-o lovesc la picioare, dar ea s-a răsucit, obligându-mă să mă dau un pas înapoi. Și-a îndoit brațul și a țipat iar, rotindu-se ca un profesionist, adică știa perfect cum să dea o lovitură nimititoare. M-am ferit și mi-am tras brațul înapoi, pregătindu-mă să lovesc cu pumnalul, dar...

Am ezitat.

Pe toți zeii, o clipă am înghețat! Greșit, absolut greșit, dar femeia arăta ca toți Străjerii. Părea muritoare. Părea *om*. Nu vreo creatură grecească scrântită, disperată să mă rumege ca pe o jucărie de dentiție.

Un pumnal a explodat în mijlocul pieptului ei, amuțind urletul acela înfiorător. Tricoul meu s-a umplut de stropi de sânge. Nu m-am mișcat. Nu puteam să mă mișc când ea a căzut cu fața în jos. Nu auzeam decât sunetul oribil făcut de pumnalul scos din ea.

Alex stătea în fața mea, iar părul ei bogat îi înconjura capul ca o aură.

— Voiai s-o strângi în brațe sau ce?

— Eu am terminat, a mârâit Seth.

Nu aveam idee ce voia să spună, dar și-a pus pumnalele în teacă, după care a făcut un pas în față și și-a ridicat brațul drept. Bicepșii i-au fost învăluiți de o lumină chihlimbarie, iar glifele i-au apărut pe piele. Lumina de culoarea ochilor lui îi înconjura brațul ca o funie strălucitoare. Aerul s-a umplut de energie în timp ce el invoca *akasha*.

Seth i-a mătrășit rapid pe ceilalți daimoni. Avea mișcări fluide, de dansator profesionist, își mișca brațul ca și cum ar fi aruncat o minge de baseball și îi lovea pe daimoni cu o repeziciune uluitoare. În clipa când aceștia erau loviți de lumina chihlimbarie încetau să mai existe. Acum erau aici, în clipa următoare nu mai era nimic. Nimic, nici măcar vreun fir de praf sclipitor. La fel se întâmpla și cu daimonii semipuri.

— Mă rog, merge și așa, a spus Alex, sec, dar nu e la fel de distractiv.

Seth avea o expresie încordată când s-a întors cu fața și a venit spre Aiden și Solos. Nu a spus nimic, m-a luat de mână și m-a ținut strâns, dar nu dureros. Privirile ni s-au întâlnit.

Nu era nevoie de cuvinte ca să pricep mesajul.

Eram într-o mare belea.

17

Seth

NICIODATĂ NU MI-AM MAI DORIT să încui o femeie într-o cameră izolată cu titan și păzită de o armată de Gardieni de-ai lui Hades. De fapt, nu e chiar așa. Am mai vrut să fac asta și cu Alex, o dată sau de două ori, lucru cu care Aiden ar fi fost sută la sută de acord.

Dar de data asta era altfel, pentru că acum...

Acum era vorba de Josie.

— De aici înainte vă descurcați și singuri? am întrebat.

Aiden s-a uitat în jos, spre mâna cu care o țineam strâns pe Josie.

— Nu a mai rămas mare lucru de făcut, în afară de...

S-a uitat în jur, încruntat.

— De curățenie.

— Ne descurcăm, a confirmat Alex, uitându-se o clipă la Josie.

Și-a mutat greutatea corpului de pe un picior pe celălalt.

— Tu ce zici?

Am lăsat capul într-o parte. Pe bune, chiar o întreba asta pe Josie?

— Da.

Josie a dat să plece, apoi s-a oprit. A întins mâna, oferindu-i pumnalul.

— L-am luat de la, ăăă, un Gardian care... nu mai avea nevoie de el. Nu e al meu.

Solos, care se uita dacă un Străjer căzut mai trăia, a ridicat capul.

— Ai ucis cu el un daimon?

Ea s-a uitat în jos, spre armă, apoi a dat din cap, luându-mă prin surprindere.

— Da, am... am ucis cu el un daimon.

— Atunci este al tău, a spus Solos, apoi s-a ridicat și a oftat, ștergându-și mâinile de pantaloni.

— Ah, a șoptit ea, și o clipă am rămas ca prostit la gândul că a reușit să ucidă un daimon.

Privind-o, mi-am dat seama din expresia ei că era destul de uimită.

Groaza care îmi strânsese mai devreme stomacul se intensificase parcă. Era ceva de-a dreptul stupid, dar o parte din mine detesta faptul că Josie ucisese un daimon, detesta până și faptul că fusese pusă în situația de a o face. Era al naibii de stupid! Pentru că Josie fusese creată ca o armă. În viitorul ei aveau să fie o mulțime de ucideri.

— Ei, deci asta e...

Am tras-o pe Josie după mine.

— Vorbim mai târziu, copii!

Josie a mormăit ceva în șoaptă când am pornit cu ea de mână.

— Seth, nu e...

— Nu acum!

Vocea mea avea ceva amenințător.

— Nu cred că e bine să vorbesc acum cu tine.

Exclamația ei furioasă s-a auzit foarte bine când am condus-o pe lângă un daimon mort.

— Cred că exagerezi!

— Iar eu cred că nu ai înțeles ce ți-am spus.

A încercat să-și elibereze mâna. Nu a reușit.

— Tu ai înțeles că eu m-am antrenat ca să lupt? Și că sunt semizeu? A, stai, așa e! Nu prea ai fost pe aici ca să știi...

— Pe toți zeii! m-am oprit eu brusc, făcând-o pe Josie să se împiedice.

Am prins-o și de celălalt braț, în încercarea de a o face să-și recapete echilibrul.

— Ai idee ce-am simțit când m-am întors și te-am văzut acolo, cu pumnalul ăla nenorocit în mână?

Ea s-a uitat la mine atent.

— Dar asta e datoria mea...

— Nu-mi pasă.

Și când am spus asta, era perfect adevărat.

— Nu ești pregătită.

I-am dat drumul la braț și i-am arătat cu mâna măcelul din jur.

— Puteai să pățești ceva. Mai rău, putea să fie o capcană și un titan ar fi putut să dea acum iama prin Covenant, iar dacă s-ar mai fi întâmplat asta o dată, eu...

M-am oprit, incapabil să rostesc cuvintele. Când o văzusem, parcă îmi stătuse inima în loc și nici acum nu mi se părea că funcționa tocmai normal.

— Tu, ce?

A inspirat ușor.

— Până la urmă, ce-ți pasă ție? Tu...

— N-ai priceput.

M-am întors și am pornit iar, trăgând-o de mână. Abia după ce am trecut de clădirea principală de la Covenant a vorbit iar.

— Nu e nevoie să mă ții de mână.

M-am uitat urât la ea.

— Ba se pare că e. Dacă nu te țin, cine știe unde te mai duci?

— Nu sunt un copil, s-a răstit ea. N-am nevoie de dădacă.

M-am strâmbat.

— Te rog, dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine.

Josie a încercat din nou să-și elibereze mâna. Rezultatul final a fost același ca și prima oară.

— Ți-ai pierdut privilegiul de a mă ține de mână, Seth.

— Ținutul de mână e un privilegiu?

— Să știi că e.

M-a strâns atât de tare de mână, încât am simțit că-mi pâ-râiau oasele.

— Mai ales când e vorba de mine. Dacă îmi amintesc bine, ai spus că ai terminat-o cu mine.

Am oftat.

— Josie...

— Și mi-ai spus să nu mă fac de râs, a continuat ea cu vocea mai ridicată, când treceam pe lângă un grup de Gardieni. Ai spus că nu mai vrei să ai de-a face cu mine. Așa că nu mai...

M-am oprit brusc, m-am întors cu fața spre ea, am tras-o și am lipit-o de mine. Nu am gândit nicio secundă când i-am prins în palmă obrazul și i-am înclinat capul pe spate. N-am avut nici măcar un gând în minte când mi-am apropiat gura de buzele ei.

Am sărutat-o.

Am simțit-o că se încorda și am fost uimit de moliciunea buzelor ei, de dulceața lor. La naiba! Trecuseră săptămâni întregi de când nu o mai ținusem așa în brațe. De când nu o mai sărutasem. De când nu îi mai simțisem gustul. Respirația precipitată îi agita pieptul și, undeva, în capul meu, îmi dădeam seama că nu era în regulă. Pieptul meu era plin de sânge. La fel era și al

ei. Oamenii treceau pe lângă noi, iar eu eram în stare s-o rănesc într-un fel pe care ea nici măcar nu îl înțelegea.

Nimic din toate astea nu m-a oprit.

Vârful limbii ei mi-a atins limba și excitația bruscă aproape că mi-a înmuiat genunchii. Am gemut cu gura lipită de buzele ei și mi-am strecurat degetele prin părul ei. Sărutul a devenit mai intens și mi-am venit în fire doar când am auzit undeva, în apropiere, un țipăt. Mi-am dezlipit buzele de ea, dar am rămas aproape de gura ei.

— Ce..., a murmurat ea.

Buzele noastre s-au atins când am vorbit.

— A fost singura chestie care mi-a venit în minte ca să te fac să taci.

Toți mușchii i s-au încordat.

— Asta nu e... nu e deloc în regulă.

Da, avea dreptate!

M-am îndepărtat și mi-am dat seama ce noroc am avut că nu m-a înjunghiat cu pumnalul acela pe care îl ținea strâns în mâna dreaptă.

Buzele îmi fremătau și parcă îmi era mai greu să merg, dar am continuat s-o țin de mâna stângă. Ea nu a mai spus nimic. Sărutul avusese efect. Dar cu ce preț? Nu ar fi trebuit să fac asta. Iar îi provocam suferință.

Iar eu mă întărisem ca un pumnal din titan.

Pe toți zeii!

Clădirea dormitoarelor s-a ivit la orizont, iar Gardianul pe care îl ameninșasem mai devreme a părut ușurat că am trecut pe lângă el fără să-i bag capul în propriul fund. Am ridicat mâna liberă și am invocat elementul vânt ca să deschid ușa. Acțiunea mea nu a atras atenția semipurilor și purilor care erau adunați în hol, separați de niște... la naiba!

M-am oprit brusc. La fel și Josie, care parcă încremenise. Holul căpătase o decorațiune nouă-nouță, mai exact trei statui. Toate înalte de vreo doi metri, toate din marmură pură. Semănau cu niște îngeri care se rugau, cu mâinile împreunate sfios sub bărbie și cu aripile strânse pe spate. Expresia lor era senină, dar eu știam că dacă piatra va ajunge să se crape, nu va mai fi deloc așa.

— Ce sunt... ce sunt alea? a bâiguit Josie.

— Furii, am răspuns. O problemă pe care n-ar trebui s-o avem în clipa asta.

Josie a clipit nedumerită.

— Furii? E și Erin acolo?

— Nu cred. Probabil sunt trei dintre milioanele ei de surori. Am condus-o pe lângă statui, observându-le de la distanță.

— Își fac apariția atunci când zeii sunt nemulțumiți de ceva. Reprezintă un avertisment, chiar dacă în clipa asta sunt închise în piatră.

— Un avertisment?

— Un avertisment că, dacă nu încetează chestia aia care i-a enervat, le vor elibera, iar genul ăsta de furii nu sunt ca Erin. Distrug tot ce găsesc în cale.

Mergeam prin hol și ea se uita cu gâtul întins la statui.

— S-ar putea să mă înșel, dar părerea mea e că zeii s-au enervat din cauza situației în care se află semipurii și purii. Până acum nu le-a păsat.

Josie nu a mai spus nimic cât am mers cu ea pe hol, iar când am ajuns la etajul cu dormitoarele noastre, am luat decizia într-o fracțiune de secundă și am dus-o în camera mea. I-am dat drumul la mână imediat ce am închis ușa. Ea s-a oprit în sufrageria apartamentului.

— Ce caut eu aici?

Bună întrebare!

— Stai liniștită câteva clipe și pe urmă te duc în camera ta!

S-a uitat urât la mine când am trecut pe lângă ea. La naiba! O Josie furioasă era și acum o Josie sexy. Eram la fel de tare și nu cred că aveam să mă înmoi prea curând, dar asta nu era o chestie, fiindcă oricum eram tot timpul un penis umblător. După ce am intrat în baie, am luat un prosop și l-am înmuiat în apă. Mi-am șters sângele de pe piept, m-am întors în cameră și am găsit-o exact unde o lăsasem.

— Sunt surprins că de data asta chiar m-ai ascultat.

— Nu am...

S-a întrerupt, privirea i-a alunecat pe mâna în care țineam prosopul, apoi s-a fixat undeva pe umărul meu.

— Nu am rămas aici fiindcă mi-ai zis tu.

— Normal că nu, am murmurat.

Și-a încrețit nasul.

— Am rămas fiindcă sunt de părere că e cazul să lămurim situația.

— Serios?

Am aruncat prosopul pe spătarul unui scaun.

Josie a făcut un pas de la ușă și a pus pumnalul pe mäsută, apoi s-a retras, ștergându-și mâna pe blugi. A ridicat încet ochii spre mine.

— Știu ce s-a întâmplat cu noi.

Mi s-a strâns stomacul.

— Josie...

— Nu!

A rostit cuvântul cu atâta forță și hotărâre, încât mi-a atras atenția. M-a amuțit.

— O să mă ascuți, pentru că merit măcar atât. Ai înțeles?

Am înțeles perfect că scula mea presa cu forță fermoarul pantalonilor într-un moment absolut nepotrivit. Am strâns din fălci și am dat din cap.

— La început nu am înțeles. Am fost șocată, pentru că eu credeam...

A înghițit în sec înainte de a continua.

— Nu contează ce credeam, dar vreau să-ți fie clar un lucru. Nu îți spun toate astea fiindcă vreau compasiunea ta sau vreo explicație adevărată. Ți le spun pentru că va trebui să colaborem. O să ne mai vedem pe aici și nu vreau să mă simt ciudat sau penibil.

— OK.

I-au scăpărat ochii.

— Și trebuie să stabilim niște limite... niște reguli, ce poți să faci și ce nu poți să faci cu mine și cum vei vorbi cu mine de acum încolo.

Sprâncenele mi s-au ridicat până la marginea frunții, dar mi-am ținut gura, pentru că sclipirea din ochii ei îmi spunea că era în stare să bage cuțitul în mine.

— Bine?

Când am încuviințat din cap, a expirat adânc.

— Știu că ești încă... ăăă, atras de Alex.

În prima clipă m-am holbat la ea, pentru că nu eram sigur că am auzit bine. OK. Auzisem bine. Poate glumea. Judecând după seriozitatea cu care spusese asta, nu puteam să cred decât că nu glumise.

A lăsat ochii în jos și și-a împreunat mâinile.

— Vreau să spun, e evident că voi doi sunteți atrași și de alte persoane. Am priceput asta, numai că ceea ce simți pentru ea e mai profund.

— Stai! Ce? am făcut eu, pierzându-mi calmul.

Ea s-a dat înapoi și s-a așezat pe marginea unui fotoliu.

— Adică, acum am înțeles perfect și mă simt ca o idioată că nu mi-am dat seama până acum. Am înțeles că tu... ești îndrăgostit de ea și că...

Am început să râd. Nu m-am putut abține. Ce prostie!
Ea a mijit ochii.

— Nu mi se pare amuzant.

— Ba cam e, crede-mă!

— Nu, nu e!

A sărit în picioare cu pumnii strânși.

— N-ai decât să râzi, fiindcă ori ești o mare javră, ori nu vrei să recunoști, dar eu am văzut cum te uitai la ea...

— Cum mă uitam la ea?

M-am holbat la ea, uluit.

— Când a venit atunci, în curte, te uitai la ea ca și cum... ca și cum nu te-ai fi așteptat s-o mai vezi.

— Pentru că într-adevăr speram să n-o mai văd, am admis încruntat.

— Înțeleg perfect asta. Crede-mă, chiar înțeleg.

Și-a cuprins mijlocul cu brațele.

— Să vezi o persoană pe care o dorești, dar pe care nu o poți avea...

— Nu de asta, Josie! Nu o iubesc pe Alex.

M-am uitat atent la ea o clipă.

— Nu am iubit-o niciodată. N-am avut o relație de genul ăsta.

— Adică nu a fost nimic între voi? N-ai simțit nimic pentru ea? m-a întrebat ea, provocator.

Parcă nici nu-mi venea să cred că aveam o astfel de discuție. M-am întors cu spatele, mi-am trecut degetele prin păr și m-am apucat cu mâna de ceafă.

— Evident că am simțit ceva pentru ea, dar nu asta. Nu ce simte ea pentru Aiden sau el pentru ea.

— Poate nu-ți dai seama, a spus ea încet după o clipă. Dar eu văd. Înțeleg ce...

— Nu știu ce naiba vezi tu!

M-am răsucit spre ea, respirând precipitat.

— N-are nicio legătură cu ea, cu Alex! N-are nicio legătură cu tine.

Ea a închis ochii, a clătinat din cap, și-a întors obrazul și a fost o secundă în care mi-am dat seama că dacă aş lăsa-o să creadă asta, lucrurile ar fi mult mai simple, dar nu am făcut-o.

— Pe toți zeii, Josie! Tu chiar crezi că pentru mine tu și ea sunteți la fel? Alex e Alex, iar trecutul meu cu ea e doar trecut, dar tu... tu ești *totul* pentru mine.

Ochii ei albaștri se făcuseră așa de mari, încât păreau că îi înghițiseră toată fața.

— Eu sunt totul pentru tine? În cazul ăsta nu pricep. De ce nu vrei să fii cu mine? De ce vrei să...

Vocea îi răgușise, iar eu detestam lucrul ăsta, dar nu mă puteam opri. Am făcut un pas spre ea, dar ea s-a apărat cu mâna.

— Cum sunt totul pentru tine, când mi-ai frânt inima? Cum?

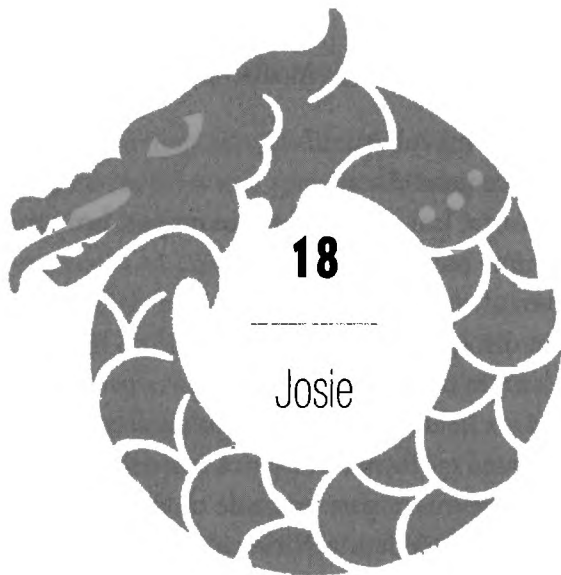
M-am oprit. Mă uitam la ea și parcă totul se oprise.

Josie a clătinat din cap și și-a lipit palma de piept.

— E imposibil să fiu totul pentru tine. Dacă ar fi așa, ai fi cu mine. Ai fi cu mine, iar eu nu m-aș simți ca acum. Inima mea nu ar fi frântă.

A făcut un pas înapoi, cu ochii strălucindu-i ca niște safire.

— Dacă aş fi totul pentru tine, m-ai iubi la fel de mult cât te iubesc eu.

PE TOȚI ZEII!

Cuvintele îmi răsunau în tăcerea care se așternuse și păreau că se izbeau de noi. Nu-mi venea să cred că spusese asta cu glas tare. Ce fusese în capul meu? Nu mă controlasem deloc.

Îmi venea să-mi dau un pumn în gură.

Seth și-a înclinat capul, uitându-se la mine.

— Ce-ai spus?

Am mai făcut un pas în spate, cu ochii la ușă. Nu puteam s-o iau la fugă? Seth ar fi putut să mă ajungă din urmă, desigur, dar în clipa aceea probabil că nu ar fi vrut asta.

— Josie?

Inima aproape că mi-a stat în loc când i-am auzit vocea. Aș fi vrut să uit că rostisem cuvintele acelea, dar nu puteam. Cum să pot, dacă așa fusese, și nu mai puteam să le retrag?! Nu se mai putea.

Am lăsat mâna jos și am inspirat cu greutate.

— Te iubesc, sunt îndrăgostită de tine!

Seth a tresărit de parcă i-aș fi dat o lovitură.

— Nu poți să mă iubești.

Am rămas cu gura căscată.

— Iar faci asta! Îmi spui ce pot și ce nu pot! Îmi spui tu mie ce simt. Termină cu astea!

— Dar eu...

A clătinat din cap.

— Nici nu știu ce să spun.

— Uite că s-a întâmplat și asta, am zis eu, sec, dar faptul că el nu știa ce să spună mă înțepase de parcă aș fi dat peste un cuib de viespi. Nici măcar nu-mi dau seama de ce ți-am spus. De parcă nu m-aș fi făcut de râs în fața ta. Nici măcar nu știu de ce te iubesc. Ești un nesimțit! Și eu am niște gusturi de rahat în privința...

— Oprește-te!

A venit în fața mea așa de repede, că nu l-am văzut decât când a fost acolo.

— Te rog, nu... eu, pur și simplu... nu știu ce să spun, Josie. Am clipit, simțind că era cu adevărat sincer.

— Asta... asta spune totul, Seth, pentru că dacă nu...

Vocea mea părea că a crăpat în același timp cu frânturile rămase din inima mea.

— Dacă nu știi ce să spui, asta e.

— Nu ai înțeles...

Vorbea încet.

— Nu pricep ...

Cu inima frântă, m-am îndepărtat de el, dar a venit după mine.

— Te rog, lasă-mă să plec! Am putea să uităm că am avut această...

El mi-a prins obrazii în palme cu un gest delicat.

— Nimeni nu mi-a mai spus vreodată asta.

— Ce? am șoptit eu după o clipă.

Ochii lui erau mari și ușor dilatați.

— Nimeni nu mi-a mai spus că mă iubește sau că e îndrăgostit de mine, sincer vorbind.

Nu-mi venea să cred. Nici măcar mama lui? Bine, aia era o altfel de iubire, apoi mi-am amintit cum fusese mama lui și mi-am dorit din nou să fi fost vie, ca să pot s-o trimit eu în eternitate pe nemernică. Dar să trăiești atâția ani ca el și să nu trăiești niciodată o iubire nu era doar aiurea, era trist. Mi-aș fi dorit să nu fi fost așa.

Măinile lui Seth au alunecat pe gâtul meu și s-au oprit cu degetele mari pe locul în care se simțea pulsul.

— Dar tu...

La momentul ăla am avut o șansă. Recunosc. Puteam să scap cu fața curată și să termin. Puteam să mă retrag și să ies din cameră, dar mă durea inima de mila mea și, în ciuda tuturor celor întâmplate, mă durea inima și de mila lui. Poate asta a fost.

— Dar eu te iubesc.

Măinile lui au început să tremure – mâinile lui Seth. Măinile alea care erau așa de sigure în luptă, acum tremurau atingându-mă pe mine.

— Nu merit să fiu iubit de nimeni, darămite de tine.

Se uita cercetător la fața mea, iar vocea îi devenise aspră și răgușită.

— Este un dar așa de prețios, dar pe care... nu îl merit.

Am tras aer în piept. Frate, asta chiar a durut! Cuvintele lui m-au rupt, m-au terminat, dar după aia am priceput. Am priceput de ce se retrăsese. Faptul că m-a respins nu avea nicio legătură cu Alex sau cu mine. Avea legătură cu el, cu convingerea lui că nu merita altceva decât pedeapsă.

Cu faptul că era încredințat sincer că, de acum, el nu mai avea altceva de făcut decât să plătească pentru greșelile din trecut.

Lacrimile mi-au înțepat ochii și i-am prins încheieturile în mâini. Trebuia să-i arăt că nu era adevărat ce credea el.

Să-i arăt că el era definit de suma tuturor lucrurilor pe care le făcuse, nu numai de părțile obscure, de care se rușina, și voiam să fac asta pentru că îl iubeam și îl acceptam așa cum era, cu toate greșelile lui. Asta înseamnă să iubești.

Iubirea îți dă curaj.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am făcut curaj, i-am strâns mai tare încheieturile și l-am sărutat ușor. El s-a încordat și a vrut să se retragă, dar eu l-am urmat și, în tot timpul ăsta, stomacul meu se strângea și fremăta de parcă și-ar fi luat zborul de acolo vreo sută de păsări colibri.

— Te înșeli, i-am spus eu, revenind pe picioarele mele. Te înșeli în așa de multe privințe, Seth!

Genele lui dese s-au lăsat în jos, adumbrindu-i ochii ăia fantastici, care ascundeau atâtea secrete. I-am tras mâinile în jos și am pornit cu spatele spre dormitor. Nu mi-am dat voie să mă gândesc la ce făceam, la ce voiam să fac.

— Pe mine mă meriți, i-am spus eu, iar el nu m-a contrazis. Părea să fi amuțit.

— Ți-am mai spus o dată, chiar în camera asta. Nu mințeam. Nimic nu s-a schimbat. Mă meriți.

El a tresărit iar.

— Josie, eu...

L-am făcut să tacă printr-un sărut în care am pus tot ce simțeam, fiecare dram de iubire și de speranță, fiecare dram din durerea încercată atunci când el m-a respins și din durerea provocată de vorbele pe care le spusese acum. L-am sărutat ca și cum ar fi fost pentru ultima oară.

— Meriți iubire.

L-am împins și l-am forțat să se așeze pe marginea patului, cu pulsul înnebunit.

— Meriți iubirea mea cu vârf și îndesat.

Seth se uita la mine cu ochii strălucitori când mi-am așezat genunchii pe pat, în jurul coapselor lui și m-am suit pe el. M-am așezat și l-am simțit, tare și ferm, prin materialul aspru al pantalonului de uniformă.

I-am lăsat încheieturile, am respirat adânc și am apucat marginea tricoului meu murdar. L-am tras peste cap repede, ca să nu-mi pierd curajul. Pieptul lui Seth s-a ridicat repede din cauza respirației precipitate când mi-am scos bluza.

Nu a spus nimic, dar și-a pus mâinile pe șoldurile mele. Am interpretat asta ca pe un semn pozitiv.

Cu degetele tremurătoare, mi-am dus mâinile la spate și am desfăcut sutienul. Mi-am ținut respirația când bretelele mi-au alunecat pe brațe, iar lenjeria a căzut pe podea. Nu că el nu mai văzuse asta, dar până atunci eu nu avusesem niciodată inițiativa și în viața mea nu mă mai simțisem așa de vulnerabilă.

Câteva clipe, Seth nu a făcut nicio mișcare, apoi a închis ochii. Inima mea parcă pierduse ritmul. A lăsat capul jos și și-a lipit obrazul de sâni mei. I-am simțit pe pielea sensibilă barba ușor crescută și m-am înfiorat.

— Tu ești... ești cu adevărat o zeiță, a spus el, mutându-și mâinile de pe șolduri pe spatele meu. Uneori nici nu sunt sigur că ești adevărată.

Gura mea s-a întredeschis în respirația ușoară.

— Sunt adevărată.

— Am senzația că visez.

Și-a mișcat încet capul, cu fața între sâni mei.

— Ca și cum o să mă trezesc la un moment dat și o să-mi dau seama că nimic nu a fost real.

L-am prins de ceafă, mi-am trecut degetele prin părul scurt, am lăsat capul jos și l-am sărutat pe creștet. Nu aveam curaj să

vorbesc, mi se părea că eram pe punctul de a izbucni în plâns și atunci aș fi stricat tot momentul.

— Sau că toate astea, a continuat el ridicând capul și uitându-se la mine, se vor transforma într-un coșmar și vei ajunge să mă urăști cu fiecare fibră a corpului.

— Niciodată, i-am promis eu, mângâindu-i obrazul.

Ochii lui au strălucit.

— Cum poți să fii așa de sigură, Josie?

În loc să-i răspund, i-am luat o mână și i-am așezat-o pe pieptul meu. Inima îmi bătea așa de tare, încât mă gândeam că și semizeii pot face infarct.

Seth s-a uitat la mâna lui, iar când i-am dat drumul, n-a luat-o de acolo. Și-a trecut degetul mare peste sân, iar eu am scos un geamăt.

— Ce facem acum?

Mie mi se părea destul de clar.

— Te vreau!

El a scos un geamăt ca de durere.

— Nu la fel de mult ca mine.

M-am cutremurat auzindu-l.

— Atunci ia-mă!

A urmat un lung moment de tăcere, iar eu nu știam ce avea de gând să facă. Sexul nu era un remediu universal. Avansasem destul de mult în studiul psihologiei ca să știu asta, și, hei, aveam și eu destulă judecată, numai că pentru mine era... modul perfect în care să-i arăt cât de mult îl iubeam.

Seth a lăsat ochii în jos și după un moment a spus:

— Pot să fac asta.

Chiar nu am înțeles ce a vrut să spună și nici n-am avut timp să-l întreb, pentru că el s-a ridicat brusc, cu mine în brațe, ca și cum aș fi avut greutate zero, deși în mod clar cântăream

ceva. Mi-am înăbușit o exclamație, m-am prins de umerii lui și mi-am strâns picioarele în jurul coapselor, iar el s-a întors și m-a așezat pe pat.

Mi-a strâns părul în pumn și mi-a tras capul pe spate până când buzele noastre s-au apropiat.

— Ești sigură?

Era o nebunie! Săptămâni la rând abia dacă ne spuseseam o vorbă, iar când în sfârșit o făcuserăm, ne luaserăm la harță. Nu îmi imaginam ca prima oară pentru mine să fie așa. Poate după o cină sau după un film, după niște tandrețuri, dar acum asta nu mai era important. *Seth* era important pentru mine. Să-i arăt că iubirea era un dar pe care îl merita, asta era important pentru mine.

Am închis ochii.

— N-am fost mai sigură în viața mea.

Seth m-a luat.

În prima clipă mă ținea în brațe și în clipa următoare mă săruta. Limba lui se atinge de limba mea și nu era un sărut dulce. Ni se ciocneau dinții, dar mie nu îmi păsa. Mi-a dat drumul la păr și m-a prins de șolduri. M-a ridicat pe sus și într-o fracțiune de secundă eram lipită de pat.

Și el era deasupra mea.

Am fost chiar impresionată de cât de repede a reușit să-mi scoată pantalonii, cu toate că rămăseseră agățați în teniși. Apoi au urmat chiloții, apoi ghetetele și pantalonii lui. S-a desprins doar cât să ia din sertarul noptierei un prezervativ, pe care l-a aruncat în pat lângă noi.

Stătea în picioare la capătul patului, cu penisul ridicat, gros și tare, și o clipă am avut o mică temere. Chestia asta... s-ar putea să cam doară.

Merita.

Dar dureros.

S-a plecat și mi-a prins piciorul în mână.

— Nu e milimetru din tine pe care să nu vreau să-l savurez.

Mi-a desfăcut picioarele, descoperindu-mă, iar eu m-am străduit să-mi stăpânesc impulsul firesc de a mă ascunde.

— Nici milimetru pe care să nu vreau să-l gust.

— Pe toți zeii...

Doar atât puteam să spun. Creierul meu clacase.

Buzele i s-au ridicat într-o parte, demonstrând că vechiul Seth era acolo. Zâmbetul acela, cu un colț al gurii, era pe cât de exasperant, pe atât de sexy.

M-am uitat la el, cu stomacul strâns, cum se apropia de mine de la marginea patului. A început cu glezna, sărutându-mă și lingându-mă din ce în ce mai sus, apoi oprindu-se în locul acela surprinzător de sensibil din spatele genunchiului, după care a continuat cu coapsa. Respirația mea devenise un fel de geamăt ușor, iar când a ajuns la pliul de la coapsă, și-a trecut limba pe el, făcându-mă să transpir. Apoi a început să coboare pe celălalt picior.

Când a ajuns în interiorul coapsei, a scos un sunet înfundat, ca un motan care toarce, apoi mi-a prins pielea cu vârful buzelor. Îmi încleștasem mâinile în pătură, iar șoldurile mele se mișcau. Seth a pornit mai sus, depunând săruturile acelea fierbinți și umede pe abdomenul și pe sânii mei. Și-a trecut degetele și apoi limba peste sfârcurile întărite și nu a mai durat mult, l-am prins de ceafă, mișcându-mă agitată, pentru că voiam și așteptam, o, mult mai mult.

— Seth, l-am implorat, apucându-l de braț și încercând să-l trag spre mine.

— Savurez...

A plecat din nou în jos și și-a adâncit limba în buricul meu.

— Răbdare, Josie!

Respiram greu.

— Nu mai am răbdare.

El a răs încet, cu gura lipită de partea de sub buric.

— Va trebui să mai lucrăm la asta.

— Nu, am protestat eu. Nu trebuie s-o facem chiar acum.

Seth s-a oprit chiar deasupra locului dintre coapsele mele și a ridicat capul. Zâmbetul care i s-a așternut încet pe față m-a făcut să-mi doresc să-l sărut și... să-l pocnesc.

— Ești sigură?

— Da.

A ridicat o sprânceană și mi-a înconjurat coapsa cu brațul, desfăcându-mi mai mult picioarele.

— Ei, Josie, știi cum se spune...

— În clipa asta nu mă interesează cum se spune.

— Ar cam trebui. Lucrurile bune li se întâmplă celor care așteaptă.

Mi-am înăbușit un hohot.

— Eu am așteptat. Tu ai așteptat. A venit momentul pentru lucrurile bune.

Seth a lăsat privirea în jos.

— Fir-ar! Sunt perfect de acord cu asta.

A aplecat capul și spatele meu s-a arcuit, în timp ce din gât mi-a ieșit un țipăt sugrumat. Pe toți zeii, nu mai puteam să respir, în timp ce el gusta și gusta, mușca și sugea! Nu mai era loc de rațiune, doar de simțire, și fiecare atingere a limbii lui îmi făcea corpul să se ridice. Gemeam fără să vreau. Debordam de o dorință amestecată cu ceva mult mai profund. Pieptul meu era plin de emoție și, când a ridicat din nou capul și s-a uitat la mine cu ochii aceia chihlimbarii, am știut că niciodată nu va mai exista un alt bărbat în viața mea.

— Ai fost singurul pentru mine, i-am spus, simțind fierbințeala care îmi cuprindea obrazii. Întotdeauna vei fi singurul pentru mine, Seth!

Trăsăturile lui parcă s-au încordat și apoi s-a ridicat deasupra mea, privindu-mă cu niște ochi parcă flămânzi. Am început să tremur când s-a întins după prezervativ. M-am crispat când am văzut că și-l pune.

S-a uitat în ochii mei în timp ce și-a trecut mâna peste umezeala care începea să se adune.

— Asta-i a mea.

Nu era o întrebare. Pe toți zeii, era o afirmație, dar eu am dat din cap, fiindcă era a lui! Ca și cum pielea mea fusese marcată de mirosul și de aura lui, eram *a lui*.

Și-a strâns palma la baza erecției.

— Asta e a ta.

Eram mai mult decât încântată să aud.

Seth și-a apropiat buzele de gura mea și a început să cercezeze cu limba la fel cum a cercetat mai întâi cu un deget, apoi cu toate, trimițându-mă rapid în punctul în care aveam senzația că o să explodez. S-a oprit chiar înainte de asta, iar eu am scâncit, apoi l-am simțit, mai întâi doar vârful care presa în mine.

Inima îmi bătea nebunește când s-a uitat iar în ochii mei.

— Nu vreau să te doară, a spus el cu voce răgușită, luând mâna de acolo. E ultimul lucru pe care l-aș face.

— Te cred.

A strâns tare din ochi și între sprâncene i-a apărut o cută. Nu a făcut nicio mișcare, nici măcar nu eram sigură că respira. Era pregătit să se retragă. Simțeam asta, dar nu puteam să-l las s-o facă.

L-am prins de coapse și am ridicat un picior înainte de a mă gândi cu adevărat ce făceam. L-am cuprins cu picioarele și am scos un geamăt.

Seth a gemut și el, iar mușchii brațelor s-au încordat.

— Pe toți zeii, Josie, eu încerc s-o iau ușor!

— Nu vreau s-o iei ușor.

Râsul lui era sugrumat.

— O să mă omori.

Inima îmi bătea repede.

— Nu vreau să fac asta.

— Știu.

Și-a strecurat mâna printre coapse și mi-a ridicat puțin piciorul. Brațul de sub capul meu a început să tremure când privirea lui intensă mi-a studiat fața.

— Vreau... vreau să fie perfect pentru tine.

Mi-am lins buzele.

— Este... deja e perfect, fiindcă ești tu.

Seth și-a lipit fruntea de a mea, în timp ce trupul lui era scuturat de un frison. Niciunul dintre noi nu a făcut nicio mișcare și nu a scos niciun sunet o perioadă care semăna cu o mică eternitate, apoi m-a sărutat ușor. Era ceva infinit de dulce în felul în care buzele lui se mișcau pe buzele mele. Mâna cu care îmi ținea coapsa a mai zvâcnit o dată, apoi șoldurile lui s-au apăsă până la capăt.

Mi s-a oprit aerul în gât și am scos un țipăt ușor, în timp ce mâinile mele s-au încheștat pe coapsele lui. Am strâns ochii, simțind o durere ascuțită, care a lăsat loc unei senzații fierbinți, care nu era propriu-zis durere. Nu știam cum s-o descriu. Adjectivele mă trădau. Simțeam o presiune adâncă în mine, nici deranjantă, dar nici prea plăcută.

Seth și-a mișcat brațele, cu coatele sprijinite pe saltea, prinzându-mă de obraji cu mâinile lui mari. Era în mine, numai pieptul lui se mișca pe pieptul meu și numai degetele lui mari îmi mângâiau obraji. Lacrimile îmi ardeau ochii, dar nu erau

lacrimi de durere, pentru că într-adevăr nu era așa de rău. O, nu, era doar o emoție profundă și delicată care îmi umplea pieptul.

— Josie?

Cu gâtul uscat, am înghițit în sec și am deschis ochii. Mi s-a oprit iar respirația când l-am văzut. Chipul lui era încordat, iar ochii aceia de chihlimbar erau luminoși, atât de luminoși încât depășeau în strălucire orice stea de pe cer. Aștepta, voia să se asigure că eram bine și nimic nu m-ar fi liniștit mai mult decât asta.

— Sunt OK.

— Slavă zeilor! a spus el încet, cu vocea înfundată.

Apoi Seth a început să se miște.

Și-a flexat coapsele și s-a retras încet. Mișcarea aceea și fricțiunea mi-au accelerat pulsul. Mușchii mi s-au încordat. El și-a trecut degetul peste buza mea de jos.

— Relaxează-te. Vreau să te relaxezi, OK?

— OK, am șoptit eu, străduindu-mă să nu mai stau așa de... țeapănă.

S-a împins iar, profund, și eram sigură că unghiile mele îi zgâriau pielea. Cu un geamăt care mi-a adus fiori pe șira spinării, și-a apropiat buzele de gura mea. S-a oprit iar, desfăcându-mi buzele. Sărutul a început încet, lejer, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, și m-am pierdut puțin în el. Arsura s-a mai domolit, dar presiunea a crescut, devenind o pulsație care cerea mai mult.

Mi-am unduit ușor șoldurile, dar m-am oprit când am simțit pe buze geamătul lui.

— Nu trebuie să te oprești, a spus el. Vrei mai mult, *agapi*, te miști! Faci exact ce vrei, pentru că nu ai cum să faci ceva greșit.

Agapi.

Iubire.

Un cuvânt pe care nu l-aş fi înţeles înainte să-mi fie descătuşate puterile de semizeu, dar pe care acum îl înţelegem.

Apelativul m-a încălzit şi am vrut să mă mişc. Aşa că m-am mişcat. Mi-am arcuit coapsele şi le-am rotit încet. Mişcarea aceasta a stârnit nişte spirale de plăcere, care iradiau din interiorul meu, iar Seth a rămas nemişcat, cu fruntea lipită de a mea, în timp ce începeam să mă obişnuiesc cu atingerea lui.

Am căpătat curaj, mi-am plimbat mâinile pe spatele lui, peste muşchii încordaţi ai mijlocului, şi apoi mai jos. El a scos iar sunetul acela, iar când şi-a mişcat şoldurile, a fost rândul meu să gem.

Seth şi-a sprijinit greutatea corpului într-un singur braţ şi a început să-şi mişte şoldurile, alunecând încet înainte şi înapoi, apoi mai repede şi mai adânc. Mi-a strâns coapsa în mână, imobilizându-mă, iar el s-a împins, făcându-mă să ţip de plăcere.

Seth s-a cutremurat când a auzit. L-am strâns de umeri şi i-am prins mijlocul între coapse. Când s-a împins mai tare, a scos o înjurătură aspră. Se mişca într-un ritm care mă înnebunea, nu era destul, dar, în acelaşi timp era prea mult.

— Seth...

Mâinile mele se mişcau spasmodic peste muşchii lui, peste spatele lui.

— O, pe toţi zeii...

Spatele lui s-a arcuit, iar buzele i s-au plimbat pe gâtul meu şi mai jos, peste sâni. Am tresărit, mi s-a arcuit spatele, iar ritmul mişcării lui s-a accelerat, devenind febril. Lavă fierbinte a început să-mi curgă prin vene în timp ce simţeam fulgere de plăcere ascuţită.

— Pe toţi zeii! a gemut el.

Gura lui era acum lângă tâmpla mea şi se mişca aşa de repede, încât coapsele lui se loveau de ale mele.

— Asta, a spus el, punându-și mâna pe abdomenul meu, chiar deasupra locului unde eram conectați. Asta vreau. Nimic altceva. Pe nimeni altcineva.

— Da, am gemut eu și eram în stare să repet cuvântul acela la nesfârșit, într-un fel care mi s-ar fi părut penibil dacă mi-ar fi păsat în clipa aceea.

Seth făcea cu degetele niște lucruri despre care nici măcar nu știam că erau posibile.

Era peste tot – gura lui, mâinile lui – pe mine, în mine, și era prea mult. Nu puteam să țin pasul. Nu trebuia s-o fac. Mi se învârtea capul, iar intensitatea plăcerii care se acumula în mine a ajuns în punctul în care șoldurile mele au sărit, efectiv, din pat.

Mi-am dat capul pe spate, i-am strigat numele, având impresia că totul se dezintegrează. Eliberarea a venit ca o explozie, zguduitor, aprinzându-mi fiecare celulă din corp, iar plăcerea mă cuprindea în valuri dese și intense, care mă făceau să-mi pierd gândurile. M-am auzit spunându-i că îl iubeam, cu o voce ciudată, abandonată, cu o voce pe care nu o recunoșteam.

Seth s-a dezlănțuit. Nu s-a mai reținut, presiunea șoldurilor lui și-a pierdut ritmul, apoi și-a strecurat mâna pe sub spattele meu. M-a ridicat, m-a lipit de el și s-a împins în mine, stârnindu-mi alt val de plăcere imensă. Și-a întins celălalt braț mai sus, pe spate, și m-a ținut ridicată de pe pat, în timp ce șoldurile lui se mișcau înainte. Puterea lui era copleșitoare. Mă ținea sus și mă lua... așa cum voiam eu să fiu luată. Momentul acela era incredibil, nu semăna cu nimic din ce trăisem până atunci.

Apoi a fost peste mine, lipindu-mă de saltea, iar între noi nu mai era nici măcar un milimetru, și el mă săruta apăsător. Șoldurile lui au avut o tresărire, și încă una, și apoi l-am simțit că pulsa.

Mi-a rostit numele cu gura lipită de buzele mele și mi s-a părut că a trecut o veșnicie până când inimile noastre și-au domolit bătăile și transpirația ni s-a răcit pe piele.

— Ești OK? m-a întrebat el.

— Perfect, am murmurat. Atât de perfect că nu pot nici să mă mișc, nici să gândesc.

El a râs încet și s-a mișcat. A ridicat capul și m-a sărutat pe frunte, apoi pe sprânceană. Pe urmă, pe fiecare pleoapă, pe vârful nasului, după care mi-a găsit gura, și, pe toții zeii, sărutul acela era cel mai dulce și mai tandru lucru din lume. Spunea cele două cuvinte pe care eu le rostisem, și el nu. Sărutul acela spunea totul și chiar mai mult.

Nu spunea doar iubire.

Spunea speranță.

Seth

Stăteam pe o parte, cu Josie ghemuită lângă mine, și îmi spuneam iar și iar că aș putea să fac asta cu ea.

Dar trebuia s-o fac bine. Josie s-a lipit de mine și și-a mișcat fundul încet, pe zona mea inghinală, și, la naiba, eram întărit de când adormise, iar de fiecare dată când ea se mișca simțeam un șoc care se ducea din sculă pe toată șira spinării. Am prins-o de mijloc și am strâns-o, nevoind s-o trezesc.

Era epuizată și adormise la câteva minute după ce mi-am scos prezervativul și am adus un prosop cald și ud cu care am șters do-vada că nu mai avusese pe nimeni înaintea mea. Nu că aș fi avut nevoie să văd asta cu ochii mei ca să cred, dar, pe toți zeii, aveam un nod în gât care nu mai dispărea. Voiam s-o ador întruna.

Niciodată sexul nu fusese așa. Nimic din viața mea nu fusese așa. Totul fusese o experiență nouă pentru mine, din

primul moment în care o întâlnisem. Era cu adevărat un miracol și chiar simplul fapt că stăteam întins lângă ea era o plăcere.

Eram treaz, dar corpul meu era relaxat. Cu mintea era altceva.

Pot să fac asta.

Fusesem așa de aproape de punctul în care să-i spun ce făcusem, iar sentimentul de vinovăție pentru acest secret îmi ardea stomacul, dar... puteam să îndrept situația.

Puteam să fac asta.

Pe toți zeii, nu aveam altă șansă! Trebuia să mă controlez. Trebuia să mă asigur că nu o să-mi mai permit vreodată să iau de la ea ceea ce nu era pentru mine. Nu trebuia să-mi mai permit vreodată să mă hrănesc din ea.

Josie mă iubea.

Fir-ar!

Am aplecat capul și am sărutat-o pe umărul gol. Josie mă iubea. Nici măcar o singură parte din mine nu se îndoia de asta. Nu meritam acest dar, însă... puteam să fiu mai bun. Puteam să fiu demn de iubirea ei.

Asta trebuia să fac.

Trebuia să ajung să fiu demn de iubirea ei.

Pentru că Josie merita cu vârf și îndesat. Merita mult mai mult, iar eu aveam să-i ofer asta. Nu va mai fi loc pentru altceva, pentru că după ce am avut-o, după ce am știut că a fost a mea, ar fi de-a dreptul imposibil să mă mai despart de ea.

Așa că o să fac ce trebuie.

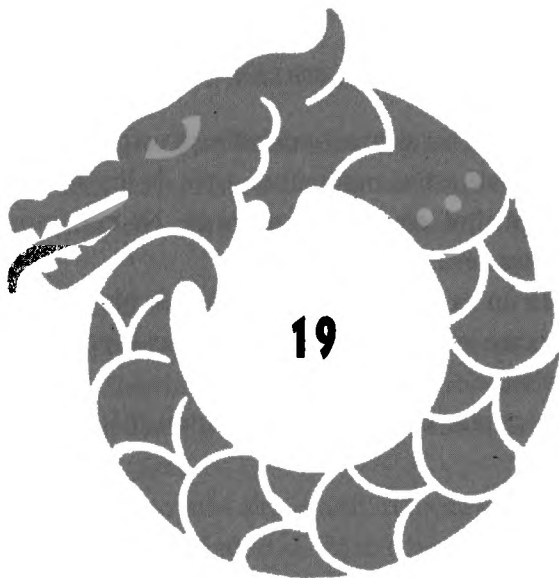
Chiar dacă asta mă va ucide.

Am sărutat-o pe gât și am zâmbit când ea a murmurat ceva, din care am auzit clar „brioșe”. Am fost surprins că nu a spus „bacon”, fiindcă eram sigur că visa la el. Am sărutat-o pe obraz, apoi mi-am pus capul pe pernă.

Josie s-a mișcat iar, și eu mi-am înăbușit un geamăt. O voiam din nou, dar toate astea, momentele astea de liniște în doi, noi doi, unul lângă altul, erau o binecuvântare. Nu exista un alt cuvânt pentru așa ceva.

Niciodată nu va exista. Era o bucățică de paradis splendid, un lucru pe care aveam să-l prețuiesc atunci când va veni momentul să plătesc.

Apoi o voce rece mi-a șoptit, înfiorându-mă: *va dura?*

M-AM TREZIT în toiul nopții, iar de data asta nu mai eram altruist. Eram întărit și lipit de curbura fundului ei. Nu aveam idee cât era ceasul și nici ce se întâmpla pe afară, dar chiar nu-mi păsa.

Toată concentrarea mea era ațintită pe trupul moale din brațele mele.

Aveam s-o trezesc pe Josie prin cea mai bună metodă posibilă.

Am prins-o de mijloc, apoi de șold, și mi-am strecurat degetele între coapse. Am găsit punctul acela, trecându-mi policarul peste mica suprafață. Ea și-a desfăcut coapsele și a scos un geamăt somnoros. Am făcut o mișcare cu mâna și mi-am furișat degetele înăuntru.

Am zâmbit în întuneric, apoi am făcut o cărare de săruturi pe ceafa ei și mi-am împins coapsele în față. Ea începuse să se miște sub atingerea mea în cercuri mici și agitate. Respirația i-a devenit precipitată și am simțit momentul în care s-a trezit complet. Și-a lipit capul de pieptul meu și și-a pus palma peste mâna mea, care se juca între coapsele acelea drăgălașe.

— Seth! a gemut ea cu voce răgușită. E o senzație... minunată!

— O să te simți și mai bine, iubito.

Pieptul i s-a ridicat brusc simțind mâna mea pe sânul ei, pe sfârcul întărit. Era un punct foarte sensibil pentru ea, iar eu l-am frecat ușor între degete, ceea ce a făcut-o să-și miște soldurile și mai tare.

M-am întins puțin spre noptieră, să iau un pachet cu prezervative. L-am pus în timp record. Josie a vrut să se întoarcă spre mine, dar am oprit-o. M-am lipit de ea și mi-am strecurat mâna printre coapse. I-am ridicat piciorul și i l-am pus peste al meu.

— Nu... nu știu ce să fac, a recunoscut ea.

— Ssst! Tot ce trebuie să faci e să fii aici.

Am sărutat-o în zona aceea de sub ceafă. Inima îmi bătea al naibii de tare.

— De restul mă ocup eu.

Ne-am aliniat coapsele și am penetrat-o prin spate, încet și cu grijă, pentru că nu știam dacă n-o durea, iar ea s-a încordat la început, apoi, după ce m-am oprit, s-a relaxat. I-am dat timp să se obișnuiască, pe urmă am pătruns încet, încet, până la capăt.

— O, pe toți zeii! a gemut ea. Te simt... mă simt altfel.

Mi-am lipit mâna de locul acela cu nervii excitați, unde eram uniți.

— E mai bine așa?

— Da.

Când am lăsat înăuntru numai vârful, a scos un sunet slab și feminin, apoi am intrat iar.

— Mai intens, a murmurat ea. E mult mai intens.

— Stai să vezi cum o să fie în genunchi!

Am început să mă mișc mai repede, mângâind-o în față cu două degete, în ritmul mișcării.

— O, pe toți zeii!

— O să-ți placă.

Am scos un geamăt când ea s-a lipit mai mult de mine cu fundul.

— La naiba! Cred că deja îți place.

În scurt timp, în camera întunecată se auzeau suspinele ei ușoare și gemetele ușor răgușite, iar sunetele pe care le făceau trupurile noastre amplificau tensiunea din mine.

Ain simțit în stomac un fel de dorință dureroasă, care s-a răspândit apoi în piept. Aveam acum un alt fel de foame. Așa de simplu ar fi fost să gust puțin – doar puțin de tot. Era suficient să-mi iau mâna de pe pieptul ei și să...

Nu.

Mi-am alungat din minte dorința aceea și m-am concentrat asupra ei, cum se potrivea cu mine mănușă, cum își mișca picioarele în ritm cu mine, abandonându-se. M-am concentrat asupra mișcărilor ei, puțin nepotrivite, neantrenate, iar asta mi se părea mai excitant decât orice. M-am concentrat asupra iubirii și a încrederii ei până când acea dorință a dispărut și nu am mai simțit-o decât pe ea, nu ce era în ea.

Nu a fost ușor, dar am făcut-o, și, la naiba, nu o puteam ține așa la nesfârșit. Aș fi vrut. Aș fi vrut să stau în ea ore în șir. Era așa de excitată și așa de sexy, încât mă termina și, da, nu putea să dureze prea mult.

Am simțit eliberarea pe șira spinării, iar când s-a întâmplat asta și cu ea, trupul ei s-a lipit de al meu într-un fel care m-a trimis la orgasm și mi-am înfundat capul în ceafa ei. Ca și data trecută, orgasmul mă epuizase, efectiv. Nu se mai termina, iar când pulsul mi s-a domolit, în sfârșit, aveam impresia că nu mai puteam să mă mișc.

— Ești bine? am șoptit cu gura pe gâtul ei.

— Da, a răspuns ea și mi-a mângâiat coapsa. N-o să mă distrugi. Chestia era că, dacă nu aveam grijă, puteam s-o fac.

Gândul acesta mi-a dat energia de a mă ocupa de preservativ, iar când m-am întors în pat, am lipit-o iar de mine. A adormit înaintea mea, dar am urmat-o repede și eu, cu toate gândurile care mă chinuiau. Când m-am trezit din nou, peste câteva ore, era dimineată și voiam s-o trezesc pe Josie printr-o altă variantă plăcută.

Cu o porție de bacon!

M-am ridicat de lângă ea cu grijă să nu o trezesc și m-am dat jos din pat. În lumina palidă care se strecura pe fereastră, am reușit să găsesc o pereche de pantaloni de trening și să mi-i pun. Am luat un tricou fără guler dintr-un teanc de haine și am intrat la baie. M-am spălat pe dinți și pe față, fără să fac zgomot, după care am revenit în dormitor.

Câteva clipe am rămas nemișcat, uitându-mă la ea.

Dormea pe o parte, iar cuvertura îi alunecase de pe coapse, descoperind o mare parte din pielea ei rozalie. Ușor rozalie, ca sfârcul care se vedea pe sub brațul pe care îl ținea pe piept. Arăta exact ca o zeiță cum stătea așa, dar ce mă frapase era expresia aceea de seninătate pe care o avea în somn.

Niciodată n-aș fi vrut s-o văd altfel decât așa.

Și știam că asta nu era posibil. Ne așteptau o groază de ches-tii nasoale, dar eu aveam de gând să le fac mai ușoare pentru ea.

M-am apropiat de pat, am luat pătura și am acoperit-o. M-am aplecat și am sărutat-o ușor pe obraz. Apoi mi-am îndreptat spatele și m-am strecurat afară din cameră cu tricoul în mână. Ajuns pe hol, mi l-am pus și am pornit spre ieșire. Clădirea era tăcută, pentru că era prea devreme ca studenții să se trezească într-o dimineată de luni, iar după ce se întâmplase cu o zi în urmă, mă îndoiam că se vor ține cursuri. Am ieșit în holul de la intrare și după fiorul pe care l-am simțit pe piele, mi-am dat seama că aveam companie.

Am încetinit și m-am încruntat când am văzut-o pe Alex la câțiva pași de furiile captive în statui. Nu s-a uitat la mine când a vorbit.

— Sunt ciudat de cunoscute, nu-i așa?

— Da.

O groază de rahaturi erau ciudat de cunoscute.

— Într-un fel, speram să nu le mai văd vreodată pe javrele astea.

Alex a zâmbit.

M-am oprit și m-am frecat pe piept.

— De ce te-ai trezit așa devreme?

— Nu prea am apucat să dorm. Am ajutat la curățare, a explicat ea, iar eu m-am gândit că dacă aș fi fost mai bun, m-aș fi simțit prost că nu i-am ajutat și eu.

Dar nu mă simțeam prost.

Chiar deloc.

M-am uitat în jur, așteptându-mă să-l văd pe Aiden.

— Unde ți-e umbra?

— E și acum la ziduri, cu Solos. Poarta a fost distrusă în timpul atacului, așa că vor sta acolo până o vor repara.

— Cât de responsabil e! am mormăit eu.

Alex s-a întors cu fața spre mine. Deși nu dormise, nu avea nici măcar o umbră sub ochi.

— Solos nu mi-a dat de înțeles că universitatea are probleme mari cu daimonii, așa că atacul unui grup așa de numeros mi se pare bizar.

— Nu neapărat.

Privirea mi-a alunecat spre statui.

— Avem o groază de puri aici. O groază de semipuri. Un Apollyon. Și trei semizeii. Avem așa de mult *eter*, încât...

Am strâns din fălci.

— Încât aici e un adevărat restaurant pentru ei.

— Ai dreptate. Și nu e ca și cum ei nu ar ști locul ăsta.

— Nu.

— Dar ce zici de doamnele astea încântătoare? a arătat ea cu mâna spre furii. Solos e de părere că e ceva legat de conflictul dintre puri și semipuri.

— Ce altceva ar putea fi?

Ea mi-a întâlnit privirea și a ridicat o sprânceană.

Se referea la mine.

Am lăsat bărbia în piept și am hohotit.

— Am fost foarte cuminte, Alex.

Oarecum.

— Mă bucur!

A făcut o pauză.

— Pot să-ți spun ceva fără să fugi și fără să mă întrerupi?

Colțurile gurii mele s-au ridicat.

— Depinde.

— Vorbesc serios!

Alex și-a prins părul în mâini, răsucindu-l la fel cum făcea și Josie când era agitată, și, frate, era ciudat rău.

— N-am avut ocazia să-ți mulțumesc, pentru că nu mi-ai dat voie, așa că lasă-mă să o fac acum.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc imediat, amintindu-mi de cuvintele lui Aiden. Nu am tăcut din cauza lui. M-am gândit, însă, că dacă îi dădeam voie lui Alex să-și ceară scuze, se termina mai repede.

Alex a tras aer adânc în piept.

— Îți mulțumesc pentru ce ai făcut pentru mine și Aiden. Ți-ai sacrificat pentru noi viața muritoare și viața de apoi.

Am întors capul și mi-am trosnit gâtul. Să stau aici și să ascult asta... Fără cuvinte.

— Dar vreau să-ți mai mulțumesc și pentru ziua aceea, a spus ea încet.

— Care zi?

A trecut o clipă.

— Când ne-am luptat cu Ares. Nu am avut ocazia să-ți mulțumesc că ai rămas lângă mine când... în fine, știi la ce mă refer...

— Pe toți zeii!

Am strâns din ochi, dar asta nu a împiedicat năvala amintirilor. S-au năpustit asupra mea cu forța unui tren de marfă. Ea, în picioare în fața mea, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, implorându-mă să nu o părăsesc, să rămân cu ea, iar eu am rămas. Am ținut-o de mână până când s-a dus.

— Alex, nu trebuie...

— Ți-am spus mulțumesc și am fost sinceră. Ți mulțumesc din suflet, dar...

Și-a dres glasul, apoi, pe neașteptate, s-a repezit la mine și m-a luat în brațe.

Eram la fel de împietrit precum statuile furiilor.

Alex m-a strâns cu putere.

— Mulțumesc, a șoptit ea cu fața lipită de pieptul meu, apoi s-a retras la ceva distanță.

— Și acum visez din când în când să-ți dau pumni.

Am scos un hohot de râs răgușit.

— Da. Crede-mă. Și eu visez câteodată să-mi dau pumni. Și lui Aiden. Lui mi-am dorit întotdeauna să-i dau pumni.

Ea a chicotit încet și s-a întors spre furii.

— Ce face Josie?

Am devenit precaut la schimbarea de subiect.

— De ce crezi că aș ști ce face? Și, apropo, ce-ai căutat ieri în camera ei?

Ea a zâmbit.

— Păi, ca să-ți răspund la a doua întrebare, eu și ea suntem oarecum rude, așa că mi s-a părut logic s-o întâlnesc. Ca să-ți răspund la prima întrebare, a doua ta întrebare te cam dă de gol.

Am mijit ochii.

Ea a oftat.

— Și am vorbit cu Luke puțin mai devreme. Mi-a spus că voi doi ați fost împreună, dar...

În prima clipă n-am zis nimic. Nu că mi-ar fi fost rușine de relația mea cu Josie sau că mi s-ar fi părut jenant să vorbesc cu Alex despre ea, după ce se întâmplase între noi în trecut. Adică, bine, era destul de aiurea, dar amândoi fuseserăm de foarte multe ori în capul celuilalt, deci, nu mai avea importanță. Numai că Josie era... așa de prețioasă pentru mine, încât eram foarte atent ce spuneam despre ea și cui.

Dar aici era vorba de Alex.

Mi-am frecat pieptul cu palma și am oftat.

— Josie se simte bine. Acum doarme.

— Aha.

A făcut o pauză.

— În patul ei sau...

Mi-am dat ochii peste cap.

— Într-al meu. Alex! Într-al meu!

— A-ha, a accentuat ea. Deci, presupun că voi doi sunteți...

— Împreună? Da. Suntem împreună. Știi ce, mă duceam undeva! O să merg și eu la ziduri, în dimineața asta, mai târziu, sau poate la prânz.

Sătul de discuții, am pornit spre ușă, dar ea m-a oprit, strigându-mă pe nume.

— Da?

Alex a ridicat capul.

— Tu ești OK, Seth? m-a întrebat ea după un moment. Vorbesc serios, ești chiar OK?

Statuile alea stăteau între noi ca un simbol al cât de ne-OK puteau deveni lucrurile. Alex nu credea că prezența lor acolo era legată de conflictul dintre vlăstare, știam asta. Și poate că nici nu era legată. Poate era legată de ce făcusem eu, poate

că ceea ce respira în mine, odată cu mine, le adusesese aici. Și poate că eram gata să mint.

Indiferent cum ar fi fost, am dat din cap.

— Acum... sunt OK.

Josie

Trecând pe lângă rafturile imense cu cărți, atingeam copertele prăfuite. Nu mă așteptam ca vizita de azi să fie altfel decât de obicei, dar Seth se dusese să discute cu Marcus și cu Solos despre atac, iar eu simțeam nevoia să ies și să mă plimb, pentru că nu aveam chef de ședințe.

Aveam senzația că dacă nu o să plec din camera lui Seth și o să mă găsească tot acolo la întoarcere, n-o să mai plec niciodată. Nu suna chiar așa de rău, dar aveam o mulțime de chestiuni de rezolvat.

Mintea nu-mi stătea deloc la treburile alea și poate asta însemna că era un semizeu prost, dar așa stăteau lucrurile. Ultimele cincisprezece ore... îmi schimbaseră viața în cel mai uimitor mod. Poate că eram doar o găsculiță naivă, dar chiar nu îmi păsa. Deloc. Iubirea și viața sunt la fel de importante ca lupta și supraviețuirea, iar a fi găsculiță este echivalent cu a te simți minunat, așa că...

Am lăsat ochii spre podeaua de marmură, mi-am mușcat buza, dar zâmbetul tot mi s-a întins pe față. Aseară și azi-dimineață, și după aia, chiar înainte să plec, fusese... frate... exploziv, până atunci chiar nu știusem nimic despre sex.

Uau!

Eram bucuroasă că Seth a fost primul bărbat din viața mea și eram încredințată că tot el va fi și singurul.

Cu obrazii în flăcări, m-am lovit de un raft de cărți gândindu-mă la ce făcusem cu Seth.

Mă încălzisem toată și simțeam cum căldura aceea îmi înfierbânta sângele. Seth era de nepotolit, iar eu nu puteam să-i reproșez asta.

Dar oricât de minunat, de fantastic și de uimitor fusese sexul, zâmbetul meu nu era legat de el.

Agapi.

Da, de asta era legat. De cum îmi spusese el „iubito”. De speranța care creștea în pieptul meu. De tot ce ne-am spus și nu ne-am spus.

Bine, și sexul avea o oarecare legătură. Adică, să fim serioși! M-a luat din pat și m-a ținut în aer! Uau! Și dimineată mi-a adus o porție de bacon.

De bacon.

Clar o să mă mărit cu tipul ăsta, chiar dacă el nu știe. Iar căsătoria noastră va fi perfect posibilă în viitor, pentru că vom supraviețui poveștii ăsteia cu titani și zei, iar eu o să gădesc o modalitate de a-l lua din mâna zeilor, pe vecie. Știam cine ar putea face asta și aveam și un plan pe care îl clocisem dimineată la duș, un plan al naibii de bun...

— Bună!

Am tresărit auzind salutul rostit cu un accent ciudat, m-am dat un pas în spate și am ridicat ochii din podea. Primele chestii pe care le-am observat au fost pantofii ei negri cu toc înalt. Cu vârf ascuțit și toc cui. Genul ăla de toc pe care dacă l-aș purta, aș arăta ca un pui de girafă. Privirea mea a trecut apoi peste gambele fine, spre fusta neagră, strâmtă și conică. Bluza albă era vârată în fustă, încrețită pe talia subțire și pe piept. Buzele roșii ca sângele erau strânse într-o linie subțire, iar ochelarii de soare, negri și gigantici, îi ascundeau ochii. Și de data asta avea părul prins în coc, dar puteam să jur că era creață. Mă holbam uluită la femeia înaltă și subțire.

În fața mea se găsea bibliotecara.

20

MĂ UITAM la ea cu gura căscată, de teamă să nu dispară dacă clipeam.

— Te-am căutat peste tot, săptămâni în șir, și probabil sună aiurea, dar...

— Știu că m-ai căutat, a răspuns ea cu răceală, ridicându-și bărbia cu un milimetru mai sus. Dar nu erai pregătită să mă găsești.

Dacă avusesem vreun dubiu cum că ar fi o bibliotecară obișnuită, sau măcar normală, acum nu mă lecuisem. Iar faptul că știa că o căutam era mai mult decât straniu, dar trebuia să încerc să mă comport firesc. Nu voiam s-o îndepărtiez spunând ce nu trebuia. Tata îmi zisese să dau de ea, iar asta însemna că era o persoană foarte importantă.

— Trebuie să vezi ceva!

S-a răsucit pe călcâie ușor, fără să aștepte măcar să răspund. A ridicat mâna și mi-a făcut semn s-o urmez, cu o mică mișcare din încheietură.

— Vino cu mine!

Mă cuprinsese agitația. N-aveam nici cea mai vagă idee unde ne duceam sau cine era ea, dar mă bazam pe faptul că îmi spusese tata s-o caut. Așadar speram că nu intenționa să mă omoare.

— Deci, am spus eu, dregându-mi vocea în timp ce mergeam după ea. Cum ți-ai dat seama că acum sunt pregătită?

— Am simțit că s-a produs vărsarea de sânge, a răspuns ea, mergând ca și cum ar fi plutit.

Nici măcar nu eram sigură că picioarele ei atingeau podeaua, pentru că tocurile nu i se auzeau deloc.

— Asta schimbă situația.

— Vărsarea de sânge?

M-am încruntat. Mi se părea că buclele acelea ținute strâns în coc... vibrau. Că se mișcau. Am clipit repede. Credeam că aveam vedenii.

— Ce înseamnă asta?

Ea s-a uitat la mine peste umăr. Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar buzele ei strânse nu aveau o expresie prea caldă.

— Nu mai ești virgină, corect?

M-am împiedicat. Am întins mâna, încercând să mă echilibrez, și am dărâmat o carte din raft. Volumul gros a căzut cu zgomot pe podea.

— Poftim?

— Ai întreținut relații sexuale? Ai fost penetrată...

— Pe toți zeii, am înțeles perfect ce vrei să spui! Nu trebuie să-mi mai explici.

Îmi ardea fața.

— De unde...

— Simt lucrurile astea.

Eram gata s-o întreb cum așa, apoi m-am gândit că era unul dintre acele lucruri pe care nici măcar nu voiam să le știu.

— Nu știu... ce e mai ciudat: faptul că vorbesc cu tine despre asta sau faptul că tu poți simți asta.

Râsul ei a sunat ca sticla care se sparge.

— Dacă asta ți se pare ciudat, stai și mă întreb: oare ai destulă cutezanță pentru ceea ce ne așteaptă?

Am avut nevoie de o clipă să înțeleg ce voia să spună, fiindcă, pe bune, eram în secolul al douășunulea, nimeni nu mai folosea cuvinte de genul ăsta.

— Nu mi-e teamă!

Nu puteam să-i văd ochii, dar aveam convingerea fermă că ar trebui să mă bucur.

— Vom vedea.

A întors capul și a pornit cu pași mari și grăbiți, m-a condus pe sub scară și s-a oprit în fața uneia dintre ușile pe care le mai văzusem cu Deacon. A deschis-o pe cea din mijloc și a intrat.

Cu speranța că nu o să mă trezesc într-un soi de răpire olimpică infantilă, am pătruns într-un hol îngust și puternic luminat. Bibliotecara a pornit în fața mea și iar am văzut cum i se mișca părul. Sau șerpuia?

Am scuturat din cap.

— Apropo, eu sunt...

— Josephine Bethel. Știu.

— Normal că știi, am mormăit. Vreau să zic, știi că nu mai sunt virgină, așa că... În fine, eu nu știu cum te cheamă.

Sau cum poți să mergi cu tocurile alea fără să faci vreun zgomot. Partea asta nu am rostit-o cu voce tare.

S-a oprit în fața unui... perete. M-am uitat în jur, dar nu vedeam nicio ușă. Nimic. M-am uitat iar la ea. Fraților, era clar că o să devin statistică într-un raport privind persoanele dispărute!

— Cum mă cheamă? Tatăl tău nu ți-a spus?

Am clătinat din cap.

Ea a râs din nou, dar de data asta a și zâmbit. Buzele roșii și pline s-au desfăcut, dând la iveală *colți*.

La naiba!

Colți ascuțiți ca de vampir.

M-am dat un pas înapoi, cu pulsul accelerat, regretând instantaneu că nu îmi luasem un pumnal la mine. Următorul gând care mi-a venit a fost că nici nu aveam nevoie de o armă, de vreme ce eram semizeu și aveam o groază de puteri șmechere. Dar ea avea colți, care nu semănau nici măcar cu dinții de rechin ai daimonilor. Mentea mea scotocea înfrigurată prin cărțile cu mituri care îmi căzuseră în mână vreodată.

A lăsat capul într-o parte, iar mișcarea aia avea ceva foarte, foarte... șerpesc.

— Nu știi cine sunt?

Mă uitam la ea simțind cum mi se făcea pielea de găină. Ochelarii de soare. Părul ondulat, strâns, care părea să se miște. Colții. Mișcările de șarpe. Privirea mi-a fugit spre picioare. Cum de nu făceau niciun sunet tocurele alea? Țsta era probabil indiciul cel mai puțin important, dar *ochelarii de soare*? Putea să fie oare...

Nu!

Imposibil!

Am înghițit în sec.

— De ce porți ochelari de soare?

— Ai prefera să-i scot?

A ridicat mâna și a agățat brațul ochelarilor cu un deget.

— În general, lumea nu vrea asta.

— Nu! am spus eu repede și am ridicat mâna. Nu e nevoie!

A zâmbit, cu buzele lipite.

Am luat o gură de aer.

— Ești... cumva ești...

Nici măcar nu-mi venea să spun cuvântul, pentru că simpla lui rostire mi se părea o nebunie. Bine, o groază de chestii care odinioară mi se păreau doar niște mituri tâmpite s-au dovedit a fi foarte reale, dar asta... Imposibil!

— Mă întrebi dacă sunt una dintre cele trei Gorgone?

Mi-a căzut inima în stomac.

— Odinioară eram cu totul altfel. O preoteasă în templul Atenei, numai că apoi m-a găsit Poseidon.

Zâmbetul i-a dispărut, iar una dintre şuvițele ondulate de la tâmplă i s-a desprins din coc, apoi s-a întins. Vârful părului nu era un vârf de păr.

Oh, pe toți zeii!

Vârful părului era, de fapt, capul unui șarpe minuscul. Am făcut ochii mari când l-am văzut cum deschidea gura și şuiera, arătându-și limba despicață. Bibliotecara era Meduza.

— El a luat de la mine ceea ce nu i-a aparținut niciodată, iar Atena, fiind zeița rațiunii și a inteligenței, m-a transformat într-un monstru.

Și-a încrețit buzele, strâmbându-se.

— Grozav mai judecă și Atena! Am fost pedepsită pentru acțiunile lui Poseidon.

— Nu e normal.

Nu știam ce altceva să spun.

— Așa sunt zeii, a bombănit ea.

Nu-mi credeam ochilor – cine stătea în fața mea...

— Dar am crezut că ai...

Frate, cum să zic așa ceva?

— Am crezut că ai fost ucisă.

— De jigodia aia de doi bani? De Perseu? Te rog...

Meduza a început să râdă.

— Nu era în stare să scape nici de o haită de pisici fără gheare dacă nu intervenea tatălui lui, Zeus.

Am deschis gura, dar chiar nu știam ce să spun.

— Ești atât de naivă! Incredibil!

M-a ciupit ușor de nas cu degetele reci, făcându-mă să clipesc.

— Ești simpatică. Nu la modul plăcut, dar simpatică.

Am ridicat sprâncenele. Meduza m-a ciupit de nas? Cum e viața asta?

— Există mituri și există adevăruri. Povestea cu Perseu care m-a decapitat este, evident, un mit. La momentul acela, oamenii aveau nevoie de un erou. Zeii le-au oferit unul. Mă rog, mai precis Zeus le-a oferit, dacă ne gândim că micul semizeu e odrasla lui.

Șerpișorul a șuierat din nou, după care s-a lipit de obrazul ei.

— Dar Perseu a încercat să se lupte cu mine. Nu a reușit.

Mi-au trebuit vreo două minute să-mi găsesc cuvintele.

— Ce faci aici, în biblioteca de la Covenant...

— E o pedeapsă.

A ridicat dintr-un umăr.

— Am probleme cu controlarea furiei.

— Ah, am murmurat eu.

S-a întors într-o parte.

— Când pielea mea devine verde nu e bine.

Era... logic. Cam ca Incredibilul Hulk.

— Și... ăăă, ochii? Chiar te transformă în stană de piatră?

— O să afli răspunsul în câteva clipe.

S-a întors cu fața la perete și a fluturat din mână.

Aerul din fața blocului de marmură a părut să se unduiască. Atmosfera s-a umplut de electricitate și îmi gâdila pielea. Perețele s-a curbat, apoi s-a despicat pe mijloc, trăgându-se înapoi. A apărut o ușă făcută din bucăți de lemn prinse între ele cu o bară neagră de metal. Când s-a deschis, balamalele au scârțâit.

— Tatăl tău ți-a spus să mă cauți pentru că nu sunt bibliotecară, Josephine.

Meduza a pătruns pe ușă cu o mișcare fluidă.

— Pedeapsa mea a fost să devin Gardianul după modelul căruia au fost formați toți Gardienii. Aveam în pază comori, bogății uriașe. Uneori, era o persoană importantă, o entitate care avea menirea de a ajunge mare, iar acum... asta.

Am inspirat adânc și am urmat-o într-o încăpere impresionantă. M-am uitat în jur și am simțit fiori pe șira spinării. Niște torțe amplasate din doi în doi metri ardeau, aruncând o lumină caldă și tremurătoare peste zeci de statui de piatră:

Nu erau statui obișnuite. Ci oameni. Unii stăteau în picioare. Alții stăteau chirciți. Mulți dintre ei își acopereau fețele cu palmele sau cu brațele. În mâini aveau arme. Pe chipurile tuturor era întipărită o expresie îngrozită, săpată definitiv în piatră.

Da.

Deci partea aia din mit era adevărată. Ochii Meduzei puteau transforma oamenii în stane de piatră.

Am fugit pe lângă ei, fiindcă nu voiam să văd. Meduza a trecut pe sub o boltă și a intrat pe un alt hol. Pereții de aici erau acoperiți de aceleași glife pe care le văzusem pe pielea lui Seth. Simboluri pentru invincibilitate, curaj, forță și putere.

Și străluceau exact cum străluceau și pe pielea lui Seth.

— Acum, vino! m-a chemat ea, apropiindu-se de o ușă din argint, în mijlocul căreia era un fulger. E vremea!

— Vremea pentru?

Am tăcut când a deschis ușa. Nu puteam decât să privesc. Un soare superb și strălucitor lumina o pajiște verde, plină de flori de un violet și albastru intens. Copacii se înălțau spre cer la fel de albaştri ca ochii tatălui meu... când avea ochi.

Ca vrăjită, am mai făcut un pas, am intrat pe ușă, înaintând pe... nu știu exact pe unde, dar era limpede pentru mine că nu era același tărâm în care se găsea biblioteca. Aerul avea ceva

dulceag, un miros pe care nu-l puteam identifica, iar briza era caldă și îmi mângâia părul. Am inspirat adânc și m-am întors încet. Energia era puternică aici. O simțeam cum se lipea de piele, cum pătrundea în carne și în oase.

— Unde mă aflu? am întrebat.

— Te afli în fața uneia dintre porțile de intrare în Olimp.

S-a întors și și-a desfăcut larg brațele.

— Locul acesta, și altele asemenea lui, trebuie să fie păzit cu orice preț. Dacă titanii sau Ucigașul de Zei ar descoperi poarta, ar putea pătrunde în Olimp.

— Ucigașul de Zei?

Creierul meu a început pe dată să caute ce știa despre cei doi Apollyoni și cum fusese cu Ucigașul de Zei. Alex devenise personajul acesta, dar se presupunea – adică eu presupuneam – că după ce își încetase existența de muritoare, nu mai era Ucigașul de Zei. Tocmai de asta și murise.

— Nu există niciun Ucigaș de Zei.

— Hmm, a murmurat ea. Nu există?

M-am uitat urât la ea, dar înainte s-o iau la întrebări, pajiștea a fost luminată de o strălucire ciudată, care m-a orbit o clipă. Când a pălit, mi-am înăbușit un țipăt de uimire și mi-am acoperit gura cu palma.

Pe pajiște, la vreo trei metri în fața mea, se afla cel mai frumos animal pe care îl văzusem vreodată. Mai înalt decât mine și solid, calul alb s-a scuturat, fluturându-și coada. Era mândru și puternic, cum nu mai văzusem până atunci.

Dintr-o parte și din cealaltă, chiar de deasupra picioarelor din față, se ridicau arcuite niște aripi mari și grațioase.

— Pe toți zeii!

Am întins mâinile spre Pegas, dar mi le-am retras imediat.

— Vreau să-l ating. Pot să-l ating? Pot, nu?

Meduza s-a uitat la mine, ridicând o sprânceană pe deasupra ochelarilor de soare.

— Dacă nu vrea să-l atingi, o să-ți dea de veste.

Probabil lovindu-mă în față cu copitele, dar chiar și așa, merita. M-am apropiat de creatura magnifică încet, ca vrăjită. Inima îmi bătea cu putere când calul și-a lăsat aripile masive în jos și a scuturat capul, fluturându-și coama deasă. Am pus mâna pe el. Am simțit cum la atingerea mea i s-au încordat mușchii, dar Pegas nu m-a lovit nici când l-am mângâiat ușor pe spatele puternic.

Am simțit un nod în gât. Nici nu știu de ce, dar îmi venea să plâng. Înțelegi, era mult mai frumos decât o vizită la o fermă de lame sau ceva! Atingeam un Pegas!

— Este...

Am înghițit în sec.

— E superb!

Meduza a rămas nemișcată.

— Este, este...

— Ce caută aici?

— Pegașii vin întotdeauna când există activitate la porți, mi-a explicat ea. Sunt creaturi curioase, uneori chiar sociabile. În sângele lor e ceva, o substanță paralizantă, de care se folosesc nimfele.

— Am văzut cum acționează.

Îmi tremura vocea, iar creatura minunată s-a îndepărtat plutind parcă spre copaci. Aș fi vrut să mă duc după ea, eventual să o îmbrățișez, dar m-am gândit să nu forțez lucrurile.

— Vor mai veni... și alții?

— Nu cred că o să stăm aici atât de mult.

A mai fluturat o dată din mână, iar pământul a început să se cutremure.

Mi-am depărtat picioarele ca să mă echilibrez. Pegasul părea indiferent și continua să pască. M-am uitat în jos, cu pulsul accelerat. Florile tremurau. Pământul a erupt, aruncând în aer pietricele. Apoi au apărut douăsprezece coloane strălucitoare, care au format un cerc în jurul meu și al Meduzei. Când lumina a mai scăzut, am văzut douăsprezece busturi de piatră, așezate pe niște pedestale.

— Ei sunt Cei Doisprezece.

Meduza s-a apropiat de statui.

— Îi reprezintă pe olimpieni. Pe fiecare dintre statui se găsește un simbol, acel lucru de care au nevoie copiii zeilor pentru a-i înfrânge pe titani.

Băi, frate! M-am răsucit să mă uit la fiecare dintre busturi. De-asta îmi spusese Apollo s-o caut pe bibliotecară, pe Meduza. Ea păzea poarta și simbolurile.

Am văzut bustul tatălui meu și m-am apropiat de el. De gâtul lui atârna o mică harpă de aur, cam cât mâna mea.

O harpă!

Nici măcar nu avea dimensiunea normală a unei harpe.

Pe bune!

Artemis avea un arc. Poseidon, un trident. În fața Atenei era o lance. În fața Demetrei, o torță neaprinsă. Hades avea o coif, iar eu... o harpă. Bine, în fața Afroditei era o scoică, deci se putea și mai rău. Dar nu aveam nici cea mai vagă idee ce aș putea face nici cu o scoică, nici cu o harpă.

Era trist să vezi simbolurile care nu vor fi niciodată atinse. Sceptrul lui Zeus nu va fi niciodată ridicat. Nici scutul lui Ares. Nu îi cunoscusem pe copiii lor, dar moartea acestora apăsa greu în tăcerea aceea.

— Atâtea vieți pierdute! a murmurat Meduza, citindu-mi gândurile. Și câte se vor mai pierde!

M-am cutremurat, nu pentru că mă speriaseră cuvintele ei, ci pentru că știam că era adevărat. Am respirat adânc și am întins mâna spre harpa de aur. Când m-am apropiat de ea, vârfurile degetelor au început să freacă, ca și cum corpul meu recunoștea importanța simbolului.

— Nu e momentul, a spus Meduza, făcându-mă să tresar. Era chiar lângă mine.

— Odată ce iei acel simbol, el nu mai poate fi pus înapoi.

— OK.

M-am uitat la ea.

— Puterile mele au fost descătușate...

— Și dacă iei simbolul, vei dobândi mai mult *eter* decât orice ființă de pe tărâmul muritorilor.

Buclele de pe capul ei au început să se înduiască și au apărut o mulțime de capete mici de șerpi. Sinistru!

— Vei fi extrem de puternică și mult mai utilă în mâinile titanilor și ale altora.

Probabil că se referea la daimoni.

— Când îi vei găsi pe ceilalți semizeii, adu-i aici! Atunci va trebui să iei simbolul.

Chiar dacă nu-i vedeam ochii, îi simțeam fixându-mă.

— Trebuie să ai grijă în cine crezi, copilă, cui i-ai oferit inima.

M-am încordat.

— Puterea este cel mai ispititor viciu. Corupe și distruge, a spus ea, coborând vocea. Și este cel mai ascuns dintre păcate.

Am simțit un fior rece pe șira spinării.

— Te referi la Seth.

— Nu este ceea ce pare, a continuat ea, iar unul dintre șerpi a mușcat aerul. Apollyonul a comis acte de mare trădare.

— Știu.

Mi-am încheștat pumnii.

— Știu de ce e capabil. Știu și cum a fost, și știu cum e acum. Ea a întors capul încet, auzind vaietul unei bufnițe, apoi a oftat.

— Desigur. Vine *ea*.

— Cine?

Meduza s-a dat un pas înapoi, în timp ce vântul s-a întetit. Șuvițele de pe cap au devenit mai groase și s-au desprins din coc. Am rămas cu gura căscată. Apăruseră șerpi de toate mărimile care șuierau și zvâcneau în aer. Am încercat să nu mă holbez prea tare sau să nu mă sperii prea tare, apoi bufnița a tipat iar. Am clipit des, văzând pe neașteptate o femeie înaltă la marginea luminișului.

Părul șaten îi cădea în valuri până la mijloc, acoperindu-i și pieptul, ceea ce mi-am imaginat că era bine. Rochia ei albă atingea iarba și era transparentă ca sticla.

Nu era adepta epilatului.

— Atena, a șuierat Meduza. Ce drăguț din partea ta să apari! Am făcut ochii mari. Cred că nici n-am mai respirat.

Zeița i-a aruncat o privire urâtă Meduzei, amuțind-o, și s-a apropiat. Nu știam ce trebuia să fac. Poate o plecăciune? Să ingenunchez? Nu făceam așa când venea Apollo, dar zeița asta nu era tata. Era zeița Atena, care le pedepsea pe victimele violurilor transformându-le în monștri. A ajuns în fața mea înainte să fac eu ceva și am rămas cu ochii în ochii aceia complet albi.

— Aceasta, a spus ea, ridicând mâna.

Ținea în mână o sticlută în care era un lichid roșu-albăstrui.

— Aceasta e pentru tine, fiică a lui Apollo.

Aha...

Atena mi-a întins sticluta.

— Este sânge de Pegas. Știi ce poate face.

Era cea mai ciudată zi din viața mea, iar asta spunea ceva.

Am ridicat încet mâna și am luat sticluța. Când i-am atins pielea Atenei, m-a străbătut un curent electric.

Atena a zâmbit cu un colț al gurii.

M-am uitat la sticluță. Cu siguranță îmi va fi de folos, mai ales că avea efect asupra titanilor.

— Trebuie să știi ceva, a spus Atena, iar vocea ei părea să fie purtată de vânt.

Se auzea de peste tot.

— Meduza păzește această poartă și aceste simboluri, dar puterea ei de a transforma pe cineva în stană de piatră nu are efect asupra zeităților.

— Din păcate, a mormăit Meduza.

Atena n-a luat-o în seamă.

— Nu poate să-i oprească pe titani, nici pe semizei și în niciun caz pe Apollyon.

Am ridicat capul repede. Nu știusem asta. Credeam că ochii ei siniștri aveau efect asupra oricui. Dar nu-mi plăcea nici că vorbea de Seth ca și cum el ar fi fost cel mai mare pericol. Pe bune? Poate că ar fi trebuit să-și facă mai multe griji în privința titanilor, de fapt, dar înțelegeam de ce erau așa de agitați din cauza lui Seth. Se coalizase cu Ares și se luptase cu ei, încercând să cucerească tărâmul muritorilor și Olimpul. O să mai treacă ceva timp până o să uite asta.

— Vei avea nevoie de această toxină, m-a avertizat Meduza, făcându-mă să mă întorc spre ea.

Din fericire, părul ei revenise la normal.

— Dar nu pentru cine crezi tu.

21

Seth

M-AM FOIT IRIAT pe canapea, întrebându-mă cum naiba ajunsese să stau lângă Alex și Aiden, când ei se chinuiau să-și țină mâinile acasă.

Eu mă așezasem primul aici, când în cameră erau doar Solos, Marcus și Alexander și discutam despre penetrarea porții și despre atacul de azi-noapte. Era și Aiden, dar stătuse rezemat de zid, cu o față întunecată și solemnă, până când apăruseră Alex, Deacon și Luke.

Aduseseră de mâncare.

Venise după aceea și Laadan, dar plecase cu Alexander să facă acele chestii care probabil o traumatizau pe Alex. Normal că după ce m-am gândit la asta, mintea mea a zburat la Josie și la tot felul de lucruri pe care aș fi preferat să le fac cu ea.

Și din cauza asta mă simțeam așa de nașpa, fiindcă mă aflam atât de aproape de Alex, încât simțeam ce simțea și ea. Nu la fel de intens ca înainte, când, practic, percepeam aceleași lucruri, ca și cum eram una și aceeași persoană. Acum depistam o urmă de emoție, ca un cuvânt care îți stă pe limbă. O senzație

slabă și caldă de excitație și un fior rece de spaimă. Foarte ciudată combinația de emoții care radia dinspre ea!

Asta însemna, probabil, că și ea mă simțea, așa că îmi era clar că nu trebuia să mă mai gândesc s-o caut pe Josie ca să văd de câte ori aş putea s-o fac să mă strige pe nume.

M-am foit iar, depărtându-mi picioarele.

Alex mi-a aruncat o privire scurtă, cu obrajii îmbujorați. Perfect! Mi-am frecat o sprânceană, în timp ce Deacon s-a întins spre masă și a luat o mână de crochete de cartofi din cutia lui Luke.

— Ce credeți, mâine se vor relua oare cursurile? a întrebat el, umplându-și farfuria cu crochete. Ar fi trebuit să-l întrebăm pe Marcus când era aici.

— Probabil se va face o slujbă pentru cei căzuți în atac, a spus Solos, apropiindu-se de masă.

A întors un scaun și s-a așezat pe el, cu mâinile pe spătar.

Degetele lui Deacon au rămas în aer deasupra omului de zăpadă pe care voia să-l facă din crochete.

— Pe toți zeii! a murmurat el, rezemându-se de spătarul scaunului. Mi-aș dori să existe măcar vreo două luni fără slujbe.

Puțin probabil să se întâmple asta!

M-am uitat la ușă. Josie se dusesese din nou la bibliotecă, dar credeam că până acum ar fi trebuit să se întoarcă. Îi spusese unde o să fim, ca să vină aici. O parte din mine ar fi vrut să mergă cu ea la bibliotecă.

— E ciudat, a spus Alex, luându-i mâna lui Aiden.

Nu pricepeam ce făcea, părea că îi masa degetele sau așa ceva.

— Vedem atâția oameni intrând zilnic în Tartar și ai zice că ne-am obișnuit, nu?

A clătinat din cap și s-a uitat lung la mâna lui Aiden. Și-a trecut degetele peste ea.

— Dar tot nu m-am obișnuit. Presupun că acolo e altceva, fiindcă știi că vor fi fericiți, dar eu... bat câmpii.

— E OK.

Aiden s-a aplecat spre ea și a sărutat-o pe tâmplă.

— Acolo nu se țin slujbe.

— Logic, a spus Solos, rânjind. Acolo toți sunt cam morți.

Alex și-a dat ochii peste cap.

— Credeți că am putea face și noi o vizită? a întrebat Deacon, luând un plic de ketchup. Adică, mi-ar plăcea să văd...

A fost întrerupt de zgomotul unei explozii, urmat de un bu-buit puternic, ca de tunet. Am sărit în picioare, odată cu Alex. Aiden a ajuns primul la geam.

— Pe toți zeii! a exclamat el.

Eram la parter, în clădirea principală a universității, spre spate, iar pe fereastră se zărea o porțiune bună din curtea de nord, așa că vedeam destul de bine răfuiala dintre grupurile de semipuri și puri. Zgomotul fusese provocat, probabil, de cădere-a statuii aflate lângă clădire. Reușiseră s-o dărâme.

— Vai! a murmurat Alex, văzând un semipur care dădea o lovitură puternică.

Am strâns din buze când am sesizat că un pur a invocat elementul aer și l-a aruncat pe un semipur într-un grup de alți cinci, care au căzut ca niște popice.

— Repede s-au mai încăierat!

Solos a oftat și a pus capul pe masă.

— Pe toți zeii, ar fi chiar așa de rău dacă m-aș preface că nu știu ce se întâmplă afară?

Luke a băgat mâna în cutie să ia o crochetă, dar, negăsind niciuna, s-a uitat încruntat spre farfuria lui Deacon.

— Marcus vrea să impună niște restricții, de mâine, s-ar părea, dar nu cred că va putea să împiedice chestiile astea.

— Nimic nu va putea împiedica chestiile astea.

Alex și-a lipit mâinile de geam. Respirația ei aburea sticla.

— Nu asta am vrut eu, noi...

Alex și Aiden se implicaseră în abrogarea Ordinului Vlăstarilor și a Elixirului. Oare chiar își imaginaseră că toată lumea va accepta fără probleme noul stil de viață?

Curtea începuse să se umple de Gardieni.

— Mă duc s-o caut pe Josie.

M-am răsucit pe călcâie, am străbătut camera și am dat ușa de perete. Am luat-o în dreapta și am făcut doi pași.

Josie era în mijlocul holului, iar părul prins sus, într-o coadă, îi sălta la fiecare pas. Ușurat să văd că nu era afară, în hărmălaia aia, m-am apropiat de ea, simțind cum se nășteau în mine două nevoi diferite. M-am concentrat asupra celei corecte, singura care conta.

— Seth...

I-am cuprins mijlocul cu brațul, am luat-o de ceafă și am tras-o spre mine. Gura mea a ajuns pe buzele ei într-o nanosecundă. Avea gust de mentă și aproape că am luat-o pe sus, lipindu-i șoldurile de ale mele. Geamătul ei m-a întărit și mai mult, ceea ce până atunci mi se părea imposibil. Ea m-a prins cu brațul de gât și s-a lipit cu pieptul de mine. Cât de repede aș fi putut să ajung într-un loc discret? La dreapta era o magazie. Diverse săli de ședință.

— Pe bune?

Solos a trecut pe lângă noi, clătinând din cap.

— N-o lăsa cu burta la gură pe hol, Seth!

— O, pe toți zeii! a mormăit Josie, ascunzându-și capul în umărul meu.

I-am făcut lui Solos un semn cu mâna. El a râs și a ieșit din clădire. Am prins-o pe Josie de coadă și mi-am lipit gura de locul acela de sub ureche.

— Eu, de fapt, mă gândeam să profităm de magazia aia de colo.

Josie a râs încetișor.

— N-am mai făcut asta niciodată.

— Atâta lucru mi-am închipuit și eu.

I-am prins între buze lobul urechii, iar asta a făcut-o să scoată un mic țipăt.

— Și, dacă vrei să știi, sunt mai mult decât dispus să-ți prezint sexul semipublic.

— Seth! a șoptit ea. Ești groaznic!

Mi-am plimbat nasul pe obrazul ei.

— Păi, eu vreau doar să-ți spun că mă preocupă educația ta sexuală. Trebuie să descoperim ce îți place și ce nu.

— Ce săritor ești!

— Țsta-s eu!

M-am retras puțin și am sărutat-o pe nas. Privirile ni s-au întâlnit, iar eu am zâmbit fără să vreau. Mi s-a părut ciudat. M-am simțit bine.

— Mă bucur că ești aici! Ai avut ceva probleme afară?

— Nu. Nici nu m-au băgat în seamă.

S-a dat puțin înapoi, luându-și brațul de pe gâtul meu.

— Iar Gardienii păreau să controleze situația.

— Perfect!

Am vrut s-o apuc de mână și am văzut că avea ceva acolo.

— Ce-i aia?

Ea a desfăcut palma, cu ochii plini de entuziasm. În palma ei era o sticlută cu ceva lichid albastru-închis.

— Sânge de Pegas.

Am ridicat capul.

— De unde îl ai?

— De la Atena.

— Poftim?

— Ai auzit bine.

S-a legănat pe călcâie, gata să ȝopăie.

— Am găsit-o pe bibliotecară. Dar nu este bibliotecară. Nu chiar. Adică e, la modul ciudat, dar n-o să-ȝi vină să crezi ce am văzut, pe cine am văzut și apoi am găsit...

— Hoo, mai încet, gură mare!

Și-a încrețit nasul.

— Gură mare?

— Sună cumva sexual. Ca și cum superputerea ta ar fi să sugi...

— Seth! s-a răstit ea, mijind ochii.

— Am vrut să spun că vorbeai așa de repede, încât abia înțelegeam ce spui.

Josie a clătinat din cap.

— Sunt convinsă.

I-am făcut cu ochiul.

— Ce-ar fi să stăm de vorbă în camera aia? Practic toată lumea e acolo.

Am luat-o de mâna liberă, dar ea nu s-a clintit. M-am uitat cu atenție la fața ei.

— Ești OK?

— Toată lumea e acolo?

— Da. Luke, Deacon, Alex, Aiden.

Am făcut o pauză.

— Știi că poți avea încredere în ei, nu?

— Sigur, a răspuns ea repede. Dar nu voiam să deranjez.

M-am uitat o clipă la ea, nedumerit.

— Să deranjezi?

— Da.

Și-a eliberat mâna și s-a uitat la sticlută.

— Vreau să zic, nu s-au mai văzut de șase luni și n-aș vrea să deranjez.

Nu știam dacă să râd, s-o îmbrățișez sau s-o scutur puțin. Am prins-o cu degetele de bărbie și i-am ridicat capul.

— OK. Sunt niște chestii pe care trebuie să le afli.

A ridicat o sprânceană.

— Nu, pe bune?!

— Da, pe bune, am răspuns. Alex și Aiden sunt aici temporar. E ciudat. Crede-mă! Sincer, tu știi cum mă simt eu față de ei, bine sau nu, dar tu nu ai niciun motiv să crezi că îi deranjezi. Nu îi deranjezi.

A lăsat genele în jos și a oftat.

— Știu. Dar... ei sunt așa de apropiați și nimic din toate astea nu e așa de important acum, dar presupun că... nu sunt tocmai sociabilă când vine vorba de asta.

— Atunci suntem doi care nu suntem sociabili.

A râs încetișor și a ridicat capul.

— Perfect!

— Nu trebuie să-ți faci griji! La naiba, să mai treacă ceva timp, iar Alex va ajunge să fie prietena ta cea mai bună.

A făcut ochii mari, apoi a clipit.

— De asta nu știu ce să zic. Adică, e chestia asta cu Apollo și mai e și chestia aia cu tine... E cam ciudat să avem atâtea lucruri în comun.

— Josie!

Am început să râd, apoi am aplecat capul și am sărutat-o.

— Ești...

— Minunată? a completat ea.

— Voiam să spun nebună, dar merge și minunată.

Am râs când m-a plesnit peste mână. Din fericire, nu cu mâna în care avea sticluța cu sânge de Pegas, fiindcă atunci chiar ar fi fost nasol.

— Ești gata?

— Da. Numai o clipă.

I s-au îmbujorat obraji.

— Mai întâi trebuie să-ți spun ceva.

— OK!

S-a întins spre mine și mi-a spus la ureche:

— Te iubesc!

La naiba! Mușchii mi s-au încordat. Inima mi-a luat-o razna. Pielea mă furnica. Iar magazia aia mi se părea că ar fi un loc numai bun de investigat.

Josie m-a sărutat pe obraz, apoi s-a retras.

— Am crezut că trebuie să îți aduc aminte de asta.

Mi-a luat mâna și mi-a strâns-o ușor.

— Gata?

Acele două cuvinte mă redusese la tăcere în timp ce o conduceam spre camera unde era echipa. Erau două cuvinte pe care nu eram obișnuit să le aud și nu credeam că mă voi obișnui vreodată cu ele.

Toți erau cam în același loc unde îi lăsasem, singura diferență fiind că cutiile cu mâncare erau închise, iar Aiden stătea jos, în timp ce Alex era în picioare, lângă Deacon și Luke.

— Am găsit-o!

Am închis ușa în urma noastră, conștient că toți observaseră că ne țineam de mână. Eram... ciudat de mândru de asta.

— Și are ceva foarte interesant să ne spună.

Josie a făcut un mic semn cu mâna în care avea sticluța, iar când m-am uitat în treacăt la ea, am văzut că fața ei căpătase o nuanță undeva între roșu și roșu ca focul. S-a oprit cu ochii la Deacon.

— Am fost din nou la bibliotecă și am găsit-o, în sfârșit, pe bibliotecară.

— Cum?

Cu o expresie dezamăgită, a plesnit cu palmele masa, făcând să se clatine sticlele goale de apă.

— Îți bați joc de mine? Ai găsit-o în singura zi în care nu am venit cu tine?

— Pe bibliotecară? a întrebat Aiden, aplecându-se în față.

Josie le-a povestit, lui și lui Alex, despre mesajul lui Apollo, care îi spusese s-o caute pe această bibliotecară.

— Azi am văzut-o. Și nu e singurul lucru pe care l-am văzut.

S-a răsucit să se uite la mine, debordând de încântare.

— Pe toți zeii, am uitat să-ți spun! Azi am văzut un Pegas. Adică unul adevărat, viu, și era superb! L-am și atins. M-a simpatizat. Cred. Vreau să zic, nu m-a lovit și nici nu m-a mușcat.

Aiden și-a lăsat capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate. Expresia aia prostită de pe fața lui făcea toți banii.

— Ai luat ceva? a întrebat-o Deacon, apoi a început să râdă. Dacă e așa, vreau și eu ce ai fumat tu.

Fratele lui s-a întors și s-a uitat la el.

— Ce? a ridicat Deacon din umeri și s-a așezat pe scaun. Pare să fie marfă de calitate.

— Nu am fumat nimic.

Josie mi-a lăsat mâna și s-a apropiat de masă. A pus sticluta jos.

— Aici e sânge de Pegas.

— I-ai luat sânge lui Pegas?

Pe fața lui Alex se citea oroarea.

— Frate! Nu! Nu e sângele celui pe care l-am văzut eu. Cel puțin, așa cred.

Josie s-a încruntat, apoi s-a îndepărtat de masă și a venit iar lângă mine.

— Atena l-a adus.

— Atena?

Luke s-a uitat la sticlă, apoi a luat-o cu grijă și a început să o răsucescă în mână.

— Cum ar fi, *acea* Atena?

— Da. Iar bibliotecara – copii, n-o să vă vină să credeți – e Meduza! Aia cu șerpi în păr, ochi siniștri și tot așa.

Josie a început să povestească grăbită, iar acum mă uitam și eu la ea cu aceeași expresie ca a lui Aiden.

— Se pare că Perseu n-a omorât-o. A fost o minciună.

— Frate! a murmurat Deacon. Aș fi putut s-o văd pe Meduza! Ce aiurea e!

Aiden i-a aruncat o privire.

— Eu unul cred că probabil e mai bine că n-ai văzut-o.

— Probabil. Am impresia că nu-i simpatizează prea mult pe oameni, a spus Josie, în timp ce Alex s-a îndreptat din nou spre canapea.

Aiden s-a rezemat de spătar, iar ea s-a așezat pe genunchii lui.

— M-a dus la ușa de sub scări, ceea ce a fost destul de sinistru, iar după aia într-un fel de hol ciudat, unde a făcut să apară din senin o ușă. Era acolo o cameră plină de indivizi împietriți.

— Meduza, a repetat Alex, clătinând încet din cap. Și Pegas? Josie a dat din cap.

— Am găsit simbolurile și...

S-a încruntat.

— Am găsit simbolurile. Știu cum să le luăm după ce îi găsim pe ceilalți semizeii.

— Sunt în bibliotecă? am întrebat eu.

— Nu știu. La locul unde sunt păstrate se ajunge prin bibliotecă, dar nu cred că e tot acolo, a explicat ea, uitându-se la sticlă pe care Luke o pusese înapoi pe masă. Apoi a apărut și Atena. Ea mi-a dat sticlă. Presupun că e pentru...

S-a încruntat.

— Presupun că e pentru titani, din moment ce are efect asupra lor.

— Are efect asupra oricui, a spus Luke. Poate ucide un muritor dacă ajunge în contact cu pielea.

— Totuși este o veste bună! a exclamat Aiden, punându-și brațele în jurul taliei lui Alex. Am aflat unde sunt simbolurile. Putem să bifăm măcar un lucru de pe listă.

— Așa e.

Josie s-a uitat în sus, la mine, și a zâmbit.

— Acum trebuie doar să aflăm unde sunt ceilalți...

A făcut ochii mari.

— Glifele! a șoptit ea.

Am simțit prezența unui zeu cu o secundă înainte ca energia să facă să vibreze încăperea. Lângă masă au apărut două coloane strălucitoare, după care s-a ivit și Apollo.

Nu era singur.

Lângă el se afla un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată. Un tip care avea peste doi metri și era mare cât un tanc.

— Copii, v-am adus un musafir! a spus Apollo.

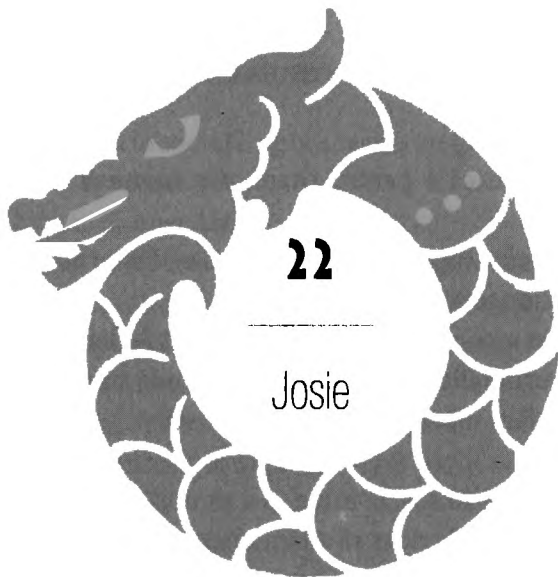
Nu „bună”. Tipic pentru Apollo! Să apară așa, cu cine știe cine, fără măcar să salute. Un nesimțit!

— Vi-l prezint pe Hercule.

Toată lumea a făcut ochii mari.

Apollo a zâmbit, iar ochii lui complet albi au făcut niște irisuri albaștri, exact ca ai lui Josie.

— Exact, a spus el, *acel* Hercule.

DACĂ M-AȘ FI GÂNDIT că ziua aceea era cea mai bizară din viața mea, nu m-aș fi înșelat. A trecut de la ciudat la nebunie totală. O văzusem pe Meduza, apoi pe Atena și chiar și un Pegas.

Iar acum mă holbam la tatăl meu, Apollo, care stătea lângă Hercule – *acel* Hercule.

Parcă mi se golise creierul, dar asta era bine, pe undeva, fiindcă de când plecasem de la bibliotecă fusese suprasolicitat. Avertismentul pe care mi-l dăduse Meduza în final era mai mult decât neliniștitor. Aveam impresia că îmi dăduseră toxina cu ideea că nu era doar pentru titani. Mi se strânsese stomacul de neliniște. Nu că aș fi crezut că voi fi vreodată nevoită să o folosesc împotriva lui Seth, ci pentru că ei credeau că o voi face.

Asta mă deranja.

— La naiba! a murmurat Deacon, spărgând tăcerea.

Am clipit o dată, apoi de două ori. Hercule era tot acolo, cu un rânjel lipit de buzele lui bine conturate. Semizeul își lua ochii. Un cap plin de bucle blonde și mătăsoase. Ochi albaștri

precum cerul dimineții și mușchi care aveau la rândul lor mușchi. Țipau pe sub cămașa albă pe care o avea pe el. Până și coapsele se umflau în blugi într-un mod care mă făcea să cred că va crăpa cusătura.

— Văd că toată lumea știe cine sunt, a spus Hercule. Nici nu mă așteptam la altceva. La urma urmei, eu sunt Hercule.

Am ridicat sprâncenele.

Seth s-a strâmbat.

— Hercule e o jigodie! a declarat Apollo, iar semizeul a ridicat din umeri.

Era limpede că nu auzea asta pentru prima oară.

— Dar e singurul căruia Zeus îi permite să iasă din Olimp. El va putea să-i găsească pe ceilalți semizei.

— Pentru că sunt așa de grozav, a spus Hercule.

Apollo a oftat și și-a dat ochii peste cap.

— Și cum am spus, e un pic cam jigodie.

— Un pic? a murmurat Seth, uitându-se la el de la vârful ghetelor până la capul lui blond. Adică o are mititică?

Pe toți zeii!

Alex și-a dus mâna la gură.

— Ai vrea să vezi asta, nu? a ripostat Hercule.

Seth a rânjit.

— Nu e nevoie să fac cercetări ca să descopăr ceva evident.

Pe toți zeii!

Semizeul a făcut un pas în față. Sticlele goale de pe masă s-au zgâlțâit.

— Am auzit de tine, Apollyon! Știu totul despre tine.

— Frate! a șoptit Deacon.

I-a dat un cot lui Luke, cu ochii strălucitori. Aiden și Alex s-au ridicat în picioare.

Apollo și-a încrucișat mâinile la piept.

— Văd că o să vă înțelegeți.

— Nu mă surprinde, a spus Seth, fără să-l ia în seamă pe Apollo.

A zâmbit cu un colț al gurii.

— La urma urmei, eu sunt *acel* Apollyon.

— Motiv de mare mândrie, a replicat Hercule.

Clar, treaba se împuțea!

Seth a ridicat bărbia.

— Măcar ceea ce ai auzit tu despre mine e adevărat. Dar despre tine? În mare parte sunt mituri, nu? Pun pariu că tatăl are grijă ca lumea să creadă că ești mare și rău...

— Nu! s-a răstit Apollo, când Hercule a ridicat mâna.

Pe pumnul semizeului dansa o lumină albă.

— Nu ai cum să-l lovești pe Apollyon.

Rânjetul lui Seth se întinsese până la urechi.

— Normal că nu.

— A, nu mă înțelege greșit, copil-problemă ce ești! a spus el, iar Seth s-a strâmbat. Herc poate să te lovească, dar eu i-am spus să nu o facă. Valabil și pentru tine. Vreau să vă purtați frumos amândoi.

— Dar nu e deloc amuzant, a pufnit Hercule.

— Stai!

Deacon se uita când la unul, când la altul.

— Putem să-ți spunem Herc?

Semizeul s-a uitat peste umăr la el.

— Toată lumea îmi spune așa.

— Ce tare! a murmurat Deacon, cu ochii lui argintii măriți. Simțeam nevoia să mă așez.

Apollo a aruncat o privire spre cuplul care stătea în picioare în fața canapelei și un zâmbet i-a încălzit chipul frumos. Mi s-a strâns inima.

— Nu v-am mai văzut de mult timp, a spus el. Păreți foarte fericiți.

— Chiar suntem, a răspuns Aiden.

De lângă el, Alex a scos un fel de chițait și s-a repezit la Apollo. Acesta a izbucnit în râs și și-a deschis larg brațele. A cuprins-o cu entuziasm. Și ea l-a îmbrățișat. Inima mea se strângea și mai tare.

M-am încordat și m-am străduit să nu reacționez. Nici n-ar fi trebuit să am vreo reacție. Era o scenă... tandră. Era evident că nu se mai văzuseră de mult. Mi-am luat ochii de la ei și m-am uitat la Herc. Îl privea curios pe Apollo, ca și cum nu-l mai văzuse niciodată îmbrățișând pe cineva. Apoi ochii lui s-au oprit asupra mea. Am întors capul și l-am zărit pe Seth. I-am zâmbit. Era totul în regulă.

Nu se întâmplase nimic rău.

Mi-am prins coada și am aruncat-o neglijent pe spate. Habar n-aveam de ce mă deranjau toate astea. OK. Știam perfect. Pe mine, Apollo nici măcar nu mă salutase. Pe fiica lui. Stăteam acolo ca proasta.

După ce Alex s-a retras, Aiden l-a bătut cu palma pe umăr și i-a spus ceva, prea încet ca să pot auzi. Alex i-a mai zâmbit o dată lui Apollo, iar eu am respirat adânc. Era cazul să mă comport matur. Între Apollo și mine fusese o relație ciudată, în timp ce Alex îl cunoștea de multă vreme, adică efectiv îl cunoștea. Eu îl știam doar ca pe Apollo cel prefăcut și puteam să număr pe degete de câte ori îl văzusem

Seth mi-a cuprins umerii cu brațul, iar eu mi-am păstrat zâmbetul acela lipit de buze.

— Deci, care-i planul de bătaie? l-am întrebat pe Herc.

Apollo s-a întors spre noi, s-a uitat la brațul de pe umerii mei, iar eu l-am provocat în gând să comenteze ceva.

— E destul de simplu. Văd că ai găsit-o pe bibliotecară. Altfel, nu văd cum ai avea o sticlură cu sângele lui Pegas.

— Am găsit-o.

Am încercat să am un ton neutru.

— Am găsit și simbolurile.

— Perfect! Știam că ai să reușești.

Zâmbetul lui a fost abia schițat, nici pe departe cu gura până la urechi ca atunci când Alex s-a aruncat pe el chițaind.

— Acum nu mai avem nevoie decât de semizei.

— Și aici intervin eu. De aceea sunt așa de uimitor de util.

Herc s-a uitat prin cameră, ca și cum ar fi vrut să se asigure că toată lumea se uita la el. Peste umărul lui, l-am văzut pe Luke dându-și ochii peste cap.

— Eu pot să-i simt pe ceilalți semizei...

— Da, l-a întrerupt Seth, cu un ton plictisit. Știm. Simțurile tale superspeciale de spion îți permit să-i miroși pe ceilalți semizei.

Hercule și-a îngustat ochii.

— *Eu* sunt superspecial.

Aiden a închis ochii și s-a scărpinat prin părul negru. Lângă el, Alex și-a mușcat buzele.

Am intervenit, înainte ca discuția să degenereze.

— Dar cum putem să ne folosim de abilitatea asta? În momentul acesta îi simți pe semizei?

Herc a zâmbit, uitându-se cercetător la mine, fără măcar să încerce să ascundă asta. Privirea lui a întârziat pe anumite zone, iar asta mi-a dat impresia că stăteam acolo dezbrăcată.

— Ce-ar fi să mergem noi doi să discutăm...

— Vrei să mori? l-a întrebat Seth, pe un ton indiferent. De data asta, pe bune?

— Nu vorbeam cu tine!

Herc mi-a făcut cu ochiul, iar eu nu-mi dădeam seama dacă individul glumea sau nu.

— Poate nu știai, dar am ucis o mulțime de monștri: leul din Nemeea, Hidra cu nouă capete, gigantul Cacus, care scuipa flăcări. Aș putea continua...

— Nu, te rog, a spus Apollo, oftând, iar eu l-am apucat pe Seth de tricou. Scutește-ne de detalii, nu interesează pe nimeni.

Herc s-a strâmbat.

— Pe toată lumea interesează.

— Pe mine mă interesează... într-un fel, a sugerat Deacon. Adică mi-ar plăcea să aflu povestea Hidrei cu nouă capete...

— Taci din gură, Deacon! l-a repezit Aiden.

Herc a zâmbit, uitându-se peste umăr.

— Vorbim mai târziu!

Deacon radia.

— Asta nu e prima lui vizită, a explicat Apollo. De-asta a durat așa de mult. Întâi l-am purtat pe tot globul ăsta...

— A fost foarte mișto, a adăugat Herc.

— A fost oribil, a ripostat Apollo, cu răbdare, iar mie mi-au zvâcnit buzele. Am reușit să aflăm unde se află trei semizeii, cei care nu au fost capturați de titani. Pe cei capturați nu i-am putut găsi.

— Aha! Deci nu e chiar așa de special...

Luke a scos un sunet, ceva între tuse și râs.

Irisurile lui Apollo au dispărut, fiind înlocuite de niște globi oculari albi, din care țâșneau mici fulgere.

— O-o! a făcut Alex, încet.

— Unul dintre semizeii este în Canada, în apropierea orașului Thunder Bay. Altul se află într-un mic sat numit Pluckey. În Marea Britanie. Sunt convins că n-ați auzit de el.

— De fapt, a început Luke târăgănat, se spune că este unul dintre cele mai bântuite sate din Marea Britanie, așa că e cumva ironic că un semizeu... OK, a spus el cu ochii mari, când l-a văzut pe Apollo întorcându-se spre el cu o față deloc impresionată. Nu contează!

— Celălalt semizeu este în sudul Californiei, prin Malibu, a continuat Apollo. Nu mă interesează cu care începeți, dar trebuie să-i găsiți pe toți trei.

A făcut o pauză, apoi s-a uitat la mine. Sau cel puțin așa mi s-a părut mie. Nu puteam să fiu sigură, din moment ce nu avea ochi normali.

— Trebuie să plec! Mă voi întoarce când voi putea.

Apoi Apollo – tatăl meu – a dispărut, a dispărut, pur și simplu, ca și cum nici nu fusese vreodată acolo. A plecat fără măcar să dea mâna cu mine.

Ce să mai zic de o îmbrățișare!

Înainte să pot să întreb ceva de mama sau de Erin.

Seth

— Herc ăsta e cam nesimțit.

— Cam?

Am început să râd, în timp ce traversam împreună cu Josie curtea dinspre nord. Singurul semn care amintea de bătaia de mai devreme era statuia dispărută.

— E fix o javră. Una de duzină.

Ea a râs, uitându-se în jur. Soarele începuse să-și piardă puterea în după-amiaza târzie, iar temperatura scăzuse.

— Pare foarte plin de el, dar dacă poate să ne ducă la ceilalți semizeu, va trebui să-l tolerăm.

— Nu pot să-ți promit.

Ea s-a uitat la mine, zâmbind.

— Crezi că Solos va putea să folosească sângele lui Pegas?

După plecarea lui Apollo își făcuse și Solos apariția. După ce și-a revenit din uimirea pe care i-a produs-o vederea lui Hercule, Josie îi arătase sticluța. Bătrânul Străjer avea de gând să ungă armele cu toxina aceea. Nu pumnalele Covenant, pentru că ar fi fost prea periculos. Ci cuțitele care semănau cu niște țurțuri de gheață când erau aruncate. Cu ele, cel puțin, nu mai trebuia să ne facem griji că am putea mătrăși pe cineva din greșală.

— N-am fost niciodată în California, a comentat Josie, legănându-și brațele pe lângă trup. Îmi pare bine că am hotărât să mergem acolo mai întâi. E ceva în neregulă că mă simt oarecum încântată?

— Nu. De ce să fie?

Ea a ridicat din umeri, uitându-se la cer.

— Fiindcă nu e ca și cum am pleca în vacanță. Știu că o să fie periculos sau că ar putea să fie. Va trebui să convingem pe cineva că e semizeu.

— Probabil va merge ca pe roate, am încercat să o încurajez. Ea a râs din nou.

— Da. În plus, sunt atâtea probleme! Chestia cu semipurii și cu purii. Nu mai știu nimic de mama sau de Erin. Habar n-avem cum să-i găsim pe semizeii capturați de titani, nici nu știm ce s-a întâmplat cu ei, iar eu...

— Am priceput ce spui. Avem o groază de chestii pe cap la care să ne gândim, dar asta nu înseamnă că nu poți să te bucuri puțin de viață.

— Aha.

A strâns din buze.

— Ce vrea să însemne asta?

Josie s-a oprit și s-a întors cu fața la mine. Vântul i-a adus pe obraji câteva șuvițe care scăpaseră din coadă.

— E ciudat să te aud spunând asta.

Am ridicat o sprânceană.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— Nu mi se pare că-ți trăiești viața după principiul ăsta.

M-a ciocănit cu degetul în piept.

— Nu mi s-a părut că te-ai bucurat așa tare de viață până de curând.

Am deschis gura, cu intenția s-o contrazic, dar ce naiba aș fi putut să spun? Avea dreptate.

— *Touché!*

Josie mi-a zâmbit mai larg, apoi s-a răsucit pe călcâie și a continuat să meargă.

— Ce mult mi-ar fi plăcut să-l vezi pe Pegas!

— E doar un cal cu aripi.

Ea și-a luat un aer șocat și s-a uitat peste umăr la mine, arcuindu-și o sprânceană.

— Cred că nu mai putem fi prieteni.

— E OK. Nu aveam nicio intenție să fim doar prieteni.

Josie și-a dat ochii peste cap.

— O să mă antrenezi iar?

— De ce nu?!

Mă pricepeam la lupte corp la corp, dar la elemente? Nu era indicat să mă bag.

— Numai că plecăm în două zile, așa că o să fie destul de greu să te antrenez.

— E adevărat.

Câteva momente nu am mai vorbit. Ne apropiaserăm de clădirea dormitoarelor, iar eu mă gândeam că în următoarele două zile nu o să avem prea multe ocazii să fim singuri. În clipa aceea, cu siguranță Deacon era grămadă pe Hercule, ca un fan înfocat. Frate, îmi părea rău de Luke! Când am plecat

noi, dădea impresia că era gata să-și smulgă timpanele și să le arunce pe jos, ca să le calce în picioare. În scurt timp, va trebui să ne întâlnim iar, ca să facem planurile de călătorie. Întâi de toate, voiam să vorbesc cu Josie despre o chestie.

— Hei!

Am prins-o de mână și am tras-o spre mine.

— Ești OK?

— Da. Sigur.

Și-a lipit palma de pieptul meu și și-a dat capul pe spate.

— De ce mă întrebi?

— Pe bune?

Și-a încrețit nasul.

— Pe bune.

— OK.

Am tras-o spre o bancă, m-am așezat și am silit-o să stea pe genunchii mele. În prima clipă s-a încordat, apoi s-a relaxat.

— Am văzut mai devreme ce față ai făcut când s-au întâlnit Alex și Apollo.

Josie s-a uitat o clipă la mine, apoi a privit în altă direcție. Nu aveam de gând să las lucrurile așa. Am prins-o de bărbie, obligând-o să-și îndrepte ochii la mine. Ea a oftat.

— A fost așa de evident?

— Nu.

M-am uitat în ochii ei. Mai devreme, când am văzut-o crispându-se la vederea tatălui ei, care era așa de prietenos cu Alex, mi-am dorit să-l lovesc pe Apollo cu *akasha* de vreo sută de ori.

— Nu a fost evident...

I-am înconjurat soldurile cu brațele.

— Am observat fiindcă sunt întotdeauna atent la tine. Dacă ai ști cât de atent, probabil ți s-ar părea sinistru.

— Seth! a spus ea râzând.

— Vrei să știi adevărul? M-am uitat la fundul tău tot drumul până aici.

— Pe toți zeii!

A clătinat din cap.

— Ești caraghios, Seth!

— Sunt sincer.

Câteodată.

— Da...

A oftat iar.

— Eu doar... Știi, abia dacă vorbește cu mine. Și niciodată nu am timp să-l întreb ceva. Apare și dispare, și nu avem niciodată o discuție adevărată. Părea așa de... bucuros că o vede pe Alex. Adică, s-au îmbrățișat și eu...

Eu îmi doream să-l snopesc pe Apollo.

A respirat întretăiat.

— Bunicii mei nu mai sunt lângă mine. Nici mama, iar el e tatăl meu, dar nu se poartă ca un tată. Uneori mă simt orfană, asta-i tot. De fapt, chiar sunt.

— Știu ce simți.

Josie s-a apropiat și și-a rezemat obrazul de umărul meu. Am ridicat brațul și am luat-o de gât.

— Nu ești singură. Te înțeleg.

— Da, a murmurat ea.

M-am uitat la ea, zâmbind. Ochii ei frumoși erau închiși, iar genele îi adumbreau obraji. Apoi a ridicat capul. Mi-a prins obrazul în palmă și și-a apropiat gura de buzele mele.

Atingerea a fost ușoară la început, abia i-am simțit buzele, iar asta m-a zguduit. Mi-am dat seama că a simțit reacția mea. Nu aveam cum să ascund ceea ce presa cu putere pe fundul ei sau cum mi se strânsese mâna pe ceafa ei.

— Îmi place să te sărut, a spus ea. Cred că trebuia să-ți spun. I-am prins colțul gurii și am mușcat-o ușor de buză.

— Păi, când vrei s-o faci, fă-o!

— Oricând?

Am aplecat capul, am sărutat-o mai apăsător, iar Josie a răspuns la fel. Ca și cum nu am fi fost afară, unde ne putea vedea oricine. Nu conta. S-a foit pe picioarele mele, agitată, dornică de mai mult. Mâinile mele au intrat în acțiune, i-au mângâiat corpul și toate rotunjimile, pe sub haine. Voiam s-o explorez. Totuși nu avea să se întâmple chiar atunci.

Am simțit-o pe Alex și m-am retras.

— O să avem companie.

— Ah...

Josie a clipit, apoi s-a uitat peste umărul meu.

— Oh! Ce ciudat e!

N-am răspuns, mi-am schimbat poziția și am întors-o în așa fel, încât picioarele ei au căzut între ale mele. Mă așteptam să se ridice și să se îndepărteze. Nu eram sigur că era OK pentru ea să facem publică relația noastră, având în vedere... în fine, trecutul meu cu cei doi.

Aiden și-a încetinit pașii, apropiindu-se de noi. Era limpede că expresia de pe fața mea nu era una primitoare.

— Scuze, a spus el, cu ochii la cer.

— Nu am vrea să vă deranjăm.

— Dar o s-o faceți oricum?

— Da.

Alex a zâmbit ușor.

— Tocmai am plecat de acolo. Nu știu cum o să supraviețuim cu Hercule. E un mare nesimțit.

Josie a început să râdă.

— Exact asta am spus și eu.

— Marile minți gândesc la fel.

Zâmbetul lui Alex a devenit mai cald.

— Voiam doar să ne asigurăm că nu vă deranjează să venim și noi cu voi.

— Deloc, a spus Josie, rezemându-se de mine.

Nu se ridica și nici nu se îndepărta de mine. Nu era deloc jenată sau îngrijorată de ce puteau crede alții.

La naiba!

— Bine, a spus Alex.

I-am mângâiat șoldul lui Josie.

— Nu că dacă am fi spus că nu vrem să veniți schimba ceva.

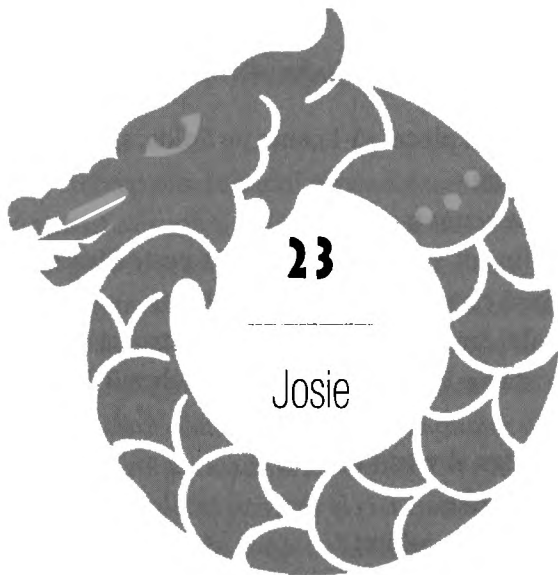
— Nu, a spus Aiden, rânjind.

M-am uitat la el.

— Exact ca pe vremuri.

A urmat o pauză, apoi ochii lui cenușii au căpătat o nuanță argintie când a punctat:

— Să sperăm că nu!

23

Josie

— **NU MĂ POTI OPRI**, a declarat Deacon, ferm, probabil pe cel mai grav ton pe care îl auzisem eu vreodată. Sunt adult.

Aiden a inspirat adânc, dar nu l-a ajutat la nimic.

— Pot să te opresc. Foarte ușor.

— Vreau să văd că încerci.

Mă uitam la cearta celor doi frați, ca și cum aş fi stat în rândul întâi la un meci de tenis. Habar n-aveam cine avea să câştige. Deacon voia să vină cu noi în căutarea semizeilor. Aiden nici gând să accepte.

— Nu cred că vrei.

Aiden stătea pe canapea, în apartamentul în care locuia împreună cu Alex și care era un destul de mare. Mai mare decât al meu sau al lui Seth. Avea o sufragerie în toată regula: o canapea în toată regula, două fotolii-scoică și o canapeluță, pe care acum stătea Alex. Chiar nu aveam idee ce căutam eu aici.

După ce Alex și Aiden ne găsiseră pe bancă, am plecat toți patru spre clădirea dormitoarelor. Am intrat în apartamentul lor și, în timp ce eu mă minunam de dimensiunile

camerelor, Seth a plecat să-l caute pe Solos, spunând că se va întoarce imediat.

Asta fusese acum o oră.

Speram din tot sufletul să nu fi dat peste Hercule, fiindcă eram convinsă că nu s-ar fi terminat bine.

— Probabil crezi că vreau să merg pentru că vine și Luke.

Deacon stătea în fața canapelei, cu obrajii îmbujorați de frustrare.

— Nu pentru el vreau să vin.

S-a uitat la Luke.

— Nu te supăra, iubire!

— Nu mă supăr, a spus Luke, din marginea canapelei.

— Pe de altă parte, aș vrea să subliniez că și el pierde cursurile plecând la vânătoare de semizei.

— E altceva, a spus Aiden, calm. El este antrenat, Deacon. Știi și tu asta. Călătoria asta va fi periculoasă.

— Of, de parcă nu am avut discuția asta de un milion de ori! Am priceput că vrei să mă protejezi. Apreciez asta, dar nu mai sunt copil.

M-am uitat la Alex, care strângea din ochi. Înțelegeam perfect ce voia Deacon. Îl înțelegeam și pe Aiden, că dorea ca prietenul lui să rămână aici, unde era în siguranță. Niciunul dintre noi nu știa ce o să fie acolo.

— Știu că nu mai ești copil, Deacon!

Deacon a clătinat din cap.

— Nu știi. Pot să am grijă de mine și singur! Și mai e ceva: nu te-am mai văzut de o jumătate de an, Aiden. Adică de șase luni. Nu mai pot ajunge la tine, a spus el, iar în vocea lui s-a simțit tulburarea. Ca și cum ai fi mort.

Luke s-a aplecat în față, iar Aiden a strâns ușor din ochi.

Aiden a spus:

— Deacon...

— Nu! Trebuie să mă ascuți! Amândoi trebuie să mă ascultați! Mă bucur mult că sunteți OK. Că veți trăi etern și că sunteți împreună, dar pentru mine nu e ușor, a spus el, cu ochii strălucitori, iar eu aveam impresia că nu ar fi trebuit să fiu aici, martoră la durerea reală pe care o exprimau cuvintele lui. Mi-e dor de tine, iar asta e timpul meu. Am șase luni să te văd. Înainte să te întorci. Și cine știe cât va dura căutarea asta? Poate să dureze și șase luni. Ai putea fi plecat toată perioada asta. Vreau să te văd! Așa e cinstit.

Fratele lui și-a plecat privirea și și-a trecut mâna prin părul des. Nu a spus nimic, în timp ce Luke s-a ridicat și s-a dus la Deacon, l-a prins cu brațul de umeri și l-a tras spre el. L-a sărutat în creștetul capului, pe buclele blonde.

— Fir-ar!

Aiden a lăsat mâna jos și a ridicat capul.

— Nu m-am gândit la asta.

— Normal că nu te-ai gândit! a mormăit Deacon. De-asta ai nevoie de mine. Eu mă gândesc la toate.

Aiden a scos un hohot de râs, apoi s-a uitat la Alex. Ea i-a zâmbit încurajator. Era așa de clar că ei doi erau fix pe aceeași lungime de undă, de parcă sufletele lor erau unite.

Oare eu și Seth vom ajunge vreodată așa? Vom avea și noi șansa asta? Am inspirat scurt și am dat aerul încet afară. Vom avea și noi o șansă. Aveam un plan. Nu cel mai grozav. Numai că era nevoie ca Apollo să stea pe aici suficient de mult ca să reușesc.

Ușa s-a deschis și m-am uitat într-acolo. A intrat Hercule. A strâmbat din buza de sus. Pe fața lui frumoasă se citea limpede dezgustul.

— Până și apartamentul ăsta e mic! De ce aici e totul așa de mic?

— E un cămin, a explicat Luke și trebuia să apreciez că măcar încerca. În cămine, camerele sunt destul de mici.

Mi-am amintit de camera mea de la Radford.

— Și, de fapt, apartamentul ăsta e mai mare decât...

— Nu e deloc mare, m-a întrerupt Herc, după care a ridicat brațul, flexându-și bicepsul. *Asta înseamnă mare.*

Am deschis gura, dar, da, nu aveam cuvinte.

— De ce toți aveți camere mai bune decât a mea? a întrebat el, privind în jur cu ochi critic.

S-a uitat la Aiden.

— Adică, până la urmă, cine sunteți voi?

— În fine...

Alex s-a ridicat repede de pe canapeluță.

— Mie mi-e foame. Vrei să vii cu mine să mâncăm?

Mi-au trebuit câteva secunde ca să-mi dau seama că vorbea cu mine. M-am ridicat încet, în timp ce ea pornise spre ușă, aruncându-mi o privire care îmi sugera că ar fi mai bine să mă grăbesc. Așa am făcut.

Când am ajuns în hol, a ridicat brațele spre tavan, cu pumnii strânși, și a început să bată din picioare. Criză de-adevăratelea.

Am zâmbit.

— Pe toți zeii, nu pot să-l sufăr pe individul ăla! a izbucnit ea. E aici doar de două ore și deja îmi vine să-i scot ochii cu unghiile de la picioare.

— De la picioare?

— Da, a spumegat ea. Fiindcă alea sunt mai boante și l-ar durea mai tare, asta după ce i-aș da un picior în fața aia de prost.

Am început să râd, imaginându-mi scena.

— E o javră, clar.

— Nici măcar nu mă surprinde că Apollo a reușit să-l găsească pe cel mai enervant semizeu, a spus ea, după ce am

pornit pe hol. În afară de faptul că sincronizarea lui e impecabilă, mai are și superputerea de a descoperi jigodiile.

Faptul că Alex știa de abilitatea lui Apollo de a nimeri cel mai prost moment m-a făcut să mă întreb cum aflase asta. Am ajuns în holul principal, care era aglomerat. Mai mulți studenți care stăteau pe lângă statuile furiilor s-au holbat la ea fără jenă, când s-a îndreptat spre ușă. Se înnoptase.

— Stai!

Am ajuns-o din urmă și i-am spus încet.

— Nu s-au impus niște restricții de circulație?

Alex s-a strâmbat și a deschis ușa.

— Ba da, dar nu ni se aplică nouă.

Am ridicat uimită din sprâncene, am ieșit și am trecut chiar pe lângă Gardienii care asigurau ordinea, foarte sigure pe noi. Nu au spus nimic. Nici măcar când Alex le-a făcut cu mâna.

Atunci, bine.

— Sper că mai există ceva de mâncare la cantină, a spus ea, uitându-se la mine. Apropo, mie mi-e foame cam tot timpul.

— Și mie la fel.

Aș fi vrut să am hanoracul la mine. Vântul era tot rece, deși era iunie.

— Trebuie să aibă ceva hrană rece. În mod normal au. Uneori o păstrează toată noaptea.

— Mișto!

Am mers câteva clipe în tăcere, după care ea a spus:

— Ești OK cu povestea asta? Cu plecarea în Cali și cu ce am putea întâlni acolo?

Am dat din cap și am refuzat să caut un sens ascuns în întrebarea care părea inofensivă.

— Da. Vreau să zic, n-am idee cam ce vom întâlni acolo, dar am... am mai întâlnit titani și până acum.

A strâns din buze.

— Am auzit. L-ai terminat pe Hyperion.

— Oarecum, am spus în timp ce înaintam pe aleea ciudat de pustie din curte. L-am scos doar din funcțiune.

— După ce... ai fost singură cu el, a adăugat ea, încet.

M-am uitat repede la ea. Alex privea drept în față. Nu am răspuns.

— Știi că m-am luptat cu Ares, nu? m-a întrebat ea.

— Da.

Și-a umezit buzele, apoi s-a oprit și s-a întors cu fața la mine.

— Ares m-a snopit. M-a... distrus pentru multă vreme, încât nu credeam că o să îmi mai revin vreodată.

Fiecare cuvânt al ei era dureros de sincer și se vedea clar că nu îi era ușor să vorbească.

— Nu știu ce s-a întâmplat când ai fost tu cu el. Nimeni n-a spus nimic, dar eu știu ce... ce înseamnă demonicul.

Am închis ochii, apoi am întors capul și am înghițit în sec. În ultimele două zile nu înai avusesem coșmaruri. Speram să nu înai apară. Sindrom tipic de evitare, dar chiar nu era momentul pentru o criză.

— În fine, a zis ea. Am vrut doar să-ți spun. Dacă vrei să vorbești despre povestea cu Hyperion, eu sunt aici.

— OK.

Mi-am dres vocea și mi-am aruncat coada peste umăr.

Alex a schițat un mic zâmbet, un zâmbet care m-a făcut să mă simt prost că mă supăraseră faza cu ea și Apollo.

În timp ce ne uitam una la alta, dându-ne seama că mai aveam un lucru în comun, a început să se lege ceva între noi. O legătură fragilă, neașteptată, dar amândouă fuseserăm în situația de a privi demonicul în ochi, și, cu toate acestea, amândouă supraviețuiserăm.

— Așaaa, a lungit ea, după ce am pornit din nou la drum. Tu și Seth...

Băi, frate, treceam de la o discuție penibilă la alta!

— Se pare că situația s-a schimbat de când am vorbit ultima oară.

Apoi a râs, și toată gravitatea de dinainte a dispărut brusc, ca și cum Alex era obișnuită să treacă iute peste lucrurile groaznice.

— Și asta a fost, când, abia ieri?

— Da.

Am început și eu să râd.

— Zici că au trecut vreo câteva săptămâni de atunci, nu?

— Așa e întotdeauna când se întâmplă multe chestii.

A sărit pe un zid scund și a început să meargă pe el. OK, începeam iar s-o antipatizez, fiindcă eu aș fi căzut de acolo ca o lamă cu trei picioare.

— Deci se pare că ați rezolvat situația.

Pe de o parte, nu aș fi vrut să vorbesc despre asta, dar limba mea, ca întotdeauna, și-a dat drumul.

— Cred că da. Da, m-am corectat. Am rezolvat situația.

Cel puțin așa credeam eu. Nu avuseserăm ocazia să stăm de vorbă, propriu-zis. Eram împreună, dar probabil ar fi fost bine să stăm puțin și să vorbim despre noi.

Când am văzut că nu spunea nimic, m-am uitat la ea. Expresia ei era indescifrabilă.

— El are impresia că nu merită să fie fericit sau să aibă ceva bun în viață, i-am spus eu și, poate, n-ar fi trebuit, dar mi se părea că Alex nu înțelegea foarte bine ce trăise Seth până atunci și ce trăia acum. În bună măsură, e legat de ceea ce a fost forțat să facă. Zeii s-au folosit de el pentru a-i ucide pe toți cei care au fost de partea lui Ares. Practic, a fost asasinul lor.

Alex a rămas cu gura întredeschisă.

— Nu am... avut habar de asta.

— Și știi tot ce a făcut atunci când a lucrat cu Ares. Nu și-a iertat-o niciodată. Nu că lucrurile alea ar fi grozave sau pardonabile, dar... e obsedat de asta și nu e în regulă, am spus eu, dar m-am oprit când Alex s-a apropiat de marginea zidului și s-a uitat atent la mine. Știu că sunt niște lucruri pentru care, probabil, n-o să-l ierți niciodată și pe care nici n-o să le uiți.

Ea și-a lăsat capul într-o parte.

— Uneori mi se pare că l-am iertat. Alteori încă simt nevoia să-l iau la bătaie.

— De înțeles.

M-am uitat în ochii ei.

Au trecut câteva clipe, apoi Alex s-a uitat la cer. A ridicat din umeri.

— Îmi fac griji pentru el.

— Tu...

— Mă îngrijorează ce poate să facă, a adăugat ea, iar eu m-am încordat. Știu că nu vrei să auzi asta și te rog să mă crezi că nu sunt... rău intenționată. Seth este... a renunțat la toate ca eu și Aiden să avem nemurirea. Are o parte bună, foarte bună, dar...

Mi-am adus aminte ce-mi spusese Meduza.

— Dar, ce?

A lăsat genele în jos, să-i acopere ochii.

— Are și o parte întunecată.

— Știu, am șoptit eu. Dar poate să găsească lumina.

Alex nu a spus nimic.

— Merită o viață adevărată, am insistat pe un ton hotărât. Merită a doua șansă.

— De acord.

A sărit de pe zid și a aterizat cu grație lângă mine.

— Vreau să spun, Seth are niște probleme, dar merită să fie fericit. Chiar merită.

— O să am eu grijă de asta, i-am spus și aș fi vrut să-mi strig iubirea din vârful unui munte.

Alex s-a uitat la mine cu ochii mari.

— Pari foarte convinsă.

Am ridicat din umeri.

— E adevărat.

A urmat o pauză.

— Îl iubești, nu-i așa?

Nu am avut nicio ezitare.

— Îl iubesc din tot sufletul.

CU INIMA BUBUINDU-MI în piept, am încercat să rămân nemișcată, să fac exact cum mi-a spus Seth, dar era o adevărată tortură.

O minunată, nebună și delicioasă tortură.

Palmele aspre ale lui Seth alunecau pe interiorul coapselor mele, după care m-au prins de fund. Mă uitam acum la creștetul capului său aplecat. Într-un fel, nu puteam să-mi revin din uimirea că *el* stătea în genunchi în fața mea.

Tensiunea se acumula tot mai mult, iar când limba lui s-a mișcat pe încheietura coapsei mele, mi-am mușcat limba. Mă ucidea. Lent. Așa cum mă ucisese și cu o noapte în urmă, după ce se întorsese, în sfârșit, de la întâlnirea cu Solos și ne strecuraserăm în camera lui. Nu avuseserăm prea multe de discutat. Limbile și gurile noastre fuseseră ocupate cu alte lucruri. Nici azi nu fuseserăm prea mult timp singuri. Nu, când aproape toată ziua ne pregătiserăm pentru călătoria de a doua zi dimineață.

Soldurile mele au tresărit când limba lui s-a apropiat de locul în care aş fi vrut eu să fie, în care chiar aş fi vrut să fie.

— Nu te mișca! mi-a poruncit el cu o voce răgușită, care m-a înfiorat tot corpul.

Degetele de la mâinile mele, pe care le țineam pe lângă corp, au avut un spasm din cauza impulsului de a se înfige în părul lui, pentru a-i îndruma gura aceea minunată și cumva încă incredibil de enervantă cu doar câțiva centimetri mai departe.

— Nu mă mișc!

Mi-a sărutat interiorul coapsei.

— Răbdarea e o calitate care poate fi învățată.

M-am uitat urât spre creștetul lui.

— Una pe care eu nu am învățat-o prea bine.

A ridicat ochii, iar aerul mi s-a oprit în gât când ni s-au întâlnit privirile.

— Ceea ce va fi oarecum evident în câteva secunde.

Răsuflarea lui caldă parcă dansa pe locul acela în care îl voiam așa de tare. Mi-am ținut respirația. El și-a mișcat mâinile și m-a desfăcut cu degetele.

— Pe toți zeii! am șoptit eu.

Limba lui s-a plimbat pe pielea înfierbântată, iar eu am scos un geamăt înăbușit. S-a mutat pe cealaltă parte, evitând centrul, și a continuat să mă lingă și să mă guste până când coapsele mele au început să tremure.

— Ambrozia nu poate fi mai dulce decât tine, a spus el răgușit, apoi și-a înfundat limba acolo. A lins și a supt, iar eu nu reușeam să-mi țin coapsele nemișcate. Era imposibil. M-am împins spre gura lui.

Într-o fracțiune de secundă, gura lui s-a închis pe mine. Am scos un țipăt și mi-a căzut capul pe spate când el a început să sugă cu putere. Am simțit că mă prăbușesc în zeci de valuri cutremurătoare de plăcere.

Pe neașteptate, m-a întors cu fața în jos. Am simțit mâna lui pe spatele meu, ghidându-mă. Mâinile mele s-au lovit de pat și brațele mi-au zvâcnit când mi-a apucat șoldul cu cealaltă mână. Încă mai pluteam când el a intrat în mine prin spate.

Poziția asta era nouă și, la naiba, nu mai simțisem nicio dată ceva asemănător. Era acolo, adânc, mișcându-se ritmic. Mișcările erau puternice și rapide, și îmi aruncau părul pe obraji. Mi-au cedat mâinile, dar când era să cad, m-a ridicat iar. Mă muta și mă controla cu o ușurință uluitoare.

Și sexy.

Extrem de sexy.

M-am trezit pe spate, cu picioarele pe umerii lui, iar el a intrat în mine, plonja și se retrăgea, iar tensiunea începea iar să se acumuleze.

Chipul lui straniu era acum întruchiparea determinării, cu fălcile încleștate și cu buzele strânse. Ochii lui căpătaseră o nuanță incredibilă de ambră luminoasă. Șoldurile mele s-au strâns și mi s-a arcuit spatele în timp ce el se mișca întruna, până când m-am detensionat, odată cu el. S-a încordat și și-a lăsat capul pe spate, rostindu-mi numele cu voce înăbușită. Am simțit o descătușare totală când el a continuat să pulseze în mine. După ce mi-a dat jos picioarele și a ieșit, s-a suit peste mine și m-a sărutat pe buze. Cu greu am reușit să-mi adun puterile ca să fac și altceva decât să zac acolo, în timp ce el a plecat să arunce prezervativul. Până s-a întors, nu am făcut nicio mișcare.

Seth nu era deloc supărat din cauza asta.

S-a întins și el și și-a pus peste mine o mână și un picior. M-a tras mai aproape, astfel încât eram lipiți unul de altul de sus până jos. Amândoi eram goi și transpirați și era perfect. În clipe ca acestea, îmi era foarte simplu să cred, să visez că noi doi eram normali, la fel ca orice alt cuplu din lume.

M-a mângâiat pe sâni.

— Mă gândeam...

— Nu știam că poți face și asta, l-am tachinat eu.

El a râs.

— Câteodată.

Degetul lui hoinar mi-a găsit sfârcul întărit.

— Dar mă gândeam dacă aș putea să te conving cumva să rămâi aici când plecăm în California.

Chestia asta m-a scos instantaneu din moleșeala pe care mi-o dăduse plăcerea. Am întors capul spre el.

— Ce-ai spus?

— Chiar nu e nevoie să vii. Jigodia asta de Hercule poate să-i găsească și fără tine, mi-a explicat el, în timp ce eu am mijit ochii. Putem să ți-i aducem aici pe semizeii, într-un loc sigur.

— Cu excepția hoardelor de daimoni, a eventualelor umbre și a titanilor ori a nesfârșitelor lupte dintre semipuri și puri, am subliniat eu.

A ridicat capul și și-a sprijinit obrazul în pumn.

— Da, dar universitatea e protejată de titani.

— Pentru moment...

— Tot vei fi în siguranță.

Și-a trecut degetul peste sfârcul meu, dar asta nu putea să-mi distragă atenția.

— Pur și simplu nu vreau să vii într-un loc periculos...

— Nu mai spune nimic!

Am ridicat mâna și i-am acoperit buzele cu degetele.

— Înțeleg, Seth. Chiar înțeleg. Vrei să mă ții în siguranță. Și eu vreau să te știu în siguranță, dar nu mă poți ține aici, ești conștient de asta. Până la urmă, tot va trebui să mă lupt cu titanii.

Bătăile inimii mele s-au accelerat, chiar dacă vocea îmi era calmă. Suna așa de matur, ca și cum aș fi fost împăcată cu viitorul meu, încât aveam impresia că aș merita o porție de degețele de pui sau ceva.

— Asta se va întâmpla.

I-a zvâcnit un mușchi pe obraz, dar mi-a sărutat vârful degetului. I-am zâmbit.

— Nici măcar nu știm ce o să fie acolo. Poate n-o să fie nimic în afară de o discuție tâmpită cu cineva care nici nu visează că o să-i spunem noi că e semizeu.

— Da, m-am gândit că asta o să zici, dar trebuia să încerc.

— Și asta e singurul motiv pentru care nu te pocnesc în clipa asta – am făcut o pauză și i-am zâmbit dulce – cu dragoste.

El a schițat un zâmbet.

— Dar vrei să-mi promiți ceva?

Am așteptat.

— Da. Promit că te voi folosi întotdeauna ca pe o pernă de pluș.

Seth a râs.

— Mă bucur să aud, dar nu la asta mă refeream.

Am râs și eu.

— OK. Atunci, ce?

A urmat o pauză.

— Dacă o să avem probleme, promite-mi că o să stai aproape de Alex și de Aiden!

Am crezut că nu am auzit bine, așa că m-am uitat iar la el.

— Ce?

— Dacă se întâmplă ceva, să stai aproape de ei! a repetat el. Știu că te-ai antrenat. Știu că poți să te lupți și să folosești elementele. Nu spun asta fiindcă mă îndoiesc de capacitatea ta de a lupta și de a te apăra.

A făcut o pauză, încruntându-se.

— Chiar dacă, într-un fel, am sugerat asta, dar am fost un nemernic, fiindcă, în fine, sunt un nemernic.

M-am strâmbat.

— Dar vreau numai să stai pe lângă ei, bine?

Nici nu știam de unde să încep.

— De ce îmi spui să stau pe lângă ei și nu pe lângă tine?

Mâna lui s-a oprit pe pieptul meu.

— Eu pot să fiu destul de... necontrolat când situația se împute.

Am ridicat din sprâncene.

— Pur și simplu nu vreau să fac ceva... care te poate afecta, a adăugat el, coborându-și pleoapele. N-aș putea suporta gândul că din cauza mea ai...

— N-o să se întâmple nimic din cauza ta.

I-am pus mâna pe obraz și i-am ridicat bărbia, ca să se uite la mine.

— Și știi că nu mi-ai face niciodată vreun rău.

I-a tresărit un mușchi pe obraz.

— Cum de sunt eu...

Când am văzut că nu voia să continue, mi-am trecut degetul pe sub buza lui, mângâindu-l.

— Cum de ești ce?

S-a uitat iar în ochii mei.

— Cum de sunt eu așa de norocos să te am pe tine?

— Bună întrebare! am chicotit.

El a râs, dar râsul acela ușor s-a stins repede, ca și cum n-ar fi fost.

— Știi că sună stupid să spun asta, dar eu... nu m-am așteptat niciodată la tine, Josie. Nici măcar o secundă nu mi-am imaginat că se poate întâmpla asta.

A făcut o pauză și și-a mutat mâna pe abdomenul meu.

— N-am avut niciodată o relație serioasă.

— Și asta este serioasă? l-am întrebat și am vrut să închid ochii.

— Mai serioasă decât tot ce a fost în viața mea, a spus el și nu mă îndoiam de vorbele lui.

Și-a mișcat ușor obrazul în palmă.

— Dar știi că asta... nu va dura mult.

Am simțit că îngheț.

— Nu contează cât de mult aș vrea eu, și chiar vreau, Josie.

A închis o clipă ochii.

— Vreau asta mai mult ca orice, dar am făcut un pact și, la un moment dat, ei mă vor sili să-l onorez.

— Iar eu voi fi acolo să-i opresc, l-am asigurat.

A deschis repede ochii. Pe fața lui se citea uimirea.

— Josie...

— Dacă va fi nevoie să mă lupt cu toți zeii, inclusiv cu tata, ca să te scap de pactul ăsta, o voi face.

Eram hotărâtă.

— E un cec cu care poți să te duci la bancă să iei banii.

— Stai puțin! Ai spus cumva „un cec cu care poți să te duci la bancă”?

Mi s-au încins obrazii.

— Bunica mea avea expresia asta.

Seth s-a uitat o clipă la mine, apoi și-a lipit fața de fața mea. Nu m-a sărutat, doar a pus buzele pe obrazul meu.

— Încă ești așa de muritoare!

— Și încă îți place asta la mine?

— Da.

Apoi m-a sărutat pe obraz, coborându-și mâna ceva mai la sud. M-a strâns ușor.

— Și asta îmi mai place la tine.

— Perversule!

— Crede-mă!

Și-a mutat mâna de acolo, apoi s-a uitat la mine zâmbind, dar zâmbetul acela nu i se citea și în ochi.

— Trebuie să înveți să ai mai multă încredere în tine, i-am spus și l-am bătut ușurel pe obraz. Poate începi cu niște afirmații zilnice sau ceva.

— O, da, Joe, încep chiar de mâine-dimineață. Imediat!

— N-o să spun nimănui.

Am zâmbit.

— Cum vrei tu!

A început să râdă, mângâindu-mi abdomenul.

Bucuroasă că glumește și râde din nou, mi-am lăsat privirea să rățăcească pe chipul lui uimitor. Plecase genele, iar colțurile gurii erau ridicate. Mă uitam la el și îmi aminteam ce-mi spusese Alex mai devreme. Am gonit gândurile acelea, apoi mi-a venit un altul, unul de care uitasem din cauza apariției lui Hercule și din cauza lui Seth, care... mă rog, fusese Seth.

— Hei, am spus, iar el a ridicat genele. Crezi că ar fi posibil ca Alex să fie și acum Ucigașul de Zei?

A ridicat o sprânceană.

— Nu. Tocmai de aceea zeii au insistat ca ea... să aibă o moarte de muritor. Pentru că așa nu mai era Ucigașul de Zei.

M-am încruntat. Atunci ce naiba spunea Meduza?

— De ce întrebi?

Am ridicat din umeri.

— Pur și simplu.

Mi-a cuprins șoldul.

— Alex nu este Ucigașul de Zei. Cum, necum, e tot un Apollyon. Și semizeu, și Apollyon.

M-am încruntat mai tare.

— Cum poate să fie și una, și alta...

M-am oprit când mi-am dat seama ce spunea. Mi s-a strâns stomacul.

— Încă mai sunteți conectați?

A ridicat repede ochii spre mine.

— Da.

M-am încordat toată. Stăteam acolo, incapabilă să mă mișc. Mi se blocase creierul la gândul că Alex și Seth erau conectați, uniți într-un mod pe care nici nu puteam să mi-l imaginez, nu puteam să...

— Josie!

A luat mâna de pe șoldul meu și mi-a pus-o pe obraz.

— Între Alex și mine e și acum o conexiune, dar nu cum era înainte. Nu e nici pe departe atât de puternică.

Am respirat cu greu și l-am prins de încheietura mâinii. Mă ustura stomacul și îmi venea să vomit.

— Îmi spui asta doar ca să mă simt mai bine?

— Nu. Îți jur. Abia dacă mai pot simți ceva venind dinspre ea, iar când se întâmplă, e ceva foarte slab.

A aplecat capul și m-a sărutat pe vârful nasului.

— Crede-mă, nu mă încântă treaba asta, dar, comparativ cu ce a fost înainte, e mai nimic.

E mai nimic. Îmi repetam asta întruna, dar când știi că bărbatul pe care îl iubești e legat de o altă femeie la un nivel mistic, celular, nu e deloc nimic!

Seth și-a plimbat degetul pe buza mea de jos.

— Nu ne afectează, Josie. Nu ne-a afectat niciodată. Nu ne va afecta niciodată. Ceea ce avem noi...

— E OK.

Trebuia să fie OK, iar eu trebuia să mă calmez. Alex îl iubea pe Aiden, iar Seth ținea la mine mai mult decât ținuse vreodată la cineva. Știam asta. Am întors capul și i-am sărutat palma.

El și-a strecurat mâna după gâtul meu și m-a strâns de ceafă.

— Sigur?

— Sigur.

l-am lăsat încheietura și am pus mâna pe pieptul lui, simțindu-i pielea caldă și fermă. Sincer, nu era chiar OK, dar trebuia să mă țin tare și, eventual după ce-l găseam pe semizeul din California, puteam să-mi permit o mică criză de nervi.

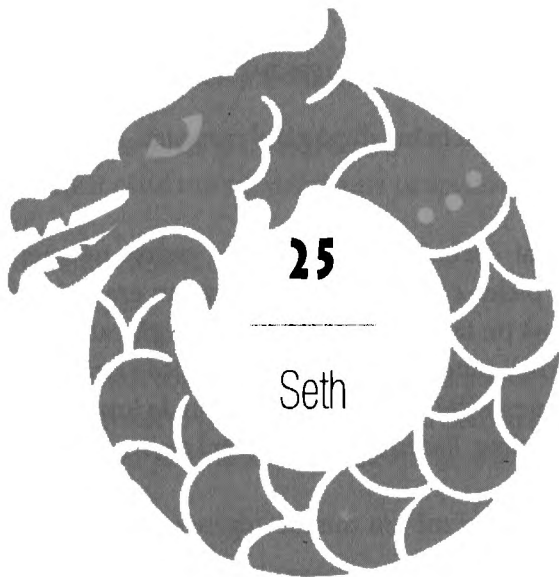
— Ești pregătită? O să fie o zi al naibii de lungă, a spus Seth după câteva clipe. Facem peste douăzeci de ore până la Malibu.

— Da.

M-am întins și mi-am mișcat degetele de la mâini și de la picioare.

— Dar refuz să merg în aceeași mașină cu Hercule.

— Contrasemnez, a răspuns. Contrasemnez, la naiba!

TREABA S-A ÎMPUȚIT chiar din clipa în care am ajuns cu toții la zidul exterior, pregătiți să ne imbarcăm în cele două SUV-uri de la Covenant.

În primul rând, era foarte devreme, iar eu și Josie nu ne petrecuserăm noaptea dormind în mod responsabil, ca să ne odihnim. Poate mai moțăiserăm, când și când, dar nu fuseserăm liniștiți.

Mai degrabă ridicol de neliniștiți.

Ceea ce îmi spusese, că se va lupta cu zeii, inclusiv cu tatăl ei, mă apăsa. Cine încerca să se lupte cu javrele alea sinistre fie murea, fie era transformat într-un soi de legumă pentru distracția lor.

Nu voiam să lupte pentru mine.

Nu voiam nici s-o supere slaba conexiune dintre mine și Alex. Dar nu puteam s-o condamn că o deranja. Sincer, chiar o admiram pentru felul în care suporta asta.

A doua chestie care m-a convins că, în călătoria asta, o să avem parte de tot soiul de hopuri era Deacon.

De ce naiba venea și el cu noi era peste puterea mea de înțelegere, dar nu avea să fie problema mea.

— Eu stau în față, a strigat Hercule.

Și uite și a treia și cea mai mare durere de cap. M-am întors și m-am uitat la el printre gene, în lumina rece a soarelui de dimineață.

— Pe toți zeii! a murmurat Josie, mutându-și privirea de la mine la el, cu ochii mari.

S-a mai uitat o dată la el. Nu-mi venea să cred ce-mi era dat să văd.

Hercule era îmbrăcat la fel ca mine. Cu niște blugi uzați și un tricou cenușiu, fără guler, cu mânecile suflecate până la cot. Avea în mână un pahar cu cafea care mirosea a... vanilie și mentă?

— Avem tricouri la fel, a subliniat el, rânjind.

— Numai că mie îmi vine mai bine, am remarcat.

Josie a chicotit încet, în timp ce semizeul și-a lăsat capul într-o parte, cu o expresie perplexă.

— Asta e imposibil. Tu nu ai corpul meu. Sunt perfect!

M-am uitat la el cu sprâncenele ridicate.

— Tu ești pe bune?

— Nu mă vezi stând aici?

Hercule a început să râdă și a ridicat paharul cu cafea.

— Știu! Știu! E greu să crezi că mă vezi pe mine, pe Hercule, să crezi că o astfel de legendă...

— Știu că partea cu legenda e greu de crezut, i-am spus eu și am luat-o de mână pe Josie. Dar nu mă interesează și dacă ai putea să, nu știu, să-ți înghiți rahatul și să taci naibii din gură, ți-aș rămâne veșnic recunoscător.

Am tras-o pe Josie după mine în spatele SUV-ului și i-am dat drumul ca să deschid portbagajul. I-am luat geanta de pe umăr, am aruncat-o acolo, apoi am pus-o și pe a mea.

— Cred că te place.

Aiden se rezemase de mașină.

Alex, care trecea pe lângă noi, s-a strâmbat.

Am luat ochelarii de soare de pe capul lui Aiden și mi i-am pus la ochi.

— Iar mie mi-ar plăcea să mai taci din gura aia...

— Seth!

Josie m-a plesnit peste mână, apoi a zâmbit, parcă cerându-și scuze.

— Scuze! Nu e o persoană matinală.

— Nu aș fi bănuțit.

Aiden și-a încrucișat brațele la piept.

— Mă gândeam să înnoptăm lângă Vegas. Așa, a doua zi am mai avea cinci ore și am ajunge la Malibu după-amiaza, de pinde când plecăm.

Luke s-a oprit lângă noi, cu fesul lui cenușiu tras până la ochi.

— Trebuie să fim cu băgare de seamă la daimoni. O să ne aflăm la o aruncătură de băț de o colonie de acolo.

Am dat din cap.

— Am înțeles.

Alex l-a lovit pe Aiden cu șoldul.

— Nu e metodă mai bună să scapi de plictiseală, după un drum lung, decât să omorâm ceva daimoni.

— Ca în vremurile vechi.

Aiden a aplecat capul și a sărutat-o.

— Dar să încercăm să nu repetăm trecutul.

— Așa e.

Luke s-a îndepărtat și s-a dus la Deacon, care scotocea în portbagaj, iar asta m-a făcut să-mi aduc aminte de ceva.

Mi-am luat geanta din portbagaj și am deschis-o. Am băgat mâna și am scos de acolo tableta subțire.

— Ți-ai uitat asta.

Ochii lui Josie au început să strălucească de bucurie.

— A, uitasem complet de ea. Mișto!

A sărit de gâtul meu și m-a sărutat pe obraz, strângând tableta la piept.

— Mulțumesc! Aș fi înnebunit fără ea!

— Ce drăguț! m-a tachinat Alex, lovindu-mă peste braț. Ești așa de drăguț, un munte de drăgălășenie...

— În dimineața asta, toată lumea e enervantă, am mormăit eu.

Alex a început să râdă, iar Aiden a tras-o după el spre celălalt SUV.

— Este foarte drăguț din partea ta, a spus Josie, îndepărându-se de portbagaj. Mulțumesc!

— A-ha, am mormăit eu.

A apărut la zid și Marcus, flancat de câțiva Gardieni. Întâi a vorbit cu Aiden și cu Solos, apoi s-a încruntat când Hercule a spus ceva. Doar zeii știau ce. Probabil ceva legat de dimensiunea mușchilor lui.

M-am întors și mi-am scuturat praful de pe mâini, în timp ce Marcus și echipa lui veneau spre noi. Decanul i-a zâmbit crispat lui Josie, apoi ochii lui reci, de smarald, au aterizat asupra mea.

— Așteptăm să ne dați de veste când ajungeți în California și îl găsiți pe primul semizeu.

Am confirmat, apoi Marcus a stat de vorbă cu Alex și Aiden. Planul de bătaie era să-l aducem pe semizeu la universitate, după care să plecăm în Canada. M-am aplecat și am luat de jos un alt rucsac. Ăsta avea în el atâtea puști și pumnale cât să ne aducă pe cap toată Garda Națională. Multe dintre arme erau înfășurate frumos și protejate, după ce fuseseră înmuiate în sânge de Pegas.

Din cauza asta, avionul nu fusese o opțiune.

Am fi putut să constrângem câțiva muritori, dar toți polițiștii ăia și toată lumea din aeroport? Da, ar fi fost cam greu.

— O să ne vedeți mai repede decât credeți.

Hercule a făcut pauză, cât să soarbă din cafea.

— N-o să am nevoie de prea mult timp să-l găsesc pe cel căutat de voi.

— Mă bucur să aud.

Tonul lui Marcus era neutru.

— Bine! Suntem gata de plecare! am anunțat, înainte ca Hercule să se lanseze iar într-un discurs interminabil despre cât de grozav era el.

Hercule a aruncat paharul de cafea, care s-a lovit de pământ și s-a spart în patru bucăți mari. Pe tâmpla lui Marcus s-a umflat o venă, în timp ce Hercule s-a apropiat de SUV-ul nostru.

— Merg cu voi, băieți!

Solos s-a oprit cu geanta în mână, apoi s-a întors repede, îndreptându-se spre Aiden.

— A, nu, am strigat în urma lui. Mergi cu noi, băiete! O, da, o să arzi în flăcări alături de noi.

Josie a început să râdă, iar Hercule a deschis ușa din spate a mașinii. SUV-ul s-a zguduit și a scârțâit sub greutatea lui.

— După o oră nu o să mai râzi, am prevenit-o.

Solos și-a târșăit picioarele pe lângă mașină și și-a aruncat geanta în portbagaj.

— Ai noroc că te plac.

Am închis portbagajul. Dacă tot trebuia să-l suport pe Hercule-Jigodia, nu aveam de gând s-o fac singur. O, nu, suferința mea avea nevoie de companie.

Alex s-a repezit spre tatăl ei, în timp ce eu m-am dus la portiera din dreapta-față să o deschid pentru Josie, care deja

își băgase nasul în tabletă. Abia dacă a ridicat ochii când mi-a mulțumit în șoaptă. Am închis portiera, m-am întors și i-am surprins privirea lui Aiden.

Nu se putea spune că zâmbea. Văzusem de zeci de ori expresia aia nenorocită, mai ales înainte de Ares. Înainte ca Alex să renască la împlinirea celor optsprezece ani. Aceeași expresie o avea de câte ori mă vedea cu Alex.

Ca și cum ar fi spus că avea încredere în mine la fel ca într-un daimon însetat de *eter*. Dar nici nu puteam să-l condamn. Nu era ca fratele lui, care îți dădea impresia că vedea peste tot păpuși ce scot pe gură curcubeie. Nu era nici ca Josie, care pe atunci nu mă cunoștea. Care îl cunoștea doar pe acel Seth care ar fi vrut ea să fiu.

Se uita fix la mine, ca și cum ar fi știut că purtam o mască stranie care spera să-mi cadă curând și astfel să iasă la iveală adevărata mea față.

Ar fi posibil ca Alex să fie și acum Ucigașul de Zei?

Ce întrebare ciudată îmi pusese Josie! Ce ciudat să mă gândesc acum la asta!

Aiden s-a răsucit pe călcâie, strângând în pumn cheile de la mașină, iar eu am închis ușa în urma lui Josie. Solos a urcat în spate, iar după ce am trecut la volan nu m-am mai gândit la Aiden. Am băgat mâna în buzunar și am scos de acolo telefonul mobil pe care îl promisem cu o seară în urmă. L-am pus în suportul pentru pahar.

În spatele meu, Hercule s-a aplecat în față și s-a prins cu mâinile de scaunul meu.

— Știi, e prima oară când merg cu un SUV. Apollo m-a tot teleportat de colo, colo, așa că, te rog, nu-mi strica această primă experiență! Să conduci divin!

Mi-am încleștat mâinile pe volan.

— N-ai mai fost de mult timp pe tărâmul muritorilor, nu-i așa? l-a întrebat Solos.

— Nu, dar m-am uitat o groază la televizor și la filme. Știu totul despre California, a explicat el înțelept. Am văzut toate episoadele vechi și noi din *Beverly Hills 90210*, *Melrose Place* și *Laguna Beach*.

Tipul ăsta nu era în toate mințile.

M-am uitat la Josie. Se uita în jos cu buzele strânse. A trecut o clipă, apoi a ridicat privirea. În ochii ei licărea amuzamentul.

Solos a oftat.

— O să fie așa de distractiv!

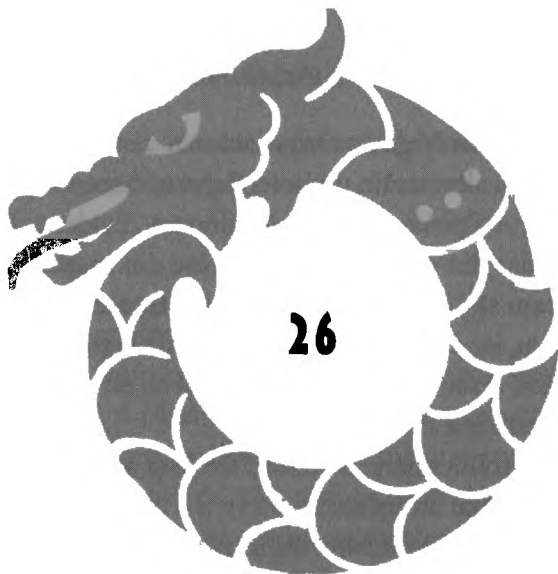
— O, mereu e distractiv dacă sunt eu prin preajmă!

S-a lăsat pe spate, iar genunchii i s-au lovit de scaunul meu.

— Odată, când am primit poruncă de la zei să...

Nu aveam în cap decât atât:

Fir-ar!

26

— **AR TREBUI** să conduci tu, fiindcă am de gând să mă sinucid. Când ajungem pe autostradă, o să mă arunc din mașină în fața unui camion.

Josie, care căsca, a început să râdă.

— E un gest extrem.

Mi-am potrivit ochelarii pe care îi furasem de la Aiden în dimineața precedentă și am rânjit.

Nimic nu mi se părea extrem când era vorba de el.

— Dar nici măcar n-ai muri...

Am oftat.

— Da, dar măcar, o vreme, aș fi inconștient.

Ea a râs și s-a uitat pe fereastră. Din asfaltul crăpat se ridica aer fierbinte. Temperaturile nu semănau deloc cu cele din Dakota de Sud.

— Băi, frate!

— E tot cu femeia aia, nu-i așa?

— Da.

Ajunseserăm în Vegas cu vreo oră sau cam așa înainte de miezul nopții și aleseserăm un hotel departe de centru, de unde vedeau doar sclipirile firmelor luminoase. Evident, Hercule dispăruse chiar din clipa în care coborâse din mașină. Într-un fel, nu puteam să-l condamn. Ultima oară fusesem în Vegas cu titanul Perseu, iar dacă voiai să cauți definiția beției crunte, probabil că găseai acolo o ilustrație cu mine și cu el.

De data asta era altceva.

Luminile strălucitoare, alcoolul, fetele și atmosfera de sărbătoare nu mă mai atrăgeau. După ce am închis ușa în spatele lui Josie, nu am mai ieșit până-dimineață.

Ca un moș, legat cu lanț și cu o bilă uriașă de picior, dar mă simțeam al naibii de OK.

Era evident, însă, că Hercule avusese o noapte foarte grea și interesantă.

Apăruse de dimineață mirosind ca o distilerie, îmbrăcat cu aceleași haine ca ieri, atâta doar că tricoul era rupt și uitase, probabil, să se încheie la pantaloni. Și nu era singur.

Hercule chiar încerca să ne convingă să o luăm cu noi pe o tipă îmbrăcată în pantaloni scurți și franjurați din blugi și su-tien. Așa ceva nu avea să se întâmple. M-am uitat la el peste capul lui Josie. Acum își strecurase limba în gura tipei.

Pe toți zeii!

— Hmm, a făcut Solos, rezemându-și capul de spătarul scaunului. Ce bine că semizeii nu pot căpăta boli cu transmitere sexuală!

— Pe mine m-ar fi îngrijorat mai mult ce i-ar fi putut da el ei. Și asta era adevărat.

În final și-a urcat fundul imens în SUV și, slavă zeilor și gloriei lor idioate, a adormit chiar în clipa în care am intrat pe autostrada care inergea spre sudul Californiei. Din fericire,

a dormit tot restul drumului, ceea ce demonstrează că zeii ne zâmbesc și nouă câteodată.

Josie

California era însorită.

În fine, cel puțin în sud. Era soare... peste tot. Mare și rotund pe cerul infinit și albastru, reflectându-se pe capotele și parbrizele șirului neîntrerupt de mașini care înaintau cu greu pe I-405. Din asfalt ieșeau valuri de căldură și, cu toate că aerul condiționat era la maximum, arșița începea să se simtă și înăuntru.

Cele șase ore în SUV fuseseră sinistre, iar serpentinele din munți pe care conducea Seth m-au făcut nu o dată să mă simt fericită că eram semizeu, dar locurile acelea erau... pe toți zeii, nu mai văzusem așa ceva. Munții și văile erau superbe și tare mi-ar fi plăcut să ne oprim la unul dintre numeroasele puncte de belvedere, însă m-am gândit că nimeni nu ar fi apreciat asta.

Lăsasem geamul jos, iar aerul cald îmi flutura părul prins în coadă și îmi răcorea fața, în timp ce înaintam în viteză pe Kanan Road. Când am trecut de ultimul munte și am văzut oceanul, aproape că am uitat de ce veniserăm acolo.

Oceanul era nesfârșit.

Albastrul apei se făcea tot mai intens și mai strălucitor pe măsură ce ne apropiam. Nu mai văzusem niciodată oceanul, care se întindea cât vedeai cu ochii, pierzându-se în orizont. Niciodată nu mai simțisem nisipul sub picioare sau spuma albă a valurilor. Mi se părea ireal că eram, în sfârșit, aici.

Și singurul lucru la care mă gândeam era unde ar locui Malibu Barbie.

După ce am luat repede ceva de mâncare, ne-am oprit pe Pacific Coast Highway, la un motel în stil retro, inspirat

denumit Malibu. Nu ne-a luat foarte mult să descărcăm bagajele și mulțimea aia de arme. Interiorul motelului îmi amintea într-un fel de celălalt, în care stătusem cu Seth, numai că acum nu ne-a oferit nimeni apartamentul matrimonial.

Bazându-ne pe ce descoperiseră enervantul de Hercule și Apollo, înțelegeam că o vom găsi pe odrasla lui Poseidon pe undeva, prin Malibu, numai că locul nu era chiar mic, iar oamenii de aici erau... frumoși și subțiri.

Am ajuns la amiază în zona Paradise Cove și, deși eram bucuroasă să simt nisipul sub tălpi, regretam că nu luasem la mine pantaloni scurți. Transpirația se aduna în locuri în care niciodată n-ar fi trebuit să se adune, dar îmi plăcea să simt soarele pe piele. Aveam impresia că trecuse prea mult timp de când nu mai simțisem căldură adevărată.

În plus, pe lângă oamenii ăia, arătam ca un câpcăun. Un câpcăun mare și păros.

Prima zi de căutări a fost un eșec din nenumărate puncte de vedere. Nu am găsit persoana pe care o căutam. În mai multe rânduri am fost gata să-l pierdem pe Hercule în câte un grup de fete în bikini și am fost nevoiți să plecăm cu mașina mai departe de coastă, ca să găsim un magazin din care să-mi iau niște pantaloni scurți care să mă încapă.

Trist!

Și apoi, pantalonii scurți au fost o greșeală. Seth spunea că arătam sexy cu ei și mai târziu, în patul nostru scârțâitor, mi-a arătat cât de sexy i se păreau lui, dar când eram pe plajă, picioarele mele erau așa de albe, că te orbeau.

Aproape că se înnoptase când ne-am oprit să luăm ceva de mâncare la The Beach Café. Nu mă puteam abține să mă întreb dacă patronii localului, muritori, observau ceva ciudat la noi. În afară de faptul că în grupul nostru erau o mulțime de

oameni atrăgători – nu că în LA ar fi fost o raritate –, oare nu li se părea nimic ciudat?

Oare chiar nu îi simțeau pe semizeii, pe copiii de semizeii sau pe Apollyonii care erau printre ei? Ceva, poate o vibrație stranie în aer sau senzația aia pe care o ai uneori că ceva nu e în regulă?

Știu că eu nu am simțit niciodată nimic atunci când eram un muritor de rând. Eram convinsă că Erin era cine spunea că era. Habar n-aveam că era o creatură mortală cunoscută drept furie.

Când a venit ospătărița să ne ia comanda de băuturi, în afară de faptul că se holba fără jenă la băieți, nu părea să simtă că era înconjurată de creaturi mitice.

Eu mi-am luat cola. Majoritatea au mers pe apă... până i-a venit rândul lui Herc. S-a uitat în meniu.

— O să iau gin tonic.

Ospătărița frumușică, despre care deja bănuiam că venise în zona LA cu visul de a deveni actriță, fiindcă presupuneam că toți care veneau aici voiau să devină actori sau modele, a roșit.

— Ați putea să-mi arătați un act de identitate?

Am făcut ochii mari. La naiba! Nu exista niciun act de...

— Păpușă, mi-ai văzut deja actul de identitate, a spus Herc, ridicând ochii spre ea și susținându-i privirea.

Am simțit că mi se ridica părul pe mână când deasupra mesei a apărut energia aceea, emanată de putere.

— Știi că sunt major...

Ospătărița a clipit încet, apoi a spus:

— Nu vreți niște aperitive?

Băi, frate!

N-o să mă obișnuiesc niciodată cu folosirea constrângerii psihologice și, cu toate că fusese folosită pentru ceva atât de neînsemnat, tot nu-mi plăcea.

— N-ar trebui să faci asta.

Herc s-a uitat la mine ca și cum nu pricepea o vorbă din ce spuneam.

— Vreau să iau ceva de băut, deci o să iau ceva de băut.

— Dar nu ai nevoie de băutură, am încercat să-i argumentez, strângând între degete hârtia laminată a meniului. Constrângerea n-ar trebui să fie folosită pentru ceva atât de... trivial.

A ridicat o sprânceană.

— De ce nu?

M-am uitat la cei din jur. Alex părea că era gata să-și lipească meniul de față. Aiden îl privea pe Herc cu o expresie în care se citea un amestec de fascinație morbidă și dezgust. Solos studia cu atenție o femeie blondă care părea că juca în *Housewives* sau ceva asemănător. Luke avea aceeași expresie ca Alex, iar Seth, care stătea lângă mine, părea că era gata să-l pocnească pe semizeu, dar așa fusese mereu, din prima clipă când îl văzuse. Deacon era singurul care îl privea pe Herc cu simpatie.

— Nu e în regulă, i-am explicat.

Rar.

— Te joci cu mintea ei. Asta nu e bine.

A ridicat din umeri.

— E o simplă muritoare.

— O simplă muritoare! am repetat eu, stupefiată.

Seth și-a pus brațul pe spătarul scaunului meu.

— Nu-ți mai pierde timpul, Josie!

— Nimic legat de mine nu e o pierdere de timp, a intervenit Herc, iar eu am făcut aceeași față ca Alex.

— În fine, a intervenit Aiden, diplomat. Ziua de azi a fost un fiasco, a spus el încet. Deși poate nu vi se pare că suntem în criză de timp, cu cât stăm mai mult într-un singur loc, cu atât mai multe șanse sunt să avem probleme.

— Nu doar cu titanii, l-a aprobat Solos, tot cu ochii la blondă. Foarte repede o să avem probleme și cu daimonii.

— Eu nu sunt îngrijorat, a replicat Herc.

Seth m-a mângâiat ușor pe spate, iar ospătărița s-a întors cu băuturile și am comandat mâncarea. Aiden și-a luat un burger fără chiflă, ceea ce mie mi se părut o crimă împotriva naturii.

— Îngrijorat sau nu, avem nevoie de tine să-l găsești un semi-zeu, nu fata cu cel mai mic bikini, a spus Alex, după ce a plecat ospătărița. Chiar dacă se pare că ai un talent impresionant la asta.

Foarte adevărat.

Herc a zâmbit cu mândrie.

— Trebuie să aveți încredere.

— Eu unul am încredere, a comentat Deacon. Am toată încrederea.

— Pe tine te plac, a declarat Herc, iar Luke a inspirat pe nas, cu ochii mari. De ce? Fiindcă îți dai seama ce grozav sunt.

— La naiba! a spus Seth în șoaptă, apoi, cu glas tare: N-ai putea să taci din gură? Măcar până vine mâncarea.

Herc s-a încruntat, părând nedumerit.

— De ce să tac?

— OK.

Am zâmbit larg și am continuat înainte ca Herc să mai spună ceva.

— Deci planul pentru mâine e să continuăm căutările aici, în aceeași zonă?

Aiden a dat din cap.

— Malibu are o suprafață de doar treizeci de kilometri. Trebuie să fie undeva, pe aici.

M-am gândit cum ar fi să luăm la pas treizeci de kilometri și aproape că aș fi preferat să vorbească Herc despre el însuși. Discuția s-a mutat apoi pe un alt subiect, mai precis cum fusese

în Tartar pentru Alex și Aiden, și am stat mult de vorbă după ce am mâncat. Toată lumea asculta povestea lor, inclusiv Herc, iar eu mă întrebam dacă ar fi posibil să faci un tur prin Tartar fără să fii, în fine, mort. Mi-ar fi plăcut, parcă, să văd globul de foc transformat în dragon despre care povestea Alex.

Atmosfera a fost plăcută pe drumul de întoarcere la motel. Herc se potolise, iar asta contribuia substanțial la gradul de fericire al tuturor, dar, când ne-am apropiat de clădire, uitându-mă pe geam la apele întunecate, am avut brusc o senzație bizară.

Mi s-a uscat gura. A început să mi se strângă stomacul de groază. Aveam o presimțire urâtă, atât de puternică și de persistentă, încât m-am încordat în scaun. M-am uitat la Seth. Era concentrat la drum. Herc și Solos, în spate, tăceau.

Îmi zvâcneau tâmpilele și m-am uitat în lungul drumului. Nu se întâmpla nimic, dar nu puteam să scap de senzația că liniștea de acum nu va mai dura mult.

*

Perioada bună, fără coșmaruri, s-a încheiat în noaptea aceea. Iar avusesem unul.

Același. Era un titan necunoscut, de data aceasta în mașina condusă de Seth. Apăruse pe bancheta din spate și mi-a spus ceva care m-a făcut să îngheț, trei cuvinte care m-au urmărit toată dimineața, când făceam duș și mă pregăteam pentru ziua aceea.

Sapă un mormânt!

Asta îmi șoptise titanul necunoscut în coșmarul meu. *Sapă un mormânt!*

Inutil să spun că mă înspăimântase.

Ne-am dus iar la Paradise Cove; de data asta, Aiden, Deacon, Luke și Solos nu au venit, lăsându-ne pe noi să căutăm

acul în carul cu fân. Ne aflam în mașină, pe Cliffside Drive, iar eu nu aveam prea mari speranțe că îl vom găsi.

Hercule era, însă, încrezător.

— E aici! Îl simt!

— Ca o turbulență a forței? l-a luat peste picior Seth, uitându-se la el în oglinda retrovizoare.

Am zâmbit. Aluzia la *Războiul stelelor* se potrivea.

— De fapt, da.

Hercule a dat din cap, serios.

Am avut impresia că lui Seth o să-i iasă ochii din cap.

— E aici. Îl simt.

Herc s-a foit pe banchetă.

— Trebuie să tragi pe dreapta. Acum!

— Ai răbdare o clipă!

Nu era simplu să găsești un loc în care să oprești. A durat câteva minute și până la urmă Seth a parcat în apropierea unui loc de popas.

— În regulă. Să-i dăm drumul!

Seth a deschis portiera, eu am sărit din mașină și m-am întins, din mers.

— Uau! Priveliștea e...

— Superbă, a completat Alex.

La poalele muntelui era un spațiu construit ca punct de belvedere.

Și era uluitor. Briza îmi răcorea pielea deja încălzită, în timp ce mă uitam în jos, la plajă și la ocean. Era o zonă sălbatică. Valurile erau mari. Pe apă se vedeau niște puncte negre care apăreau și dispăreau într-o clipă; până la urmă mi-am dat seama că erau surferi.

Stai puțin...

Seth s-a apropiat de mine și mi-a tras tricoul mai jos.

— Ți se vedea arma.

— O! Ce ciudat!

M-am întors spre Herc.

— Îl simți aici pe fiul lui Poseidon?

Semizeul a dat din cap.

— Da. Sigur e aici.

„Aici” era Point Dume, o mică localitate așezată pe faleză, deasupra plajei și a oceanului agitat. Un loc căutat de surferi, după cum se vedea.

— Credeți că fiul lui poate să fie... surfer? am întrebat eu, uitându-mă iar la ocean.

O siluetă s-a ridicat de jos, pe creasta unui val.

— Vreau să zic, e fiul lui Poseidon, și ar fi...

— ... chiar un clișeu, a sugerat Alex. Dar ar avea logică. Adică, puterile lui sunt încătușate, dar asta nu înseamnă că nu poate să aibă un soi de afinitate cu apa. Tu nu-ți amintești dacă înainte aveai ceva care să fie legat de Apollo?

Nu, din câte știam, dar, după cum mi se întâmpla mie, probabil că lumea mă credea vreo ciudată sau ceva.

Am vrut să răspund, dar Hercule a luat-o la picior. Alex a oftat și s-a dus după el. Seth m-a așteptat, cu ochii ascunși în spatele ochelarilor de soare pe care îi luase de la Aiden. Eram bucuroasă că-mi cumpărasem și eu o pereche cu o seară în urmă, în deprimanta repriză de cumpărături.

Am dat rapid de un obstacol: o poartă mare de fier care bloca accesul spre plajă.

— Se pare că e o plajă privată, am comentat eu, transformându-mă pentru o clipă în Căpitanul Deșteptăciune Întruchipată.

Seth a trecut pe lângă mine și și-a lipit palma de poartă, lângă încuietoare. Fluxul de putere a fost slab, dar în clipa următoare zăvorul s-a deschis. Seth a împins ușor poarta, care s-a dat de perete.

În locul unde fusese mâna lui Seth metalul era topit.

— Ei, cu asta ai rezolvat, am spus eu.

Am pornit după ceilalți, tulburată la gândul că încălcam o proprietate. Nu am spus asta cu glas tare, fiindcă tulburarea mea era o senzație tipică pentru un muritor. Adică, ce ne-ar face dacă ne-ar prinde? Ne-ar aresta?

O, nu!

Cu inima bătând mai tare, m-am gândit că aveam un Glock înfipt în spatele pantalonilor mei scurți nu prea simpatici și mult prea mici.

— Simt mirosul banilor, a comentat Alex, în timp ce coboram pe o cărare abruptă care ducea spre plajă. Credeți că tipul pe care îl căutăm stă într-o casă din astea?

Pe toată faleza erau vile imense. Genul ăla de locuințe în care putea fi cazată o întreagă echipă de fotbal. Vile de toate felurile. Puteam să bag mâna în foc că o mulțime de celebrități se învârtteau pe acolo.

O, pe toți zeei, ce-ar fi ca fiul lui Poseidon să fie o celebritate?

Hercule cobora cu ușurință pe cărarea abruptă, în timp ce eu mă minunam că nu mă dădeam de-a berbeleacul, doborând în drum pe cineva, ca la Angry Birds.

Când am ajuns pe plajă, Hercule a luat-o la dreapta. În fața noastră era un grup de băieți care stăteau în picioare, înconjurați de plăci de surf înfipite în nisip. Unii aveau pe ei doar pantaloni. Alții aveau costume întregi, mulate pe corpul lor subțire.

Alex a încetinit pasul, deși Hercule a trecut hotărât de grupul de băieți.

— Am senzația că nu suntem bineveniți aici.

— Prea puțin spus, am murmurat, în timp ce unul dintre tineri s-a desprins de grup.

Părul blond și ud atârna în bucle pe fruntea-i bronzată.

— Hei! a exclamat el, ajungând la Alex. Ce naiba căutați aici?

Alex s-a uitat la el și a râs; a râs și a continuat să meargă. Surferul nu era deloc amuzat. A prins-o de braț. Nu a fost nevoie de mai mult.

Alex s-a întors spre el și l-a apucat de braț. L-a tras spre ea, folosindu-se de propria lui greutate. Dezechilibrat, tipul s-a împiedicat, iar Alex l-a tras de braț și i l-a răsucit la spate.

— Mama ta nu te-a învățat că nu-i frumos să te iei de fete?

— Ce naiba...

— Răspuns incorect!

Alex i-a răsucit brațul și l-a împins. Tipul a căzut în nisip pe spate, uluit.

— În locul vostru, aş rămâne acolo!

Din grupul de surferi au început să se audă strigăte. S-au apropiat repede de noi, stârnind nisipul cu picioarele goale.

Seth i-a întâmpinat.

— În locul vostru, nu aş face asta!

Tipii – toți șase – s-au oprit brusc. Nu știu ce au văzut pe fața lui Seth, dar s-au retras ca niște căței muștruluiți.

Seth a râs.

— O idee deșteaptă. Vă doresc o zi bună, idioților!

— Pe toți zeii!

Am pornit din nou și m-am uitat la Alex.

— Ești un ninja.

Ea a ridicat din umeri. Chiar mi se părea că semăna cu un ninja, cu tricoul ei negru și cu pantalonii scurți. Evident, un ninja supermișto. Nu un căpcăun blond. Am întors capul să mă uit la băieți. Se adunaseră în jurul tipului, care și acum stătea pe nisip. Oare Alex îl rănise...

— Iată-l! a exclamat Hercule.

Am întors repede capul. În prima clipă nu l-am văzut decât pe el, apoi, la câțiva metri mai încolo, am zărit un tip care ieșea din ocean, cu placa de surf ridicată deasupra scăfârliei. Valurile i se spărgeau de genunchi și de glezne. În câteva clipe a fost pe plajă și a început să-și flexeze bicepșii.

Tipul arăta ca un semizeu.

Înalt și subțire, cu pătrățele pe abdomen, iar părul negru, dat pe spate, lăsa să se vadă o față de o frumusețe clasică. Pielea era bronzată, iar ochii aveau o nuanță ciudată, ceva între albastru și verde; când ne-am apropiat, a zâmbit și a dat din cap. Părea să fie cam de aceeași vârstă cu mine.

Cel puțin nu părea că avea de gând să ne ia la înjurături.

N-aveam nici cea mai vagă idee cum trebuia să procedăm. Discutaserăm despre asta și pe drum, și aseară, la masă. Avea să fie o nebunie să dai cuiva o veste ca asta.

— Ești sigur că e el? a întrebat încet Seth.

Hercule a râs.

— Nu m-am înșelat niciodată.

— Asta nu mă liniștește prea tare, a mormăit Alex, apoi i-a făcut semn cu mâna tipului.

— Salut!

— Salut! Am văzut că ați avut ceva probleme, a spus el, după care a luat placa și a înfipt-o în nisip.

I-a zâmbit lui Alex.

— A fost tare faza, dar să știți că ar trebui să fiți atenți. Cine nu e din zonă nu e binevenit aici.

— Mersi de sfat, a spus Seth, care s-a oprit lângă mine. Dar noi pe tine te căutăm.

Tipul a ridicat din sprâncene, mirat.

— Pe mine? Îmi cer scuze.

S-a uitat la fiecare dintre noi.

— Nu vă cunosc și cred că mi-aș aduce aminte dacă v-aș mai fi văzut.

— Eu sunt Hercule, a spus Herc și și-a desfăcut larg brațele musculoase, zâmbind. Da, acel Hercule. Am venit din Olimp să te caut... pe tine, fiul lui Poseidon.

Am rămas cu gura căscată. O, pe toți zeii!

— Plin de tact, a mormăit Alex și s-a întors într-o parte, cu mâinile în șolduri. Pentru numele zeilor!

Tipul s-a holbat un timp la Hercule, apoi a început să râdă.

— Frate, ești superdrogat, nu?

Hercule s-a încruntat și s-a uitat la mine.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă asta.

— Înseamnă că ești idiot, a izbucnit Seth.

A clătinat din cap.

— Nu e drogat. E doar... un neadaptat din punct de vedere social.

Hercule s-a întors spre Seth, furios.

— Trebuie neapărat să vorbim cu tine, a intervenit Alex. E ceva foarte important și am bătut drum lung ca să te găsim.

— Uite, nu înțeleg care-i treaba, a spus tipul, uitându-se peste umăr. Dar eu trebuie să plec.

Și-a ridicat placa.

— Ne mai vedem...

— Stai! Te rog!

Am făcut un pas spre el și, în mod surprinzător, s-a oprit.

— Știu că a sunat complet aiurea...

— Ba nu, n-a sunat, s-a răstit Hercule.

— Tipule!

Seth i-a pus mâna pe umăr lui Hercule.

— N-ai putea să taci cumva din gură un minut? Doar un minut. Semizeul a părut că se gândea.

— Poate.

Am respirat adânc, plină de frustrare. Deci faza cu semizeul fusese deja lansată, așa că era momentul să îl zăpăcim de tot pe bietul individ.

— Dar ce a spus el e adevărat. Tatăl meu este Apollo. Eu sunt semizeu, la fel ca Hercule, care este chiar acel Hercule.

Am făcut un semn cu capul spre Alex.

— Și ea este semizeu. Nu la fel ca mine sau ca tine, dar tot semizeu.

Ochii lui deschiși la culoare s-au mutat de la mine la Alex. Ea i-a zâmbit, puțin crispat. A trecut o clipă.

— Da, a spus el, rostind cu greu cuvântul. Acum o să închei conversația asta și vă salut cu respect.

A dat să plece, dar m-am repezit la el și l-am prins de braț. Capul lui a avut un recul, iar eu am decis că era mai bine să-i arăt concret, decât să-i spun. Am ridicat mâna dreaptă și am invocat elementul foc. Energia a început să curgă prin mine și într-o fracțiune de secundă pe încheietura mâinii mele au început să danseze flăcările.

— Uită-te! i-am spus încet, pe un ton ferm.

El a ezitat un moment, apoi s-a uitat în jos. A dat să sară înapoi, dar l-am ținut bine de braț.

— La naiba, ți-a luat foc mâna!

Câțiva oameni care se apropiau au încetinit pasul, iar Seth a venit mai aproape de noi, ca să le blocheze privirile.

— Ar fi bine să stingi focul, ca să nu fiu nevoit să îi constrâng mintal pe toți.

Am dat din cap și am scuturat mâna, stingând flăcările.

— Ca semizeu poți controla focul.

— La naiba! a repetat el, uitându-se șocat la mâna mea fără nicio arsură.

— Dar nu numai asta, a adăugat Alex. Vei putea controla vântul și pământul, și pun pariu că deja ești ultrafamiliarizat cu apa.

El a ridicat ochii spre mine, alb la față.

— Mâna ta chiar luase foc. Adică pe bune luase foc.

— Nu chiar, dar pe aproape.

M-am uitat la Seth.

— O să-ți explicăm totul. Îți promit!

— Nu este ceva normal, a argumentat el. E o chestie anormală, absolut anormală.

Pupilele lui se dilataseră, înghițind irisul acela albastru-verzui, iar acesta nu putea fi semn bun. Nu. Chiar deloc.

— A trecut un minut, a anunțat Hercule, încrucișându-și brațele la piept. Mai trebuie să tac?

— Da, au răspuns în același timp Seth și Alex.

Hercule a oftat.

— Sunteți nașpa.

— Vrem să discutăm mai mult cu tine.

Mi-am păstrat un ton egal și calm.

— E OK? Pentru că trebuie să-ți explicăm...

Nu am mai continuat. Nasul mi-a fost gădilat de un miros ciudat, care nu venea dinspre ocean.

Era un iz de răceală și de umezeală, care semăna cu mirosul puternic al pământului după ploaie. Mi s-au ridicat toate firișoarele de păr de pe mâini.

Seth a tras o înjurătură și și-a încordat brațele.

— Umbrele sunt prin preajmă.

NU PREGĂTISEM VREUN PLAN măreț legat de cum să-i dăm vestea fiului lui Poseidon, dar, pe bune? Să i-o trănțești așa, în față? Mare belea era Hercule pe capul nostru, dar, în clipa aceea, nu cu el trebuia să ne frământăm mințile.

Mirosul Lumii de Dincolo ne înconjurase.

Am simțit adrenalina curgându-mi prin tot corpul în timp ce cercetam plaja, fără să văd ceva ieșit din comun. Pe lângă noi erau grupuri de surferi. Fetele în bikini se plimbau încolo și înapoi, dar în oricare dintre oameni se putea ascunde o umbră. Nu eram surprins. Lucrurile merseseră mult prea bine în călătoria asta. Era un pericol pe care știam că îl vom avea de înfruntat, pentru că, dacă erau umbre, erau și titani.

—Trebuie să plecăm, am spus eu, luându-l pe tip de braț, și m-am uitat la Josie. Chiar acum!

El s-a proptit în picioare.

— Nu vin cu voi nicăieri, cu niciunul dintre voi!

— Nu vrem să-ți facem rău, a încercat Alex să îl convingă, ceea ce era comic, fiindcă tipul doar ce o văzuse cum pusese la

pământ cu o singură mână un individ mai mare cu un metru decât ea. Suntem aici să te protejăm.

— De ce anume?

A încercat să-și smulgă brațul, dar nu a reușit.

— De titanii care vor să te secătuiască de vlagă, a răspuns Hercule și, preț de o secundă, am savurat fantezia că-i trag un pumn în cap. Va rămâne din tine numai carcasa.

— Poftim?

Vocea tipului devenise stridentă, iar fața lui deja albită s-a umplut de panică.

— Pe toți zeii! a mormăit Josie, iar mirosul Lumii de Dincolo a devenit mai puternic. O să-ți explicăm totul. Ți promit, dar trebuie să te luăm de aici.

— Nu merg nicăieri cu nimeni! Mă duc să...

— Ba da! Mergi!

Plictisit de toată povestea asta, am scos Glock-ul și i-am lipit țeava în spate.

— Nu face o criză! Vreau să fii calm, dar ce simți acum în spate este exact ce-ți închipui tu.

Josie a făcut ochii mari.

— O, Doamne! a exclamat tipul, tremurând, iar, o clipă, mi-a trecut prin cap că o să leșine.

— N-avem timp pentru asta! Mai târziu o să ne mulțumești, crede-mă, dar acum vreau să te pui în mișcare.

Tipul a rămas inert.

Am oftat.

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Seth. Regina Kung Fu e Alex. Individul cu steroizii știi deja cine e. E Hercule, iar frumoasa blondă din fața ta e Josie. Pe tine cum te cheamă?

A trecut o clipă.

— G-Gable.

— OK, Gable, o să traversăm plaja asta și o să urcăm la stradă. O să te suim frumușel în mașină și o să plecăm de aici, să sperăm, fără incidente, i-am explicat rar și clar. Nu vrei incidente, nu?

— Nu, a bâiguit el.

— Perfect. Acum dă-i drumul!

În secunda următoare s-a pus în mișcare. M-am uitat la Alex.

— Sună-l pe Aiden și spune-i că l-am găsit! Spune-i că ne întâlnim la motel!

— S-a făcut!

Alex a vârât mâna în buzunarul de la spate și a scos telefonul, după care a luat-o înainte, cercetând plaja în timp ce forma numărul lui Aiden.

Josie încerca să-l liniștească pe Gable, spunându-i că nu aveam de gând să-l împușcăm în spate, iar Hercule devenise oarecum util, după ce luase placa de surf și venise după noi.

Escortându-l pe Gable spre cărare, eram atent la vreun comportament ciudat. Lumea se uita la noi, mai ales pentru că eu stăteam așa de aproape de Gable. Nu văzuse nimeni arma și nici nu trebuia s-o vadă.

Urcușul nu a mers așa de repede pe cât sperasem eu. Gable se tot holba la Josie, care continua să-i vorbească pe un ton liniștitor, explicându-i despre ce era vorba. Tipul nu pricepea nimic, eram sigur de asta. Din când în când, îi tremura brațul.

Când am ajuns sus, pe faleză, am zărit SUV-ul, dar tot nu se vedea nicio umbră. Josie l-a prins pe Gable de celălalt braț.

— Totul o să fie bine. Te ducem să-i vezi pe prietenii noștri. Vor fi... ăăă, încântați să cunoască...

Gable s-a răsucit pe neașteptate spre mine, încercând să-și elibereze brațul, apoi s-a ghemuit, cu mușchii încordați. S-a tras înapoi, vrând să mă lovească cu cotul în nas.

Bună mișcare defensivă! Băiatul ăsta făcuse ceva cursuri. Mișcarea de mai devreme ar fi putut să mă doboare.

Asta dacă n-aș fi fost un Apollyon dat naibii...

Mișcările mele erau mult prea rapide ca el să le poată urmări. I-am blocat brațul înainte să intre în contact cu fața mea, i-am zburat cotul și l-am împins de umăr. A căzut cu spatele lipit de SUV. A făcut ochii mari și, înainte să-și revină, eu eram în fața lui, cu pistolul în coaste.

— Așa ceva e imposibil, a spus el, iar pieptul i se ridica și cobora cu repeziciune. Nimeni nu se poate mișca așa de repede. Nimeni nu...

— Nimeni dintre muritori, am spus eu, grămadă peste el. De data asta o să fiu băiat bun și o să mă prefac că nu ai încercat să-mi spargi nasul, dar este ultima dată când scapi. Atât. A doua oară, puțin îmi pasă cine ești tu și cât de important ești, te caftesc de nu te vezi!

Pieptul lui Gable nu s-a mai mișcat. De partea cealaltă a SUV-ului, Alex deschisese portiera. Hercule era în spate, uitându-se când la mașină, când la placa de surf.

— Seth!

Josie s-a apropiat de mine, iar eu am inspirat adânc mirosul șamponului cu care se spălase dimineață. Unt de shea. Mirosul acela avea ceva care mă calma.

— E speriat. Are tot dreptul să fie...

I-am întâlnit privirea lui Gable. Se vedea prea puțin din ochii lui albastru-verzui.

— Ar fi și cazul să fie speriat.

— Asta nu ne ajută deloc, a răspuns ea, după care și-a compus un zâmbet artificial, cum numai ea știa. Gable, aș vrea să te liniștești și să ne ascuți! Nu dorim să-ți facem rău. Dacă am fi vrut asta, o făceam până acum.

Privirea îngrozită a lui Gable s-a mutat la Josie.

— Mă răpiți pentru bani? Fiindcă dacă aveți nevoie de bani, pot să vă dau. Nu trebuie să faceți asta.

— Pe toți zeii! am mârâit, clătinând din cap. Nu te-am luat ostatic.

— Hei!

Gable a tresărit și s-a uitat repede peste umărul meu.

Am întors capul chiar când Hercule se apropia de buza falezei și arunca placa de surf ca pe o minge de fotbal. Aproape că-mi venea să râd. Aproape.

Hercule s-a întors și ne-a văzut pe toți holbându-ne la el.

— Ce? Nu intra în mașină decât dacă... făceam vreo chestie la banchetă.

Gable și-a pierdut cumpătul, iar pe fața lui s-a așternut un alt fel de oroare.

— Placa mea! Ce naiba, frate! Mi-ai aruncat placa!

— O să-ți luăm alta, iar Hercule nu o va mai arunca, i-a promis Josie, iar pe mine m-a pufnit râsul. Dar trebuie...

Vântul s-a întetit și mirosul a venit iar. Umed. Rece. Mirosul morții. Rahat! L-a simțit și Josie.

— Trebuie să plecăm!

Alex a ocolit în fugă mașina, prin față. Eu l-am tras pe Gable de lângă portiera pe care Alex o deschisese.

Gable s-a zbatut, dar l-am întors cu fața, gata să-l arunc în mașină cu capul înainte, dacă era nevoie. Îl ridicam, când în aer a început să se simtă ceva greu, cumva uleios. M-am uitat peste umăr.

Pe cărare venea un tip în vârstă, care arăta ca orice tip în vârstă care se plimbă pe plajă. Pantaloni kaki, lejeri, tricou alb, sandale. La încheietura mâinii lucea un ceas de argint. Duhoarea morții era foarte puternică, dar tipul era încă prea departe ca să-ți dai seama dacă era o umbră sau doar un bărbat care se plimba.

— E totul în regulă acolo? a întrebat el.

— Nu, am auzit-o pe Alex avertizându-l pe Gable în șoaptă. Josie a spus tare.

— E în regulă. Mulțumim!

— Nu știu ce să zic, a spus bărbatul. Mie nu mi se pare în regulă.

S-a îndreptat spre noi, cu pași hotărâți.

— Am impresia că se întâmplă ceva.

Am mijit ochii, iar Josie, aflată lângă mine, s-a încordat. În clipa în care s-a apropiat suficient ca să-i văd ochii, am tras o înjurătură. Erau apoși, șterși și aproape lipsiți de culoare.

Omul era posedat de o umbră.

— Hercule! am strigat eu, furios.

Slavă zeilor, a înțeles mesajul. Cu capul aplecat, muntele ăla imens de carne și mușchi s-a repezit la el, rânjind.

Dându-și seama ce urma, umbra s-a dat înapoi.

— Vită idioată! a scuipat el. Oprește-te imediat! Suveranul meu o să-ți arate milă...

Hercule i-a administrat bărbatului un pumn în falcă. Oasele au pârâit. Impactul l-a răsucit într-un cerc complet, perfect. A părut să cadă, apoi a tresărit o dată și încă o dată. Pe jumătate căzut, și-a arcuit spatele și a căscat gura.

A scos un sunet oribil, ca fierul care se freacă de fier, iar din gura lui a început să iasă un fum negru, care a umplut cerul.

— La naiba!

Gable s-a tras înapoi, până când s-a lipit cu spatele de SUV.

— Fir-ar!

Fuiorul negru a urcat în spirală, ca o minitornadă, după care a coborât rapid, într-un arc. Hercule s-a repezit la el, dar degetele i-au trecut prin fum, care s-a dus în zigzag peste șosea, ca un șarpe nenorocit. Apoi a umplut drumul, blocând traficul, după care a dispărut.

— Trebuie neapărat să plecăm înainte să începă întrebările legate de asta sau de tipul care a murit.

Josie a deschis portiera.

— Pe bune, trebuie să plecăm!

O decizie înțeleaptă.

— Ai văzut asta? l-am întrebat pe Gable, iar când am observat că era incapabil să răspundă, l-am palmuit ușor.

El a clipit repede.

— Aici nu ne jucăm. Mă înțelegi acum? Chestia aia venise după tine.

— După mine? Nu... nu înțeleg. Nu am nimic special.

— Eu am ceva special. Tu, doar ceva oarecum special.

Hercule revenise lângă noi.

— Dar ți-am mai spus asta. Ești fiul lui Poseidon, iar titanii te vor fiindcă se pot hrăni din tine.

— O! a murmurat Gable, amețit. Mi-ai spus asta.

— Da.

Hercule a zâmbit.

Gable nu s-a mai împotrivit când l-am împins pe bancheta din spate. Ceea ce văzuse îi tăiasse orice chef de împotrivire. Alex stătea lângă el, iar Hercule în partea cealaltă.

L-am făcut atent pe Herc.

— Stai cu ochii pe el!

M-a salutat cu un deget.

Mi-am dat ochii peste cap, am închis portiera și, trecând pe lângă Josie, care tocmai urca, am plesnit-o peste fund. Da, nu era chiar momentul ideal, dar nici eu nu eram o persoană ideală. Josie a întors capul repede, iar eu i-am făcut cu ochiul. A clătinat din cap și a urcat, trăgând portiera după ea. În secunda următoare eram la volan și îmi făceam loc în trafic.

Nu avea să dureze mult până să descopere cineva cadavrul. Va trebui să scăpăm de mașină și să stăm ascunși.

— Te simți bine?

Josie se întorsese spre Gable, să-l întrebe.

El a ridicat capul, apoi l-a întors încet spre stânga, apoi spre dreapta.

— Frate, asta a fost... fix din *Supernatural*.

Alex a început să râdă.

— Frate, Deacon o să te iubească.

— Ce e *Supernatural*? a întrebat Hercule, încruntat.

— Ai văzut *Laguna Beach* și n-ai văzut *Supernatural*?

Alex s-a strâmbat la el.

— Frate, asta nu e bine din mai multe puncte de vedere.

În timp ce ei pălăvrăgeau, eu eram atent când la șosea, când la bancheta din spate. Îl aveam pe fiul lui Poseidon, dar umbra aia era încă acolo, și unde era una, erau mai multe.

Și apoi erau titanii.

Josie

Dacă Gable nu era destul de zguduit, motelul în care l-am adus și care, sunt convinsă, fusese martor la multe supradoze și la sute de partide de sex pe bani și apoi prezentarea restului echipei l-au dat cu totul peste cap.

Eram cu toți înghesuiți într-o cămăruță de motel care mirosea a molii. Solos stătea lângă fereastră, întotdeauna de pază. Lângă Alex se afla Aiden, sprijinit de peretele cu varul verde șters. Plecase cu mașina și scăpase de ea, revenind cu un Yukon alb, despre care a spus că în niciun caz nu va fi declarat dispărut.

Folosise constrângerea.

Ceva ce eu încă nu încercasem. În principal pentru că nu mi se părea în regulă să te joci cu mintea cuiva. Dar îmi păstram părerea pentru mine, deoarece eram convinsă că nu ar fi bine privită. Probabil s-ar fi și râs un pic de mine.

Deacon și Luke stăteau pe jos. Băieți curajoși. Seth se reze-mase de ușă. Nu se știe cum, și nimeni nu stătea să caute calul de dar la dinți, Herc adormise, iar sforăitul lui acoperea conversația la fiecare două minute.

Gable se prăbușise într-un fotoliu uzat, lângă o măsuță plină de zgârieturi, iar eu stăteam pe marginea patului. Ascultase tot ce îi spuseseam, inclusiv introducerea cu lumea purilor și a semipurilor. Toată lumea încercase să-l facă să înțeleagă, insistând pe războiul lui Ares și pe tot ce se întâmplase în lume din pricina lui. Eu i-am explicat cât am putut de bine toată chestia cu „tu ești un semizeu, dar puterile tale sunt încătușate și trebuie să-i învingem pe titani”.

El se uita în jur cu ochii mari, iar, când am avut impresia că iar nu îi venea să creadă, toată lumea care putea controla elementele i-a oferit câte un scurt spectacol.

Au trecut ore să îi răspundem la întrebări. În fine, să îi răspundă ceilalți, fiindcă eu, evident, nu aveam ce să zic la toate nelămuririle lui.

Gable părea că se calmase și că digera informațiile. Când s-a așternut liniștea, întreruptă doar de sforăiturile lui Herc, m-am aplecat spre el.

— Știu că ești copleșit. Am fost și eu în situația ta, nu cu mult timp în urmă.

— Mda.

A dat din cap și și-a trecut degetele prin păr.

— E... Nici nu știu ce să zic. Știi, mama nu vorbește nicio-dată despre tatăl meu.

A început să râdă și a lăsat mâna jos.

— Eu am crezut că nu vrea să vorbească pentru că o fi fost o aventură de-o noapte sau ceva de genul ăsta. Vreau să zic, ea a mers mai departe. De mai multe ori. Pentru ea, căsătoria e o afacere.

Seth a ridicat o sprânceană.

— Nici măcar nu știam dacă trăiește, a spus Gable, clătî-nând încet din cap. Și, ca să fiu sincer, multe dintre chestiile astea sunt greu de crezut. Aud ce îmi spuneți. Ba chiar înțeleg, dar tot am dificultăți să procesez.

— E de înțeles.

Deacon a ridicat capul și i-a zâmbit.

— Noi am crescut în lumea asta. Tu nu.

Gable a deschis gura, apoi a închis-o.

— Și tu ești un... un pur?

— Da. Propriu-zis, se cheamă că suntem *hematoi*, dar asta e varianta snoabă pentru pur.

— Iar el e impur, a spus Gable, arătând cu capul spre Luke, care l-a încurajat cu degetul mare în sus.

Privirea lui s-a mutat la Alex și la Aiden.

— Iar ei au fost înainte un pur și un semipur, dar acum... sunt semizei.

După ce a obținut o aprobare de la cei doi, s-a uitat la Solos.

— Iar el este un semipur.

— Exact asta sunt.

Gable s-a uitat apoi la Seth, cu sprâncenele aproape unite de uimire.

— Iar tu ești Apot-polla?

Am început să râd.

— Uau! Termenul ăsta nu l-am mai auzit.

Seth a oftat.

— Apollyon.

Gable și-a mișcat buzele, pronunțând cuvântul fără sunet, și am avut impresia că nu îl spunea cum trebuie.

— Și deci... ce facem acum?

— Te ducem la Universitatea din Dakota de Sud, unde vei fi protejat și unde te vei antrena până îi vom găsi pe ceilalți.

Seth s-a desprins de ușă și a traversat camera. Gable s-a încordat în fotoliul lui.

— E mult de digerat și probabil ai aici o viață mișto, dar lucrurile se vor schimba. Așa trebuie.

Seth nu strălucea la discursurile motivaționale.

— Ești foarte important, nu numai pentru noi, ci pentru toată lumea, a spus Aiden, care, evident, văzuse teama care se adunase iar în ochii lui Gable. Ai o menire nobilă, Gable!

M-am uitat urât la Seth, iar el s-a întors, dându-și ochii peste cap.

— Tu nu vei salva numai lumea, ci și pe olimpieri. Și nu numai asta, dar, după ce puterile tale vor fi descătușate, vei deveni nemuritor, a continuat Aiden. Așa că viața ta de aici și acum e numai o frântură. Vei putea reveni la ea, cel puțin pentru o perioadă, dar... te așteaptă lucruri mult mai mari.

Nemuritor!

Un lucru la care nu mă gândisem cu adevărat niciodată până când Aiden nu a ținut această cuvântare încurajatoare pentru Gable. Și eu eram nemuritoare. Mai puțin dacă îmi tăia cineva capul? Nu. Potrivit lui Seth, nici măcar asta nu mă putea ucide. Ar fi dureros, dar presupun că mi s-ar lipi gâtul la loc. Numai un zeu sau un semizeu m-ar putea ucide.

Sau Seth.

Sau un titan.

Pe toți zeii, de ce mă gândeam la asta? Gândurile mele o luseră razna de-a dreptul, dar eram nemuritoare. Seth nu era. Dacă zeii l-ar lăsa în pace, ar îmbătrâni și, după ce ar muri, ar fi trimis pentru totdeauna la Hades.

Cum de nu mă gândisem la asta niciodată? Bine, fuseseră o groază de chestii care îmi distrăseseră atenția, chestii mult mai presante la care trebuise să cuget. Așa că acum trebuia să-l scot

din mâna zeilor, să anulez pactul lui cu Hades fără să-l afectez pe Aiden și să mă asigur că devine nemuritor.

Trebuia să se poată.

Adică, Apollo îl făcuse pe Aiden nemuritor, ca și pe Alex. Deci se putea, iar eu eram fiica lui. O făcuse pentru ei. Trebuia s-o facă și pentru mine. Am dat din cap, în sinea mea, pentru că trebuia să-mi cimentez convingerea că el nu-mi va putea refuza cererea.

— La ce te gândești, Josie?

Am clipit și m-am întors spre Alex.

— Scuze! Am căzut pe gânduri! Ce e?

Alex a zâmbit.

— Gable spune că acasă la el e loc pentru toți. Decât să stăm aici... Iar mâine-dimineață plecăm.

M-am uitat la Hercule, care dormea în patul pe care îl împărțiserăm eu și Seth, și m-am crispat. Partea din mijloc a saltelei deja uzate se lăsase în jos.

— Mi se pare o idee bună.

A durat mai mult decât normal să-l trezim pe Hercule și să-l facem să se ducă în camera lui să-și strângă catrafusele, pentru că individul dormea să tai lemne pe el, nu alta. Câteva minute, eu și Seth am rămas singuri. Ne-am strâns repede lucrurile și le-am îndesat în gențile enorme. Când am terminat, mi-am aruncat bagajul pe pat și am vrut să mă întorc, dar Seth a venit pe la spate și mi-a înconjurat mijlocul cu brațele. Nu a spus nimic, și-a plimbat doar buzele pe gâtul meu.

Am închis ochii și m-am rezemat de el, sprijinindu-mă de brațele lui. Respirația lui caldă și gura lui fierbinte mă făceau să tânjesc după mai mult decât câteva minute furate.

— Crezi că e bine? l-am întrebat eu. Adică să mergem acasă la Gable?

Seth a ezitat și a ridicat capul.

— Nu știu. Într-un fel, nu mi se pare o idee bună. Nu-l cunoaștem pe tipul ăsta, dar acasă la el nu are cum să fie mai periculos decât aici. Umbrele l-au descoperit. Acum îl caută. Singurul lucru bun e că nu știu unde stă. Altfel l-ar fi înhățat până acum.

— E adevărat.

M-am întors în brațele lui, l-am luat de gât și mi-am lipit obrazul de umărul lui.

— A fost uimitor de simplu.

— Da, a făcut el după o clipă. Exact asta mă îngrijorează.

28

— **CU CE ZICEAI** că se ocupă mama ta? l-am întrebat eu.

Gable s-a uitat la mine, în timp ce mergeam pe o alee elegantă de piatră, făcută din pavele de culori diferite, care imitau piatra cubică. A avut un zâmbet timid.

— A fost actriță prin anii 1980–1990. Probabil n-o știi. A făcut o groază de filme de duzină.

Exact filmele alea de duzină au deschis probabil multe uși, pentru că fiul lui Poseidon locuia într-o vilă. Într-una dintre casele imense pe care le văzuserăm pe faleză, cu plaja în față și cu oceanul dedesubt. Era o vilă masivă din piatră, cu mai multe etaje, completată de o mașină străină de fițe parcată în fața verandei și de uși duble de sticlă.

— Filme porno? a întrebat Hercule, iar când ne-am uitat cu toții la el, a ridicat din umerii masivi. Ce? Avem și noi filme porno în Olimp.

— Dar nu și *Supernatural*? a întrebat batjocoritor Alex. N-are nicio logică.

Hercule a strâns din ochi.

— Trebuie să văd și eu ce e cu *Supernatural* ăsta.

— Acum mama ta e acasă?

Aiden s-a uitat la Solos. Dacă era acasă, ar fi fost cam aiurea. Bine, ar fi folosit constrângerea, așa că probabil nu aveau de ce să-și facă griji.

Gable a clătinat din cap și am urcat împreună pe scările largi, după care am traversat veranda acoperită.

— E în Europa cu noul ei soț.

S-a oprit în fața ușii și și-a trecut degetele peste o cutiuță neagră. A bipăit de trei ori, după care s-a aprins un becuț verde. A deschis ușa și imediat ne-a izbit un aer răcoros.

— Nu e nimeni aici.

— Nici servitori? l-am întrebat eu.

El a râs.

— Nu avem servitori care să locuiască aici. Avem niște oameni care vin să facă curat la două zile, dar acum sunt doar eu. Și cu voi.

— Cât de sigură e casa?

Solos preluase din mers rolul de Străjer și cerceta camera imensă.

— Mai ceva ca Alcatrazul, a răspuns Gable, care o luase înaintea noastră, trecând pe lângă o masă rotundă, pe care era o ferigă frumoasă. Odată ce se activează alarma, nu poate intra nimeni fără ca noi să știm. Aveți și detectoare de mișcare în casă și afară, putem să le pornim și pe ele. După ce se culcă toată lumea, o să le activez și pe cele din interior.

Chiar în fața noastră se afla o scară uriașă, în spirală, care ducea la etaj. În dreapta părea să fie un soi de bibliotecă și mai era și o cameră de zi. Mi-era și teamă să ating ceva. Mobila aia părea să fie mai scumpă decât taxa mea de la facultate.

— Frumoasă casă! a comentat Luke.

Seth nu a spus nimic cât timp l-am urmat pe Gable în sufrageria în care erau o masă lungă și niște scaune foarte mișto, cu spătar înalt, tapisate cu un material gri. Având în vedere că fusese întotdeauna bogat, probabil era obișnuit cu așa ceva. Toți de aici erau obișnuiți cu așa ceva. Până la urmă, numai experiența mea de la universitatea lor era suficientă ca să înțeleg că înotau în bani.

Seth, de fapt, nu spusese mai nimic de când plecaserăm.

Eram convinsă că nu vorbea pentru că avea prea multe pe cap. Faptul că eram cam în aceeași zonă în care apăruse umbra nu îl ajuta să se relaxeze.

Când mi-am adus aminte de umbră, m-am gândit la bietul om care se prăbușise la pământ cu falca ruptă. Știam că un muritor, odată posedat, nu mai poate fi salvat, dar asta nu însemna că mă puteam împăca în vreun fel cu situația. Încă o viață pierdută, și pentru ce? Oare bărbatul acela își dăduse seama ce se întâmpla cu el? Oare familia îl căuta?

Am oftat și mi-am frecat sprâncenele. Aveam iar durerea aia surdă de cap, care dispăruse în ultimele două zile. Era ciudat. Eram semizeu, deci îmi închipuiam că n-ar trebui să am dureri de cap. Singura explicație pe care o aveam era că probabil era ceva legat de lipsa de somn.

L-am urmat pe Gable într-o bucătărie frumoasă, cu dulapuri simple, albe, blaturi de marmură și cu faianță superbă, gri. La insula din mijloc puteau sta șase oameni, iar masa de acolo era aproape la fel de mare precum cea din sufrageria elegantă prin care trecuserăm.

— Vă e foame?

Gable s-a oprit lângă insulă.

— Nouă ne e mereu foame, a răspuns Deacon. Mereu.

Gable a zâmbit și s-a întors spre frigiderul cu două uși.

— Cred că am niște pizza congelată pe care aş putea s-o pun la cuptor.

A făcut o pauză şi s-a uitat peste umăr la noi.

— Sau putem să comandăm ceva.

— Nu cred că ar fi bine, a răspuns Aiden, rezemându-se de insulă. O pizza congelată e foarte bine.

Gable a ezitat puţin, apoi a dat din cap.

— Foarte bine.

A scos două cutii de pizza, a aprins cuptorul dublu şi s-a întors cu faţa la noi.

— Dacă vreţi, pot să vă arăt casa.

— Da.

Solos apăruse în uşa bucătăriei.

— Vreau să cercetez puţin împrejurimile.

M-am uitat la Seth, dar el îl urmărea pe Gable cu ochi de vultur. Ne-am întors cu toţii în atrium. Turul a durat surprinzător de puţin. În spatele scării era o sală de cinema, adică o adevărată sală de cinema, cu proiector şi cu aparat de făcut popcorn. Lângă sala de cinema era o sală de biliard. Aiden a zăbovit puţin pe lângă mese. Mi s-a părut amuzant, fiindcă nu puteam să mi-l imaginez jucând. Deacon a fost atras de ţintele de darts. Alex se uita la jocurile arcade. Aveam impresia că trebuia să nimeresc nişte asteroizi sau ceva de genul ăsta. Pe perete era un televizor la fel de mare precum cel din sufragerie. L-am pierdut pe Hercule un timp la piscina luminată de afară. Sus erau dormitoare mai mult decât suficiente pentru toţi. Eu una m-am oprit să le număr când am ajuns la şase. Camerele de luat vederi, aşezate strategic prin casă, i-au impresionat pe Solos şi pe Aiden.

Oamenii bogaţi iau securitatea în serios.

Eu şi Seth am nimerit într-o cameră de oaspeţi care părea să fi fost decorată de un designer profesionist. Totul în nuanţe

plăcute de bleu și alb. Îmi amintea de fotografiile pe care le vedeam în *Good Housekeeping*. Bunica mea era un fan înfocat al revistei.

Eram care în camera lui, aranjându-și lucrurile, care jos, cu Gable, la cuptorul cu pizza. Solos se ținea scai de el.

M-am uitat cercetător la Seth, care pusese gențile noastre pe o canapeluță bleu de la picioarele patului imens.

— Nu prea ai încredere în Gable, nu-i așa?

— N-am nimic personal cu el.

S-a apropiat de o comodă asortată și și-a pus ochelarii de soare.

— Nu îl cunoaștem. Nu știm nimic despre el. Și mi se pare că s-a împăcat foarte repede cu situația.

— Mult prea repede?

A ridicat din umeri.

— E jos și ne face pizza. Unor străini care tocmai i-au spus că sunt urmașii zeilor greci.

M-am lăsat pe marginea patului, cufundându-mă în saltea moale.

— Ai perfectă dreptate, dar și eu, după criza inițială de isterie, mi-am revenit.

S-a apropiat și s-a oprit în fața mea.

— Dar ai avut nevoie de o groază de somn ca să-ți revii din șoc.

— Și te-am folosit pe tine ca pernă de pluș.

— Și ți s-au scurs balele pe mine.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu mi s-au scurs balele, dar ideea e că, da, sunt multe de procesat, dar nu e imposibil să faci asta.

— Hmm...

A îngenuncheat în fața mea, prinzându-mi gleznele în palme.

Mi-am lăsat capul pe umăr și am zâmbit ușor.

— Ce-ai de gând?

— Nimic.

Mi-a sărutat genunchiul drept, apoi pe cel stâng.

— OK. Am ceva de gând. Mă gândeam să rupem patul.

— Pe toți zeii! am răs eu și mi-am trecut degetele prin părul lui. Ai o idee fixă.

— Dar cel puțin e o idee mișto, nu?

— Da.

Mi-am scos degetele din părul lui și l-am mângâiat pe obraz. I-am ridicat bărbia și i-am studiat fața. Era șocant de frumos, cumva ireal, dar avea așa de multe calități. Nu era doar o frumusețe sculpturală.

A întors capul și mi-a sărutat palma.

— Ești OK?

M-am gândit la coșmarul din noaptea trecută.

— Da. Sigur.

S-a uitat la mine cu ochii ăia ciudați.

— Te-ai tot frecat la tâmplă și la sprânceană. Care-i treaba?

Fir-ar! Avea spirit de observație.

— Mă doare puțin capul. Nu-i mare lucru. Cred că din cauza lipsei de odihnă.

— Atunci poate ar trebui să te odihnești, a propus el, sărutându-mi din nou palma. Mă duc să-ți aduc câteva felii de pizza.

A dat să se ridice.

L-am oprit.

— Nu mi-e somn. Îți jur că mă simt bine.

El a părut că reflectează.

— La ce te gândea mai devreme?

— Când?

— Când eram la motel. Erai în altă lume, a explicat el.

M-am aplecat și l-am sărutat pe frunte.

— Mă gândeam la ceva cam ciudat.

— Tu? Să te gândești la ceva ciudat?

A început să râdă când m-am retras și l-am plesnit peste mână.

— Nu aș fi crezut.

— Ha, ha!

— Deci, la ce te gândeai?

— Mă gândeam că eu sunt nemuritoare și tu nu, i-am explicat eu și am zâmbit când am văzut că ridică din sprâncene. Dar o să rezolv asta.

Buzele lui s-au mișcat o clipă, fără sunet.

— Cum... cum o să rezolvi asta?

I-am zâmbit.

— Știu că Apollo poate să o facă, să te facă nemuritor. I-a făcut nemuritori pe Alex și pe Aiden, deci e perfect posibil.

— Da, a răspuns el târăgănat. E posibil, dar cu ei a fost altceva. Apollo nu mă va face nemuritor.

Eu am continuat însă neabătut.

— Ba te va face. Și tot el va face ca pactul tău cu Hades să fie nul și neavenit, dacă vrea să-l ajut să-i înfrângă pe titani.

Seth a făcut o față șocată.

— Ce?

— Mă gândesc de mult la asta. Ei vor să îi ajut. De fapt, au nevoie de mine.

Simțindu-mă destul de mândră, m-am aplecat să-l sărut iar, dar Seth s-a ferit. S-a ridicat în picioare. Eu m-am încruntat.

— Ce e?

S-a uitat în jos la mine de parcă mi-ar fi crescut un sân pe frunte.

— Ai de gând să negociezi cu zeii?

— Păi, cu tata...

— Care e zeu, Josie! Nu poți negocia cu zeii, nici măcar cu Apollo. Nu respectă niciun pact, ba îl și întorc împotriva ta, a spus el. I-am văzut făcând asta, și tatăl tău e la fel.

Nu era tocmai ce aș fi vrut să aud, dar nu eram surprinsă.

— Dacă vor să-i opresc pe titani, vor face asta pentru mine.

— Ești nebună! a șoptit el, dându-se înapoi.

— Uau! Mersi!

Mi-am dat pe spate o șuviță de păr scăpată din coadă.

— Ascultă, ceva am să fac. În niciun caz n-o să-i las să te folosească în continuare, iar la sfârșit să-ți ia și viața de apoi. Nu! Asta nu se va întâmpla. Așa că împacă-te cu ideea și mișcă-ți fundul, că mi-e foame!

S-a uitat la mine cu gura căscată.

— Nu merit să-ți asumi atâtea riscuri, Josie!

M-am infuriat.

— Vrei să încetezi odată cu asta? Nu-mi place să te aud spunând asta.

— De ce?

Frustrarea plutea în aer.

— Pentru că e adevărat? De-asta?

— Nu e adevărat, Seth.

A scos un hohot de râs răgușit.

— Nu știi despre ce vorbești, Joe. Asta-i problema. Nu e vina ta, dar nu știi despre ce vorbești.

— Păi, da, nu că m-ai jigni sau ceva.

— Nu vreau să te jignesc, dar ăsta e adevărul. Ești gata să te pui într-o postură periculoasă, când nici nu știi de ce sunt capabil, dar eu știu, Josie. Știu precis de ce sunt capabil.

M-am străduit să respir calm și adânc.

— Seth...

— Nu. Am încheiat discuția asta definitiv. N-o să faci nicio negociere absurdă care o să se întoarcă împotriva ta!

A fluturat din mână, ca și cum ar fi semnalat încheierea conversației, dar pentru mine nu se încheiase deloc, la naiba!

— Așa mi-am așternut patul, așa dorm în el.

Am așteptat o secundă.

— Ai terminat?

Ochii lui erau acum ocră strălucitor.

— Voiam să mă asigur, dacă tu tot crezi că poți să-mi spui ce să fac și ce să nu fac. Dar ghici ce? Nu poți! Și vrei să mai știi ceva? Am înțeles: crezi că nu ești demn de mine din cauza lucrurilor pe care le-ai făcut în trecut...

— În trecut?

Seth a râs iar, cu hohotul acela rece și aspru.

— Crezi că vorbesc despre porcăria cu Ares? Dar ce zici de ce s-a întâmplat cu vreo două săptămâni în urmă?

— Ce... ce vrei să spui?

Preț de o clipă, Seth s-a uitat fix la mine, apoi a rostit câteva cuvinte care m-au cutremurat.

— M-am hrănit din tine.

— Cum? am șoptit eu, după ce trecuse probabil un minut întreg în care încercasem să procesez ce-mi spusese.

Era imposibil să fi spus ceea ce credeam eu, pentru că n-avea niciun sens.

El s-a întors repede și s-a îndepărtat de pat.

— La naiba! Trebuia să-ți fi spus înainte ca tu... să mi te oferi, dar sunt un nemernic egoist. Ai auzit bine, Josie! M-am hrănit din tine, din *eterul* tău.

Buzele mi se mișcau, dar limba mea uitase cum se formează cuvintele. Stăteam acolo, șocată, simțind fiori de gheață pe șira spinării. Mi se făcuse pielea de găină. Seth se hrănise din mine?

— Țsta e genul de... creatură care sunt.

Am ridicat ochii și l-am văzut trecându-și mâna prin păr. Degetele lui se mișcau spasmodic pe șuvițele de păr și trăgeau de ele, apoi și-a dus mâna la ceafă.

— Am o... problemă. O am mai demult și am încercat... încerc să nu fiu așa, dar e ceva care face parte din mine și din când în când iese la suprafață. Știu că se va întâmpla din nou, iar atunci când se întâmplă, nu îmi pasă pe cine rănesc, cui îi înșel încrederea. În clipa aceea nu îmi pasă pe cine rănesc. Nici dacă ar fi vorba de tine.

Asprimea cuvintelor lui mă tăia ca o lamă. S-a întors încet spre mine, respirând precipitat.

— Nu vreau să fiu așa. Pe toți zeii, nu cu tine, dar așa sunt!

Pe neașteptate a apărut în fața mea și mi-a prins obrazii în palme. Mi-a sărit inima.

— În fiecare zi te doresc, Josie! Doresc tot ce ai tu. Mă uit la tine și vreau să intru între picioarele tale și să petrec acolo o veșnicie. Vreau să intru așa de adânc în tine, încât să nu mai știi care sunt eu și care ești tu. Vreau să te gust și să fac sex cu tine până uit de toate. Mereu. Vreau mai mult decât atât. N-o să te mint. Vreau să te țin în brațe.

Nu puteam să respir, pentru că privirea lui mă ținea captivă.

— Vreau să fiu cu tine. Vreau să-mi petrec fiecare zi cu tine. Fiecare oră, fiecare minut, fiecare secundă nenorocită, a spus el pe un ton aspru.

Ca o lamă.

— Dar nu doar asta vreau. Ce e în tine? *Eter*. La naiba!

A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a deschis, am văzut în ei o lămină stranie, care m-a șocat.

— Și asta vreau la fel de mult. Da. Vreau asta. Am avut asta, atunci când ai avut orgasm pe genunchiul meu.

Inima îmi bătea cu putere. Cuvintele lui Seth trezeau în mine un amestec de dezgust și de... pe toți zeii, de dorință. Și dorința era acolo, trezită de cuvintele lui. Ceva era în neregulă cu mine. Clar, ceva era în neregulă cu el.

— Nu poți să ai încredere în mine, a spus el, ținându-mi bărbia ca să nu mă uit în altă parte, ca să aud și să văd cuvintele acelea. Și i-am văzut cuvintele. Le-am auzit.

— Și știi ceva? Tu ești singura care nu vede asta. Crezi că Alex nu vede? Că Aiden nu vede? Văd. Pentru o persoană ca asta vrei tu să-i înfurii pe zei. Pentru o persoană ca asta ești dispusă să închei un pact și să renunți cine știe la ce.

Mi-a dat drumul la bărbie, și-a îndreptat spatele și a lăsat mâna jos.

— Nu merit așa ceva.

Seth s-a îndepărtat de mine, iar amorțeala mea a început să dispară. Am simțit în mine o emoție violentă, ca un uragan care lovește coasta mării. Durerea parcă îmi explodase în piept, în timp ce stomacul îmi era ars de o furie fierbinte.

— De câte ori? l-am întrebat.

A urmat o pauză.

— Are vreo importanță?

— De câte ori?

De data asta am țipat, fără să-mi pese că mă auzea cineva.

A lăsat capul pe spate.

— O singură dată.

Am stat puțin, să procesez. Nu îmi dădeam seama dacă asta schimba ceva sau nu. Nici măcar nu-mi dădeam seama ce puteam să fac cu informația asta. Mă ardea gâtul, uitându-mă la spatele lui țeapăn. Nici măcar nu puteam să gândesc cu adevărat.

— Când?

În prima clipă nu a răspuns.

— Am făcut-o... în ultima zi în care te-am antrenat. Atunci când ne-am certat și după aceea... ne-am hârjonit. Mi-am pierdut controlul și m-am hrănit din tine.

Creierul meu a trecut repede în revistă ziua aceea.

— Nu înțeleg. Nu am simțit nimic. Ultima oară când s-a hrănit cineva din mine, m-a durut.

Spatele lui părea că înțepenea și mai tare.

— Nu doare întotdeauna. Se poate face și fără durere.

Am respirat adânc. În ziua aceea mă înnebunise cu atingerile lui, iar eu... – am clătinat din cap – eram complet amorțită. Și, brusc, am înțeles. De ce se retrăsese el imediat după aceea. Nu doar pentru că nu se credea demn de mine, ci și pentru că făcuse ceva rău, ceva foarte rău. Mie îmi făcuse rău.

Și nu spusese. Până acum.

Seth se hrănise din mine.

Am sărit din pat ca o rachetă. S-a întors spre mine exact când am ajuns la el. Nici măcar n-am gândit când mi-am tras brațul în spate și l-am lovit cu pumnul în burtă. Seth s-a încovoiat, gemând.

— Asta, am spus eu, tremurând și dându-mă cu greu înapoi. Asta e pentru că te-ai hrănit din mine.

— Pe toți zeii! a icnit el. O merit.

— Cum ai putut? l-am întrebat, încleștându-mi iar pumnii. Cum ai putut să faci asta, când știai că Hyperion... îmi făcuse și el asta.

— Eu...

Nu a continuat propoziția, fiindcă... ce putea să spună?

Aș fi vrut să-l mai pocnesc o dată. Voiam să-l bat. Pe toți zeii, voiam să-l snopesc! Mi s-au umplut ochii de lacrimi și

m-am tras înapoi până când m-am lovit de canapeluță. Aș fi vrut să... să-l scutur și aș fi vrut să nu-mi fi spus asta niciodată.

— De ce n-ai dat mai tare?

Și-a îndreptat spatele, iar când a vorbit, ziceai că a înghițit cioburi de sticlă.

— La început nu mi-am dat seama ce fac. Asta... nu scuza nimic, dar în clipa în care mi-am dat seama, m-am oprit. De asta...

— De asta, ce?

Răgușisem.

Seth s-a uitat în altă parte.

— De asta nu te-a durut. Ai fost doar obosită.

— Doar obosită, am șoptit eu, amintindu-mi cum adormisem în timp ce mâncam.

Îmi tremurau picioarele și m-am lăsat să cad pe canapea. Încercam să pricep.

— Deci te-ai oprit când ți-ai dat seama ce faci.

— Asta nu schimbă cu nimic situația.

O schimba? Sau nu? Nu știam ce să spun. Nu aveam niciun termen de comparație. Vreau să zic, nu mă înșelase și nici nu mă abuzase, așa cum se întâmplă la oamenii normali, dar era trădare. Iar asta era ceva.

Mi-am trecut mâna peste față, zguduită.

— Vreau să fii sincer cu mine. Ai făcut-o doar o dată?

Seth a dat din cap.

— Și din cauza asta te-ai îndepărtat de mine după aceea.

Iar a dat din cap.

Am strâns palma și mi-am lipit-o de piept.

— Dar nu ai mai făcut-o de când... de când am fost din nou împreună. De ce?

— Eu... n-am vrut niciodată să-ți fac rău sau să... iau de la tine ceva ce nu e al meu.

S-a apropiat de ușă și s-a rezemat de ea. A clătinat încet din cap, iar în clipa aceea mi s-a părut așa de tânăr și de vulnerabil, cum nu-l văzusem niciodată. Atât de *uman*.

— Și în noaptea aceea, când am fost împreună, am hotărât să nu mai fac asta niciodată, iar dacă aş mai fi făcut-o...

— Ce? Ce-ai fi făcut atunci?

A închis iar ochii, cu buzele strâns lipite.

— M-aş fi asigurat că n-o să mă mai vezi vreodată.

Încă o dată, furia mi-a acoperit toate celelalte emoții.

— Aha, în loc să, nu știu, să vii la mine ca să vorbim despre asta? În loc să-mi dai voie să te ajut? Să încercăm să rezolvăm împreună...

— Ce să rezolvăm împreună, Josie? Crezi că mă poți ajuta cu asta, cu chestia asta din mine?

Am închis gura brusc, deși aş fi vrut să spun o mulțime de lucruri care ar fi putut să fie spuse. Aş fi putut să-i spun nu. Că asta – să fie mai bun și să se comporte mai bine – depindea doar de el. Aş fi putut să-i spun da. Că aş putea să-l ajut. L-aş putea ajuta să... să ia decizia cea mai bună. Aş putea să fiu atentă și să-mi dau seama când situația îi scăpa de sub control. Aş fi putut să-i spun că îmi venea să-i dau un pumn în față. Aş fi putut să-i spun că încă îl mai iubeam.

Și chiar îl iubeam.

Dar nu-l iubeam.

Pentru că eram furioasă. Mă frigea pielea, efectiv, de furie. Pentru că mă durea. Durerea era în piept și se făcea tot mai mare, radiind în tot corpul, pentru că... la naiba! Pentru că eram revoltată. Așteptam de la el ceva bun, iar el îmi trădase încrederea și așteptările. Îmi făcuse același lucru pe care mi-l făcuse Hyperion. Iar asta îmi întorcea stomacul pe dos.

Am lăsat privirea în jos, mi-am apăsat pumnul de frunte și m-am chinuit să scap de nodul din gât.

— Deci...

Vocea lui gravă a rupt tăcerea.

— S-a terminat?

Nu am răspuns. Nu mă puteam gândi decât la noaptea aceea, când el îmi spusese că îi era teamă că totul s-ar putea transforma într-un coșmar și că voi ajunge să-l urăsc. Trăise săptămâni la rând cu secretul acesta, ca și cum ar fi avut deasupra capului sabia lui Damocles.

A mai trecut un timp, apoi Seth a spus:

— Din tot ce am făcut până acum, ce ți-am făcut ție a fost cel mai rău. Ai fost un dar pentru mine, iar eu am stricat tot. E vina mea și îmi pare atât de rău.

A făcut o pauză, iar eu am strâns tare din ochi.

— Nu e nimic în lumea asta care să...

A fost întrerupt pe neașteptate de un strigăt venit de jos. Am reacționat instinctiv și am sărit în picioare, în timp ce Seth s-a răsucit pe călcâie și a deschis ușa. O bubuitură puternică mi-a ridicat părul de pe mâini. Am lăsat la o parte toată povestea cu Seth și am ieșit în fugă din cameră.

CU STOMACUL STRÂNS, am ieșit din cameră și am pornit în grabă pe hol. În capătul coridorului, Deacon ieșea din camera pe care o împărțea cu Luke, cu o expresie îngrijorată, trăgându-și peste cap un tricou curat. Ne-a ajuns din urmă când coboram scările.

Mi-era rău de la stomac, deși procedasem bine că-i spusese lucrurile acelea lui Josie, împiedicând-o să facă o înțelegere cu zeii.

La naiba! Simțisem gustul fricii în momentul în care îmi spusese că plănuia să încheie pactul acela pentru mine. Zeii ar fi întors situația așa de repede împotriva ei, încât ar fi luat-o amețeala. În niciun caz nu i-aș fi permis să facă asta.

Așa că am făcut ceea ce trebuia să fi făcut cu săptămâni în urmă, atunci când îmi spusese că mă iubea. Atunci ar fi trebuit să-i spun adevărul, să-i arăt cine eram și ce eram pentru ea. Dacă nu ar mai vrea să vorbească cu mine niciodată nu m-ar mira.

Dar nu puteam să mă gândesc la asta chiar acum. Trebuia să dau deoparte totul, să ascund furtuna din sufletul

meu. Voi avea o groază de timp să trăiesc în rahatul ăsta, să mă tăvălesc prin el.

Am coborât tropăind treptele din lemn masiv. Am zărit holul de la intrare. Mai întâi am văzut fundul imens al lui Hercule, apoi am dat cu ochii de Aiden. Avea în mâna dreaptă un pumnal Covenant.

— Ce se întâmplă? a întrebat Josie, cu vocea răgușită.

Mi s-au încleștat fălcile.

— E... e mort, a șoptit Gable.

Fără să văd despre cine vorbea, am intrat pe hol și l-am văzut stând sub scară. Fața lui era la fel de albă ca a unui daimon. Nu era un semn bun.

— Cine e mort?

Deacon a trecut pe lângă Josie și s-a apropiat de Luke, care stătea lângă ușa de la sufragerie. Sau salon. Lângă una dintre zecile de camere inutile din casa asta.

— Uită-te afară! m-a îndemnat Alex, intrând în hol din bucătărie, cu geanta de arme în mână, pe care a pus-o jos, chiar în spatele mesei din mijlocul încăperii.

M-am uitat în lungul camerei, spre ușile duble. Erau făcute din sticlă, iar cea din stânga avea în mijloc o fisură ca o pânză de păianjen. Geamul crăpat era mânjit de ceva care părea să fie un amestec de sânge și un alt soi de fluid.

Apoi m-am uitat jos. Pe verandă era lumina aprinsă, iar în lucirea aceea gălbuie am văzut pe cineva prăbușit cu fața în jos. Niște sandale, niște picioare palide și niște pantaloni scurți închiși la culoare.

— A bătut la ușă, a spus Gable, apoi și-a trecut mâna prin păr. A rămas cu ea agățată de păr.

— Când am ieșit să ne uităm cine e, ne-a văzut prin geam și...

— S-a hotărât să se dea cu capul de ușă, în cel mai pur stil zombi.

Luke a scos un Glock din geantă.

— Era o umbră în el. În clipa în care tipul a căzut la pământ, umbra a ieșit din el și a dispărut.

La naiba!

— Nu e bine.

— Deloc.

Aiden avea umerii încordați.

— Cred că individul era o iscoadă.

— Individul? a șoptit Gable. E domnul Nanni. Stă pe strada asta.

— Acum nu mai stă nicăieri, a punctat Hercule. Domnul Nanni e mort.

Aiden s-a întors spre el cu fălcile încleștate și l-a fixat o vreme cu privirea.

— Nu ajuți cu nimic.

Semizeul a ridicat din umeri.

— Mă rog, a mormăit el, trosnindu-și degetele.

A urmat o pauză.

— Nu poate să treacă nimic prin geam, nu-i așa? a întrebat Gable. E sticlă securizată.

— Sticla securizată e un rahat, i-am răspuns. Nu poate opri nici măcar un daimon.

— C-ce e un d-daimon? a întrebat Gable

— O explicație scurtă și directă?

Deacon s-a întors spre el.

— Inițial au fost puri sau semipuri, dar curând au devenit dependenți de *eter*, adică de substanța pe care o avem toți în noi și care ne definește. Nu e ceva de bine.

Gable s-a uitat îngrozit pe fereastră.

— Și acum sunt daimoni afară?

Aiden a râs sec.

— Ar fi fost bine să avem norocul ăsta.

Deasupra noastră s-a auzit o tunet care a zguduit casa și, da, ăsta era un semn rău, rău de tot. Mai ales că nu fusese vreun fulger.

— Și se pare că ne ocolește, a spus Solos, oftând.

Gable s-a uitat la tavan.

— O să fie furtună?

— Nu genul de furtună de care are nevoie California.

Alex a răsucit pumnalul în mână, apropiindu-se de Aiden.

Am îngenuncheat lângă geantă și am scos de acolo un pumnal și o țeapă. Am ridicat capul. Josie era lângă mine, cu mâna întinsă. Ni s-au întâlnit privirile, apoi eu am întors capul, cu fălcile încleștate. Eram sigur că se gândea la mine. La ce făcusem. Nu eram cu nimic mai bun decât un nenorocit de daimon. Eram doar ceva mai curat.

I-am dat ambele arme.

— Țeapa e înmuiată în sânge de Pegas, i-am amintit eu.

Ea nu a spus nimic, a luat țeapa, apoi a întins mâna după pumnal. Nu i-am dat drumul, forțând-o să se uite la mine.

— Ești pregătită să faci asta? am întrebat-o. Nu e loc de ezitări. Ceva se apropie și, indiferent ce e, va trebui să-l distrugem. Dacă nu ești pregătită, trebuie să te ascunzi!

Ochii ei albaștri s-au întunecat.

— Sunt pregătită.

Am mai ezitat o clipă, apoi am dat drumul pumnalului. Am luat și eu același set de arme și m-am ridicat. Afară vântul se întetise, iar prin geamul ușilor vedeam cum palmierii se aplecau sub forța lui.

— Ce naiba vine? a întrebat Deacon. O furtună?

Luke a început să râdă.

— Iarăși! Dacă am avea norocul ăsta...

Josie s-a îndepărtat de masă, iar eu m-am ținut aproape. Putea să mă înjunghie cu unul dintre pumnalele alea, dar ea era prioritatea mea. Ca să fiu sincer, în clipa aia mă durea în cot ce se va întâmpla cu Gable. Obiectivul meu era să mă asigur că ea va supraviețui, indiferent ce va urma.

Restul, fiecare pe barba lui!

Așa cum învățaseră la antrenament, toți s-au așezat în linie la câțiva metri de ușă, în fața lui Gable. Instinctiv, Josie se așezase lângă Solos. Ea nu învățase tehnica asta de poziționare în fața inamicului. Nu fusese timp să o învățăm ceea ce se învață în ani. M-am așezat lângă ea, cu mâinile încleștate pe arme.

Un tunet a bubuit deasupra noastră, asurzindu-ne, iar tablourile de pe pereți au început să se clatine. Undeva, în casă, s-a auzit ceva căzând și spărgându-se. Apoi a urmat o pâraitură puternică și un palmier din apropierea aleii s-a rupt în două.

Afară se stârnise ceva. M-am uitat cu ochii mijiți, văzând că vântul se intensifica într-o anumită zonă, în apropierea unui SUV. Se rotea și se rotea pe o suprafață restrânsă, ca o mică tornadă.

— Ce... ce e asta? a întrebat Josie.

— Gable! a spus Aiden cu voce calmă. Trebuie să te ascunzi chiar în clipa asta. Indiferent ce se întâmplă, nu ieși de acolo decât dacă...

Vârtejul s-a repezit în față, direct spre ușă. Mă așteptam să treacă prin sticlă, dar s-a oprit înainte de a ajunge la ea, învârtindu-se într-un singur loc. Turbionul avea peste doi metri înălțime și era lat cam cât o persoană. Nu-mi plăcea deloc ceea ce era în masa aceea de aer.

— Hmm! a murmurat Deacon.

O fracțiune de secundă a fost liniște, apoi s-a auzit limpede zgomotul făcut de ușa care se deschidea.

— Ce naiba...

Alex s-a întrerupt, iar declicurile de la ușă au încetat.

— A căzut sistemul de securitate.

Ușile de sticlă s-au dat de perete, iar vârtejul s-a repezit înăuntru. Vântul s-a risipit în toată camera. Vârtejul de aer s-a învârtit mai încet, dând la iveală o siluetă.

— Nu e prietenos, a spus Solos și a pus înaintea piciorul drept, arcuind brațul în spate. Nu e cazul să așteptăm.

A lansat unul dintre pumnale.

Acesta a străbătut aerul și a intrat în minitornadă, înfigându-se drept în mijlocul său. În clipa în care a intrat în contact cu ea, s-a stârnit un curent puternic de aer. O explozie sonică ne-a aruncat pe toți pe jos, ca pe niște popice.

Am aterizat în fund lângă Josie. Pumnalul Covenant îi căzuse din mână și ajunsese pe podea. Ea a tras o înjurătură, s-a întins pe o parte și s-a îndreptat spre el în genunchi și pe coate.

— Pe bune?

O voce bubuitoare a zguduit casa, așa că m-am întors repede. Tornada nenorocită dispăruse, iar în locul ei apăruse un bărbat. Un bărbat foarte înalt, cu un cap plin de păr șaten și cu niște umeri mai lați decât ai lui Hercule.

— Ați aruncat în mine cu un pumnal?

A lăsat capul pe spate și a început să râdă, apoi a întins mâna, a apucat pumnalul de mâner și l-a scos. L-a aruncat pe podeaua de piatră din hol.

— O să fie mai ușor decât mi-am imaginat.

Apoi a deschis ochii. Erau complet negri.

Bărbatul din fața noastră era un titan.

— Pe toți zeii! a șoptit Josie când a înțeles cine era tipul, apoi s-a ridicat.

— A fost mai mult de distracție, a spus Solos, încleștându-și mâna pe pumnalul mai îngust. Voiam doar să văd ce faci.

Titanul a aplecat capul cu o expresie perplexă. Pielea lui, un amestec de nuanțe rozalii, părea să lumineze și să-și accentueze culoarea la fiecare două secunde.

— Tu care ești? l-am întrebat, ridicându-mă în picioare.

M-am postat în fața lui Josie, care acum se ridicase și stătea cu pumnalul în mână.

— Mo? Crețul? Larry sigur nu ești, fiindcă ăla deja ar fi făcut pe el dacă ne vedea.

Buzele titanului s-au întins într-un zâmbet.

— Eu sunt Atlas, Apollyon. Nu cunosc zeitățile de care spui.

— Atlas? a murmurat Deacon. Băi, frate...

L-am văzut cu coada ochiului pe Luke adoptând aceeași poziție protectoare în fața lui Deacon, iar de data asta purul nu s-a mai împotrivit.

Rânjetul lui Atlas a devenit un zâmbet batjocoritor.

— Știți cine sunt. Toată lumea știe cine sunt. Și știți cum se va termina asta. Îmi dați lucrul pentru care am venit și vă voi permite să trăiți! Nu îmi dați, veți muri cu toții!

Am oftat.

— Ești așa de previzibil!

Ochii negri tăciune ai titanului s-au întors spre mine.

— Oi fi tu Apollyon și oi fi înconjurat de semizei, dar nu mă poți învinge. Eu nu sunt Hyperion și...

— Nu sunt un simplu semizeu. Sunt vestitul Hercule, iar tu ești...

Atlas a ridicat încet mâna, iar în secunda următoare Hercule zbură prin aer. S-a izbit de peretele de lângă scară, crăpând tencuiala.

— Pentru mine ești un nimic, a încheiat Atlas când Hercule a căzut la podea cu fața în jos.

— Într-un fel, mă bucur că l-ai făcut să tacă, a spus Alex, încordată. Numai că avem nevoie de el viu.

— De ce? a mirat Atlas. Ca să ne conducă la ceilalți semizei? Știam că o să faceți asta. Noi putem să așteptăm.

Nicio surpriză! Probabil pe lângă universitate aveau umbre, care așteptau momentul să plecăm. Era un risc pe care trebuia să ni-l asumăm, iar acum suportam consecințele.

Atlas a adulmecat aerul, cu ochii la Alex.

— Ești semizeu, dar *eterul* tău nu e la fel de pur. Nu e ca al celui care stă grămadă sub scară.

A făcut o pauză și s-a uitat la Josie.

— Sau ca al ăsteia.

— Nu sunt de mâncare, a declarat Josie, iar eu am zâmbit. Așa că nu te mai uita la mine ca la o gustare.

— Vai, scumpo, dar exact asta ești! a zâmbit Atlas, iar în clipa aia era de-a dreptul sinistru. Ăștilalți sunt de-a dreptul neînsemnați.

S-au întâmpnat mai multe chestii deodată.

Atlas a ridicat mâna cu degetele desfăcute. Un flux de energie a străbătut camera, îndreptându-se spre Alex și spre Aiden. Amândoi s-au ferit, răsucindu-se într-o parte, înainte de a fi loviți. Titanul și-a schimbat imediat direcția. Fluxul de energie s-a îndreptat spre Luke, aruncându-l în spate peste Deacon.

Luke a apucat să tragă de mai multe ori cu Glock-ul lui, dar Atlas se ferea într-o parte și în alta cu o viteză amețitoare, reușind să evite gloanțele. Acestea s-au înfipt în perete, fără să-i facă vreun rău, apoi Atlas a aterizat în fața lui Aiden.

Semizeul s-a aplecat pe sub brațul lui, i-a sărit în spate și s-a întors, lovind cu piciorul, dar Atlas era un titan incredibil de rapid, mult mai rapid decât Hyperion. A întins brațul în spate, l-a apucat de piept pe Aiden, iar acesta a căzut de-a berbeleacul.

Asta a înfuriat-o pe Alex.

S-a repezit la titan, aterizând la un metru în fața lui. S-a răsucit în aer, gata să dea o lovitură cu piciorul, din întoarcere.

Nu și-a atins ținta.

Atlas s-a întors iar și a prins-o de picior. A răsucit-o ca pe o bâta de baseball și a aruncat-o în Aiden, care tocmai reușise să se ridice. Au căzut amândoi într-un vălmășag de mâini și de picioare.

— La naiba! a mormăit Solos.

— Se bagă prea tare.

M-am răsucit și am aruncat pumnul lui Covenant în capul lui Atlas, mai mult ca să-i distrag atenția. A mers. Titanul a făcut o mișcare, ca să se ferească, iar eu am invocat elementul foc. Deasupra mâinii mele s-a format o bilă din flăcări. Am aruncat-o ca la baseball.

Dinspre Josie a țâșnit un flux de energie. Invocase și ea focul, o secundă după mine, adăugând încă o văpaie.

Atlas s-a răsucit spre noi. Flăcările s-au stins înainte de a ajunge la el, ca și cum s-ar fi izbit de un câmp de forță.

— Nu te obosi, fetiță! Am planuri mari cu tine.

Nu-mi plăcea asta.

Nici lui Josie.

— Scuze, sunt ocupată!

Aerul s-a umplut de o explozie de putere care mi-a atins pielea și am simțit-o în mine, zbatându-se să iasă. Dinspre Josie a țâșnit o pală de *akasha*, ca un fulger de energie alb-albăstrui. L-a lovit pe Atlas în umăr, făcându-l să se dea un pas în spate.

— Au! a făcut el și și-a scuturat brațul. Asta n-a fost frumos.

A ridicat brațul și, pe neașteptate, Josie a pornit alunecând pe podeaua de piatră și dând din mâini, în încercarea de a-și recăpăta controlul, dar părea că o mână invizibilă o trăgea spre Atlas.

Am înjurat în barbă, m-am repezit în stânga mea și am prins-o de mijloc, aruncând-o la podea, ca să întrerup conexiunea. M-am răsucit ca să suport impactul izbiturii, cu ea deasupra. M-am rostogolit repede, înainte ca Atlas să facă o mișcare. Am căzut cu genunchii între picioarele ei. O fracțiune de secundă, ni s-au întâlnit privirile, apoi m-am trezit în aer. M-am pregătit de impact.

Am căzut pe masă, peste o plantă în ghiveci. Lemnul mesei s-a rupt sub mine, iar pământul din vas mi-a sărit pe față. M-am redresat înainte de a mușca podeaua și am aterizat pe o parte. Am ridicat capul și l-am văzut pe Hercule.

Se ridicase și acum înainta prin hol. Pașii lui greoi zguduiau masa. S-a repezit cu umărul în titan, încercând să-l doboare, dar nu a mers. Atlas l-a prins cu brațele imense de piept și l-a ridicat în aer, după care s-a trântit cu el la podea. Piatra a crăpat sub greutatea lor.

Atlas s-a ridicat și a desfăcut larg brațele.

— Care urmează?

— Pe toți zeii!

Solos a scos pistolul și a tras mai multe gloanțe. Ca și înainte, Atlas a reușit să se ferească și s-a repezit la Străjer. Solos a aruncat arma și s-a pregătit pentru luptă corp la corp.

Aiden a apărut de nicăieri și s-a repezit la titan din spate. A făcut o săritură și a aterizat pe el, agățându-se cu picioarele de soldurile lui. L-a apucat de cap și l-a răsucit cu putere. Pârâitul oaselor a răsunat în cameră cu o secundă înainte ca Atlas să-și întindă mâna în spate și să-l apuce pe Aiden de tricou. L-a tras peste umăr și l-a aruncat în aer. Aiden s-a izbit de podea, rostogolindu-se de câteva ori înainte de a se opri pe spate.

— Puteam să-ți zic eu că n-o să meargă, i-am spus, strângând în mână pumnalul otrăvit, în timp ce încercam să găesc o modalitate de a mă apropia de titan.

— Mersi, a mormăit Aiden, întorcându-se pe o parte.

Următorul care a picat a fost Luke. A fost aruncat ca o minge de fotbal după ce l-a atacat pe Atlas. Deacon a invocat elementul foc, ca să-i distragă atenția lui Atlas, în timp ce Josie a trimis un alt fulger de *akasha*, din cealaltă parte.

Am strâns din fălci, încercând să ignor mișcarea apăsătoare din piept, și am invocat și eu *akasha*. Înainte să apuc să o eliberez, Atlas a zâmbit iar și și-a ridicat brațele. De afară a răsunat un țipăt strident, apoi casa s-a umplut de fum negru, care a pătruns în fuioare subțiri. Umbre!

Erau umbre peste tot!

— La naiba! a țipat iritată Josie, când una dintre umbre s-a îndreptat direct spre ea.

S-a ferit și s-a întors. S-a lipit speriată de perete și s-a uitat cu ochi mari la mine. Scria pe fața ei ce nașpa se simțea.

— Pe toți zeii!

Alex s-a lăsat la pământ, evitând la mustață o umbră.

— Miros ca fluviul Styx!

S-a rostogolit pe o parte, s-a sprijinit în picioare și a sărit în sus.

— A naibii duhoare!

— Ferește-te de atingerea lor, a sfătuit-o pe dată Aiden, ridicându-se. Nu avem ce să facem.

Josie s-a ferit spre stânga și s-a strâmbat când una dintre umbre a prins-o de coadă.

— Avem nevoie de o furie. Urgent!

Da și, ca întotdeauna, javrele alea erau imposibil de găsit când aveai nevoie de ele.

Era o nebunie să te bați cu Atlas, în timp ce te fereai de umbre. Un fuior de fum negru l-a învăluit pe Deacon și l-a ridicat până la tavan, iar asta le-a distras atenția lui Luke și lui Aiden. Au

traversat amândoi în fugă încăperea, iar eu am simțit iar apăsarea aceea în piept când Aiden a aruncat un fulger de *akasha* în umbră, care l-a scăpat pe Deacon.

Chiar în capul lor.

Atlas s-a pus în mișcare, îndreptându-se spre scară. M-am apropiat repede din dreapta. În spatele lui am văzut-o pe Josie, care voia să ajungă la el. Am vrut să-i spun să stea deoparte, dar amândoi aveau pumnalele otrăvite. Ajunsese la jumătatea drumului spre scară, când Solos s-a apropiat în fugă din spatele lui Josie.

Titanul s-a întors așa de repede, încât, până să ne dăm noi seama ce făcea, era deja prea târziu. L-a prins pe Solos de braț și l-a izbit în piept cu celălalt braț. Nu, nu l-a izbit. Mâna lui a trecut prin pieptul lui Solos.

Josie a început să țipe când a văzut cum țâșnea sângele din spatele lui Solos.

M-am oprit brusc, șocat, exact când Atlas și-a retras brațul. Era sânge peste tot, iar în mâna lui Atlas era ceva care fusese în pieptul lui Solos.

Inima lui.

Sângele s-a scurs instantaneu din trupul lui Solos, iar picioarele i s-au îndoit. A căzut ca o foaie de hârtie. S-a prăbușit la pământ și nu a mai mișcat. Terminat! Mort! Gata!

— M-am plictisit de povestea asta, a spus Atlas și a strâns inima în mână, strivind-o.

N-am mai avut nicio reținere.

Furia care m-a cuprins m-a scos din minți. Am scos un strigăt care a răsunat în toată casa, după care, de furie și de supărare, m-am repezit spre el, cu brațele deschise. Am aruncat pumnalul otrăvit, simțind cum monstrul din mine se trezea. Recunoștea toată acea putere din cameră – din Alex și din Aiden, din Hercule

și chiar din Gable, dar mai ales din Josie. Îmi șoptea să o iau. Mă cuprindea cu totul, cerând răzbunare și promițându-mi răsplată.

L-am lăsat pe monstru să preia controlul.

Buzele mele s-au mișcat și au rostit cuvintele pe care le mai auzisem și altă dată, cuvinte care aveau darul de a descătușa puterea supremă, cuvintele pe care le rostise Alex. Nu înțelegeam cum se întâmpla asta. Nici nu-mi păsa.

— Θάρρος.

Curaj.

Am simțit un cutremur în tot corpul, urmat de o căldură puternică. Simțeam determinarea în piept.

— Δύναμη, am spus.

Putere.

M-a izbit un alt val de putere, care m-a încărcat. Căldura s-a transformat în fierbințeală, invadându-mi mușchii, distrugându-i și reconstruindu-i rapid.

Cineva a scos un țipăt strident. Am auzit un strigăt și o exclamație aspră și joasă.

Mi-am continuat drumul, trecând printre umbrele care îl înconjurau pe Atlas.

— Απόλυτη εξουσία.

Putere absolută.

Camera era scăldată într-o lumină chihlimbarie. Se auzeau tot mai multe strigăte, în timp ce fiecare celulă din trupul meu vibra de putere. Glifele au apărut pe pielea mea, transformându-se cu rapiditate. Umbrele au zburat în spate, lăsându-l la vedere pe Atlas.

Am încheiat.

— Αήττητο.

Aerul mi-a țâșnit din plămâni, iar energia statică m-a învăluit. În toată camera apăruseră raze de lumină. Una. Două.

Apoi trei, apoi patru. Cinci. Șase. Șapte. Razele luminoase veneau din toate părțile și se izbeau în pieptul meu, lipindu-mă cu spatele de perete și ridicându-mă în aer. În mine, puterea se mișca, pulsând. M-am simțit cuprins de flăcări fierbinți și reci în același timp. Puterea umpluse fiecare celulă.

Eram din nou cu tălpile pe podea, cu capul pe spate. Am văzut cu coada ochiului cum siluetele celor din jur se estompau, dar m-am concentrat pe sursa furiei mele. Toate simțurile îmi deveniseră hipersensibile. Privirea se ascuțise. Simțeam mirosul de pizza arsă, amestecat cu izul metalic de sânge și mirosul de transpirație. Auzeam respirațiile tuturor.

Tot universul avea un contur alb.

Pe chipul titanului se citea spaima. O, da, știa ce avea în față. Știa că îi venise sfârșitul și că nu avea cum să scape, pentru că eu eram acum începutul și sfârșitul.

— Nu, am spus cu o voce profundă și gravă, care nu era a mea. *Eu* m-am plictisit de povestea asta.

Am invocat *akasha*, dar, de data asta, a fost altfel. *Eterul* părea să cânte în sângele meu, invadându-mi corpul. Brațul îmi era învăluit de o lumină chihlimbarie, tivită cu alb, care pâraia și scoatea scântei, coborând.

Atlas a încercat să facă o mișcare, dar era prea târziu.

Akasha l-a lovit pe titan în piept și a continuat să se scurgă, în timp ce mă apropiam, ținând pasul cu intensitatea ei, înconjurându-l cu puterea ei.

Au apărut fuioare subțiri de fum și au țâșnit mici fulgere de lumină care au lovit umbrele. Lumina le-a înghițit și le-a distrus.

Atlas se dădea înapoi, dar mai întâi i-a cedat un picior, după care și celălalt. A căzut la podea în genunchi, iar eu am zâmbit și i-am pus palma pe față. Mi s-a umflat pieptul când am

invocat ceea ce era în titan, extrăgând de acolo fiecare dram de eter, după care ceea ce era în mine s-a făcut un foc alb.

Puterea s-a retras.

Mi-am luat mâna de pe el, iar lumina chihlimbării-alburie a scăzut.

Atlas se uita în sus, la mine, cu gura căscată. Din ochii lui curgea un sânge de un albastru-închis, lucios. Pe sub piele se vedea acum rețeaua de vene luminate din interior. Strălucirea aceea a ieșit afară, învăluindu-i corpul.

Am râs.

În cameră s-a auzit o bubuitură asurzitoare, ca și cum ar fi explodat în același timp mai multe bombe, iar când lumina s-a retras, Atlas nu era decât o urmă de arsură pe podeaua de piatră. M-am uitat lung la punctul acela din pardoseală, până când am auzit în spatele meu un fel de scâncet.

M-am întors încet. Erau oameni pe podea. Astea erau chestiile pe care le văzusem estompându-se. Niște chestii. Nesemnificative. Gemeau. Înceau să se ridice. Enervant!

M-am îndreptat spre ei cu pași hotărâți. Ceva s-a mișcat în dreapta mea. M-am uitat. Era mare și venea spre mine. Hercule! Pe toți zeii, nu-l plăceam deloc!

Am ridicat mâna și l-am făcut să zboare. Atenția mea s-a îndreptat spre purul acela brunet, cu ochii argintii. Stătea în fața cuiva. Îi curgea sânge din nas.

O, da, nu-mi plăcea deloc de el! Nu-mi dădeam seama prea bine de ce, dar știam că aș fi deosebit de încântat dacă l-aș face bucăți. Am ridicat mâna.

— Seth! Nu! a strigat o femeie.

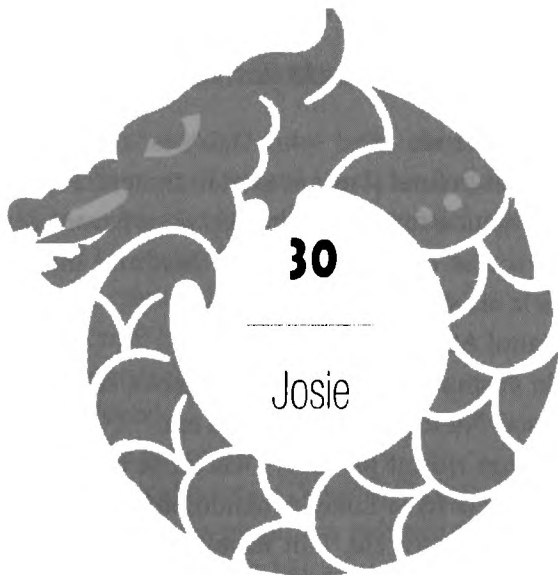
Vocea îmi părea cunoscută. Mi-a făcut ceva. Mi-a distras atenția.

— Seth!

Am simțit pe antebraț o înțepătură, m-am întors și am ridicat mâna invocând *akasha*. Mi-a învăluit brațul, ca un șarpe.
— Seth! a șoptit ea.

Vocea ei m-a oprit, a pătruns în mine și m-a făcut să mă cutremur. Lumina chilimbarie-albicioasă s-a stins. M-am uitat în jos și am văzut niște ochi albaștri: Josie. Josie a mea. Și apoi am văzut ce avea în mână. Mâna aceea fină tremura, dar nu era goală. Avea un pumnal. Am deschis gura, dar nu a ieșit niciun sunet. Mi-au cedat picioarele, iar Josie a aruncat pumnalul otrăvit. L-am auzit căzând pe podea, după care nu am mai auzit nimic.

Nu mai era nimic.

30

Josie

AM ARUNCAT PUMNALUL și m-am repezit la Seth, încercând să-l prind. L-am apucat de mijloc, dar era mult prea greu. Toxina pătrunsese adânc, iar eu nu puteam să-l susțin. Nu puteam, pentru că încercarea de a rămâne în picioare, cu el în brațe, îmi consumase și ultimul strop de energie pe care îl mai aveam.

M-am prăbușit la pământ împreună cu el, căzând pe șold. Am simțit o durere ascuțită, dar am ignorat-o când am auzit zgomotul făcut de capul lui, care s-a lovit de podeaua de piatră.

M-am întins peste Seth, l-am apucat de mijloc și l-am așezat pe spate. Avea ochii închiși, iar genele lui negre îi adumbreau obrajii aurii. Cu mâna tremurătoare i-am căutat gâtul, să văd dacă avea puls, și mi-am înăbușit un strigăt de ușurare când l-am simțit sub degete.

Nu aveam idee ce putea să-i facă sângele lui Pegas. Pe muritori îi putea ucide. Putea imobiliza titani și semizeii, dar un Apollyon? Nu-mi spusese nimeni ce efect putea avea asupra lui.

Era viu.

Inconștient, dar viu.

M-am ridicat în fund și m-am uitat în cameră. Primul lucru pe care l-am văzut a fost pumnalul. *Vei avea nevoie de toxină, dar nu pentru cine crezi tu.* Cuvintele Meduzei mă obsedau. Știuse. Femeia aia știuse.

Iar pe titanul Atlas îl mai văzusem.

Fusese în coșmarurile mele. Fusese acolo, iar și iar. El fusese. Cum asta? Nu înțelegeam, dar așa era.

Amorțită, am ridicat privirea. Deacon se chinuia să se ridice în picioare, la fel și Luke. Amândoi arătau de parcă ar fi fost aruncați printr-un zid. Din nasul lui Deacon se prelingea un firicel de sânge, dar, altfel, părea întreg. Vânățiile de pe obrazul lui Luke proveneau de la bătaia cu Atlas. Hercule stătea în fund, cu un aer perfect aiurit.

— Cum a făcut asta?

Alex s-a ridicat cu ajutorul lui Aiden, care a tras-o de jos. Amândoi păreau în regulă.

— Cum a făcut-o?

Nu am răspuns, pentru că nu știam cum reușise Seth să invoce energia tuturor, fără măcar să ne atingă.

În final, l-am văzut pe Solos.

— Pe toți zeii! am șoptit și mi-am întors repede privirea.

Și cuvintele pe care mi le șoptise Atlas în vis erau adevărate. *Sapă un mormânt.*

Era... Am închis ochii și mi-am mușcat buza de jos până când am simțit gust de sânge. Mi s-a umplut pieptul de mâhnire, acoperind toate durerile fizice care mă chinuiau.

Solos era mort.

Moartea lui îl făcuse pe Seth să se arunce într-o prăpastie, iar eu nu știusem nicio clipă cât de aproape fusese de ea în tot acest timp.

Stăteam ca anesteziată între Seth, care era inconștient, și Solos, care era mort. Mirosul acesta de moarte era diferit de cel adus de umbre. Acesta era mai puternic, mai... real.

— Solos! I-a strigat Deacon încet.

Se lăsase în genunchi lângă el.

— Pe toți zeii! Nu e...

A întins mâna, apoi și-a retras-o.

— Nu e corect!

Niciodată nu era corect.

Alex s-a apropiat încet de Deacon. O clipă, fața ei s-a strâmbat de durere, apoi s-a plesnit cu palmele peste obraji. S-a întors încet, cu umerii încordați, apoi, după câteva momente, a părut că se adună. Când s-a întors iar, pe fața ei nu se mai citea nicio emoție.

— Trebuie să-l înmormântăm cu niște monede, a șoptit ea. Trebuie să-i dăm monede, ca să poată traversa fluviul Styx! Acum!

— De acord!

Aiden a îngenuncheat lângă el și am văzut că își trecea degetele pe fața lui. Pe toți zeii, îi închidea ochii.

— Gable?

Uitasem complet de el.

Acesta se strecurase afară prin spatele scărilor. Nu reușise să ajungă prea departe, pentru că nebunia se declanșase prea repede. Nu era nicio urmă de culoare pe fața lui când se uita mut la Solos.

— Noi avem... avem o curte mare. Sunt niște... ăăă, cazmale în magazia de lângă piscină.

Aiden s-a întors spre fratele lui și spre Luke.

— Duceți-vă și voi! Vreau să aveți grijă de el.

Pentru prima oară, Deacon nu a mai protestat. I-a mai aruncat o privire lui Solos, apoi s-a apropiat de Gable. S-a dus

cu Luke și cu bărbatul îngrozit spre bucătărie. În ultima clipă, a schimbat direcția și a intrat grăbit în sufragerie, de unde a ieșit în câteva secunde cu o pătură.

— Nu pot să-l las așa, a explicat el, apropiindu-se de locul în care zăcea Solos.

A pus cu mare grijă pătura pe el, acoperindu-i fața, pieptul și mare parte din picioare.

Apoi a plecat.

— Trebuie să vedem ce facem cu Seth.

Aiden și-a trecut mâna pe sub buza însângerață.

M-am crispat și am ridicat capul spre el.

— A scos *eterul* din noi, a spus Hercule, cu o voce de ziceai că avea gâtul de glaspapir. Nu mi s-a spus că poate face asta. Nimeni n-ar trebui să poată face asta.

M-am uitat iar la Seth. Glifele se estompaseră, retrăgându-se sub piele. Ochii lui nu erau chihlimbarii când se uitase la mine. Oare mai văzuse cineva? Erau albi, ca ai zeilor.

— Nu numai că l-a oprit pe Atlas...

Aiden avea un pumnal în mână pe când se apropia de noi.

— L-a... l-a terminat. A ucis un titan.

Hercule a clătinat din cap.

— Asta nu e posibil!

— Mie mi se pare posibil!

Alex și-a frecat șoldul și pieptul, apoi s-a apropiat de locul în care fusese Atlas. Piatra era arsă.

— Mi se pare chiar foarte posibil.

— Asta înseamnă că...

Aiden nu a mai continuat.

— Ce înseamnă? am întrebat eu sfârșită, lipindu-mi palmele de podea.

M-am sprijinit în ele și m-am ridicat în picioare.

— Ce înseamnă asta?

— Numai un semizeu poate ucide un titan, nu?

Aiden s-a apropiat și s-a oprit lângă capul lui Seth. M-am încordat.

— Sau să îngroape un titan, nimeni altcineva, în afară de...

Iar nu a terminat propoziția, de parcă îi era cumva teamă să pronunțe acel cuvânt.

— Singurul care poate ucide un titan este cel care i-ar putea ucide pe olimpieri.

Alex a pălit.

— Acesta ar fi Ucigașul de Zei.

Mi-a ieșit tot aerul din plămâni. Ce spusese Meduza?

— Dar așa ceva nu se poate. Tu ai fost Ucigașul de Zei înainte să... în fine, să ajungi în Lumea de Dincolo. Nu e el Ucigașul de Zei.

Ea s-a uitat în ochii mei.

— N-ar trebui să fie, dar ce a făcut el acum e exact ce i-am făcut eu lui Ares.

— Dar nu ești conectată cu el, nu? am argumentat eu, refuzând să cred ceea ce încercau ei să spună și incapabilă să accept că nu ținusem cont de avertismentul pe care îl primisem.

— Nu.

A ridicat mâinile.

— Nu mai fac parte din Echipa Seth.

M-am încruntat.

— S-a întâmplat ceva tare de tot, a continuat ea, arătând spre Seth. Dar dacă a devenit cumva Ucigașul de Zei, încălcând cum-necum regula celestă, atunci toți olimpieri ar fi acum aici, nu? Au apărut imediat atunci când l-am ucis pe Ares. N-au pierdut o secundă.

— Asta pentru că știau că ești de partea lor. Știau că ești conștientă de ceea ce faci. Nu s-au gândit că ești nebună. În cazul lui Seth însă...

Hercule s-a dat un pas înapoi.

— Dacă e Ucigașul de Zei, n-o să se apropie de el. Cine ar face asta? I-ar putea ucide.

— Fir-ar! a scuipat Aiden.

— Și noi, noi ce căutăm aici? Poate să ne omoare pocnind din degete, a continuat semizeul. La naiba! Trebuie să distrugem șandramaua asta și să...

— N-o să ne omoare!

Mi-am încleștat pumnii.

— Nu mai exagera!

— N-ai de unde să știi, a răspuns Hercule, rece. Nimeni nu știe. Eu zic să luăm un pumnal de-ăsta otrăvit și să i-l băgăm în...

— Încearcă numai și o să fie ultimul lucru pe care îl faci înainte să te leg cu propriile-ți intestine! l-am avertizat, sută la sută serios. N-o să-i faci nimic!

Hercule a clipit.

— La naiba! Asta-i puțin exagerat.

— Și înjunghierea lui nu e exagerată? am ripostat.

Alex se oprise la câțiva metri de Seth și nu s-a mai apropiat.

— Fir-ar! Ei au avut motive să fie... îngrijorați.

— Poftim? am întrebat eu, pentru că nu înțelegeam.

— Înainte să venim aici, Hades ne-a prevenit. Olimprienii își făceau griji din cauza... stabilității lui Seth. Înainte să plecăm noi din Tartar, a făcut ceva care i-a speriat, a explicat Alex și a clipit când s-a uitat la mine. Noi nu am spus nimic, fiindcă uneori olimprienii o iau razna și când cineva strănută prea tare. Ne-au spus să-l ținem sub observație.

— Asta...

Am clătinat din cap.

— Asta nu e în regulă.

Alex s-a uitat la mine și nu a răspuns, dar expresia ei spunea totul. Era ceva între milă și înțelegere.

Am deschis gura să le spun că ar fi trebuit să-i ia apărarea lui Seth, apoi mi-am dat seama care era acel lucru care îi speriasse.

— S-a hrănit din mine.

Asta a atras atenția tuturor.

— A fost un accident, am explicat eu, iar privirea mi-a alunecat spre locul în care zăcea Solos. Situația a scăpat de sub control și s-a hrănit din mine, dar s-a oprit înainte să-îmi dau eu seama ce se întâmplă. S-a întâmplat chiar înainte de a veni voi aici. Nu am știut asta... până acum o oră.

Doar o oră trecuse? Aveam impresia că se scurseseră zile întregi.

— Nu a făcut-o intenționat.

Simțeam nevoia să spun asta.

— Asta nu schimbă cu nimic situația, dar eu cred.... eu știu că a încercat să se controleze.

— La naiba! a murmurat Aiden.

Am avut impresia că a vrut să mai spună ceva, dar s-a lăsat păgubaș.

— În momentul ăsta trebuie să facem ceva cu el.

S-a apropiat de capul lui.

— Înainte să-și revină.

— Am... un adăpost, în pivniță.

Gable se întorsese cu băieții. Nici măcar nu-i auzisem.

— Nu e sută la sută terminat, dar are ziduri și ușă de oțel care poate fi încuiată.

— Pentru moment, e bine.

Aiden s-a întors spre Hercule.

— Apucă-l de picioare!

— Și Solos?

Ochii înroșiți ai lui Deacon s-au îndreptat spre silueta care se zărea prin pătură.

— Trebuie să-l îngropăm.

— O să-l îngropăm.

Luke i-a pus brațul după gât.

— Dar, mai întâi, trebuie să avem grijă de Seth.

Am făcut un pas în față.

— Stați! Nu mi se pare în regulă.

— Înțeleg că nu ți se pare în regulă, mai ales ție, dar trebuie să facem asta.

Alex m-a privit drept în ochi.

— Chiar nu știm la ce să ne așteptăm când se va trezi, iar eu sper – nu, de fapt, *mă rog* – să fie OK, dar nu putem risca.

Nu-mi plăcea deloc.

Dar înțelegeam. Am strâns din buze și am dat din cap, scurt. Tot ce s-a întâmplat în ora următoare mi s-a părut ireal. Mă simțeam ciudat de detașată de toate.

Gable ne-a condus într-o pivniță pe jumătate terminată. S-a apropiat de un perete care părea gol, dar a lovit cu palma în mijlocul lui. O secțiune din perete s-a separat, s-a deschis și a lăsat să se vadă... o altă cameră.

— Soțul mamei mele a pus aici o saltea, ca să vadă dacă încap, ne-a explicat el când l-au adus pe Seth și l-au așezat pe o saltea subțire. Cred că aveau în plan să termine și camera asta. Baia nu e gata, însă, și... nu contează.

Am simțit că cineva mă lua de mână și am tresărit. Luke.

— Vino cu mine!

M-am proptit în picioare.

— Știu că e greu.

Vocea lui era gravă.

— Dar va trebui să-l lăsăm aici, cel puțin deocamdată.

— Nu mi se pare normal. Ar trebui să fiu aici, lângă el, când se trezește.

— Și dacă atunci când se trezește are mintea răvășită și îți face rău, din greșeală, cum crezi că se va simți? a argumentat Luke. Ar fi mai rău!

În clipa aceea nu pricepeam cum ar putea să fie și mai rău de atât, dar Luke avea dreptate. L-am lăsat să mă scoată din adăpost și să mă conducă pe scări. Am încercat să nu aud ușa care se închidea în urma lor.

Apoi am ieșit afară cu toții, iar de data aceasta Aiden și Hercule l-au dus pe Solos pe un teren din partea de sud a piscinei. Nu au folosit cazmalele. Nu era nevoie de ele, pentru că Alex a invocat elementul pământ și a apărut o groapă... o groapă adâncă. Mi-am dat seama că Aiden îl trimisese pe Gable afară din cameră cu un alt scop. Poate ca să-și limpezească mintea, să se simtă util. Deșteaptă mișcare!

Solos a fost depus în mormânt și i s-au pus pe pleoape două monede. Nu mai văzusem așa ceva.

Și nu am plâns.

Cu toate că aș fi vrut. Mult de tot.

Poate așa aș fi reușit să scap de ghemul acela de emoții care îmi apăsa pieptul, dar nu am putut decât să stau acolo, în timp ce ei au acoperit groapa cu pământ.

— Va fi întâmpinat în Tartar cu onorurile luptătorului, a spus Aiden, solemn, iar ochii lui argintii aveau o strălucire ciudată. Nu îi va lipsi nimic.

Nu era prea înțelept să stăm afară. Nu era bine nici înăuntru, dar ce opțiuni aveam în clipa aceea? După ce am intrat în

bucătărie, Gable a închis cuptorul, dar mirosului de arsură nu avea ce să-i facă. Toată lumea s-a împrăștiat înainte să îmi dau seama ce se întâmpla și am fost ultima care s-a târât la etaj. Pe la jumătatea holului, am auzit niște voci: Aiden și Alex.

Ar fi trebuit să merg mai departe, dar nu am făcut-o. M-am apropiat încet de ușă și m-am oprit când i-am auzit vorbind în șoaptă.

— O să-l sun pe Marcus, am auzit-o pe Alex.

— Iar eu aş putea să-l chem pe Apollo, să vedem dacă poate să-i spună lui Hefaistos să facă o cușcă, zicea Herc, părând uimitor de calculat.

Din prima clipă în care apăruse titanul, se purtase ca un profesionist.

— Așa va fi oprit.

— Și pe mine m-a oprit un timp, a spus Alex. Dar eu nu mai eram Ucigașul de Zei atunci. Și cred că va trebui să acceptăm cu toții ideea că Seth a devenit cumva asta... Ucigașul de Zei.

Rămăsesem blocată la gândul că voiau să-l pună pe Seth într-o cușcă. Cum, o cușcă adevărată?

— Întrebarea e dacă Apollo va răspunde chemării mele în timp util, a spus Aiden. În general răspunde când are el chef, chiar dacă e ceva urgent.

— Asta e o problemă...

Herc a făcut o pauză.

— Aș putea să mă întorc în Olimp și să-l aduc pe Apollo. Sau chiar pe Hefaistos.

— Poftim? a făcut Alex, iar eu m-am întrebat dacă s-ar mai întoarce.

Din câte văzusem, nu voia să se afle în apropierea lui Seth.

— Cum?

— Eu nu aparțin acestui tărâm și pot reintra în Olimp... într-un anumit mod.

— Normal, a mormăit Alex și îmi și imaginam cum își dădea ochii peste cap. Și care e modul?

— Trebuie să pun câțiva stropi din sângele meu în cel mai înalt punct al zonei în care mă aflu, și e numai bine, că suntem pe faleză, a explicat el.

A urmat o pauză, apoi Aiden a spus:

— Nu pare prea complicat. Poți s-o faci acum, înainte să apuce Seth să se trezească.

Mi s-a strâns inima.

— Păi, nu pot s-o fac decât în clipa în care răsare soarele, a adăugat Hercule. Nu știu de ce, dar nu fac eu regulile.

— Asta ar fi...

Alex a oftat.

— Asta ar fi peste cel puțin șase ore. Nu știm cât timp are efect sângele lui Pegas asupra lui Seth. Chiar dacă ține până vine aici Hefaiastos, noi nu putem rămâne prea mult timp. Atlas a murit, iar ceilalți titani i-au simțit probabil moartea. Vor veni după noi.

— Voi trebuie doar să păziți bine ușa și să sperăm că Hefaiastos poate să ne facă un coteț, ceva, i-a sfătuit Hercule, iar eu am făcut ochii mari.

Un coteț?

— Dar, să fim cinstiți, nu știți cum o să fie când se trezește. Poate nici nu va încerca să scape. Poate să fie un Ucigaș de Zei prietenos.

Eram așa de șocată de faptul că Hercule îi lua apărarea lui Seth, într-un fel, încât era gata să cad din picioare. Ei doi nu se înțeleseseră niciun moment.

— Să sperăm că așa va fi.

În vocea lui Aiden se simțea îngrijorarea.

— Dar judecând după experiențele pe care le-am avut cu el, când o ia razna, o ia razna total și nu îl ține puțin.

Nici măcar nu aveau de gând să-i dea o șansă lui Seth. Nu „o luase razna” de plăcere. Își pierduse cumpătul după ce murise Solos. Eram plină de furie. M-am dezlipit de perete, gata să intru în cameră.

— Dar Josie?

Era Alex, iar eu m-am oprit, ținându-mi respirația.

— Chiar credeți că o să-l lase acolo, în adăpost? Nu am nimic cu ea, dar ea... nu l-a cunoscut pe Seth, așa cum l-am cunoscut noi.

— Nu cred că va face asta. A văzut și ea ce violent a fost. N-o să pună în pericol viețile tuturor celor care sunt aici, a răspuns Aiden. Pe urmă, l-am trimis pe Luke să păzească adăpostul. N-o să-i facă rău lui Luke, chiar dacă ar vrea să-l elibereze pe Seth.

OK. Era oarecum adevărat. Nu voiam să fac rău nimănui, dacă nu merita, dar aș fi putut să-i fac rău cuiva, ca să protejez pe altcineva. Cu toate acestea, nu îmi propusesem să-l eliberez pe Seth înainte de a vedea dacă era bine mintal și emoțional. Situația noastră era destul de încurcată, dar nu însemna că aș putea să-l las baltă. Nu?!

Nu știam ce să mai cred.

M-am simțit dintr-odată epuizată, așa că m-am îndepărtat de ușă și am coborât scările, înainte să fiu văzută. Era ciudat. Holul arăta aproape la fel, ca și cum nu se întâmplase nimic acolo.

Ca și cum Solos nu-și pierduse viața acolo.

Am tras cu greu aer în piept și m-am chinuit să-mi târăsc picioarele. Nu știu de ce, am intrat în bibliotecă. Poate că prezența cărților avea pentru mine ceva liniștitor. Mirosul acela cunoscut îmi calma nervii.

M-am îndreptat spre canapeaua din fața ferestrei și m-am întins pe ea, cu brațul sub cap. Mi-am trecut mâna peste față și mi-am dat părul din ochi.

Ce se întâmplase?

Pe toți zeii, aproape că nu puteam să înțeleg!

Totul se schimbase. Într-un fel, știusem ce se va întâmpla. Oare Atlas intra în visele mele sau... fusese altceva? În clipa aceea nu avea nicio importanță. Solos nu mai era, înainte cu o clipă fusese, iar în clipa următoare dispăruse, pur și simplu. O lacrimă mi s-a desprins de pleoapă și s-a prelins pe obraz. Am încercat să mă consolez cu gândul că exista o viață de apoi. Că Solos va fi OK, până la urmă. Așa cum spusese Aiden, va fi primit în Tartar cu onoruri, ca un războinic. Dar asta nu m-a consolât. Mai deloc, pentru că moartea era moarte, iar pentru mine însemna tot un sfârșit.

Finalul.

Tristețea mă apăsa tare, se agăța de mine cu micile ei gheare care îmi strângeau mușchii și oasele. N-aveam cum s-o smulg de acolo. Avea să rămână mult timp.

Iar Seth... nici măcar nu știam ce se întâmpla cu el, cine o să fie când se va trezi. Va fi acel Seth care făcuse niște greșeli oribile, dar care voia să se îndrepte? Acel Seth care stătuse atunci, în dormitor, vulnerabil, aproape distrus, și care își cerea iertare?

Sau acel Seth care ne pusese pe toți la pământ, inclusiv pe Atlas? Nu invocase numai *eterul* meu. Îl luase de la toți, ceva ce niciunul dintre noi nu știuserăm că putea face și despre care, în sinea mea, credeam sincer că nici el nu știuse că putea să o facă.

Am lăsat mâna jos și mi-am pus-o pe piept, apoi am respirat adânc, fără să pot scăpa însă de senzația de apăsare.

Făcusem ce trebuia când l-am oprit pe Seth. Știam asta, dar era OK să stau aici și să-l las încuiat într-o cameră? Herc va

pleca în scurt timp și va aduce cu el un zeu care ar putea să-l închidă definitiv. Greșeam dacă mi se părea că așa ceva nu era bine? Nu mai știam.

În clipa asta, aveam nevoie, mai mult decât orice, de... tata.

Simțeam nevoia ca el să facă ce fac tații. Să-mi dea un sfat. Să mă ajute. Să fie de partea mea. Să mă sprijine.

Am închis ochii și mi-am lipit degetele de bărbie.

— Apollo, am spus eu în liniștea încăperii.

Poate nu i-ar răspunde lui Hercule, dar când i-am rostit numele, în noaptea aceea în care mă prinsese Hyperion, venise.

Nu s-a auzit nimic, în afară de ticăitul slab al unui ceas din apropiere. Am încercat încă o dată.

— Tată?

Tot nimic.

Chiar dacă l-am chemat de mai multe ori, nu a venit. Preziunea din pieptul meu devenise tot mai mare și au început să-mi curgă alte lacrimi. Cădeau continuu, în tăcere, și am strâns din ochi. Când m-am simțit complet epuizată, nu mai știam pentru ce plângeam mai mult.

FAȚA ÎNGROZITĂ A LUI JOSIE a fost ultimul lucru pe care l-am văzut și primul pe care mi l-am amintit când am deschis ochii și am inspirat adânc.

La naiba!

Am mai luat câteva guri de aer.

Ce făcusem?

Vibrația *eterului* pur încă îmi mai cânta în vene, aprinzându-mi toate terminațiile nervoase și umplându-mi fiecare celulă de lumină și putere. Pielea mea fremăta, iar simțurile îmi erau ascuțite la maximum.

Ce dracului făcusem?

Cu mine se întâmplase ceva.

Nu fusesem încărcat numai cu *eterul* furat. Fiecare celulă din corpul meu fusese modificată. Prin venele mele curgea energie pură. Încet, mi-a apărut un zâmbet pe buze și mi-am mișcat gâtul de la stânga la dreapta. Știam ce simțeam.

Eram începutul și sfârșitul.

Ucigașul de Zei.

Zâmbetul meu a devenit mai larg, dar când am conștientizat asta, a înghețat. Cum? Cum a fost posibil? Am încercat imediat să-mi dau seama dacă legătura dintre mine și Alex devenise iar puternică, însă era la fel ca înainte, cumva estompată, departe. Asta nu era bine.

Aburul strălucitor al puterii era gata să mă învăluie cu totul, dar euforia mea avea un defect – o, pentru numele zeilor, prin venele mele curgea o bucurie amară. Au năvălit peste mine toate evenimentele care avuseseră loc înainte ca Josie să folosească otrava aceea nenorocită și mi se derulau în cap întruna. Nu trebuia să închid ochii ca să-i văd spatele arcuit din clipa în care m-am conectat și m-am hrănit din ea. Nu trebuia să-mi folosesc imaginația idioată ca să-mi amintesc cum i se înmuiaseră picioarele. Sau cum căzuseră toți ceilalți la pământ.

Nu mai era nicio îndoială. Nu puteam să mai pretind că aş putea sta lângă Josie fără să fiu cu ea, pentru că, pe toți zeii, era evident că nu rezistasem mai mult de o secundă.

Eram periculos.

Întotdeauna voi fi periculos.

Mai ales când era vorba de ea.

Mai rău era – pe toți zeii – cel mai rău lucru era expresia pe care o văzusem pe fața ei. Era îngrozită, dar nu speriată de mine. Nu părea că se simțea trădată nici de faptul că mă hrănisem din ea, nici de faptul că îi făcusem rău.

Sincer, de ceilalți mă durea în cot, dar de ea?

M-am ridicat în fund, aproape fără să văd salteaua subțire de sub mine, și mi-am aruncat picioarele într-o parte. M-am ridicat, iar inima a început să-mi bată cu putere când am făcut un pas. Am ridicat ochii și am văzut o ușă din oțel armat. Unde naiba eram? Nu conta. Ușa aia nu mă putea opri. Ar fi trebuit

să știe asta, așa că fie erau incredibil de proști, fie îl chemaseră deja pe Hef să-mi facă o cușcă, așa cum îi făcuseră lui Alex, ca s-o țină pe loc.

Dar pe mine nu mă putea ține o astfel de temniță. Nu acum.

Și chiar dacă m-ar fi ținut pe loc, nu puteam să le permit să facă asta. Pentru că și dacă m-ar fi închis, fără posibilitatea de a ieși imediat, era și Josie acolo.

Ea m-ar fi eliberat.

Știam că așa ar face.

Iar eu aș fi distrus-o.

Eram terminat, dar știam cum trebuia să procedez. Nu puteam să mă mai prostesc, să mă mint pe mine sau pe Josie, mai ales pe ea. Ar fi trebuit să fac asta din ziua în care mă hrănisem din ea.

Am știut că nu eram pe drumul cel bun, am știut că nu eram pe drumul bun din clipa în care o văzusem pe Josie pe treptele de la Radford, dar nu făcusem nimic. Acum o voi face. Voi rezolva problema asta, chiar dacă îl voi irita pe Apollo și pe ceilalți zei. O voi face, ca ea să fie protejată.

De mine.

M-am apropiat de ușă și am apucat mânerul. Am invocat elementul foc și am topit mecanismul încuietorii. Metalul a cedat, inutil. Oțelul ar fi fost bun pentru cineva care ar fi încercat să spargă ușa, să zicem, un muritor, dar pe mine nu mă putea opri. Ar fi trebuit să știe și ei asta, așa că eram convins că în fața ușii pusese un paznic.

Undeva, în fundul creierului, speram să fie Aiden, fiindcă mi-ar fi plăcut să-i trag o mamă de bătaie, doar așa, de plăcere, dar când am deschis ușa, am văzut că nu era el.

În cealaltă parte a camerei, Luke s-a desprins de perete și a întins mâna după pumnalul cu lamă otrăvită.

— La naiba!

Am sărit pe el așa de repede, încât n-a apucat să facă nicio mișcare, cu toate că era un Străjer bine pregătit. Puterea care îmi curgea prin vene mă scăpa de orice muștrare de conștiință. M-am răsucit și i-am zburat picioarele de sub el. Luke a căzut și a tras iar o înjurătură, în timp ce eu i-am sărit în spate. M-am răsucit și l-am apucat de gât. L-am strâns exact cât trebuia. El a ridicat mâinile și și-a înfipt degetele în bicepșii mei.

— Scuze, moșule!

Vocea mea era joasă și răgușită.

— Nu e nimic personal.

Luke m-a lovit cu pumnul în braț, dar eu am întins mâna liberă și i-am smuls pumnalul înmuiat în sânge de Pegas. Cu o mișcare fulgerătoare, l-am crestat cu lama subțire pe antebraț.

Rezultatul a fost instantaneu.

Luke s-a prăbușit peste mine, cu oasele și mușchii anesteziați de otravă. Își va reveni. În câteva ore.

L-am tras în celulă și l-am așezat cu grijă pe saltea, unde l-am întins. Privirea lui, plină de furie, mi-a întâlnit ochii. O privire urâtă, paralizată, în care se citea promisiunea mută de răzbunare, apoi ochii lui s-au închis, copleșiți de toxină. Aveam impresia că nu va mai avea ocazia.

Cu pumnalul în mână, am închis ușa după mine și mi-am dat seama că eram într-o altă încăpere închisă. La naiba, mă băgaseră în adăpostul din pivniță! Eram gata să izbucnesc în râs, în timp ce urcam scările. În casă era liniște. M-am gândit că toată lumea credea că o să rămân inconștient mai mult timp. Deloc inteligent. Ar fi așa de simplu să îi iau prin surprindere, mai ales pe Deacon. Nici nu ar ști ce l-a lovit. Cu Alex și cu Aiden, fiindcă erau semizeii, ar fi ceva mai greu, dar acum nu mi-ar fi făcut față. Aș fi putut foarte ușor să...

Am strâns din dinți, cu ochii închiși. În capul meu era haos, ca și cum ar fi vorbit sute de voci în același timp. Trebuia să plec de aici. M-am îndreptat spre ușa din față, dar m-am oprit în mijlocul holului. Am respirat adânc și am ridicat privirea spre tavan. Simțeam clar agitație într-unul dintre dormitoare, dar atenția mea a fost atrasă de camera din față – biblioteca. Ea era acolo. Și mai greșos era că știam că era acolo datorită *eterului* din ea.

Mă chema, javra!

Intra în mine și se înfășura cu degete subțiri de fiecare fibră, mă ademenea, mă ispitea. Mi se umpluse gura de apă.

Am auzit pași dinspre bucătărie și am întors repede capul spre arcadă. De sub ea a ieșit Gable, cu părul blond ciufulit și cu pantalonii boțiți.

Un moment prost pentru o gustare nocturnă.

Ochii lui erau somnoroși.

— Hei, nu ești...

M-am repezit la el și i-am acoperit gura cu palma. Am vrut să-l înjunghii cu pumnalul, dar nu știam dacă nu cumva l-ar ucide. Așa că mi-am mutat mâna, ca să-i acopăr și nasul, și l-am ținut așa până când i s-au înmuiat picioarele. L-am prins și l-am aruncat pe umăr. Mi-am imaginat că Poseidon nu s-ar bucura prea tare dacă ar vedea cum i-am aruncat copilul pe canapea, dar, în fine. Se putea și mai rău.

Aș fi putut să fac mai rău.

Am ieșit iar în hol și m-am forțat să merg spre ușă, dar, înainte să-mi dau seama, m-am trezit în fața bibliotecii, am deschis ușa și am intrat în camera întunecată, închizând în urma mea.

Inima a început să-și accelereze ritmul, ca reacție la apropierea de ea, iar când m-am apropiat, nu știam prea bine dacă asta se datora puterii care curgea prin venele ei sau pur și simplu ei.

Ainbelor.

Dar era ea.

Josie stătea ghemuită pe canapea și, chiar și în lumina aceea palidă a lunii care se strecura pe fereastra de deasupra canapelei, am observat că era îmbrăcată tot cu pantalonii scurți cu care o văzusem ultima oară. Părul era desfăcut și îi cădea de o parte și de alta a feței, pe umeri, pe brațul îndoit.

Era dureros de frumoasă!

Trebuie să plec!

M-am apropiat de ea.

Trebuie să plec naibii de aici!

Am îngenuncheat lângă ea.

Trebuie să plec de lângă ea!

Am întins mâna și i-am atins ușor buzele cu degetele. S-au desfăcut într-o respirație ușoară și apoi s-a trezit. Genele acelea dese au tresărit, s-au ridicat și i-am văzut ochii albastru-închis.

Ni s-au întâlnit privirile și am rămas ochi în ochi, iar într-ai ei am văzut uimire și apoi, apoi am văzut *ușurare*, și, la naiba, asta m-a rupt.

M-a rupt în două.

— Îmi pare rău! i-am spus, repetând ultimul lucru pe care i-l spuseseam înainte de atacul titanilor.

— Seth! a șoptit ea și a întins mâna spre mine.

Nu știu dacă din cauza ușurării pe care o vedeam în ochii ei, în ciuda celor ce făcusem, sau poate din cauza felului în care a întins mâna și mi-a rostit numele, ca un fel de binecuvântare, dar toate reținerile mele s-au evaporat.

Rățiunea mea a zburat pe fereastră cu capul înainte și într-o clipă am fost peste ea.

M-am ridicat repede, i-am prins obrazii în palme și i-am dat capul pe spate. Am sărutat-o, iar sărutul acela nu avea nimic delicat sau tandru. Ea a tresărit, surprinsă, apoi m-a prins de

umeri, înfigându-și unghiile mici în tricou și în piele. I-am prins buza de jos cu gura, iar ea a deschis-o pe a ei cu un geamăt slab. Am gustat-o, am inhalat-o și mi-am coborât mâinile peste gâtul ei, apoi peste brațele ei. Nu gândeam. Nu era nicio bucățiță din creierul meu nenorocit care să conștientizeze ce se întâmpla. Mă concentram numai asupra felului în care o simțeam, asupra privirii ei, asupra felului în care îmi rostea numele.

Eram pierdut în ea.

Degetele mele au ajuns la marginea tricoului ei și am tras în sus de material. Ne-am îndepărtat doar cât să-i scot tricoul ăla nenorocit și restul hainelor, în mare grabă. Tricoul meu. Pantalonii ei. Ai mei. Apoi restul. Nu mai era nimic între mâinile și corpurile noastre.

Am lipit-o de canapea și m-am urcat peste ea. Josie nu a avut nicio ezitare. Nicio întrebare. Nicio frână. Unul dintre picioare era peste mine. Mâinile ei au alunecat de pe spate pe fundul meu. M-a strâns și m-a tras mai aproape. Ni s-au lipit piepturile. Sfârcurile ei mici și tari mă atingeau și mă scoteau din minți. În cameră nu se auzeau decât sunetele delicate ale gemetelor ei și gemetele mele răgușite.

Nu ar fi trebuit să fac asta. Era mult prea riscant. Eram total copleșit de emoții. Nicio reținere. Nu era nevoie decât de o clipă să îi invoc puterea, să o iau din ea, să fac exact ce voiau să facă titanii cu ea.

Dar felul în care se mișca, arcuirea șoldurilor ei și felul în care o simțeam, umedă și fierbinte pe mine, m-au făcut să merg înainte, fără posibilitatea de a mă opri. Și-a înfipt degetele de la o mână în părul meu, iar cu cealaltă mână m-a prins de braț.

— Te iubesc! mi-a șoptit ea la ureche, când eu m-am așezat între coapsele ei. Te iubesc, Seth!

Cuvintele alea m-au terminat, m-au distrus. Nu meritam asta. Nu meritam asta, dar trebuia să intru în ea, s-o simt pentru ultima oară, pentru că amintirea asta trebuia să-mi ajungă până când zeii îmi vor aplica pedeapsa. Am dus mâna între noi și am pus-o pe penis. Am scos un geamăt când am simțit-o cu vârful lui pregătită. Nu mai era absolut nimic între noi.

Nu m-am oprit. Josie nu m-a oprit.

Era o nebunie. Era periculos de-a dreptul. Era o mare idioțenie. Dar când am intrat în ea și am simțit-o așa, cu nimic între noi, senzația aceea m-a terminat, mi-a ajuns până în măduva oaselor.

Nimic! Nimic de genul acesta nu mai simțisem vreodată!

M-am oprit, am ridicat capul și m-am uitat în jos la ea. Îi vedeam gâtul lung, buzele roșii și umflate, ochii pe jumătate deschiși. Pieptul i se ridica repede. Și-a trecut mâna tremurătoare pe pieptul meu.

Atingerea ei. Nu am mai putut...

I-am luat mâna și i-am așezat-o pe canapea, deasupra capului. A făcut ochii mari când i-am luat și cealaltă mână și i-am dus-o lângă cealaltă. Le-am ținut pe amândouă cu o mână, iar cu cealaltă i-am apucat coapsa arcuită.

— Seth! a suspinat ea.

Am intrat în ea până la capăt. Ea și-a aruncat capul pe spate și a scos un sunet așa de slab, ca un scâncet, încât era gata să-mi dau drumul.

Era o nebunie!

Îmi mișcam trupul peste ea, în ea, iar ea și-a încordat brațele. Voia să mă atingă. Pe toți zeii, lui Josie îi plăcea la nebunie să mă atingă, dar am ținut-o pe loc, mișcându-mă în ea. Am simțit-o cu o secundă înainte de a avea orgasm. Șoldurile i-au tresărit, spatele i s-a arcuit și ochii aceia albaștri s-au făcut mari.

Și-a înăbușit un țipăt, mușcându-și buzele. S-a ridicat spre mine, strângându-mă cu mușchii încordați, iar eu am răsuflat greu și am continuat să o călăresc până când s-a prăbușit iar pe canapea.

Nu terminasem.

Am ieșit din ea, i-am dat drumul la mâini, apoi am apucat-o de mijloc și am pus-o pe burtă. M-am urcat pe ea, mi-am lipit pieptul de spatele ei, în timp ce mi-am strecurat o mână pe sub burtă și i-am ridicat șoldurile. Am intrat dintr-o singură mișcare, gata să-mi dau drumul când am simțit cât de tare era.

Apoi nu a mai fost niciun ritm. Coapsele mele se izbeau de ale ei, iar eu nu mă opream deloc, ca și cum aș fi vrut să intru atât de adânc în ea, încât să nu mă mai poată scoate nimeni de acolo, atât de adânc, încât să nu mai existe nici ea, nici eu, doar noi. Era așa de strâmtă, așa de umedă, așa de... perfectă!

Transpirația ne acoperise pielea. Plesnetul făcut de corpurile noastre mă înnebunea. Mi-am strecurat mâna sub ea și am găsit terminațiile acelea nervoase pe care le-am frecat până când ea s-a încovoiat sub mine.

Eliberarea am simțit-o intens pe șira spinării, puternică și copleșitoare, amețitoare. Intensă. Nu mai puteam să respir. Nu mai puteam să simt nimic altceva. Doar în ultima clipă am ieșit, am luat-o în brațe, am lipit-o de mine și mi-am dat drumul, ținând-o strâns la piept, cu capul îngropat în gâtul ei. Lumea se dezintegrase în acele clipe minunate, se dăduse la o parte și rămasese ascunsă cât timp bătăile inimii noastre s-au potolit, iar corpurile noastre s-au relaxat, lipite.

— Seth, a murmurat ea, întorcând capul într-o parte.

Au trecut câteva clipe.

— Ești... ești OK acum?

Am închis ochii pe dată. Totul va fi OK. Am vorbit cu vocea răgușită. Goală.

— Da.

Josie s-a încordat sub mine și s-a uitat peste umăr. Ochii ei erau plini de îngrijorare.

— Seth, trebuie să vorbim! Ei spun că ești un...

— Ssst! am murmurat eu, apoi m-am așezat pe o parte, am tras-o cu spatele la mine și am prins-o de talie. În clipa asta vreau doar să te țin în brațe. Te rog! O să... vorbim mai târziu.

Am simțit-o cum se încorda.

— Promiți?

— Promit.

Mințeam, desigur. Încă o chestie urâtă care se adăuga la cele pe care le făcusem, dar ea s-a strâns în mine, și-a lipit obrazul de pieptul meu și mi-a prins brațul cu ambele mâini. Ca și cum ar fi încercat să mă țină acolo. Ca și cum ar fi știut, cumva, subconștient, ce se întâmpla.

Am ținut-o în brațe până a adormit.

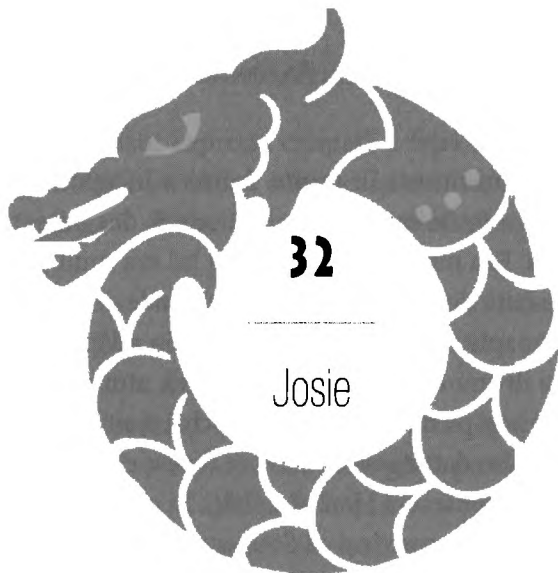
Am ținut-o în brațe până când începusem să mă îndoiesc că voi putea să mai plec.

Am ținut-o până când mă durea fizic să o las din brațe.

M-am aplecat asupra ei și i-am privit fața. Îmi tremura mâna când i-am dat la o parte cu mare grijă șuvițele de păr lungi și umede de pe obraz. O să-mi întipăresc în minte fiecare particică din chipul ei. Arcuirea naturală a sprâncenelor ei. Înălțimea pomeților și buzele pline și frumos desenate.

Mi-am lipit ușor buzele de obraz și încă o dată, mai jos, pe gâtul ei, deasupra micului semn pe care i-l făcuse daimonul din St. Louis. Apoi am rostit cele mai adevărate două cuvinte pe care aveam să le spun vreodată, cele două cuvinte pe care nu meritam să le spun, să le pronunț, dar le-am spus:

— Te iubesc!

CÂND AM DESCHIS OCHII, Seth dispăruse, iar eu eram singură în lumina dimineții, culcată pe o parte. M-am uitat fix la ușa închisă, întrebându-mă dacă nu cumva visasem. Era posibil. Aveam niște vise foarte vii când era vorba de el, iar când au început să mi se dezmorească simțurile, totul în jurul meu mi se părea cumva ireal.

M-am uitat în jos, la mine.

Având în vedere că eram goală pe sub pătură, m-am convins că nu visasem. Și dacă asta nu m-ar fi convins, umezeala dintre picioare era și ea un indiciu bun.

Dar Seth plecase.

Cu pătura la piept, m-am ridicat în fund și am strâns ușor din ochi, dându-mi picioarele jos de pe canapea. Oare ce făcusem – ce făcuse *el* – pe canapeaua asta? Uau! Eram puțin zguduită.

Hainele mele erau puse teanc pe jos, ca și cum Seth mi le-ar fi împachetat. Ciudat! Mi s-a strâns tare stomacul când am ridicat iar ochii spre ușa bibliotecii.

Te iubesc!

Vocea lui îmi răsuna în minte. Inima a început să-mi bată mai tare. Nu-mi mai spusese asta niciodată, dar puteam să jur că-l auzisem. Era mult prea real, vocea lui era mult prea gravă ca să fie născută de imaginația mea, dar unde era el?

Și oare noaptea trecută ieșise singur din adăpost sau îi dăduse cineva drumul? Dacă fusese altcineva, atunci de ce nu veniseră să mă ia și pe mine? Am închis ochii și am înghițit în sec, pentru că mi-am dat seama că Seth nu fusese eliberat de cineva. Nu după tot ce spusese ră Herc și ceilalți. Ei plănuiau să-l cheme pe Hefaistos și erau convinși că Seth era Ucigașul de Zei.

Seth ieșise singur.

Vreau doar să te țin în brațe.

Cu un sentiment apăsător în suflet, mi-am luat hainele de pe jos și m-am îmbrăcat repede cu ele, pentru că nici nu-mi trecea prin cap să umblu prin casa asta înfășurată doar într-o pătură. Mă îndoiam că altcineva în afară de Seth voia să mă vadă așa.

O să vorbim mai târziu.

Promiți?

Promit.

Senzația de amorțeală rece s-a extins. Situația noastră nu fusese deloc clarificată înainte de apariția titanului. Și până acum trebuia să stăm de vorbă, dar în clipa asta devenise imperativ.

După ce m-am îmbrăcat, m-am îndreptat spre ușă și am descoperit că era încuiată. Sentimentul acela apăsător m-a cuprins iar. Am descuiat ușa și am ieșit în holul luminos. Am auzit zgomote la etaj, iar când am făcut un pas, ușa din capătul holului s-a deschis.

A ieșit Alex, care strângea în mână cu încheieturile albite un pumnal Covenant.

Când am văzut expresia crispată a feței ei, în clipa în care a ieșit pe hol și m-a văzut, a fost ca și cum aș fi nimerit sub o ploaie înghețată de iarnă. Atunci am știut. Am știut, în suflul meu.

— Unde e? m-a întrebat, apropiindu-se de mine.

Toți mușchii mi s-au încordat. Când a văzut că nu răspundeam, s-a oprit în fața mea.

— Aiden tocmai l-a găsit pe Luke inconștient în camera unde îl țineam pe Seth, iar eu l-am găsit pe Gable în aceeași stare, în sufragerie. Nu dăm de Seth.

— Pe toți zeii! am șoptit și m-am rezemat de perete. Am clătinat încet din cap, iar în clipa aceea am conștientizat ceea ce deja știam. Intensitatea pe care o simțisem în atingerile lui. Gravitatea vocii lui. Motivul pentru care nu a vrut să stăm de vorbă atunci. Felul în care îmi șoptise „te iubesc”.

Pe toți zeii, ce făcuse? Am ridicat capul și i-am întâlnit privirea.

— Nu le-a făcut rău.

Ea a dat scurt din cap.

— Se pare că a pus mâna pe pumnalul lui Solos, cel înmuțat în sânge de Pegas. Nu le-a făcut rău, dar trebuie să-l găsim. Știi unde s-a dus?

M-am dezlipit de perete și am trecut pe lângă ea.

— S-a dus.

— Da.

S-a întors spre mine.

— A...

— A plecat.

Am inspirat, dar aerul s-a blocat și parcă mi-a explodat în gât. Mă durea emoția aceea puternică. Am mai făcut un pas, după care m-am împiedicat, simțind o apăsare puternică în piept.

— Pe toți zeii!

Seth chiar o făcuse.

— Josie?

Alex mi-a pus mâna pe braț.

— Te simți bine?

M-am îndepărtat de ea, m-am întors și m-am îndreptat spre ușa de la intrare. Alex era chiar în spatele meu când am ajuns la ușă și am deschis-o. Am ieșit în grabă pe veranda din piatră, dar m-am oprit brusc după ce m-am uitat pe aleea circulară.

Una dintre mașini dispăruse.

Măinile mi-au căzut pe lângă corp și am clătinat încet din cap. Chiar plecase! Cum plecase cu mașina, avea un avans de câteva ore față de noi, iar eu mă îndoiam că avea de gând să rămână în sudul Californiei.

— La naiba! am auzit pe cineva.

Deacon? Nu aveam idee când ajunsese aici.

— A luat nenorocitul ăla de SUV.

Am simțit că-mi crăpa ceva în piept. M-am răsucit pe călcâie, am intrat din nou în casă și am continuat să merg, deși Alex mă strigase. Aveam nevoie de spațiu. Aveam nevoie de câteva minute, ca să pot gândi. Aveam nevoie să fiu singură.

Am trecut pe lângă Aiden, pe scară. A spus ceva, dar nici nu am înțeles ce. Am urcat și m-am dus în dormitorul în care ar fi trebuit să stau cu Seth. Pe pilot automat, mi-am scos hainele de pe mine și le-am lăsat acolo unde au căzut, lângă pat. În baie am dat drumul la apa fierbinte și am așteptat până când încăperea s-a umplut de abur. Am deschis ușa de la duș și m-am strecurat sub apa fierbinte, cu mâinile inerte pe lângă corp.

Și am stat acolo o veșnicie, așa mi s-a părut, cu capul aplecat și cu ochii închiși. Am stat acolo până când valul de emoție care îmi urca pe gât a ieșit în sfârșit la iveală și mi-a ars ochii. Au venit iar lacrimile și nu s-au mai oprit. Nu s-au oprit mult timp.

Toate erau vraște, iar Seth îmi spusese, în sfârșit, că mă iubea. După care mă părăsise.

*

Atmosfera din sufragerie era tensionată, chiar și după ce Luke explicase că Seth nu îl rănise și că părea chiar că regreta gestul. Același lucru îl spusese și Gable, care, momentan, se refugiasse în camera lui. Dar toate astea nu schimbaseră nimic.

Eu stăteam pe canapea, lângă Alex, și toată lumea își dădea cu părerea ce să facem mai departe. Alex și Aiden voiau să plecăm mai departe în Canada, ca s-o găsim pe fiica Demetrei și să-l lăsăm pe Herc să se descurce cu fugarul Seth, când va reveni. Deacon și Luke nu prea vorbeau, iar mie nu mi-a cerut nimeni părerea.

Asta era bine, probabil, pentru că în cea mai mare parte a zilei fusesem complet amorțită și măcinată de vinovăție. Nu ar fi trebuit să-i las să-l închidă pe Seth în camera aceea, nu singur, cel puțin. Instinctul îmi spusese să rămân cu el, dar ascultasem de ceilalți fără să zic nimic. Era semn de slăbiciune, iar pe Seth îl abandonasem.

Altă mare prostie fusese să-l pocnesc după ce îmi mărturisise ce făcuse. Sigur, merita asta, dar când și-a cerut iertare și m-a întrebat dacă s-a terminat, eu nu am spus nimic. Singurul lucru pe care mai puteam să-l fac acum era să merg înainte. Dar nu fără el. Nu. Niciodată fără el.

Unde ar fi putut să plece, unde s-ar fi putut duce? Mi-am scormonit creierul toată dimineața și toată după-amiaza, agățându-mă de dezlegarea acestui mister ca să nu alunec în vârtejul acela care îmi sfâșia inima. Și eram așa de aproape de asta! Nu voiam decât să mă arunc în pat cu fața în jos și să bocesc până când nu mai rămânea nimic din mine.

— Deci, copii, sunteți de acord să-l lăsăm pe Herc să rezolve problema cu Seth? a întrebat Deacon, rezemându-se de șemineul acela despre care nu credeam că fusese folosit vreodată. Pur și simplu, uităm de el?

Aiden i-a aruncat o privire.

— Nu uităm de el, numai că trebuie să-i găsim pe ceilalți semizei înainte să-i găsească titanii. Atlas a murit, dar ceilalți, nu.

— Eu cred că trebuie să-l găsim pe Seth, i-a spus fratele lui, pe un ton provocator. Vom avea nevoie de el când vor veni titanii, mai ales că acum e cel mai tare din parcare. Nu vreau să văd că i se întâmplă și altcuiva... ceea ce i s-a întâmplat lui Solos.

— Nici eu nu vreau.

Alex a clătinat din cap, răsucindu-și părul des în mâini.

— Avem nevoie de ceilalți semizei ca să-i învingem pe titani.

Luke a lăsat capul într-o parte.

— De acord, dar avem nevoie și de Seth. Ne trebuie toate forțele pe care le putem aduna, iar el are forța supremă, din câte se pare.

— Dar...

Alex s-a uitat la mine și nu a mai zis nimic. Umerii ei s-au încordat și a părut că-și alegea cuvintele cu mare atenție.

— Nu cred că Seth ne va fi de prea mare ajutor acum.

Deacon a strâns din buze.

— O să abordez fix problema elefantului de două sute de kile din camera asta, adică Apollyon-Ucigașul de Zei.

Fratele lui a ridicat o sprânceană.

— Ce nu spune nimeni e că voi credeți că Seth a trecut cu totul de partea întunecată, din nou, nu? Că s-a îndopat cu *eter* și că acum o să omoare la greu, adică așa, „va omori totul în calea lui”. Asta nu vreți să spuneți, a continuat el, cu ochii îngustați. Dar chestia e că Seth i-a imobilizat pe Luke și pe

Gable, dar nu le-a făcut rău, și știți cu toții al naibii de bine că dacă ar fi vrut s-o facă, ar fi făcut-o.

Deacon s-a oprit o clipă și m-a privit. Îi spusese mai de vreme că Seth fusese la mine înainte de a pleca. Normal, nu intrasem în amănunte, să-i spun și ce a făcut, fiindcă asta, pe bune, ar fi fost cam mult, dar îi mărturisisem că mie mi se păruse că era normal. Ceea ce era adevărat. Inutil să mai spun că Alex și cu Aiden se uitaseră la mine de parcă nu aș fi fost în toate mințile, pentru că nu i-am alertat pe toți că Seth bântuia pe acolo.

— Și nici lui Josie nu i-a făcut rău, a continuat Deacon. Nu s-a hrănit din ea. În linii mari, a stat cu ea până a adormit, i-a spus la revedere și a plecat. Mie nu mi se pare că ar fi un Apollyon însetat de sânge și ucigaș.

— Încearcă să spui asta repede, a murmurat Luke.

— Și-a pierdut cumpătul când a văzut ce s-a întâmplat cu Solos? Chiar putem să-l condamnăm pentru asta? Niciunul dintre noi n-a pățit nimic. Trebuie să-l găsim, a declarat Deacon, cu bărbia ridicată. Înainte să se transforme pe bune în chestia aia și să înceapă să arunce în aer niște insule sau ceva.

Am înghețat. Ce spusese Deacon? Să arunce niște insule în aer? Pe toți zeii, *insulele!* Am clipit des. Oare Seth se ducea acasă? Nu mai fusese acolo de când fusese trimis la universitatea din Regatul Unit, când era adolescent, dar îmi spusese că ar vrea să se ducă acolo. Îmi vorbise o dată despre asta, iar faptul că îmi spusese că s-ar duce în locul acela, care fusese așa de rece pentru el, însemna că era ceva important. Era o simplă bănuială, dar era o posibilitate. Casa lui avea în jur numai copaci și nisip. Acolo ar fi fost singur, departe de toți. Dar oare s-ar duce atât de departe, în celălalt capăt la lumii? Ar merge chiar până acolo?

În sinea mea, știam că ar face-o. Poți să-i spui intuiție, dar pur și simplu eram convinsă că aveam dreptate.

— Cred că știu unde s-a dus.

M-am ridicat în picioare, mi-am trecut mâinile prin păr și apoi le-am lăsat pe lângă corp. Toți ochii erau îndreptați asupra mea.

— Pot să-l găsesc.

Eram plină de hotărâre.

— O să-l găsesc.

— Unde? a întrebat Luke, privindu-mă atent.

M-am uitat în jur și am expirat încet.

— Cred că s-a dus în Ciclade.

— Ce? s-a încruntat Alex.

— Acolo s-a născut, iar casa lui e și acum acolo. Nu pot să vă spun de unde știu. Nici măcar eu nu știu de unde, dar știu. Acolo s-a dus.

Aiden a întors capul, cu o strălucire în ochii lui frumoși, argintii, apoi și-a încrucișat brațele la piept. Chiar și fără să spună ceva, mi-am dat bine seama că nu-i plăcea deloc planul meu. Nu era problema mea.

Deacon s-a uitat la Luke, care a dat din cap.

— Ne băgăm!

Ochii fratelui său s-au îngustat.

— Nu cred că ar fi înțelept. L-ai văzut. Ai văzut cât e de instabil.

— L-am văzut și cum a fost tot timpul cât a stat aici, l-a contrazis Deacon. Așa încât cred că decizia mea este *absolut* înțeleaptă.

Alex și-a scos piciorul de sub ea, iar umerii i s-au ridicat într-o respirație adâncă.

— Va trebui să fiu de acord cu Aiden în privința asta.

— Normal că da, a mormăit Deacon. Vreau să zic, când nu ești tu de acord cu el?

Aiden s-a strâmbat.

— Ăăă, cum ar fi cam tot timpul?

Ea s-a uitat cu ochii mijiți la Aiden, după care s-a întors spre mine.

— Știi că tu ai văzut... o altă latură a lui Seth. Am înțeles, dar tu nu știi de ce e capabil...

— Și tu știi? am izbucnit, fără să mă gândesc prea mult ce spuneam, fiindcă, normal, ea avea habar de ce era capabil.

— Da, a răspuns ea liniștită, confirmându-mi ceea ce știam deja. Toți de aici știm de ce e capabil. Tu nu. Și nu vreau să fac pe deșteapta, subliniind chestia asta, dar acesta e adevărul. Seth poate să fie și chiar este extrem de periculos, chiar și când e calm, dar acum, când este Ucigaș de Zei și cel mai probabil tânjește după *eter*? Nu ai idee ce rău e!

Iritarea mă făcea să simt înțepături pe ceafă, iar foșnetul hârtiilor de pe birou a spart tăcerea.

— Nu e aceeași persoană pe care o știi tu.

Alex a deschis gura.

— Nu. Nu e, Alex! Nu este acel Apollyon care a fost păcălit de Lucian și de Ares. Nu e aceeași persoană care a ucis atâția oameni. Nu e același om, care era dispus să fie vioara a doua.

În cameră se făcuse liniște. Puteai să auzi greierii. Alex a tresărit, dar eu am continuat, rostind cuvintele clar și tăios.

— Eu nu spun că trebuie să fie complet absolvit sau că e perfect. Nu e. Știu asta. Dar e Seth. Nu e doar suma tuturor lucrurilor urâte pe care le-a făcut. Este un om întreg și nu trebuie să îi spunei de acum încolo Ucigașul de Zei. Nu asta e el. Și are nevoie de ajutor, iar pentru că eu îl iubesc, pentru că îl iubesc mult, eu o să-l ajut și n-o să-l abandonez.

M-am uitat la ea și la Aiden.

— Cred că știți destul de bine ce vreau să spun, nu? Niciu-nul dintre voi nu l-a abandonat pe celălalt. Niciodată.

— Replica finală, a murmurat Deacon.

Aiden a clătinat din cap și s-a apropiat de mine, luându-și mâinile de la piept.

— Nu e același lucru, Josie.

— Ba e același lucru, l-a înfruntat fratele lui, cu ochii argintii strălucind.

Și-a aruncat brațele în sus.

— Tu nu ai renunțat la Alex, când ea a încercat pe bune să ne omoare. Niciunul dintre noi n-a renunțat la ea. Așa că de ce ar trebui să renunțăm la Seth?

Alex și-a strâns buzele și s-a apropiat încet de Aiden. Stăteau umăr lângă umăr, o imagine formidabilă.

— Noi nu îți cerem să renunți la el.

— Nu? Fiindcă am avut impresia că sunteți ferm hotărâți să-l puneți pe Herc să-l prindă. Și de ce vreți să-l prindă și să-l bage în cușcă?

Hârțile au început iar să foșnească, iar eu m-am străduit să mă calmez.

— Dacă tata sau vreun zeu chiar vor crede că reprezintă un pericol, vor găsi imediat un mijloc de a-l...

Îmi apăruse un nod în gât.

— Un mijloc de a-l distruge. De-asta l-ar ține închis – până găsesc acel mijloc. Asta nu ar însemna doar că îl abandonăm, ar însemna că îi ajutăm să-l omoare.

— Nu îmi doresc asta, a spus Alex, încleștându-și pumnii. Știu că ți-e greu să crezi, dar și eu țin la Seth.

Am simțit o fierbințeală în piept. Eram destul de matură să recunosc că nici acum nu-mi plăcea să aud asta. Nu! Nu! Nu!

— Întotdeauna o să țin la el, a adăugat ea, apoi mi-a căutat privirea și mi-a susținut-o. Dar îi avem pe titani aici, devin din ce în

ce mai puternici, iar dacă pătrund în Olimp, s-a terminat cu noi toți. Trebuie să ne concentrăm atenția pe descoperirea semizeilor.

— Avem nevoie de ajutorul lui Seth pentru a-i învinge.

Încă o secundă și începeam să bat din picior.

— Știți unde se află fiica Demetrei. Puteți să vă duceți voi doi cu Herc s-o aduceți. Deacon și Luke vă pot ajuta să-i găsiți pe ceilalți semizei.

Am făcut un pas înapoi și mi-am încleștat pumnii atât de tare, încât mă dureau încheieturile.

— Sincer, nu mă interesează care ce face. Nu am nevoie de binecuvântarea sau de permisiunea voastră, le-am spus eu celor doi semizei. Iar dacă sunteți isteți, n-o să încercați să mă opriți. Așa că ori mă ajutați, ori mă lăsați în pace.

Luke a fluierat încet și a spus:

— O să te ajutăm cum putem. Nu îl abandonăm.

Am așteptat.

Adevărul era că Alex și Aiden erau amândoi superputernici. Poate că n-ar fi reușit să mă oprească, dar nu eram prea sigură. Aveam eu mai mult *eter* în mine, dar ei știau mult mai bine decât mine să-și folosească forța fizică. Aveam nevoie de ei de partea mea. Nu-mi trebuia să alerge la Herc sau la tata, să le spună unde ar putea fi Seth, dar dacă nu reușeam să-i conving...

— Aș face orice ca să-l protejiez pe Seth, i-am avertizat, cu voce gravă.

Amândoi s-au uitat repede la mine. Am văzut pe fața lor că au înțeles.

— Orice!

Aiden a ridicat bărbia.

— Și dacă el este unde crezi tu că este și îl găsești, iar el nu mai e... același, Josie?

Am simțit în piept un curent de aer rece, care mi-a amintit atât de mult de atingerea lui Hyperion. M-am cutremurat. În clipa asta nu puteam să mă gândesc la asta și nu voiam să iau în calcul posibilitatea că Seth ar fi inaccesibil. Refuzam să mă gândesc la așa ceva, fiindcă puteam să ajung până la el. Puteam să-l ajut.

— Nu se va întâmpla asta, Aiden!

El s-a uitat în altă parte, iar un mușchi de pe obraz i-a tresărit. Tăcerea s-a lungit între noi mult, o eternitate, după cum mi s-a părut mie. Umerii mi se încordaseră. Eram ferm convinsă că iar vor să mă contrazică.

— OK, a spus Alex, apoi a lăsat palma în jos și l-a strâns pe Aiden de mână.

El i-a răspuns, iar eu am simțit un junghi în piept.

— Suntem lângă tine.

Deacon a zâmbit.

Lângă el, Luke a ridicat capul, fără să spună nimic.

Aiden a dat din cap, apoi s-a aplecat spre Alex și a sărutat-o ușor pe obraz.

— Ai dreptate, a spus el după o clipă, ridicând spre mine ochii argintii. Îi suntem datori lui Seth. Îi suntem datori.

Am expirat cu putere, simțind ceva între triumf și epuizare. Dar nu era timp pentru niciuna dintre ele, pentru că aveam nevoie de fiecare dram de putere și determinare din mine. Pentru că mă duceam după Seth și nu intenționeam să mă odihnesc sau să renunț până nu îl aduceam acolo unde îi era locul.

Lângă mine.

MULȚUMIRI

Mii de mulțumiri celor de mai jos, care au făcut posibilă această carte: lui Kevan Lyon, minunatul meu impresar; lui Kate Kaynak, pentru că a cumpărat seria *Covenant* cu ani în urmă, și așa a fost posibilă seria *Titanii*; lui Rich Storrs, pentru că a reușit să-mi redacteze prima ciornă, care era haotică, dar a avut răbdare s-o facă. Alte mii de mulțumiri echipei de la Spencer Hill Press. Îi mulțumesc lui K. P. Simmons și asistentei/prietenei mele cele mai bune, Stacey Morgan. O mulțumire specială pentru Drew Leighty, care ne-a permis să-i postăm chipul, și nu numai, pe toate copertele, dându-i viață lui Seth. Nimic nu ar fi fost posibil fără tine, cititorule! Datorită ție a apărut cartea aceasta. Nu există în lume destule mulțumiri pentru tine.

CÂND DRAGOSTEA ȘI PUTEREA SE ÎNFRUNTĂ E POSIBIL SĂ NU EXISTE ÎNvingĂTORI, CI DOAR ÎNvinȘI.

Universitatea Covenant a devenit câmpul de luptă pentru puri, care își doresc revenirea la venerabila Orânduire a Rasei, și impuri, care cer dreptul de a-și controla propriile destine.

Zei înșă au alte planuri.

Războiul pare inevitabil și nici că ar putea pica într-un moment mai prost. Seth a primit sarcina de a o învăța pe neîndemânatica Josie să-și strunească recent descoperitele puteri și împreună trebuie să îi găsească pe ceilalți semizei. Lucrurile se complică atunci când personaje din trecut revin la Covenant și tulbură apele între cei doi îndrăgostiți. Mai mult, fascinația puterii îl prinde din nou în mrejele ei pe Seth, iar, de data aceasta, e posibil ca Josie să nu îl mai poată salva.

„Tot romantismul pe care l-ar putea dori cineva, plus acțiune și suspans din belșug!”

The Revolving Bookcase

„Cartea abordează probleme complexe, cum ar fi rasismul, abuzul, identitatea și dependența, fără a se concentra exclusiv asupra atracției dintre Josie și Seth (deși nu lipsește nici aceasta).”

amreading.com

LEDA EDGE
fantasy

Partener media:

ISBN: 978-606-793-394-9

9 786067 933949

www.edituracorint.ro